

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J\James, P\James, Peter - Priseri.pdb

PDB Name: James, Peter - Priseri
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Příšeří

Peter James

NAŠE VOJSKO, 1993

Příšeří je čtvrtým autorovým thrillerem, který se zabývá nadpřirozenými jevy. Známé téma Raymonda A. Moodyho, jr., o životě po smrti je tu ztvárněno do napínavé románové podoby. Na brightonském hřbitově právě Pochovali mladou těhotnou ženu Sally Donaldsonovou. Kostelník, který v ten večer tudy procházel, zaslechl z částečně zasypaného hrobu tlumené údery, ale ve větrném a deštivém počasí je považoval za pouhou halucinaci. Během příštích dnů však několik dalších lidí slyšelo rovněž slabé zvuky vycházející z hloubky země. Svědkem následné exhumace se stala začínající novinářka Kate Hemingwayová. Na vlastní oči se přesvědčí, že Sally byla pohřbena zaživa. Na hrůzný zážitek nemůže zapomenout a přes šéfův přísný zákaz začne pátrat na vlastní pěst po této záhadné události. Děj vrcholí v okamžiku, kdy se Kate vplíží za noci do pohřebního ústavu... Peter James se nejprve na svůj román důkladně připravil. Účastnil se pitvy, zajímal se o příběhy z posmrtného života a o případy předčasných pohřbů. Výsledkem je brilantní, skvěle napsaný horor, který uctí každého čtenáře.

Peter James se narodil v Brightonu v roce 1948. Po studiích na filmové škole založil nezávislou produkční společnost v Kanadě a natočil osm filmů jeden z nich (Dead on Night) byl i oceněn.

Když se vrátil do Anglie, vytvořil novou společnost, která se široce podílí na filmové i televizní produkci (v poslední době to byl např. film Biggles).

V roce 1977 se ujal vedení rodinné firmy Cornelia James Ltd.

Žije v Sussexu se svou ženou a psem, Jeho romány byly přeloženy do devatenácti jazyků a jsou založeny na jeho skutečných nadpřirozených zážitcích (Possessio, Dreamer, Sweet Heart).

Předtím než začal psát Příšeří, se tři roky zabýval studiem lidských prožitků mimo vlastní tělo, např. při klinické smrti. Peter James se nejen vážně zajímá o nadpřirozené jevy, ale k jeho vášním patří také stará auta.

Nyní píše filmový scénář k vlastní knize Prophecy (Prorocství), která rovněž vyjde v nakladatelství Naše vojsko.

Kritiky je nazýván anglickým Stephenem Kingem.

Poděkování

Můj dík náleží velkému počtu lidí a organizací, bez jejichž pomoci by tento román nemohl být nikdy napsán a jimž jsem hluboce zavázán za jejich trpělivost a nadšení. Zvláštní poděkování zasluhuje Dr. Andrew Davey, FCAnaes, Robert Beard, FRCS, Dr. Simon Nightingale, Dr. Nigel Kirkham, MRČ Path, Dr. Martin Street, Dr. Charles Moon, Dr. Gary Gerson, Dr. Martin HamiltonFarrell, Dr. Richard Vincent, Dr. Douglas Chamberlain, Dr. David Blainey, Dr. Ian Parkin, katedra anatomie Univerzity v Birminghamu, Dr. David Stafford Clark, Dr. Pam Grahamová, Dr. Susan Blackmoreová, Kathryn Baileyová, vydavatelský tým listu Evening Argus a zde zejména Chris Fowler, Chris Chandler, Geoff Loader,

mimořádně laskavý Mike Howard, Adam Trimmingham, Lisa Hollandová, Caroline Meadeová, Elizabeth Tenisonová, Jan Jaques, Rosemary Edwardsová, Carol Dodgsonová, vydavatelství listu Evening Standard a především Patricia Millerová, Kate Lawová, Gervaise Webb a John Passmore. Dále John Harrison z Hampstead and Highgate Gazette, Sue Ansellová, Veronice Hamilton Deeleyová, John Prideaux, Nick Bremer, Maria Kinnersleyová z Kanceláře hygienického dozoru, Yvonne Buxtonová z ministerstva vnitra, Roy a Andrew Brooks a Julie Welshová z pohřebního ústavu R. A. Brooks, Funeral Directors, Bryan Turner, ředitel krematoria Downs Crematorium Ltd., slečna Eleanor O'Keefeová ze Společnosti pro psychický výzkum za své nezměrné vědomosti, Nick Clark Lowes, knihovník Společnosti pro psychický výzkum, za svou laskavou toleranci k mým způsobům při vypůjčování knih, Ren Harris z policejního oddělení v Brightonu, kanovník Dominie Walker, Dr. Robert Morris z Mezinárodní asociace pro výzkum klinické smrti, společnost The Wrekin Trust a Házel Guestová.

Jsem vděčný mnoha lidem, kteří odpovídali na mé otázky vztahující se k osobním zkušenostem z klinické smrti a vlastních mimotělních zážitků. Chci vyjádřit dík svému obchodnímu jednateři Jonu Thurleymu, redaktorce Joanně Goldsworthyové a sekretářce, jež texty přepisovala, Victorii Petrie Hayové. Poděkování patří i mé ženě Georgině, která, jako vždy, dokázala držet mě i knihu pohromadě.

P.J.

Kapitola jedna

Úterý, 16. října 1990

První náznak neklidu přišel slabou hodinku poté, co se pohřební průvod vytratil ze skromného hřbitůvku za kostelem. Trojice tlumených úderů ze zpola zasypaného hrobu. Tyto zvuky zachytil místní kostelník, ačkoli později i jeden z hrobníků byl ochoten připustit, že se něco uvnitř rakve pohnulo. Nechtěl však ze sebe udělat hlupáka, kdyby o tom promluvil.

Kostelník byl sedmašedesátiletý vdovec, pečlivý, nijak přehnaně citlivý. Muž, který svůj bytostný smutek nesl vepsaný do ochablého výrazu tváře a někdy svým mrtvým v hrobech snad i záviděl. Tehdy, v ono podivuhodné odpoledne, procházel zadní brankou právě tak, jak to dělal pokadě, a pospíchal cihlovou cestičkou dolů mezi hroby pln úzkosti, že nestihne včas připravit kapli k ranní bohoslužbě, a v obavě, že před návratem domů neunikne dešti. Účastně a s úctou shlížel do právě vykopaného hrobu a důstojně uložil kolem jeho okrajů věnce a kytice květů. Přímou osobně vnímal dech oné zimničnosti a syrovosti čerstvého hrobu. Vždy znovu ho zasáhl týž chlad. Vždy znovu pocítil tutéž bolest jako před sedmi lety, kdy pohřbíval svou vlastní ženu. Od její smrti se ho tragédie ostatních lidí dotýkaly jen zřídka. V tomto případě ale důvod měl. Snad to bylo tím, že tu dívku znal po celý život, snad pro její mladý věk anebo možná prostě jen proto, že byla tak hezká a plná života. Kvůli tomu bylo tak nemožné přijmout to, že už zemřela. Náhle stanul zasažen zvukem, který podle jeho bezprostředního dojmu přicházel ze země. Naslouchal, pátravě se rozhlížel kolem sebe, podívoval se nad tím, ale nakonec usoudil, že se mu to jen zdálo. Kdesi u kostelní zdi s šelestem zapraskala větev tisu a obloha nad jeho hlavou zvolna temněla, až nabyla tónu hutnějšího než náhrobní kameny okolo. Jen vítr, usoudil, to byl jenom vítr a spěchal dál se skloněnou hlavou. Když dospěl až k brance, zaslechl to znova. Prvními kapkami se začínal spouštět déšť, ale on to přehlížel a pozorně naslouchal. Pokoušel se mezi hvízdáním větru znova ten zvuk rozlišit. Zvolna se šoural mezi řadami náhrobních kamenů uprostřed hřbitůvku. Přibližoval se obezřetně k čerstvému hrobu. Pěšinka ho přivedla k samému okraji srázu, odkud z bezpečné vzdálenosti shlížel do tmavého obdélníku, na upravené hraničky zeminy, úhledné hromady kamení a šotoliny, kterými zítra hrobník zasype jámu a zakončí tak práci.

Sally Mackenzieová. Přesněji paní Sally Donaldsonová, již se stala. Triadvacetiletá, překypující životem, rozzářená a jiskřivá. Každému dokázala věnovat chvilku. Právě tady byla pokřtěna a jako školačka byla Světluškou mezi skautkami. Později získala místo na univerzitě, kde poznala Kevina, svého budoucího muže. Chlapíka poněkud ostrého, rázného, ale důvěryhodného, prý pracoval v pojišťovně. Vzali se tak sotva před rokem, vzpomínal hrobník a vybavoval si, jak se ve svatební den ženich nadouval pýchou jako někdo, kdo vyhraje ta největší cenu na zeměkouli. Včera se ale tvář onoho mladého muže proměnila v masku strnulého šoku. Všechno to krásné, plné hojnosti a štěstí se ztratilo v nenávratnu a proměnilo se v bolest.

Co se to vlastně událo, ptali se všichni. Náhle, tak najednou. Tím to bylo vlastně ještě horší, že to vůbec bylo možné, šeptali si lidé. Kostelník si nebyl jist, zda je horší náhlá smrt, nebo vleklé umírání, zda je nečekaná smrt milosrdnější pro umírajícího, nebo pro ty, které opouští. Všichni, kteří je znali, chápali její smrt jako vysvobození. Přirozeně pouze pro ni, rozhodně ne pro Kevina.

Po pěšince před ním, hnán větrem, poletoval tmavě červenavý kus papírového pásu. On ale nehybně naslouchal, nevnímál déšť. Vítr zesílil, šelestil v celofánových obalech květů a on si uvědomoval tu živou barevnost květů. Bílé, červené, růžové, podivně živoucí vedle vrstev hlíny, kamení a vedle tlející suché trávy a stínů podzimních buků, obestupujících hřbitov. Jedna ze stuh se zachvěla a on se k ní sklonil, aby si přečetl vytištěná slova. „Sally, se vši naší láskou.“ Naklonil se k další stuze, která obepínala obrovskou kyticí karmínových růží. „Sally, navždycky, Kevin.“ Nad hlavou mu vzlétla osamocená holubice a větev tisu u kostelní zdi lehce zašuměla. Deštík zvolna ustával. Zítra kostelník sesbírá všechny květiny a předá je útulku v Brightonu, jak si to přál manžel toho děvčete. Sledoval tmavý obdélník, v jehož hlubině zatím jen tenká vrstvička hlíny pokrývala víko rakve. Zemina byla dosud tvrdá a drolivá po dlouhém suchém létě a pouze několik málo hrud sklouzlo podél stěn vyhloubeného hrobu. Na víku rakve nejspíš zachřestila sprška kamínků, nic jiného to být nemohlo.

Obrátil se a spěchal do krytého přístřešku podél tabule s nápisy DOBROČINNÝ BAZAR, RANNÍ KÁVA, SBÍRKA NA OPRAVU KOSTELNÍ STŘECHY, otočil masivní železný prstenec na dřevěných dveřích a prošel jimi do útrob malého

kostelíku. Zabouchnutí dveří bylo provázeno zvonivým cvaknutím, které se chvíli neslo kostelem. Uvnitř panovalo ticho a klid. Jeho oči rutinně klouzaly po kamenných zdech s vybledlými freskami a po úhledně vyrovnaných hromádkách modlitebních knížek. Kristus truchlivě shlížel dolů z barevného skla nad oltářem. Tabulky na zdech kolem portálu byly popsány jmény místních obyvatel, kteří padli ve válce, a v dřevěných přihrádkách pod nimi se krčily špatně vytištěné brožurky o historii kostela a farnosti. Třicet pencí každá. Kromě toho zde ještě stála kasička na peníze. Procházel uličkou mezi lavicemi až ke kazatelně a vytáhl zažloutlá bakelitová čísla církevních písní, které se zpívaly na pohřbu, z ukazatele na zdi Oroduj za nás a Jeruzalém. Jak uklízel klekáci polštářky, modlitební knížky a bohoslužebné texty pro truchlící a přitom si mumlal nábožnou píseň, nezaslechl už naléhavou sérii tlumených úderů, které opět přicházely z hrobu dívky pohřbené týž den odpoledne.

Kapitola dvě
Úterý, 9. května 1967

Harvey Swire v zamyšlení seděl na lavičce v šatně páchnoucí po zatuhlém potu, klozetech a leštidle na boty. Sotva osmnáctiletý mladík s rovnými hnědými vlasy a malými šedými očkami, hluboko zasazenými do poněkud odulého obličej. Obloustlý a těžkopádný nemotora, jehož sport ne bavil a nudil. Slabý a do fistule posazený hlas mu vysloužil přezdívkou Vepřík, které se zbavil teprve nedávno.

Odtazitý a povznesený, lhostejný a vždy pohroužený do svého vlastního světa myšlenek. Jediným jeho blízkým a snad opravdovým přítelem byla jeho matka. Ochranitelskou výchovou střežila jeho dětskou zranitelnost a čelila otcovu pohrdání. Věřila mu, milovala ho a rozuměla mu. Zemřela před pěti měsíci v pouhých osmatřiceti letech na srdeční selhání.

Byla krásná a on byl na ni patřičně hrdý. Jak se těšil vždycky na okamžik, kdy ji spatří před školními vraty po vyučování, a s jakou pýchou přehlížel spolužáky i ostatní rodiče, kteří za ní otáčeli hlavy. Bylo to docela něco jiného, než když pro něj přicházel otec. Oni dva spolu nevycházeli a od smrti matky se jejich vztah ještě zhoršil. Později pochopil, že ho otec nesnáší proto, že i když nepodědil matčinu krásu, její rysy se mu vtiskly do tváře. A protože on žil, zatímco ona zemřela. Existovalo ještě mnoho věcí, které Harvey Swire jednoho dne pochopí. Začal si šněrovat tkaničky u svých kriketových bot a nevíšal si cvakání okovaných podrážek na kamenné podlaze a rozverného škádlení, které se kolem ozývalo. V myšlenkách se obíral dopisem, který mu přišel dnes ráno a který teď byl v jeho saku visícím na háčku nad ním. Angie. Nevěřil, že se ozve po tom, co se stalo. Částečně pociťoval jistě zhnusení nad tím, co udělal. Cítil se trapně. Pořád viděl ten výraz v jejím obličejí, stále vnímal, jak se brání, a zrudl. Hleděl na podlahu, na své boty. Zároveň si myslel: zasloužíš si to, ty děvko.

Nechápal, proč ho tak strašně rozčílila. Byla na něj přece hodná, když mu matka zemřela, utěšovala ho, cítila účast a byla upřímně nešťastná. Dokonce dokázala, že se jeho otec usmál, když se vrátili z pohřbu k nim domů. Přesto ho ale nikdy nepustila za hranici pouhého mazlení, a i to vypadalo, jako že mu dělá milost. To všechno platilo ještě před deseti dny. Poslední večer velikonočních prázdnin, vlastně krátce před návratem do školy, se jí chtěl zmocnit násilím. Sevřel její ruku a silou ji vtlačil do svých kalhot, kde ji pevně držel, zatímco ona se vzpouzela a bránila. Celou cestu domů se s ním vůbec nebavila.

A teď, naprosto nečekaně, přijde dopis. Stejný jako všechny ty předešlé, které mu psávala na malých tuhých kartičkách, pevně složených a vonících jejím parfémem. Upovídáné a srdečné, vyvedené tím jejím velikým a vykrouženým písmem a psané plnicím perem s modrým inkoustem.

„Šíleně tě miluju, Angie.“ A tucet polibků.

A vůbec se o tom ani nezmínila.

Každou tkaničku si vázal na dvojitý uzel. Zaslechl syčení aerosolu a pak k němu pronikla nasládlá vůně brutu. To už nad ním stál Dacre, špulil na sebe ksicht do zrcadla a pátral po pupíncích. Natřásal směšně a marnivě vlnku blondatých vlasů nad čelem, pak si do podpaží stříkl ze spreje jednu spršku, druhou vpustil do suspensoru a teprve potom si navlékl kriketové tričko. Dacre velmi dbal na správnou vůni ve správný okamžik. Nejspíš byl přesvědčen, že nejlepší cestou jak skórovat, je vždy správně vonět.

Do šatny se vevalil Rob Reckett, žvýkal a hned na prahu si hlučně prdnul.

„Bože, Reckette, ty jseš nechutnej,“ glosoval čin Worral.

Reckett odpověděl vystrčením svého zadku zpod saka a bezuzdně rachotil dál.

„Ty bejku, Reckette,“ vztekal se Worral.

„Není to bejk, je to normální prase,“ poopravil ho Walls Minor.

Reckett vyfoukl obří bublinu ze žvýkačky, tu pak s hlasitým prasknutím splaskl a strhl si kravatu. Zavalitý a arogantní výrostek s křtící hnědých vlasů, které mu zakrývaly čelo, se honosil tím, že nabalil pomocnou kuchařinku jejich domácího, macatou holku, o níž bylo známo, že je ochotná udělat to na požádání. „Je do toho jako divá,“ holedbal se, „nechá si ho dát kamkoli, třeba do ucha. Ty starší jsou nejlepší. Jsou do toho šílený.“

Harvey Swire nalézal v Reckettově vyprávění o styku do ucha zvláštní zalíbení, dráždilo ho to, nevěděl vlastně ani proč. Hloubal, jak nejlépe by se přiblížil k té holce sám, jenomže byla příliš tučná a mastná. Její kůže připomínala nejvíc ze všeho převařenou krůtu nachystanou do trouby. Nikdy to poprvé takhle nechtěl, ani kdykoliv jindy. Pokusil se představit si Angie, jak by po něm chňapla a jak by si ho cpalado ucha. Jen mít příležitost.

Její dopis ho najednou otrávil. Úlevu, když ho dostal, vystřídal vztek. Něco v něm chtělo, aby byla na něho našťvaná ona. Aby byla znechucená. Skoro se cítil podvedený tím, že tomu tak není.

„Panebože, Dacre, ty jsi buzík,“ prohlásil objektivně Tom Hanson.

„Dej mi pokoj laskavě, Hansone. Já aspoň nešířím kolem sebe řitní smrad.“

„To ne, ty jako řít vypadáš,“ odsekl mu Hanson, otevřel svou skříňku a hlasitě se řehtal vlastnímu fóru.

„Buzour v botách,“ pronesl Jones Minor a rval se do kalhot. Cenil se, až se mu obočí naježilo a pupínky na jeho čele pronikly tenkou vrstvou cearasylu.

„A jestli si myslíš, že jsem ujetej, tak si poslechni tu novou skupinu, co má ty vysoký hlasy. Jakže se jmenují? Ty to víš, Harvey. Vždyť jsi nad jejich fotografií včera málem zvracel.“

„The Chimpanzees,“ odušil Harvey Swire.

„Monkees, ty břídile,“ pronesl Horstead, „bože, ty jsi tak tupej, Harvey, vůbec nic neznáš.“

Harvey si odfoukl z čela patku a dokončil druhý uzlík.

„Nikdy se nemůžeš dostat na medicínu. Musíš totiž mít něco v hlavě, když chceš dělat doktora.“

Za osm týdnů bude muset zvládnout závěrečné zkoušky z fyziky, chemie a biologie, aby mohl být přijat do Královské nemocnice na lékařskou fakultu, kde ukončil studia jeho otec jako nejlepší v ročníku v oboru gynekologie s medailí za zásluhy, která dnes visí na stěně jeho kliniky v Harley Street. Quentin Swire byl silný a ztepilý muž, jenž nadělal jmění prováděním potratů zahraničním návštěvnicím a přežil i pěkné vymáhání v listu News of the World, který s úspěchem zažaloval.

Právě tak jako dnes Harvey i jeho otec kdysi opouštěl Wesley. Quentin Swire exceloval ve všem, na co sáhl. Jeho jméno shlíželo ze všech tabulek cti v halách a chodbách. Kriket, fotbal, hokej, později stipendium na univerzitě.

„Právě je venku nový elpíčko s Beatles,“ upozornil kdosi. A hned někdo jiný zapištěl posměšným falzetem: „Strawberry Fields Forever.“

„Řekl bych, že Beatles jsou totálně v troubě,“ usoudil Worral.

„Sklapni, Worrale, šlape jim to.“

„Pink Royd šlapou miliónkrát líp.“

„Chystám se koupit lístky na Boba Dylana, až v srpnu přijede. Půjdeš taky, Harvey?“

„Dylan je skvělej,“ usoudil Dacre.

Harvey sledoval Recketta, jak si naráz stáhl kalhoty i flekaté spodky. Reckett se pyšnil mimořádně obrovským údem s obřízkou. Zamyslel se nad tím, co se děje s lidským údem, když člověk zemře. Kdosi mu vyprávěl, že oběšenci opouštějí tento svět s erekcí. Reckett rozpustile zakroužil svým orgánem po způsobu bandolera a pak ho skryl do slipů.

„Matlock to v sobotu dotáhl až na doraz,“ oznámil Walls Minor.

Ostatní na něj udiveně pohlédli. „Až do konce?“ ujistěval se Dacre. Walls Minor přikývl.

„Nikdy,“ pronesl Horstead a hlas mu překypoval závistí, „nikdy by to nedokázal. Přece vůbec neodešel z tanečního sálu.“

„Tvrdí, že to provedl ve chvíli, kdy už holky byly skoro na odchodu, ještě než přijel taxík.“

„Kde?“

„Tady.“

„Key!“

„Třeba tam měl jenom prst. U něj v tom není žádný rozdíl.“

„Mám dojem, že říká pravdu,“ odhadoval Walls Minor.

„Jak to?“ zjišťoval se zájmem Harvey.

„Prý se už celý tejden hrozně bojí, sice si vzal gumu, ale ta mu vevnitř sklouzla a všechno nakonec vyteklo do ní.“

„No to je pecka,“ zhodnotil věc Powell.

Horstead pokývl na Swirea: „Přeřízls už tu kočku, cos pozval na ten velikonoční mejdan k Reckettovi? Jak se vůbec jmenovala?“

Harvey zrudl a neřikal nic.

„Proč o tom nikdy nechceš mluvit, Harvey?“

„Víš co, už půjdeme, je pozdě.“ Dacre si poklepal na hodinky a přehodil si přes rameno kriketovou pátku.

Harvey si z háčku nad hlavou stáhl svetr. Poutko s jeho jménem se částečně odtrhlo a teď už drželo jen na jedné straně, na jediném stehu. Krátký pohled věnoval jménu H.Q.E. Swire, červeně vyšitému malými písmenky na bílém podkladu, a přemohla ho vlna smutku. To poutko přišívala ještě jeho máma v malé podkrovní místnůstce, kde také žehlívala. Poslouchala přitom rozhlasovou hru, alespoň to tak vypadalo. Hlavu měla skloněnou na jednu stranu, takže jí blondaté vlasy padaly přes tvář. Její nádherný obličej vždycky vyhlížel trochu posmutněle a unaveně.

Moc rád by věděl, co dělá teď. Občas cítil, že je tady někde v jeho blízkosti. Docela jistě byla přítomna v jeho pokoji, právě v onom okamžiku, když prováděl o prázdninách své pokusy. Mohl dokonce říct, že je schvalovala. Dokud ale byla naživu, nenechával ji do svých experimentů nahlížet, respektoval totiž fakt, že má trochu slabý žaludek. Teď to bylo něco jiného, byla mrtvá, takže to nevadilo.

„Tak co, Harvey, jdeme?“ Hrál po své kriketové pálce a jejich podrážky zaklapaly po kamenné cestičce ke kůlně z vlnitého plechu, kde měli uložena kola. „Bylo by rychlejší jít pěšky,“ navrhoval Powell, „hrajeme v Horizonu, tak to můžeme stříhnout přímo.“

„Ale prd,“ odsekl Dacre, „vždyť neseš pátky.“ Vyhoupl se na své bílé, závodní kolo Claude Butler jediným nacvičeným skokem, šlápl do pedálů a za drnčivého zvonění si to namířil k Harveymu. „Hej, Harve, co je s tebou? Dneska nějak chrápeš,“ povykoval.

„To chrápe vždycky,“ mínil Powell.

Dacre svištěl v elegantních smyčkách po trávníku a pak se opřel do pedálů a rozjel se podél domu přímo na ulici, aniž se rozhlédl. Rozšafným obloukem zamířil zpátky a vyzýval: „Tak co je, během dvou minut mám nadhodit na nahrávku.“

„Nahraj si sám,“ usadil ho Powell.

Harvey se neohrabaně vyšplhal na svůj modrý raleigh, a dříve než našlápl pedál, nemotorně klouzal ve svých

špuntovkách do klipsů. Dacre na něj najel tak, až Harvey, celý popuzený, sjel z cesty, přičemž ho ovanula pronikavá vůně bruty.

„Závodíme, Harvey, poslední zmokne!“ Dacre vyrazil vpřed.

Harvey ztěžka rozpohyboval svých několik ozubených kol, rozdrnčel řetěz a vyjel ztuha podél domovní zdi. Dacre se vyhoupl zlehka na silnici a Harvey se mu řítíl v patách. Přímou za ním prořzl vzduch ostrý zvuk klaksonu. Koutkem oka zahlédl automobil. Zdálo se mu, že se nepohybuje, že vězí na místě jako statická fotografie. Viděl ten vůz najednou tak zblízka, tak detailně, že ho to překvapilo. Byl to rozložitý, lahvově zelený ford s nablyštěným chromovaným chladičem. Řídila ho žena, vlasy měla pečlivě načesané, jako by se zrovna vracela od kadeřnice. Dokonce viděl filtr cigarety sevřený mezi dvěma prsty s drahokamy na hubených prstech. Jasně rudé rty se jí zformovaly do kroužku, jako by právě vyfoukla kroužek dýmu. Naprosto jasně viděl obrovská bělma, tak velká, až se zdálo, že jí oči vypadnou z důlků. Fotografie se najednou proměnila, jako když projektor poskočí vo jedno políčko. Vůz se teď v podobě obrovitého stínu převálil přes něj. Čísi hlas zaječel: „Harve, pozor!“

Zdálo se mu, že se na něj zřítíla cihlová zeď a vymrštila ho vzhůru. Obličej ženy teď viděl ještě zřetelněji. Její vypoulené oči. Hleděl na ni shora, skrz přední sklo auta. Rukama si zakryla tvář. Slyšel její výkřik.

Projektor cvakl a objevil se detail předního okna. O zlomek vteřiny dříve, než se ozvalo křachnutí, ucítil hluboko v těle zničující bolest. Čelní sklo se roztránilo na milióny třpytivých střepinek. Obličej a ruce mu zaplavil žhavý karmínový plamen na tisícerych bodech.

Vyhozen vzhůru klesal mezi sprchou střepů, které se snášely všude kolem. Nedaleko něj žuchl ohromný stín. Nejdříve si myslel, že je to jeho kolo nebo jeho kriketový svetr. Anebo snad jeho kalhoty. Zahlédl, jak to kleslo někde za ním, mezi střepiny. Padlo to na kapotu zeleného fordu, odrazilo se a svalilo jako hadrová panenka. Na plechu se objevila prohlubeň a odloupl se lak. Stín vylétl opět do vzduchu, proletěl kolem něj, dopadl na střechu auta a sklouzl dozadu na asfaltovou silnici. Tam se ještě koulel dál, jakoby nabitý proudem, až se zarazil o obrubník chodníku.

Spatřil, že dveře fordu se otevřely a ven se vypotácela žena zalykající se pláčem. Dacre sestoupil z kola a Reckett běžel napříč přes silnici. Harvey viděl, jak se jeho kolo vzpříčilo pod nárazníkem vozu, přední kolo se pokriveně vzepjalo do podivného úhlu a několik rozbitých součástí se rozprsklo kolem. Rozzlobilo ho to a rozmrzele si říkal, zda kolo dokáže opravit dříve, než na to přijde otec.

„Harve, Harve, jsi v pořádku? Jsi v pořádku?“ Dacre poklekl vedle té věci v kaluži, vedle toho balíku, který žuchl na silnici. Harvey se zaujetím objevil, že ten stín, u něhož Dacre klečí, je on sám.

Díval se na své vlastní tělo. Na všechno kolem teď civěl z výšky. Dobře viděl stružku krve, řinoucí se z jeho vlastního temene.

„Nehýbejte s ním,“ kdosi naléhal.

„Můj Bože, já ho zabila,“ vzlykala žena.

„Zavolejte ambulanci,“ nařizoval Dacre. Harvey sledoval Dacre, jak usilovně pátrá po jeho pulsu, a napadlo ho, jestli Dacre vůbec ví, co hledá. Pozoroval Worrala, jak praštil se svým kolem na chodník, utíkal zpět do domu a řval: „Pane Matthey, pane Matthey! Lidi, pane Matthey!“

Harvey se zaměřil na austin, který přijížděl z opačného směru a který okamžitě prudce zabrzdil. Z něj vyskočil chlápek v modrém blejzru a běžel přes silnici.

„Já jsem lékař,“ volal.

„Neviděla jsem ho,“ naříkala žena, „proboha, já ho neviděla.“

Z hlavních domovních dveří vyběhla ven paní Mattheyová, správcova manželka. Zakopla a upadla. Harvey pozoroval lékaře, který poklekl vedle něj a hodnotil puls. Soustředěně mu položil ruku na holý hrudník, nad srdce. Sledoval, jak mu lékař otevřel ústa a vsunul dovnitř ruku. „Zapadl mu jazyk,“ vykřikl v úleku, „volal už někdo pohotovostní službu?“

„Ano, pane,“ přisvědčoval Dacre.

Doktor mu vytáhl jazyk a Harvey teď shlížel na vlastní promodralý obličej.

„Jak dlouho tady už leží?“ ptal se lékař. Jednal rychle a metodicky.

„Jen pár vteřin.“

Uložil Harveyho na záda, sepal mu ruce na prsou a plnou vahou zatlačil na hrudník. Pak znovu, ještě naléhavěji. Po několik sekund Harveyho sledoval, opět mu zmáčkl hrudník, pak ještě jednou a ještě jednou, důrazněji. Správcova žena téměř bez dechu hlesla: „Je v pořádku? Je v pořádku?“

Doktor odpověděl, aniž by přerušil umělou srdeční masáž. „Ne,“ pronesl vážně, „nedýchá.“

„Já ale jsem v pořádku,“ ujišťoval je Harvey, „jsem oukej, skutečně, cítím se fajn.“ Ale jeho ústa se ani nepohnula. Žádný zvuk slyšet nebylo. Pokusil se promluvit znovu, jenomže to už byl vysáván a tažen kamsi nahoru. Byl z této scenerie odnášen, třebaže ji nechtěl opustit.

„Nel!“ křičel, „nel!“ Ale žádná slova z úst jeho nehybného těla, sevřeného mezi lékařovými koleny, nevycházela. Zvolna ho obestírala tma. Prostupoval ho chlad, mrazivý chlad. Teprve teď se cítil sám a hrozivě bezmocný. Naplnil ho strach. Obkroužen stěnami tunelu byl vtahován dovnitř jako hmyz potrubím.

Řítíl se, padal a klesal někam do víru temnoty.

Měl pocit, že bude propadat do té černé prázdnoty věčně, a vnímal jen, jak chladne a chladne. Pak objevil v dálce nepatrný paprsek světla a zachvěl se letmým závanem tepla.

Zář vzrůstala a cítil, že teplo mu jde tunelem vstříc, proniká jím, rozpouští jeho strach, stává se jeho součástí a dodává mu novou zvláštní energii.

Potom se celý vnořil do světla a tunel zmizel. Přestal se pohybovat. Světlo, třebaže bylo neuvěřitelně jasné, ho neoslňovalo. Protékalo jím podobně jako ono hřejivé teplo. Vyušil, že v tom světle je někdo s ním, ale nemohl ho rozpoznat. Na kratičký okamžik pocítil záchvěv úžasného vzrušení, chtěl zůstat zde na tomto místě, uvnitř tohoto světla

a nikdy neodejít.

Pak promluvil mužský hlas, klidně, ale káravě: „Co to vyvádíš, Harvey? Myslíš si, že jsi tak chytrý?“ Ten hlas ho zchladil. Zmrazil světlo, které pohaslo a uniklo. Nechal ho tu stát v zejícím prostoru, který vypadal jako světlna uprostřed lesa pod šedivou oblohou. Cítil se vystavený, jakoby pozorován lidmi kolem. Otočil se. Nebylo tam nic, záním se táhla jen osiřelá pole mizející až na horizontu.

Pak zaslechl matčin hlas: „Můj chlapečku!“

Blížila se k němu postava, nezřetelná a jakoby vybělená. Čím blíž však přicházela, stávaly se její rysy zřetelnějšími a jasnějšími. Nesla se pomalu, elegantním krokem a vůbec nespěchala.

Po chvíli ji ale rozpoznal neomylně. Viděl její důvěrně známé blondaté vlasy, laskavý a vstřícný úsměv, letní šaty, které na ní vždycky tak obdivoval. Zmocnila se ho nepopsatelná radost. Vztáhl k ní ruce a pokusil se ji vyběhnout naproti.

„Maminko!“ zavolal. Jeho hlas zněl podivně zploštěle, jako by se nesl pod vodou. Nedokázal se pohnout. Nehybně trčel na místě, ruce napřažené, a snažil se ji dotknout, obejmout a sevřít ji do náruče.

Zastavila se na několik yardů od něj, zkrášlena svým laskavým a milujícím úsměvem.

„Musíš se vrátit, chlapečku,“ sdělila mu. V pološedivém šeru za ní se vynořovaly další postavy, temné přízračné tvary, lidé bez tváře.

„Maminko, jak se ti daří?“ Pokoušel se běžet k ní, jenomže to nešlo.

„Ty můj chlapečku, Bůh je z tebe velice nešťastný.“

„Ale proč?“ hlesl.

Tmavé figury se přibližovaly k němu, tlačily se na něj, vstupovaly mezi něj a jeho matku.

„Protože ty jsi...“, a slova se vytratila. Snažila se dokončit, chtěla překřiknout ten dav. Záleželo jí na tom, aby to slyšel.

Její slova však pohltily tmavé přízraky.

„Proč?“ znovu se k ní chtěl rozběhnout, ale v sevření ledových rukou byl vlečen pryč. „Proč?“ křičel.

Stíny ho odtahovaly.

„Nechejte mě s ní promluvit. Nechejte mě.“

Rval se, bojoval a tloukl kolem sebe.

„Musíš se vrátit zpátky,“ zavelel hlas.

„Ona tě nechce,“ řekl někdo jiný.

„Už tě nikdy nechce spatřit,“ pronesl třetí hlas.

„Lžete!“ křičel a pokoušel se osvobodit z chladného sevření rukou, které po něm chňapaly. Cítil jejich dech, bylo to jako závan z mraznice. Světlo pohasínalo, až se ztratilo.

Padal.

Kapitola tři

Pondělí, 22. října 1990

Kate Hemingwayová se probírala z živého a znepokojivého snu v šest hodin třicet minut ráno časovým signálem z rádia. Jako obvykle se vpslouchala do ranních zpráv, pak vypnula budík a vychutnávala úžasné ticho a báječné teplo ložního prádla. Ještě malou chvilku chtěla takto setrvat a zadržet sen nenávratně prchající z mysli.

V poslední době měla úzkostné sny po většinu nocí. Strachovala se v nich obvykle o své zaměstnání, o svou sestru Daru nebo ji trápil nedávno skončený vztah.

Kate Hemingwayová byla čtyřiatřicetiletá, sto šedesát pět centimetrů vysoká dívka, původem z Bostonu. Byla pěkně rostlá a štíhlá, měla živé modrošedé oči, lehce vysedlé lící kosti a malý rovný nosík, tmavá ústa a pěkné zuby, o které náležitě pečovala. Dlouhé, v rozpustilém módním stylu upravené vlasy a svěží zdravá pleť jí dodávaly vzhledu typické americké vysokoškolačky, na kterou většina mužů pohlížela se zájmem a některé ženy i se závistí.

Kate byla inteligentní, značně sečtělá a dokázala být stejně šťastná, když byla sama nebo ve společnosti. Snad dvě věci postrádala. Totiž sebedůvěru a přítele. Byla zvyklá už od samého dětství přijímat sarkasmus a výsměch od své starší sestry Dary. U rodičů vždycky pociťovala, že Dara se těší jejich větší přízni, zatímco ji nechávali potýkat se s nedůvěrou v sebe sama a podceňování vlastních schopností. Nikdy si nepřipouštěla, že by mohla být třeba atraktivní. Držela si svou linii střídáním výběrem jídla, rozhodně ne však zmlsaným. Ráda si dobré sousto vychutnala, a co víc, vyznala se i ve víně. Během víkendu ji vždy pohltil jogging.

V poslední době se jí docela dařilo. Poprvé po dlouhé době mohla dělat práci, po které toužila a kterou milovala, a to ve městě, kde se octla jako cizinec a které si stačila velice oblíbit. Získala byt, který si vyzdobila podle svých vlastních představ, a byla na to náležitě hrdá.

Po třech měsících v redakci místních novin Sussex Evening News, kde pracovala jako reportérka, chápala své povolání jako stále otevřenou výzvu. Těšila se do práce každý den. Byla šťastná, že pracuje v novinách, kde měla reálné vyhlídky, že se jednou přestěhuje na Fleet Street. To byla významná změna v tempu a kvalitě týdenního plátku, v kterém dříve pracovala v Birminghamu.

Její sebevědomí vzrostlo a rány z poslední známosti se hojily. Získání místa v těchto novinách pro ni představovalo skutečný zlom v životní dráze, i když její starší sestra, pyšná na své dvoupodlažní apartmá ve Washingtonu, by to nikdy nepochopila. Dara se jí pošklebovala, že se nedokázala vdát, mít děti a něčeho kloudného dosáhnout. Dara pracovala jako ekonomka ve Washingtonu a vzala si bohatého právníka, který nastoupil kariéru nadějněho senátora, a měla tři dokonalé a zcela mimořádné děti. Nenápadně, ale soustavně Kate předpovídala, že to s ní špatně dopadne, a Kate se někdy obávala, že by mohla mít pravdu.

Tony Arnold byl naprosté fiasko. Vztah, který nikam nevedl. Pořád na něj ale myslela a připomněla si ho pokaždé, když

na ulici někde ucítila vůni Paco Rabanne. Pořád ho obdivovala, bylo to k vzteku. Sama sobě namlouvala, že si ani neuvědomuje, jak její románek začal, přitom ale nejlíp sama věděla, jak se oklamává. Byl zástupcem šéfredaktora Birmingham Messengeru, a Kate považovala jeho postavení ve svých dvaadvaceti letech za nesmírně vysoké a od začátku jí lichotil jeho zájem.

Nikdy předtím neměla s žádným ženatým mužem pletky. Zpočátku šlo jenom o takovou hru a ani nepostřehla, jak hluboce se do něj zamilovala. Po dobu celých osmnácti měsíců byla nucena tento vztah držet v konspirativní tajnosti. Připravovala mu pokrm, které nikdy neměl čas vychutnat, a trávila celé víkendy čekáním, až mu pro ni vybudě hodinka. Po celou dobu jí vykládal, jak jeho manželství leží v troskách, a plánovali si společnou budoucnost.

Jednu sobotu ho zastihla v supermarketu, jak kráčí zavěšen do své manželky a vedle nich spořádaně cupkají jejich tři rozkošné děti. V tom jediném kratičkém pohledu, který si vyměnili, Kate náhle pochopila, jak nepatrně rozumí životu. Krátce nato dostal nabídku na místo šéfredaktora jistých skotských novin a vůbec jí nenavrhl, že by se třeba mohla k němu připojit. Že by s ní počítal. Místo toho se za ni přimluvil v redakci Sussex Evening News, když se tam uvolnilo místo, a Birmingham Messenger do jednoho týdne oba opustili. Od té doby už o něm neslyšela.

Kate přišla do Anglie ve svých čtrnácti letech spolu s rodiči a Darou. Měla ještě staršího bratra Howieho. Ten se ale utopil při nehodě na otevřeném moři. Právě jeho smrt je přiměla k přestěhování. Její otec, lektor angličtiny na Harvardské univerzitě, byl toho názoru, že to může být jediná účinná léčba na jejich bolest. Proto přijal dvouletou stáž na Univerzitě v Londýně, která se protáhla nakonec na pět let.

Užívali si cikánského života v starobylém sídle viktoriánského stylu v Highgate. Matka byla typickou dívkou z malého města, která se někdy v šedesátých letech utrhla a protloukala se polovinou Ameriky, protože se jí zdálo, že to je právě ta nejsprávnější věc, kterou musí udělat. Dům měl mizerné topení a byl zařízen dost spartánsky. Na holých dubových prknech se prostíraly obyčejné matrace napěchované žíněmi a po stěnách byly rozvěšeny rohože z afgánské trávy. Na nájem si přilepšovali pronajímáním svého bytu studentům, kteří byli živi z mléka a chleba a všude nechávali špinavé nádobí. Tady její otec razil svou filozofii volné lásky. Kate si nebyla jista, co způsobilo, že toho měla její matka brzy dost a utekla s příjemným, ovšem úplně nudným stavebním inženýrem, který naopak vlastnil pohodlný moderní dům v Cheamu. Krátce nato byl vyslán za moře, aby projektoval něco v Hong Kongu. Její matka tam žila s ním.

Kate zůstala v Anglii, i když se její otec vrátil do Bostonu. Dara dostala stipendium na Univerzitě v Berkeley a Kate si uvědomovala, že zde setrvává částečně proto, aby něco dokázala a konečně se vymanila ze stínu Dary.

Čerstvý závan větru od slaných vod anglického Kanálu se proháněl potměšilými uličkami, unášel s sebou kotouče suchých listů a drnčel v okenních tabulích eduardovských terasovitých domů. Kate pocítila ledový vítr až na obličej a neochotně zvedla hlavu nad mosazné zábradlí v čele postele. Poslední, dosud nedočetné číslo Sunday Times sklouzlo přes její příkrývku a sneslo se k dalším nedělním novinám rozházeným po podlaze.

Uvolnila se, protáhla si nohy a vyhoupla se z postele na chlupatý bílý kobereček. Tělo jí prostoupil studený vzduch.

Odhrnula si rozčuchané blond vlasy z obličeje a pokoušela se uchránit alespoň trochu tepla ve své noční košili. Bosá přešla po koberci a za obvyklého úsilí vytáhla vzhůru jednu část posuvného okna a pak zápolila s háčky na druhé.

Okno se jí nakonec podařilo zavírat, aniž by si přitom seděla kůži na prstech.

Teplý vzduch stoupající z radiátoru se srážel na okenních tabulích v podobě neprůhledného mokrého závoje. Setřela v něm prsty špinavou stopu a shlížela dolů na ulici, na nenápaditý devítipatrový hlavní stan pojišťovny Friendly Mutual Assurance Company. Okna už mžourala svým světlem do pološera a po budově se pohybovaly uklízečky. Někteří zaměstnanci už pracovali.

Když před třemi měsíci Kate podepsala nájemní smlouvu na nezařízený byt, věděla, proč to bere. Důvodem byl nízký nájem. V této městské části okna neskýtala naprosto žádný výhled, ale to jí pramálo vadilo, protože se celé dny zdržovala mimo. Stejně nikdy pořádný výhled z oken nepoznala, takže jí to bylo jedno.

Okamžitě jí však padl do oka obývací pokoj, krásný, prostorný s hlubokým arkýřovým oknem, elegantním mramorovým krbem s neporušeným roštem, originálními římsami a mřížovím. Veliká místnost na vystavování cetek a starožitností, které tak ráda nakupovala. Snila o takovém pokoji, kde může v pohodlí pročítat knihy nebo sledovat televizi. K bytu patřila malá kuchyňka, čistá a moderní, úzká vstupní hala, ložnice s hlubokým vestavěným nábytkem a těsná koupelna. Byl to její první nezařízený byt, který vlastnila. Těšila se z výběru barev při jeho zařizování, byla šťastná. Především majitel byl posedlý zuřivou zelení a celý byt polepil temně zelenou tapetou. Poslední tři měsíce Kate trávila strháváním tapet a přemalováváním stěn. Všechny řezby a dřevěné doplňky pojala v bílém ladění. Stěny obývacího pokoje namalovala v červenohnědém odstínu a ložnici v meruňkovém. S koupelnou měla potíže trochu větší, protože malba v avokádovém tónu držela jako přibitá, takže se rozhodla pro bílou s jablkově zeleným nádechem.

Měkké závěsy s geometrickým vzorem sehnala u Laury Ashley a pohodlné sofa koupila s nevšední slevou u firmy Habitat. Ochozený běžový koberec, pokrývající celou podlahu, podělila s bytem, ale výrazně celý dojem zvedla, když na něm rozložila několik koberečků, které získala z výprodeje. Po stěnách rozvěsila rámy s plakáty, divadelními oznámeními a pár černobílých fotografií, tvorbu svých mladších let. Kdysi chtěla být také fotografkou a některé z jejích fotografií byly skutečně zdařilé.

Po lehké snídani, sestávající z musli, nízkotučného jogurtu, jablečného džusu a čaje, přeběhla očima Independent a zahleděla se na nabídku televizních pořadů, jestli tam nenajde něco, co by si mohla nahrát, a pak se věnovala došlé poště.

Nalezla dopis od matky, informace o nejnovější akci Greenpeace a pohlednice od kamarádky z Birmingham Messengeru s tureckou známkou. Matka jí psávala tak jednou týdně, zatímco ona jí odpovídala přibližně jednou do měsíce nebo ani to ne, jak jí matka často připomínala. Mluvili spolu telefonem také jednou týdně, obvykle v neděli odpoledne, když Kate mívala z neznámého důvodu splín.

Od té doby, co se matka odstěhovala, se vzájemně sblížily, jako by se staly tou stranou rodiny, která byla vadná,

zatímco její otec a Dara byli pan a slečna Dokonalí.

Zrovna včera večer jí matka volala. Cítila se dobře, byla šťastná a snad se už vyrovnala s vinou, že opustila muže, a s podivnou změnou životního stylu ve svém středním věku. Kate si dělala o matku starosti kvůli jejímu pobytu v Hong Kongu, když se krize v Perském zálivu stupňovala. Bála se, že by tam taky mohla zůstat. Byla nervózní z toho, že celý svět vzplane válkou a cestování nebude možné.

Matka se jí svěřila, jak je ráda, že se Kate odstěhovala z Birminghamu, protože menší město, jako třeba Brighton, je pro ni místem daleko bezpečnějším. Zakrátko však její matka měla poznat, jak hluboce se mylila.

Kapitola čtyři

Představy přicházely a mizely. Harvey Swire vnímal drnění bicyklových pedálů, skřípění brzd, ječení té ženy skrz čelní sklo. Křik utonul v temnotě a byl pohlcen vrstvou měkkého světla. Harvey ještě hlasitě sténal, když pootevřel oči. Tvar obličeje se měnil a formoval právě tak, jako se vynořují obrysy obličejů a postav na fotografii z polaroidu. Dívka, přibližně v jeho věku, docela hezká s drobným tupým nosíkem, jako měla Angie, ale dík dozadu staženým pramenům vlasů vyhlížející poněkud přísně, promluvila nad jeho hlavou: „Je to v pořádku. Je to oukej.“ Hlas zněl konejšivě a něžně. Tvář se jí zúžila do malého bodu, ústa rychle měnila svůj tvar a on zaslechl poblíž nějaký hovor. Pak pochopil, že ona a ten hlas k sobě patří, podobně jako film, který vypadne ze synchronu.

Pokusil se, celý zmatený, pozdvihnout dlaně k uším. Chtěl postihnout cosi, co mu nedovolovalo sladit viděné s vnímaným, celou situaci. Jeho levá paže však ležela zcela nehybně a hrudník se zdál být sevřen železem. Spatřil svou vlastní paži odněkud shora v bílém zamlžení. Hlas se opět přiblížil.

„...dlouho. teď? Je to lepší... ano? Spát?“

Vybavil si Angie. Panovačnou Angie, která mu odsunuje ruce pryč a pleská ho po tváři. Angie, která ho vztekle plácla přes obličej, opravdu vztekle, tentokrát nepředstíraně. Pak po ní hrábl, nesmlouvavě a hrubě.

Obličej ho pátil, ale Angie už zmizela. Políček byl někde jinde, daleko od něho. Měl pocit, že obličej se mu teď obalil měkkým polštářem nebo vatou, že vykukuje zpoza nich ven z tmavé jeskyně. Tvář se z jeho zorného pole vytrácela a opět se vracela. Kdosi se pohyboval vedle ní, starší prošedivělý, tiše pokašlávající muž v červeném kašmírovém županu:

„Šok... žije... a bude... měl kliku, na kole.“

Mírně a neznatelně se usmíval lehce odulými rty. Jeho mysli se převalovala představa toho auta, obličeje té ženy za předním sklem. Sjížděl dolů podél zdi domu a následoval Dacrea přímo pod kola vozu. Pak se vznesl do prostoru a tam zůstal viset. Jako by tam zamrzl.

V jeho útrobach se rozvířila ledová voda, polkl a cítil po těle bodlinky chladného potu. V jejích očích viděl, že postřehla tu jemnou změnu, poplašné zajiskření.

„To nic,“ řekla. „Fajn. Bude to dobrý.“

Pokoušel se lépe zaostřit a zíral na její prsy, jak se jí dmou v halence. Prosytil ho náhlý pocit tělesné touhy, který se opět rychle vytratil. Rozechvěl se znenadání obavou, že je mrtev. „Kde jsem?“ zjišťoval.

Měla na sobě bělostnou halenku a na krátkém řetízku na klopě se jí pohupovaly hodinky. Na protější klopě zaznamenal štítek s emblémem a vytištěným jménem Anthea Barlowová.

„Jepší, už je to lepší. teď se pořádně prospí.“ Její hlas jako by opět unikl ze synchronu. Mátl ho to a jeho obava a hrůza se stupňovaly. Mrtev. Já jsem mrtev. Začal se třást.

Sklonila se k němu, její tvář se rozpouštěla a tála, jako by z ní stékaly kapičky vosku. Schoulil se a opět vykřikl. Ona se však k němu blížila, splývala s ním, rozpouštěla ho. Uvědomil si tupé bodnutí v loketní jamce a měl pocit, že jeho paže najednou zbytněla a prsty mu otekly. Projela jím vlna nevolnosti a pocitu na zvracení.

„Tohle vám utiší bolesti,“ konejšil ho něčí hlas, nedovedl odhadnout, odkud zněl. Usnul.

S probuzením jako by všechno zprůzračnělo. Ležel na nemocničním lůžku v malém pokoji a za velkým posuvným ušmudlaným oknem mohl sledovat jasnou oblohu. Okenní tabule byla stažena vzdor tomu, že venku zářilo slunce. V pokoji bylo rozestavěno několik jiných postelí, snad čtyři nebo pět. Právě k jedné z nich se hrnulo několik návštěvníků, mačkali se kolem a úplně ji zastínili. Kdosi uvnitř skupiny třímal kytici květů. Levá ruka ho bolela a někde v zádech ho pálilo, jako by se ocitl uprostřed ohnivé lázně.

Pravou ruku měl odřenou a oblepenou řadou náplastí. Některé nehty měly zubaté a roztřepené okraje a on se mimoděk rozhlížel, čím by je upravil.

Srdce mu ztuhlo, když spatřil svého otce, jak si pevně a zpřímá vykračuje pokojem, hlavu zpupně vztyčenou a s rukama za zády, jako by mu to tady patřilo. Vyšvihl se do károvaného obleku, narůžovělou hedvábnou košili si doplnil černobilou abstraktní vázankou a na nohou měl černé mokasíny. Vlasy, notně na temeni prořídle, šedivé a snad příliš dlouhé, měl uhlazené dozadu a přes uši a nad límečkem zvláště. Harvey si vždycky přál, aby nevypadal tak nápadně. Otec stanul u nohou postele. V jeho výrazu se tentokrát zračilo více vřelosti než obvykle.

„Jak se cítíš, kamaráde?“

„Fajn,“ odtušil Harvey a snažil se usmát.

„Vývázl jsi o chlup.“

„Jsem pitomec, vůbec jsem se nepodíval.“

Hlas otce zdrsněl. „To prachmizerné kolo, jeli jste jako blázni, pokud vím.“

„Jak dlouho mě tady chtějí nechat?“

„Pár týdnů určitě. Zhmoždil sis ruku a zlámal dvě žebra. Těm žebrům musíš dopřát čas, aby mohla srůst. A pořádnou

ránu máš na hlavě.“

„A kde vůbec jsem?“

„V Guildfordu. V okresní surreyské nemocnici.“

„Stalo se něco s kolem?“

V otcových rukou se cosi zalesklo, pak cvaklo a v prstech se mu objevila playerka, kterou vyjmul ze stříbrné tabatěrky, zaklapl kazetku a koncem cigarety zaklepal na její hranu.

„Podle toho, co jsem zaslechl, nemyslím, že z něj vůbec něco zbylo.“ Cigaretu zasunul do úst a zapálil si ji zlatým ronsonem.

Harvey sledoval navyklý rituál, jak vypouští kouř z úst, pak jej vdechne a pomalu ho nechá unikat nosními dírkami ven. Kotouče nasládlého modravého dýmu se kroutily kolem Harveyho obličeje a on se nebránil jeho vdechování, příjemně jeho vůni rozrušen.

Co to vyvádíš, Harvey? Myslíš si, že jsi tak chytrý?

Hlas ho vyděsil, slyšel ten hlas teď tady, anebo se mu paměť v obnažené podobě vrací? Ten tunel. To světlo. Matka. Musíš se vrátit, chlapče.

Pokoušel se k ní opět rozběhnout. Temné stíny mu v tom bránily. „Buď rád, že to odneslo jen kolo. Ale žádné jiné ti už nekoupím. Měl jsi doopravdy z pekla štěstí, že jsi to přežil.“ Zapátral očima po nějakém popelníku.

„Já jsem viděl matku.“

Otec se zakabonil. „Co že jsi?“

„Viděl jsem matku.“

Otcova tvář zrudla. „Dobrý Bože, chlapče, vždyť tvoje maminka je mrtvá.“

„Je docela v pořádku. Já ji viděl. Přesvědčovala mě, že se mám vrátit zpátky.“

„Co to meleš za nesmysly, kamaráde. To je přece čirá pitomost.“

„Není, tati, já jsem ji viděl.“

„Pochop, překonal jsi skutečně těžký úraz hlavy a pak ještě operaci. Máš v sobě spoustu léků. Prostě máš halucinace.“

„To nebyla halucinace.“

Otec mrkl krátce na hodinky. „No, už jsem měl být pryč,“ ústa se mu chvěla a Harvey se obával jeho hněvu, „stavím se tady ještě zítra. Potřebuješ něco?“

„Nějaké knížky a pár věci.“

„Prospělo by ti, kdybych ti přinesl pár učebnic. Jestli tady ještě týden nebo dva zůstaneš, měl by ses pomalu začít připravovat na zkoušky.“

Harveyho opět přemohla únava, jen otec odešel. Chtěl mu toho tolik povědět a nakonec mu neřekl zhola nic. Začínal klimbat. Když se opět probral, stál vedle jeho postele muž v bílém plášti. „Zase vzhůru?“

Harvey přikývl, ale hned nato už opět dřímá.

Když procitl znovu, ohromilo ho, že vedle sebe vidí sedět Angie. Na sobě měla kratičkou minisukni, která stěží dokázala ukrýt růžové kalhotky. Její nohy se skvěly nádhernou, do bronzova opálenou kůží. Obličej měla také opálený a posetý pihami. Odhrnula si kšticí blondatých vlasů z očí a usmála se. Držela papírovou tašku a odřeného hadrového panáka s plácatou plátěnou čepicí.

Probíral se úvahou, jak si takto mohla sednout proti němu se sukni vyhrnutou až k rozkroku a přitom tehdy se tak rozčítit, když si chtěl sáhnout na její prsa.

Z mlhy se opět vynořily zastřené vzpomínky, které ho znechutily a otrávil. Vlastně by ho zajímalo, pročpak se za ním obtěžovala. Místo toho, aby se na ni usmál a pozdravil ji, jak by se slušelo, pohrdlivě ji změřil a pomyslel si je to dráždilka. Příště už ho nezadrží, i kdyby kolem sebe kdovíjak tloukla, kroutila se a křičela. Reckett, ten surovec Reckett, který se kasal tím, že o své panictví přišel ve dvanácti letech, tvrdil, že ženy je třeba přemoci hrubým násilím. Možná že tady by mohl hledat svou odpověď, možná že právě tohle provedl, zabralo to a to byl ten pravý důvod, proč přišla.

„Ahoj,“ uvítala ho. Všiml si, že se změnila. Především byla nastrojená a pod očima si maskarem udělala černé linky. Vypadala starší, daleko starší než na šestnáct let, ale bylo tu ještě něco.

„Vzala jsem Freda, aby se o tebe staral.“ Položila na postel panáka a podala mu šustící tašku. „Nevěděla jsem, co bych ti vzala. Tady jsem ti ještě přinesla Jamese Bonda a pár sladkostí. Máš je přece rád, ne?“

Neřekl na to nic. Dráždil a šťval ho ten mejkap. Rozčilovalo ho tušení, že se stejně nenamalovala kvůli němu. Děvka, pomyslel si.

„Psala jsem ti.“

„Já to četl.“

Opět si prohrábla vlasy. „A jak ti je?“

Zamračil se a odsekl: „Dost blbě. Jak ses vůbec dověděla, že já...?“

„Já... slyšela jsem to.“

Pokusil se zachytit madel a trochu se zvednout, jenomže ho zmohla nesnesitelná bolest.

„Můžu ti nějak pomoci?“

Rázně zavrtěl hlavou. Ozvalo se zachřestění odtahovaného závěsu a na posteli někde vedle zachřel jakýsi muž. Pak bylo slyšet klapání bot a rachocení vozíku. „Jak se to stalo?“ zajímala se Angie.

„Prostě nepozornost.“ Obrazotvornost opět pracovala. Čelní sklo. Vznášení se. Děs v ženině tváři. Zavřel oči, a když je opět otevřel, zíral na rozostřenou zmršť přikrývek přímo před svou bradou.

Chystala se ještě něco říct, když do pokoje vstoupil sebejistý prošedivělý muž, oděný do světlého obleku s vázankou z jachtařského klubu. Postavil se v nohách postele. Za zády mu stál sekundář v bílém plášti s fonendoskopem, který mu vyčínal z kapsy. Vedle něj stála sestra a oba se usmívali nějakému soukromému vtipu.

„Můžete minutku počkat v denní místnosti?“ požádal muž Angie. „Rád bych se na toho mladého muže trochu podíval.“ Angie nejistě pohlédla na Harveyho. „Mám počkat?“

Přikývl. Sestra zatahla závěs kolem postele a lékař shrnul přikrývku. Muž v šedém obleku se na Harveyho usmál: „Jestlipak víte, že bylo málem po vás, když vás sem přivezli? Jmenuji se Wynne, jsem chirurg, který vás operoval. Je váš otec ten gynekolog Quentin Swire?“

„Ano.“

„Pracovali jsme spolu v Královské.“ Jeho výraz náhle nabyl na vážnosti a zahleděl se mu do očí. „Měl jste kliku, že kolem té vaší nehody projížděl právě lékař. Oznámil nám, že vám zapadl jazyk a že jste měl zástavu dechu. Jevil jste zcela nepochybně známky smrti, když k vám přišel. Měl jste z pekla štěstí, že měl cestu kolem. Jinak byste tady nebyl. teď ještě musíme provést nějaké testy a zjistit, zda je všechno v pořádku. Nevíme totiž, jak dlouho trvala mozková hypoxie, nedostatek přísunu kyslíku. Ale pár minut to být muselo.“ Pak vytáhl špendlík. „Teď vás píchnu do palce u nohy a vy mi řeknete, jestli to cítíte.“

Harvey zřetelně ucítil ostrou bolest: „Au.“

„Dobře,“ přikývl Wynne, „teď vaše levé chodidlo.“ Harvey vykřikl i tentokrát.

„Vynikající,“ mumlal si Wynne a převaloval si Harveyho nohu v dlaních a pořádkově je vyšetřoval.

„Vím, co se stalo,“ pronesl tiše Harvey. Doktor Wynne nazvedl obočí a zhasl svítílničku. „Viděl jsem toho lékaře, jak vystoupil z auta a sklonil se nad mé tělo. Já ho pozoroval.“ Ve výrazu sestry se zračil úžas.

Chirurg zavrtěl hlavou. „Myslím, že se vám to jenom zdálo, mladý muži.“

„Nezdálo,“ trval Harvey na svém, „já ho můžu popsat.“ Chirurg ho kývnutím vybídl, aby pokračoval.

„On...“ Harvey v duchu jasně viděl, jak lékař vyskakuje ze svého vozu a běží k němu. Pak se mu obraz roztříštil do zlomků, ztratil se jako odraz na vodě, když do ní spadne kámen. Měl před očima lékařovo auto, ale to se proměnilo ve vůz, za jehož volantem někdo seděl a řídil, nějaká žena, která křičela. Pokoušel se vybavit si tu vzpomínku, ale už byla pryč.

Chirurg se chápavě usmíval. „Mám za to, že své udělala také anestézie, chlapče.“ Nahlédl do poznámek na tabulce v nohách postele. „Měl jste ketaminovou anestézii, protože vás přivezli v šoku. To skutečně mohlo navodit halucinace, které přetrvávají ještě po několik dní.“

„Ale to nebyla halucinace.“ Harvey hledal oporu u sestry, ale její tvář měla výraz nehybné, strnulé a nezúčastněné masky. Za závěsem prosvítala postava ženy v čepečku, tlačící kovový vozík.

„Co dělá levá ruka?“ tápal se chirurg a jeho výraz prozrazoval, že už myslí na něco jiného.

„Je už v pořádku.“

„Jste pravák?“

„Ano.“

„To je štěstí. Několik měsíců nebudete moci levou ruku plně zatěžovat.“

„Stejně jsem všechno viděl,“ naléhal Harvey, „já... já jsem viděl...“

Chirurgův tázavý výraz ho mátl, sám teď pochyboval o tom, co viděl. Chtěl mu ještě vyprávět o tom, jak spatřil matku, ale tušil, že by to nakonec vyznělo směšně.

„Dohlédnu na vás místo vašeho otce. Neviděl jsem ho přes deset let. Vyřídte mu mé pozdravy. Za pár dní se tady zase stavím.“ Poodstoupil, něco tlumeně řekl sestře a mladému lékaři a odešel.

Sestra sejmula záznaky z konstrukce postele, něco tam doplnila a opět jej připevnila na postel. Rozhrnula závěsy, špitla něco lékařů, oba se zachichotali a následovali chirurga ven z pokoje jako loutky na provázku.

Kapitola pět
Pondělí, 22. října

Kate Hemingwayová šla do práce právě tak, jak to dělala téměř každé ráno. Kráčela rychle, protože se nemohla dočkat až zasedne k práci. Protože zrovna nedávno ztratila rukavice, musela hluboko zanořit ruce do kapes svého přšipláště ve stylu módy padesátých let, který objevila v obchůdku použitým zbožím v Covent Garden a který jí byl o číslo větší. Pod ním měla pánské dvouřadové sako, zakoupené tamtéž, černou sukni a na nohou černé elastické legíny.

Nanášet na sebe mejkap Kate otravovalo a její obličej ho ani nepotřeboval, i když tomu příliš nevěřila. Měla lehce vysedlé lícní kosti a přirozená barva její zdravé pleti byla obohacena sprškou pih rozestých po čele a kolem malého tupého nosíku. Nikdy nenabyla zručnosti v líčení, měla tendenci to přehánět, což jí v kombinaci s rozcuchanými světlými vlasy propůjčovalo bohémské vzezření. Dělala mnohem víc dojem studentky než reportérky, která neustále pátrá po senzaci.

Vchod pro personál bylo nutno hledat z boční ulice navazující dalšími bloky kanceláří, naproti uzamčeným garážím a staveništi. Za zády Kate stanul popelářský vůz, který lomozem zvedané popelnice nepříjemně prořízl studený mlhavý vzduch právě ve chvíli, kdy loktem otevírala modré dveře, aby vstoupila do zašlé chodby s betonovou podlahou. Minula požární minimax a korkovou informační tabuli, na níž byl připíchnut zažloutlý zbytek pracovního řádu, a přihrádky s kartami vedle píchaček pro dělníky v tiskárně. Vedle byl dřevěný pult s kovovou mříží a velikým vytištěným oznámením: KAŽDÁ NÁVŠTĚVA MUSÍ BÝT ZAPSÁNA ZDE. Za ní seděli dva členové stráže, kteří mezi sebou něco řešili. Zhlédli přicházející Kate a vřele ji vítali.

„Ahoj,“ zamávala na pozdrav a spěchala na schodiště, kde sádra nahrazovala celé kusy vypadaného, namodro omítnutého zdiva. Spěchala dlouhou úzkou chodbou podél účetních kanceláří. Pohlédla na hodinky, věrnou kopii značky Cartier, koupené v Bangkoku před třemi lety. Osm padesát.

Zrychlila krok a vešla do prostorné haly na konci chodby, kde zachytila pach smaženého jídla. Jedno schodiště vedlo vzhůru ke kantýně a druhé směřovalo dolů ke kancelářím a redakčním místnostem, podél informačních tabulí s nápisy „Co dělat při reportování nehod.“

„Desetiprocentní pokles obměny zaměstnanců.“

„Menu: Po biftek. Út kuře na curry po madrásku.“

Budova byla učiněný labyrint. Přestože se zde pohybovala už třetí měsíc, pořád se plně neorientovala. Ale dobře věděla, že tady pracují někteří lidé celé roky a stále bloudí.

Dvojitě dveře ji přivedly do hlavní redakční místnosti, rozlehlé plochy, která zabírala celou šíři budovy a byla zaplněna pracovními stoly, na nichž poblikávaly obrazovky počítačů. Některé z nich už byly obsazeny a celý prostor budil dojem tichého spěchu, jímž začínalo každé ráno, ale který se během pracovního dne až do šestého vydání zvolna vytrácel. Sloupy, nosníky, topení a klimatizační zařízení nebyly zakryté a zdůrazňoval je červený nátěr. Jasně se odrážely od krémově bílé malby, hnědého koberce a pracovních ploch. Neurčité šedavé světlo klouzalo po okenních tabulích, které po obou stranách civěly do ulice na okolní vyšší budovy. Chladné světlo ze zářivek zavěšených u stropu na řetízích zaplavovalo celou halu a šum klimatizace spolu s jemným ševelem klávesnic počítačů vytvářel pracovnímu úsilí trvalou zvukovou kulisu.

Míjela stoly redaktorů pravidelných rubrik, z nichž zatím byly obsazeny pouze dva. Na jednom z prázdných stolků drnčel telefon, zvednutí se ale nedočkal. Na stole literárního redaktora se vršila hromádka vázaných knih a na stole filmového kritika se povalovala změřt videokazet. Většina novinářů už pracovala, pomocní redaktori se už činili a nad stolem fotografa probíhala živá debata. Přepisovačky textů měly na uších sluchátka a s nepochopitelnou rychlostí klepaly do klávesnice počítače. Šéfredaktor, jeho zástupce a šéf noční služby seděli v řadě za celým týmem šéfa zpravodajství.

Kate pověsila svůj plášť na háček na stěně, posadila se na otočné křesílko ke svému pracovnímu stolu, odhodila tašku na podlahu a usmála se na Joannu Bainesovou, reportérku, která seděla naproti ní, a neuniklo jí, že ani Darren White, ba ani Sharon Leverová, kteří sedávají po její levici, ještě nedorazili. Joanna Bainesová ťukala do klávesnice jako vztekla a kolem ní vířily kotouče cigaretového dýmu. Zvedla ruku na pozdrav, aniž se na Kate podívala.

Kate se začala přehrabovat v chaotické směsici papírů ve snaze je trochu srovnat. Situace byla o to horší, že nebyla v sobotu vůbec v práci. Měla totiž službu. Doufala, že dodělá případ sexuálního útoku na studentku zdravotní školy, a pak se chtěla věnovat přepadení manželky bývalého starosty. Kromě toho se jí na stole nakupila spousta papírování. Odsunula hromádku papírů na kovovou odkladnou plochu. Její stolek se nelišil od ostatních. Umakartový povrch předstírající mahagon, kovové nožky a čtyři zásuvky. Skoro by se tady člověk cítil jako doma, jenomže na stole chyběly osobní věci. Pouze černý diář, hraničky papírů, změřt tužek a obrazovka počítače, která byla už rozsvícená. Na ní četla jednoduchý pokyn: Press to restore display. Ať tak nebo tak, bylo to její místo, její soukromí a její nepořádek.

Klepla na klávesnici a vyvolala si přehled nočních událostí, které přicházely prostřednictvím sítě. Její zájem se soustředil na ty, které se vztahovaly k Sussexu. Pokud nebyla přímo vyčleněna k nějakému případu, mohla si pořídit kopii některé stručné zprávy a vybrat si k reportáži cokoli.

Projela si Vyšetřování scaffoldske smrti, Letadlo do Gatwicku se málem ztratilo, Výpadek TV vysílání, Bývalý policista v drogové afěře.

Dnes se chtěla zaměřit na dvě z událostí, a sice na případ mladé sestry a na případ manželky bývalého starosty, dosud hospitalizované. Vylovila z tašky svůj zápisník a listovala těsnopisnými záznamy. Koutkem oka zaznamenala šéfa zpravodajství, který se k ní blížil se svazkem papírů z počítačové tiskárny. Byl to umírněný muž, něco po třicítce s jemnými, předčasně prořídilými vlasy. Na sobě měl jeden ze svých vlněných šedivých obleků. Mnohdy dělal dojem, že v obleku i spí. Měl trochu nahrbená záda, což měla podle Kate většina novinářů, protože tráví nekonečné hodiny skloněni nad klávesnicí počítače.

„Jaký byl víkend?“

„Fajn,“ řekla, „pokud vůbec byl.“

„Budeš mít článek na první straně.“

„Fakt?“ zaradovala se.

„Ta stará dáma, kterou přepadli a škrtili, žena bývalého starosty. Terry tyhle zprávy miluje. Tohle by rád dal do prvního vydání.“ Terry Brent byl šéfredaktor.

„I s mým jménem?“ zeptala se.

Přikývl.

„To je skvělý, senzační!“

„Něco pro tebe mám. Ale je to trošku... strašidelné.“

„Opravdu?“

„Na hřbitově se z jednoho hrobu ozývá ťukání.“

Zdvihla obočí a s úžasem se na něj podívala. „?ukání?“

Podal jí potištěný papír, který přinesl s sebou, a jejich oči se na letný okamžik střetly. Uhnula očima na zprávu, úplně vyvedená z míry. Přitahoval ji, ale vůbec si to nepřipouštěla. Byl totiž ženatý. Imponoval jí tím, že byl tak vyrovnaný a nic ho nevyvedlo z míry. Docela by jí zajímalo, jestli se někdy rozcílil, opravdu hrozně naštal. Zřejmě se to nikdy nestalo. Připomínal ji kámen na pláži, omývaný vodou. Čím byl hrubší, tím víc ho voda vyhlazovala, solidní, slušný.

Začetla se do textu:

„Telefonická informace od policejního konstábla Tuckera z místního oddělení brightonské policie, přijatá v 8.10 ráno, dne 22. října. K vyjasnění jistých zvuků vycházejících z hrobu na hřbitově svaté Anny v Brightonu byla předložena

koronerovi žádost o exhumaci. Schválení exhumace se očekává během dnešního odpoledne.“

Kate si odhodila z čela kšticí vlasů. „Víš o tom něco víc?“

„Ne.“ Odmlčel se.

„Exhumace jsou obtížné. Nejsou přístupné veřejnosti a moc se nedozvíš. Prostě tam zajdi a zjisti, co můžeš. Dokonce chtějí i obrázky, tak dostaneš i fotografa.“

„Klepání v hrobě? A koho mají vykopat? Nějaké viktoriánské strašidlo?“

„Je to třiatdvacetiletá dívka, která byla pohřbena minulé úterý.“

Kate ztratila barvu. „Oni se domnívají, že ještě žije?“

Usmál se. „Pochybuju, to se děje opravdu jen zřídka. Hřbitov lidí vzrušuje. Někde spadne větvička a už se všichni vyděsí, že se nebožtíci chtějí vloudit mezi živé.“

„Víš o ní něco bližšího?“

„Ne, ale doufám, že ty z toho něco vymáčkneš. Chtělo by to trochu šťávy, udělat z toho článek.“

Sejmula z háčku kabát, namířila si to k šéfovi grafické úpravy a zajímala se, který fotograf jí mohl být přidělen. Pak si šla vyzvednout mobilní telefon.

Kapitola šest

Harvey pozoroval spirály modrého kouře, které se vinuly směrem k němu napříč místností. Reverend Bob Atkinson, školní kaplan, se rozvalil pohodlně do oděného křesla, nacpaného pravými koňskými žíněmi. Na nohou měl natažené šedivé ponožky a zpod dolního okraje kleriky mu vyčuhovaly vysoké šněrovací boty, spočívající na gobelínovém taburetu. Upustil vypálenou zápalku do malého popelníčku na vyřezávaném dřevěném stolku, vytáhl z úst dýmku a zamyšleně ji držel ve vzduchu.

Seděli v malé přecpané místnosti. Před ním na podlaze ležel ochozený perský kobereček a pod neuspořádanou přemírou knih se povážlivě prohýbala police. V důlkovaném mosazném uhláku se povalovala pohlednice k narozeninám a vyrudlé sametové tapety na stěnách trochu oživovalo několik zarámovaných tisků s biblickými výjevy.

Harvey cítil kuchyňský pach a slyšel kaplanovu ženu, jak chřestí nádobím a poslouchá rádio, až příliš zesílené. Seděl na okraji ošoupaného koženého sofa, překřížil si nohy v šedivých flanelových kalhotách, podrobně zkoumal nehty na rukou a vyčkával, až kaplan promluví. U některých nehtových lůžek zpozoroval jakési bílé flíčky a pod okrajem nehtu ukazováku odhalil slabounkou stopu nečistoty, kterou diskrétně odstranil nehtem palce druhé ruky. Oknem zahlédl drozda, jak hladce vlétl do vlčího bobu v malé neudržované zahradě.

„To je pozoruhodné,“ připustil kaplan. Měl široký, bezelstný obličej a jemné černé vlasy s lysinou na temeni.

Harveymu se zdálo, že by mu seděla role bubeníka v beatové skupině.

„Jde zcela jistě o jev, který by lidé v biblických dobách považovali za nějakou mystickou zkušenost.“ Harvey mlčel.

Kaplan si poklepával náustkem troubele na zuby: „To, co jsi pozoroval, byl ve skutečnosti určitý sen nebo vidina, že?“

„Vidina?“

„Jistě.“ Sevrhel do dlaně hlavičku dýmky a hlučně vtáhl, ale dýmka vyhasla. „Byli jste si s matkou hodně blízcí?“

Harvey pokrčil rameny: „Řekl bych, že ano.“

„A opravdu věříš, že nešlo o přelud nebo vidinu, že jste se setkali?“

„Naprostě.“

„Některé sny mohou být velmi živé. Ráno jsi skálopevně přesvědčen, že se to opravdu stalo. Že to byla skutečnost.“

„Jenomže já všechno viděl během té nehody.“

Kaplan hrábl opět do krabičky a vytáhl zápalku s červenou hlavičkou. „To je velmi pozoruhodné. Co když sis to dal dohromady podle toho, co ti napovídali tví kamarádi?“ Škrtl sirkou a přidržel ji nad hlavičkou dýmky.

Harveym náhle projela zlost. „Cožpak vy nevěříte v život po smrti?“ Levá ruka v sádře ho strašně svědila.

Kaplan zatáhl z dýmky, vyfoukl oblak kouře nosem a narovnal zkřížené nohy. „Ale jistě, ovšemže věřím,“ pronesl měkce.

„Za předpokladu, že se to nepříhoda někomu, koho znáte?“

Kaplan sraštil čelo. „Nerozumím ti.“

„Doktor mi řekl, že jsem přestal dýchat, takže jsem byl pár minut mrtvý. Prošel jsem spoustou vyšetření, testů, rentgenovali mě, měli o mě obavy. Všechno, co jsem viděl, se odehrávalo v době, kdy jsem byl mrtvý! Myslíte si, že mrtvý člověk může mít halucinace?“

„To nevím, Harvey, nikdo z nás to neví. My se můžeme pouze opřít o učení Písma svatého.“

„Proč? Proč ne o mou vlastní zkušenost?“

Kaplan několikrát mocně zatáhl. „Byl jsi na své matce závislý, miloval jsi ji, to je správné. Opravdově a upřímně. Její odchod jsi přijal velmi těžce. Postihlo tě to vlastně před několika měsíci a pořád se tím příliš trápíš. Někdy trvá celé roky, než se s něčím takovým člověk vyrovná. Ty jsi ale silný chlap, překonáš to. Ta nehoda všechno zhoršila a jsi z toho celý zmatený, pokud chceš znát skutečnou pravdu.“

Harvey stiskl rty, aby potlačil zklamání. Bob Atkinson byl považován za správného chlápka, s kterým se dalo mluvit. To nebylo možné tvrdit o všech učitelích. Harvey doufal, že mu uvěří a pochopí ho. Že mu nabídne trochu lepší vysvětlení.

„Viděl jsem to jasně,“ vyštěkl Harvey, „vznášel jsem se nahoře. Sledoval jsem lékaře, jak se mě snaží vzkřísit. Pak jsem klesal tím tunelem a setkal se se svou matkou.“

„Kde myslíš, že jsi byl?“

Harvey zaváhal. „Byl jsem na nějaké hranici, snad s nebem.“

„Co tě vede k takové domněnce?“

Harvey zčervenál a z čela si odhodil pramen vlasů. „Cítil jsem se nádherně. Jen okamžik jsem byl skutečně šťastný, neuvěřitelně šťastný. Nikdy v životě jsem se necítil tak skvěle.“

„A pak jsi měl strach?“

„Ne, neřekl bych, že jsem se bál. Spíš jsem se zlobil, že jsem nemohl, jak to říct, zůstat tam. Že jsem tam nemohl vstoupit. Nedovolili mi promluvit s matkou.“

Kaplan teď vyhlížel vážně. „Nesetkal ses s Bohem? Nebo s Ježíšem? Anebo se svatým Petrem?“

Harvey zavrtěl hlavou.

„A nezdá se ti to trochu podivné, vstoupit na nebesa a nepohovořit s někým z nich?“

Harvey cítil, jak se v něm něco hroutí.

Kaplan se shovívavě usmíval. „Harvey, já si nemyslím, že by nám Bůh dovolil překročit tyto hranice. Není to součástí Jeho záměrů. Snad znáš epištolu svatého Pavla ke Korintským? Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě, když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské. Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však užíme tváří v tvář.“

Zaklonil se dozadu a škrtl další zápalkou. „Chápeš, co nám svatý Pavel sděluje, Harvey?“

„Ani ne.“

„Říká, že nám není souzeno porozumět, není nám souzeno nahlédnout za hranice tohoto světa. Teprve když přijde náš čas odejít, uvidíme skrze zrcadlo na druhou stranu. Pak lépe pochopíme tento život. Dřív ne.“

„Proč ne?“

„Protože taková je Boží vůle.“

„A jsme nuceni přijímat Boží vůli právě takto?“

Kaplan vypadal popuzeně. „Samozřejmě, Harvey, ovšemže ano. Jsme Jeho služebníky. Neposlušností se vystavujeme nebezpečí Jeho hněvu.“

Harvey se zasmušil. „Nemyslíte, že máme právo zpochybnit Jeho vůli?“

Nastalo ticho. „Pokud se rouháš, jako právě teď, Harvey,“ odpověděl kaplan tiše, „otvíráš svou duši temným silám. Opouštíš Boha, ztrácíš Jeho ochranu.“

„Já se nerouhám.“

„Ale ano. Pochybovat o Boží vůli a takovým způsobem o ní mluvit je čiré rouhání. Je to slabost, která v člověku probouzí zlo,“ usmál se. „Měli bychom se teď spolu pomodlit za tvou matku a otce.“

Kapitola sedm

Pondělí, 22. října

Kate Hemingwayová se schoulila na sedadle pro spolujezdce v malé fordce z automobilového parku Sussex Evening News. Usadila se po bok Eddieho Bixe, který jí byl na tento případ přidělen, a teď směřovali vzhůru na kopec, směrem ke kostelu. Fotograf byl hromotluk s klátivou chůzí, sotva dvacetiletý, oblečený jako obvykle v džínách, bomberu a pohorkách, měl dětskou bezelstnou tvář, na hlavě ježka a zlatou náušnici v uchu. Pokaždé, když s ním Kate vyjížděla, byl posedlý něčím jiným. Tento týden to byly plovákové komory.

„Vevnitř je neuvěřitelná tma. Ty se necháš se unášet jen tak proudem a pak vylezeš s bezvadným pocitem.“

Poslouchala ho jenom napůl ucha. Klepání v hrobě. Třidvacetiletá dívka. Jen o jeden rok mladší než ona.

Vybavilo se jí, jak si jednou jako dítě hrála na schovávanou a uvízla v jakési staré truhle. Pokoušela se nazvednout víko, ale nešlo to. Pak ucítila, jak jí něco leze po noze. Málem tam tehdy zešilela, křičela a snažila se dostat ven. Její sestra přišla do pokoje, a místo aby ji osvobodila, klepala na víko a vydávala strašidelné skřeky. Ta věc jí stále šplhala po noze nahoru a ona se svíjela a snažila se ji odstranit. Pak ji to ostře bodlo do stehna. Později jí Dara podržela přímo před obličejem kroucího se černého brouka, dobře osmicentimetrového.

„Úplná tma,“ meditoval Eddie Bix, „a ty zažíváš něco fantastického. Je to jako vstoupit do svého vlastního vesmíru.“

Automobil byl špinavý, ale uvnitř voněl papírový osvěžovač. Na palubní desce přímo před ní byla kulatá samolepka zakazující kouření. Na předním skle povrzávaly stěrače a zanechávaly po sobě špinavé šmouhy.

„Někdy bys měla vyzkoušet skupinovou terapii, sebeasertivitu. Já nikdy neměl dost sebevědomí. V týhle branži s tebou každý zachází jako s onucí. Ale teď mi je to jedno. Vím, že to, co dělám, je správný.“ Pozdvihl ruku a ukázal prstem. „To je ono. Tady se před pár lety ženil můj bratranec.“

Kostelík se krčil stranou od hlavní příjezdové silnice. Byl malý a starý, věž, podle úsudku Kate, vypadala na normandský sloh. Aspoň tak si to pamatovala ještě z hodin architektury. Za oltářem vysoko strměla pozdně gotická okna, která budila zdání, že sem nepatří. Ze zdiva se drolila cementová výplň. Celý kostel byl sešlý, stejně jako hřbitov, vlastně jako mnoho jiných kostelů.

Napravo od něj stála moderní cihlová stavba vikářství. Za silnicí se táhla řada kamenných domků a za hřbitovem, přímo nalepený na hřbitovni zeď, se tísnily další obytné domky. Zastavili za policejním vozem a temně zelenou dodávkou.

Kate nikde neviděla žádná vozidla ani žádné reportéry. Všimla si pouze nějakého muže v montérkách, který stál na žebříku a čistil kostelní okna.

Žaludek se jí svíral. Obvykle na počátku akce chtěla být co nejrychleji venku z auta, přímo v samém středu dění, aby hledala něco, co nikdo jiný neobjevil. Třeba svědka nebo oběť nebo kohokoli, kdo o případu může něco vědět a nikdo ho ještě nezpovídal. Dnes se cítila podivně rozladěná. Doufala, že to všechno byl jen planý poplach.

Do auta se opřel náraz studeného vzduchu, sotva Eddie otevřel dveře. Sebral své dva nikony a teleobjektiv ze zadního sedadla a pověsil si je kolem krku. Pak se zahleděl na oblohu, uvažoval a nakonec si pro sebe zamumlal: „Dvě osm.“

Sejmul z objektivu jednoho z aparátů krytku a nastavil clonu. Bříškem prstu si třel nos a přitom pozorně zkoumal řadu domků za silnicí.

„Exhumaci jsem nikdy nedělal,“ oznámil. „I když pár mrtvol jsem už fotil. Výhoda je, že se ani nehnou.“

„Brr,“ utrousila Kate a vlasy jí rozfoukl další prudký závan větru.

Na modré tabuli si mohli přečíst informaci o začátcích bohoslužeb a pod nimi jméno vikáře, reverend Neil Comfort.

„Skvělý jméno pro vikáře,“ konstatoval Eddie.

Vydali se bok po boku přímo na hřbitov. Dýchala z něj věkovitost, některé náhrobky byly vyvráceny, jiné byly pokryty mechem a lišejníkem, na jiných zase zvětraly nápisy vryté kdysi do kamene.

„Nová část hřbitova je tam vzadu,“ upozornil Eddie.

Kate obhlížela náhrobní kameny se stísněným pocitem. Hřbitovy ji děsily. Pohrávala si kdysi s myšlenkou, že by mohla darovat orgány, ale z nějakého důvodu se zdráhala napsat závět' nebo podniknout cokoli, co by potvrdzovalo její vlastní smrtelnost. Snažila se nezabývat se příliš smrtí, nepřemýšlet o tom. Možná i proto, že novinářská praxe ji mnohokrát přivedla do těsného kontaktu se smrtí. Těla vyprošťovaná z havarovaných aut, smutek vdov na zápraží nebo snaha vymámit fotografie od zdrcených rodičů. Někdy pro ni lidská tragédie znamenala právě tak málo, jako jména na náhrobních kamenech, které zrovna mýjela. V těchto chvílích se ptávala sama sebe, zda se nestává příliš tvrdou a otrlou. Jednou měla pořídit rozhovor se čtyřletou holčičkou, která umírala na leukémii. Zbytek dne pak strávila tím, že bojovala proti vlastním slzám.

Stoupali úzkou cihlovou cestičkou hřbitovem, podél rozložitých tisů, jejichž větve s šuměním a praskáním narážely na hřbitovní zeď. Před nimi hnal vítr lavinu listů.

„Tisy se vysazovaly na hřbitovy proto, aby chránily před zlými silami,“ poučoval Eddie.

„To je to dřevo, co se z něho dělají kriketové pálky?“

„Ale na to je přece vrba. Bože můj, vy Yankeeové jste zabeďněnci. Jak dlouho už tady žijete?“

„Deset let.“

„A to nevíš, z čeho se vyrábějí kriketové pálky?“

Ušklíbla se a byla ještě zaraženější, když kráčeli podél kostelní zdi a zahlédli uniformovaného policistu. Střežil bílou pásku vymezující prostor hřbitova za ní, naladěného nyní do podzimní hnědi. Docela vzadu zela malá branka, rovněž opatřená bílými pásky, nataženými napříč. Jeden konec se uvolnil a teď tam plápolal jako ocas papírového draka. Kate některé z místních policistů už znala, tady toho však nikdy předtím neviděla. Byl mladý a vypadal nevraživě a znudně. Prokázala se novinářským průkazem, on si změřil pohledem fotoaparátu kolem Eddieho krku a s lehoučce škodolibým úsměvem pronesl: „Žádný tisk.“ Štítek jeho služební čepice se nadzvedl závanem větru, ale on si ji hned nasadil na hlavu pevněji.

„A kdo sem tedy smí?“ tázala se Kate.

Za jeho zády, v zadní části hřbitova, dva muži právě vztyčovali na stanové hůlky zástěnu ze zeleného plátna. Divoce pleskala ve větru, takže s ní museli bojovat. Policista pohlédl přes jejich hlavy, jako by tady Kate a Eddie vůbec nestáli.

„No tak, člověče,“ domáhal se Eddie, „kdo sem může?“

„Jen povolané osoby.“ Netečně hleděl dál přes jejich hlavy jako voják na stráží a mlčel. Kate se pomalu zmocňovala zloba. „Máte tady nějakého policejního mluvčího?“

Místo odpovědi zavrtěl hlavou.

„Má tu být dnes exhumace, ne?“ Opět bez odpovědi.

Eddie na ni mrkl a kráčet zpět cihlovou pěšinkou. Kate ho následovala. Zastavil se a pohodil hlavou směrem k domkům.

„Není vyloučeno, že něco uvidíme odtamtud.“

„Pokusím se vyhledat vikáře,“ řekla Kate.

„Toho si musím vyfotit. Církev tomu vždycky dodá úroveň.“

Vikář otevřel hlavní dveře a podrážděně si je změřil. Byl to vyčouhlý, přísně vyhlízející chlapík, věkem se blížil k padesátce. Nakrátko sestříhané vlasy měl sčesány pečlivě dozadu a na nose mu seděly želvovinové brýle v překvapivě módním švih. Přes kolárek měl přehozenou vojenskou blůzu a na nohou měl kožené trepky.

„Pan Comfort?“ ujistňovala se Kate.

„Ano,“ odpověděl s jistou odtazitostí.

„Evening News. Chtěla bych se zeptat, jestli nám můžete podat několik informací týkajících se exhumace.“

Jeho tvář lehce ztuhla. Nepřestával pevně čelit větru otevřenými dveřmi. „To je příliš soukromá záležitost.“ Hlas zněl přísně a sebevědomě. Koutky úst mu nervózně poškubávaly. Pohledem sklouzl na Eddieho.

„Vy jste oddával mého bratrance Dicka Billingtona,“ nadhodil Eddie, „už je to několik let.“

Vikáře to vyvedlo z rovnováhy. „Ano?“ Jeho výraz trochu změkl. „Nebyl z Cornwallu? Bral si místní děvče, Jenny Vallanceovou?“

„Z Devonu,“ opravil ho Eddie.

„Ano, vzpomínám si na něj.“ Tón jeho hlasu neprozrazoval naprosto nic o názoru na Dicka Billingtona nebo Jenny Vallanceovou.

„My bychom rozhodně nechtěli narušovat něčí soukromí. Tohle se v News nepraktikuje,“ řekla Kate, „přesto si myslíme, že byste nám nějaké podrobnosti o pozadí té věci říct mohli.“

Reverend Comfort zaváhal. „Povolení k exhumaci sice vyžádáno bylo, ale schváleno ještě není.“

„Ale předpokládáte, že se schválí?“ Kate sáhla po svém notesu a rychle začala cosi škrábat těsnopisem.

Nakukoval ji tam jako do sbírky cizích mincí.

„Koroner dal příkaz. Je věcí ministerstva vnitra, zda exhumaci povolí.“

„Může to být ještě dnes?“

„Já, bohužel, nevím nic o jejich byrokratických postupech.“
„Můžete nám sdělit nějaké podrobnosti o osobě nebo těle, které hodláte exhumovat?“
„To nemůžu. Je to skutečně soukromá věc. Snad jen to, že žádost o exhumaci podal manžel zesnulé.“
„Jak se vlastně jmenovala?“
Krátce zaváhal. „Sally Donaldsonová. Za svobodna se jmenovala Mackenzieová.“
Kate si to poznamenala. „Máte nějaké zkušenosti s exhumací z dřívější doby?“
„Ne, nemám,“ usmál se suše, „možná že vy máte v tomto ohledu více zkušeností než já.“
Kate mu úsměv oplátila ve snaze ten ledový krunýř prolomit. „A je to pravda, že lidé slyšeli klepání nebo škrábání z hrobu?“
Vikář se podíval na Eddieho v letecké kožené bundě, jak mění zrovna objektiv na aparátu. „Snad jeden nebo dva z místních občanů se domnívají, že něco takového slyšet mohli,“ připustil.
„Vy sám jste tyto zvuky také zaslechl?“
„Ne, já ne,“ řekl důrazně.
„A je vůbec možné, aby byla ještě naživu?“
„Ne, určitě ne. Spojili jsme se okamžitě s nemocnicí, kde nám potvrdili, že ohledání mrtvol proběhlo podle předpisů, aby mohl být vystaven úmrtní list. O tom, že by žila, nemůže být ani řeč.“
„Tak proč ji chcete exhumovat?“
Několikrát nervózně zamrkal: „Pro klid duše truchlícího manžela,“ řekl.
„Slyšel jste o nějakém případu, kdy byl někdo pohřben zaživa?“
„Jsem toho názoru, že něco takového můžete najít nejspíš v díle Edgara Allana Poea.“
„Takže nemáte pocit, že to spěchá, že by práce měly postupovat i bez ohledu na úřední povolení?“
V očích mu blýskla zloba a tiše pronesl: „Ne, nemám.“
„Jen tak mimochodem, víte, na co zemřela?“
„Respirační potíže, pokud vím.“
„V jejím věku?“ Kate si pilně zapisovala.
„Měla nějaké problémy spojené s těhotenstvím.“
„Ona byla těhotná?“ zachvěla se Kate.
„V šestém měsíci, tuším.“
Kate obrátila list ve svém zápisníku. „Pokud je to soukromá věc, proč zde asistuje policie?“
Dříve než odpověděl, zhluboka se nadechl. „Požádali jsme je, aby nám pomohli chránit její soukromí.“
„Tedy nevěříte v nějaké podezřelé okolnosti?“
Vitr zprudka zadul a přinesl ostrou sprchu deště. Vikář si je vzdorovitě změřil, jako by chtěl říct, že proklíná okamžik, kdy jim otevřel. „Ne.“
„Můžete nám aspoň říct, co se bude přesně dít?“
„Bohužel, jsem velmi zaneprázdněný.“
„Jistě, samozřejmě. Promiňte, byl jste velice laskav.“ Eddie couvl o několik kroků zpět. „A teď rychle snímek do alba.“
„Ne, já opravdu...“ začal vikář.
Kate zaslechla cvaknutí spouště a vzápětí další.
Vikář se otočil a vstoupil dovnitř. Kate mu poděkovala, ale on si toho nevšímal, jako by litoval, že vůbec něco řekl, a rázně za sebou přirazil dveře.
Eddie zavřel fotoaparát do pouzdra. „Že bych zkusil ty domy?“
Přikývla a krátce nato už stoupali vzhůru silnicí, hlavy skloněné před deštěm, a pak odbočili k malým moderním domkům. „Co ten poslední?“ zeptal se Eddie. Výrazně se ochladilo a Kate zabořila ruce hluboko do kapes svého pláště. Šlapali teď po úzké pěšince podél trávníku, který byl tak zelený a bez plevele, že vypadal jako umělý. U dveří zmáčkli zvonek. Truchlivě se rozezněl. Zevnitř se ozýval křik nějakého dítěte a rádio hlučně vyhrávalo jakousi ztřeštěnou melodii.
Dveře jim otevřela žena přibližně ve věku Kate. Přes džíny a tričko měla uvázanou zástěru s obrázkem Snoopyho a rocuchané vlasy měla stažené pruhem látky. Žvýkala karamelku a vypadala ušvaně. Dům byl cítit dětskými plenkami a kojeneckým pudrem. Všude v hale byly rozházeny hračky.
Eddie zašermoval novinářským průkazem a hrnul se k ní s širokým úsměvem na lici.
„Zdravičko. Jsem z Evening News. Děláme reportáž o hřbitově. Nemohla byste nám půjčit některý z vašich horních pokojů kvůli pár snímkům?“
Zamračila se na něj, jako by byl pomatený: „A co se tam děje?“ Za jejími zády se objevil malý chlapec na tříkolce. Vrazil do podlažního obložení na zdi, žena se prudce otočila a zaječela: „Tommy! Okamžitě z toho slez, nebo tě zmlátím.“ Pak se zase obrátila k Eddiemu a Kate.
„Exhumace,“ prozradila Kate.
„Cože?“
„Otvírají hrob dívky, která zde byla pochována minulý úterý.“
Žena zírala na Kate a Eddieho a nepřestávala přezývkovat. „Jo, někdo říkal, že se tam odtud ozývalo nějaké klepání nebo co.“ Dítě vytrvale křičelo.
„Vy sama jste něco zvláštního nezaslechla?“ ptala se Kate a svůj notes nechávala zatím v kapse.
Eddie přešel k věci. „Rád bych věděl, jestli tady máte nějakou šikovnou místnost, odkud bych měl přehled.“
Ženin výraz mírně ztvrdl. „Jak dlouho vám to bude trvat?“
Vylovil náprsní tašku, přebral se v ní a vytáhl pětilibrovku. „Jenom chvilku,“ řekl a podal jí peníze.

Zastrčila bankovku beze slova do zástěry. „Ovšem v jedenáct musím odejít.“

„To je v pořádku.“

Následovali ji do horního podlaží. Dům byl velmi úsporně vybaven, jako by se sem přistěhovali nedávno. Vešli do malé místnosti s kobercem, která kromě lepenkových krabic, vaku s golfovými holemi a kartónu dětských plenek neobsahovala vůbec nic. Místnost byla cítit čerstvým lakem a měla široké okno.

„Odtud máte nejlepší výhled,“ prohlásila.

Okno vedlo přímo na hřbitov, na vyrovnané zákryty náhrobních kamenů, ostře kontrastujících s rozpadajícím se hřbitovem vpředu. O šest metrů dál dva muži dokončovali stavbu zástěny. Kate byla zklamaná, že za ní pořad nic nevidí. Bránu na opačném konci hřbitova hlídal policista.

Plátěná zastěna se rozhrnula a ven vyšel rozrušený mladý muž ve všedním obleku, který bezcílně bloumal kolem bez ohledu na déšť. Eddie připravil teleskopický stativ a přišrouboval na něj svůj nikon. „Ten v tom obleku bude asi její manžel,“ odhadovala Kate.

„Vyfotím každého, koho uvidím.“

„Pokusím se s ním promluvit. Sejdeme se později?“ Neurčitě přikývl a soustředil se na svou práci.

Kate vyšla ven, přešla ke dveřím sousedního domu a zazvonila. Neotevřel ji nikdo. Zkusila další dům a otevřela jí starší prošeďivělá paní.

Kate se usmála. „Promiňte, že vás obtěžuji, já jsem ze Sussex Evening News.“

„To je mi jedno,“ řekla drsným a hlubokým hlasem a už se chystala zavřít dveře.

„Já nic neprodávám. Já jsem reportérka a ráda bych jenom věděla, jestli něco...“

„Odpusťte. Naprosto mě to nezajímá.“ Dveře se s hlasitým zadrnčením zabouchly.

„Krávo,“ ulevila si potichu Kate a přesunula se o dům dál. Tentokrát ve dveřích stanula přívětivá baculatá paninka s krátkými hnědými vlasy, oblečená do úhledných hnědých šatů.

„Ale jistě, to ťukání,“ připustila hlasem, který nezapřel ženskou zvědavost, „já sama ale nic neslyšela. Už jste byli v tamtěch domech?“

„V těch naproti kostelu?“

„Ano. Číslo dvanáct, paní Herrigeová. Je si naprosto jistá, že před několika dny slyšela křik nebo pláč. Problém je v tom, že je poněkud..., no, však víte.“ A poklepala si prstem na čelo.

„Můžu si poznamenat vaše jméno?“

„Pamela Westonová. Paní.“

„Myslíte, že ta žena mohla být pohřbena zaživa?“

Naklonila hlavu na jednu stranu a pak na druhou. „To je příšerná představa, že? Já doufám, že ne. Fuj, nedovedu si představit něco hroznějšího. Mohla by vůbec dýchat? Někdo si snad myslí, že by mohla ještě žít?“

„Vypadá to, že někoho čeká dost problémů,“ odtušila Kate.

„Dáte mi vědět, kdybyste něco objevila, vidíte?“

Kate slíbila, že to udělá, a pak se vydala dolů po cestě směrem ke kamenným domkům, aby se pokusila promluvit s paní Herrigeovou v čísle dvanáct.

Paní Herrigeová skutečně klepání slyšela. Morseovým kódem jasné S. O. S., opakované v pravidelných intervalech. Slyšela také sténání a volání o pomoc. Navíc se jí zjevil Ježíš. Sestupoval k ní pravidelně a sesílal jí naléhavé rady a poselství pro lidstvo. Jednou ji dokonce vyhledal až na toaletě s výzvou, že nelze už déle čekat. Paní Herrigeová přesvědčovala Kate o obrovském významu a důležitosti zveřejnění těchto poselství v novinách. Kate ji ujistila, že se o tom zmíní šéfredaktorovi.

Podobně prošla ještě ostatní domy v bezprostředním okolí. Našla ještě jednu osobu, penzionovaného dentistu, který se domníval, že slyšel něco neobvyklého, ale jist si nebyl. Každý věděl o někom, kdo něco slyšel.

Ve čtvrt na dvanáct sáhla Kate po mobilním telefonu, aby nadiktovala alespoň první zprávu přepisovačce v redakci a promluvila s Geoffem Foxem, šéfem zpravodajství, který jí sdělil, aby u případu setrvala.

Podářilo se jí přimět policistu na hlídce k tomu, aby alespoň potvrdil, že ten muž v obleku za zástěnou je skutečně manžel Sally Donaldsonové. Potom čekala před hřbitovní branou, až vyjde ven.

Během příští hodiny sem dorazilo ještě několik místních reportérů. Kate je znala a všichni si mezi sebou předávali povšechné informace. Neřekla jim ale jedinou věc, a to, že manžel Sally Donaldsonové je tady, za zástěnou.

Její první článek se objevil, značně upravený a zkrácený, na páté straně poledního vydání v podobě samostatného sloupečku na čtrnácti řádcích. Nesl název:

SPOR NAD HROBEM NOVOMANŽELKY.

Tělo nešťastné novomanželky Sally Donaldsonové má být exhumováno vzhledem k historikům o podivných zvucích na hřbitově svatě Anny v Brightonu. Sally, 23, zemřela 14. října v Nemocnici prince regenta v Brightonu s následkem komplikací v těhotenství. Žádost o exhumaci předložil vikář od svatě Anny rév. Neil Comfort. Koroner East Sussexu svolení vydal.

Kapitola osm

Soumrak se vkrádal okny do ztichlé laboratoře. Mdlý, odpudivý pach formalínu visel v místnosti a Bunsenovy kahany s červenými hadicemi byly úhledně srovnány na dlouhých dřevěných pracovních deskách. Stojánky se zkumavkami byly uloženy v policích nahoře spolu s řadami žáruvzdorného laboratorního skla a na zásobních lahvích bylo možno číst štítky: kyselina chlorovodíková, chlorid draselný, kysličník zinečnatý. Jedna z polic obsahovala nádoby s mrtvými konzervovanými žábami.

Venku bylo také ticho, jako by všechen čas čekal jenom na něj. Obhlédl police, nádoby, chemikálie a nástroje. Věda. Poznání. Harvey Swire pocíťoval napětí a vzrušení. Vdechoval do sebe formalín jako nějaký zvlášť příjemný parfém. Na tabuli bylo křídou napsáno FOTOSYNTÉZA. Moc přírody. Život uvnitř života. Existoval bod, konečný bod, při kterém lze vidět, jak životní síla uniká. To ale neznamenal, že začíná smrt. Smrt je nepolapitelná.

V jeho zavřené dlani se zmlátala žába. Vnímál chvějící se tep uvnitř jejího tělíčka; strach a sílu. Otevírala a zavírala tlamičku, žlázky produkovaly hlen, pomrkávala a stahovala a vymršťovala své blanité nožky. Chtěla uniknout, osvobodit se; za okamžik jedna její část unikne, bude volná.

Dole na nádvoří chlapecký hlas narušil tichým výkřikem. Jiný hlas mu odpověděl. Žába se opět zavrtěla. Hodiny na stěně ukazovaly osm čtyřicet pět. Harvey se musel dostat na internát před devátou, kdy se dělala prezence.

Upustil žabu do plexisklové nádoby mixéru značky Kenwood, pevně přitáhl víčko a pak jej vložil na váhu. Na opačnou misku pokládal pečlivě závaží. Jeden kilogram devadesát dekagramů a osm gramů. Předtím už zvažil mixér i žabu odděleně. Žába se vzpínala proti sklu nádoby a její drobounké nožičky se opíraly o zatím nehybné ostré čepele na dně mixéru.

Harvey připojil šňůru do zásuvky a na ovládací ploše mixéru se rozžalo zelené světélko. Na žabu už sotva pohlédl, zato se zadíval na údaje o hmotnosti a uchopil palcem a ukazovákem spínač na boku přístroje.

V místnosti se mihl nějaký stín, Harvey sebou trhl a otočil se. Byl to profesor Stipple, který přednášel biologii. Zjevil se tam náhle, v kašmírové vázance a plátěném sáčku. Byl to nevlídný, poněkud arogantní muž s ulízanými vlasy s pěšinkou uprostřed a jemnými uhlazenými rysy. Kráčel nehlučně přímo k němu na podešvích ze surové gumy.

„Dobrý večer, Swire. Cože tak pozdě ještě pracujete?“ „Dělám experiment, pane,“ objasnil Harvey.

„Ach tak.“ Nahlédl do mixéru. „Mohl byste mi váš experiment vysvětlit?“ Harvey po něm popuzeně sekl očima. Žába povyskočila a on stáhl prsty z vypínače.

„To je kuchařský pokus? Připravujete si polévku z obojživelníka?“

„Provádím experiment týkající se úbytku hmotnosti, pane,“ tvrdil Harvey.

Profesor se naklonil blíže k vězněné žábě. „Úbytku hmotnosti?“

„Hodnotím změny v okamžiku smrti.“

„V kuchyňském mixéru?“

„Usmrcením žáby v tomto zaplombovaném kontejneru, aniž cokoli přidám nebo odeberu, bych měl zjistit úbytek váhy v okamžiku smrti.“

„A co asi tak dokáže ztráta váhy v okamžiku smrti, Swire?“ Vždycky hovořil o decibel hlasitěji, než bylo nutné. Byl to návyk z poslucháren.

„Tento pokus může prověřit, zda žába má duši.“

„Duši?“ opakoval ohromený a šokovaný profesor, „vy věříte, že žába má duši?“

„Jsem přesvědčen, že všechny živé bytosti mají duši, pane.“

„Nečetl jste náhodou Popea, Swire?“

„Ne, pane.“

„To byste měl, chlapče. Stejně jako poznáváš život skrze tvory, které pitváš, ztrácíš je v okamžiku, kdy ho objevuješ.“

„Vy sám tady pitváte zvířata neustále, pane.“

Profesor Stipple zdvihl ukazovák do výšky. „Vždycky ale z nějakého důvodu, Swire. Jen tehdy, když mám důvod.“

„Já mám důvod, pane,“ namítl Harvey.

„Tato laboratoř je pouze pro účely studijního programu k závěrečným zkouškám, Swire. Není to místo pro zvrácené hrátky.“

„Já neprovádím zvrácené hrátky.“

„Někek bych, že udělat v mixéru z žáby kaši je seriózním vědeckým výzkumem, Swire. To máte některou z našich žab?“

„Sbírám si je sám, pane.“

„Doporučuji vám, abyste se urychleně vrátil na internát. Beztak už bude devět. A tu žabu cestou pusťte na svobodu. Kde jste přišel k tomu mixéru?“

„Ten je můj, pane. Přinesl jsem si ho z domova.“

„Myslím, že si ho raději ponechám.“

Harvey opustil laboratoř se sevřenými rty. Scházel dolů po kamenných schodech ven na nádvoří. Propustil žabu neochotně do křoví a pospíchal rychle na kolej.

Profesor biologie ho ještě sledoval zpoza členitých oken viktoriánské budovy v gotickém stylu. Ten hoch ho znepokojoval. Znepokojoval každého. Byl chytrý, a pokud se soustředil, byl přímo výborný. Většinou se ale uzavíral do svého vlastního světa. Vždycky působil dojmem introverta, jeho chování bylo mnohdy podivné a někteří profesori jej hodnotili jako nebezpečné. Významně se ale zhoršil ode dne své nehody, zabýval se bizarními myšlenkami, kladl podivné otázky. Místo aby se soustředil na nadcházející období zkoušek, obsedantně ulpíval na fenoménu smrti. Snad byl stále ještě rozrušen ztrátou své matky.

Chlapci v hloučku postávali u bočních dveří. Harvey zahlédl červený plamínek a zachytil závan cigaretového kouře.

Někteří z jeho kolegů si ho všimli, když k nim přicházel po chodníku. Jeden z nich zvolal: „A hele, blíží se zombie!“

Vývolalo to výbuch smíchu.

„Tak co, Harvey, jak se daří tvému kámoši Bohu? Pomůže ti udělat zkoušky?“

„Poslouchej, Harvey,“ křičel Horstead. „Anderson tvrdí, že z lidí, co se vrátili ze záhrobí, se stanou zombie. To znamená, že ty jsi zombie.“

Harvey na to neřekl nic.

Walls Minor nakrčil nos a začichal. „On páchne smrtí!“

„Ne, nepáchne, spíš je k smrti nudný.“

Posměch se za ním táhl až do chodby. Jsou to ignoranti. Každý v této škole je ignorant.

Posměch mu trčel v uších ještě, když uléhal do postele. Neměl klid a za nic na světě nemohl usnout. Sádru už měl pryč něco přes dva týdny, ale ruka ho bolela jak čert. Bolela ho, ať na ní ležel, nebo se převalil na záda, ba ještě palčivěji ji vnímal, když volně a bezvládně visela. Přetočil se na pravý bok a hned sykl bolestí způsobenou tlakem na jeho zlámaná žebra.

V temnu ložnice naslouchal oddychování pětice jeho spolunocležníků. Dacre hlučně chrápal a nepravdělně protahoval teplý noční vzduch přes své zbytnělé nosní mandle. Kdosi vlevo od něj, snad Powell nebo Walls Minor, se zavrtil v pelechu tak, že rozdrnčel všechna péra. Byla horká letní noc a skrz okna bez záclon byl vidět rozložitý kaštan, který se ve svitu měsíce leskl jako z porcelánu. Zavřel oči a pokoušel se opět usnout, jenomže pronikavá zář měsíce mu propalovala lebku a vnikala až hluboko do mozku. Viděl opět profesora Stipple v jeho úhledné vázance a představoval si, jak ho týrá kyselinami a skalpely. V myšlenkách jasně slyšel jeho úzkostný křik, vnímal jak se svíjí, jak z něj uniká život, usmíval se nad tím a zvolna usínal.

Pak jím znova zabloumal vztek kvůli tomu, jak se mu jeho přátelé pošklebovali, pochichtávali a vzájemně si cosi šeptali za jeho zády, když kolem nich procházel.

Nebyl si jist, kdy to začalo. Zda to bylo poté, kdy jim prozradil své prožitky, nebo když zmlátil Recketta. Reckett s tím svým enormním obříznutým údem a tou nezřízenou sexuální žádostí se řehtal, nejhlasitěji, když jim Harvey vyprávěl o tom, co se mu stalo a jak a co při tom viděl.

„Přežils už konečně Angie, když jsi byl v tom nebi, Harvey?“ poškleboval se Horstead, „poněvadž Reckett ji píchál celou dobu, cos byl v nemocnici. Vyprávěl nám, že jede jako lasička.“

Reckett byl vyšší a mohutnější, ale Harvey mu dal co proto, udělal mu monokl, Jřebaže ho mlátil jenom jednou rukou. Jeho přátelé se divili. A on taky, protože nikdy dřív nikoho takto neztloukl. Nikdy nikoho, až teď Recketta. Měl být zticha a vůbec nic jim neříkat o tom, čím prošel. Byla hloupost, že jim to prozradil, že si myslel, že by mu mohli porozumět. Vždyť jsou stupidní a vždycky stupidní byli. Naprosto nemají zájem pochopit život.

V myšlenkách se opět zatoulal zpátky k nehodě, jak k tomu došlo, celý ten časový úsek, donekonečna si přehrával každou podrobnost. Automobil s temně zeleným lakem, žena za čelním sklem, její čerstvě nakadeřený účes a cigareta, kterou kouřila. Opět ucítil ten náraz, spatřil zblízka její tvář a přední sklo, jak se rozprsklo na tisíce drobných střepů. Vlastní tělo, jak se snášelo dolů v podobě stínu. Paní Mattheyovou, ženu správce internátu, jak vyběhla z domu a lomí rukama. Lékaře v modrém blejzru, jak si k němu kleká a obrací se k paní Mattheyové.

Pak viděl matku, jak k němu kráčí, její blondatou ofinu a úsměv. Stíny potměných postav, ledové ruce, které ho táhnou pryč.

Harvey byl dnes předvolán do kanceláře pana Mattheye. Byl to vysoký muž s velkým nosem, nakrabačeným čelem a trvale nakvašeným výrazem. Několik jednotlivých pramenů vlasů česal přes temeno, jako když rybář suší svá lana. Zabořil mohutné pracky do kapes svého tvídového saka od Harrise, a když mluvil, neklidně poškleboval rameny. Harveymu řekl, že ho mrzí ta nehoda, ale doufá, že se na ni nehodlá vymlouvat, kdyby propadl u zkoušek. Náзор pana Mattheye, že zkoušky neudělá, sdíleli také profesor Stipple a ostatní učitelé. Zkušební testy měly začít už příští týden. Harveyho čekala zkouška z fyziky, chemie a biologie. Aby se dostal na lékařskou fakultu, musel projít závěrečnými zkouškami nejméně s jedním „áčkem“ a dvěma „béčky“.

Tma v ložnici se prohloubila, jak mrak překryl kotouč měsíce. V uších pocítil tlak a němě ticho.

Vjem lehounkého vyplouvání opět přicházel.

Okno klouzalo podél něj jako dveře výtahové šachty. Začínal rozlišovat obrysy postav pod sebou. Jeho spolunocležníci. A on sám.

Hleděl na ně fascinován a pak na zádech cítil mírný tlak. To byl strop. Na okamžik měl dojem, že strop se snížil, ale pak s údivem zjistil, že se k němu vznesl.

Jeho tělo leželo zcela bez pohybu a v téže vteřině ho naplnil děs. Je mrtvý.

Tentokrát skutečně zemřel.

První jeho myšlenka patřila Angie a Horsteadovu popíchnutí: „...Reckett ji píchál celou dobu...“

Viděl ložní prádlo, jak se zvedá a klesá. Ústa se mu neznatelně pohybovala a chvěla. Visel u stropu. Zatoužil vrátit se zpět do vlastního těla. Zmocňovala se ho panika. Pokusil se procitnout, ale nešlo to. Rozhlížel se po ložnici a hledal pomoc. Walls Minor, Powell, Horstead, Smith. Všichni spali.

Snad je to jen sen, napadlo ho.

Pouze podivný sen. Snažil se vnořit zpět do těla. Místo toho se nesl napříč ložnicí. Plul nad Wallsem Minorem, který spal na zádech s otevřenými ústy. Ruce měl spořádaně položené na příkrývce jako plch.

Stěna se blížila rychleji a rychleji. Vztáhl proti ní ruce, zřetelně je viděl, pokusil se odrazit. Ruce však zmizely ve zdi.

Pak se do zdi vnořil i jeho obličej, vtahován dovnitř jako magnet. Stěna pozbyla pevnosti. Viděl před sebou milióny částeček zdiva, které se před ním rozestupovaly. Vypadaly hebce jako hedvábí, ale on je necítil.

Jsem duch, pochopil. Já jsem duch. Astrální.

Prostoupil omítkou, pak bariérou cihel a další vrstvou omítky a ocítl se v další ložnici. Pod ním ležel Reckett, ústa otevřená, s modřinou na oku. Harvey se nesl nad další lůžka skrz další zed', až do umývárny. Zamířil k zrcadlu, lesklému jak hladina v měsíční noci, a pátral po svém odrazu.

Nic.

Pohnul se o něco blíž. Stále nic. Pronikal čirým sklem, pak reflexní plochou a za ní stěnou, přímo do chodby. Uvnitř byla tma, on však přesto jasně viděl. Neznal to tady, byla tam vzorovaná tapeta, stojan na květináč, obrazy květin na stěnách. Ocítl se v soukromé obytné části manželů Mattheyových, jak pochopil. Blížil se zvolna ke kazetovým dveřím a

vploval do nich. Měl dojem, že se dívá do mikroskopu. Rozlišoval vrstvy nátěru, pět vrstev bílé a jedna zelená, struktura dřeva se svými letokruhy, připadaly mu jako stonky rákosy. Proplul skrze dveře až do temné ložnice se zataženými závěsy.

Těsně nad sebou cítil strop, který ho stabilizoval a poskytoval mu jakousi oporu. Dole na posteli viděl dvě postavy. Ušklíbl se a téměř hlasitě se uchichl. Pan Matthey, správce internátu, spal na zádech a hlasitě chrápal. Zvuk se odrážel tichou místností. Paní Mattheyová, s vlasy lapenými do sítě, ležela s hlavou na sepnutých rukou, jako by usnula uprostřed modlitby. Na stolku vedle postele ležela kniha Synové a milenci. Pan Matthey přestal chrápat a otevřel oči. Harvey se zachvěl, znepokojen tím, že by mohl být objeven, jak tady courá uprostřed spánku. Oči správce se ale opět zavřely.

Plul zase zpět, skrze zeď do chodby, kde znehybněl těsně pod stropem a odpočíval. Zjistil však, že oddych nepotřebuje. Pochopil, že může spočinout v libovolné výšce bez jakékoli námahy.

Nechal se unášet skrz další zeď. Přes vrstvy malby, omítky a cihel, zcela bez jakéhokoli úsilí dostal se mimo uzavřený prostor, nad rododendrony u domovních dveří. Viděl dormobile pana Mattheye, parkující teď pod ním, a měkké stíny vržené světlem pouliční lampy na chodník. Kdesi nedaleko se mrouskaly dvě kočky.

Zachvěl se bázní.

Pak se znova přinutil ke klidu a oddal se svému snu.

Pouhopouhému snu.

Nesl se nad ulicí směrem ke školním budovám. Sborovnu měl nyní přímo před očima. Byla to úctyhodná a vznešená budova, připomínala obrovitý portál přichystaný pro kočáry. Místnost pro sbor byla přímo nad klenbou brány. Sem studenti nikdy nesměli. O této budově se šeptaly legendy, nikdo však nebyl schopen věrohodně vylíčit, co je uvnitř. Učitelé se při zmínce o těchto místnostech jen zdvořile usmívali a své malé tajemství si ponechávali.

Z okna v prvním poschodí vycházelo světlo. Harvey překlenul prostor a snadno pronikl skleněnými tabulemi a kamennými příčkami. Pracovna byla k jeho zklamání naprosto obyčejná. Uprostřed stál dlouhý stůl, kolem něho byly rozestavěny židle, čalouněné kůží. Pak několik malých křesílek a servírovacích stolků, všechno v pestré směsici stylů a období. V místnosti viděl pouze dva lidi. Profesora Stipple a profesora fyziky Dunctona. Seděli naproti sobě v křeslech. Profesor Stipple upíjel kávu a kouřil cigaretu. Profesor Duncton, korpulentní šedesátiletý vdovec, držel pohár s pivem. Sklonil hlavu a jeho tři brady zvarhánkovatěly. Promlouval hlubokým a dutým hlasem: „Jste letos opět předsedou zkušební komise?“

„Ano,“ potvrdil profesor Stipple.

„Máte už k dispozici otázky z fyziky?“

„Jistě.“

„Hm.“ Zakroužil pivní sklenicí a prohnal v ní poslední kapky, vypil je a vstal. „Tak to by pro dnešek stačilo.“ Na nejistých nohách prošel místností a položil sklenici na barový pult pokrytý prázdnými sklenicemi a plnými popelníky. „Nepředpokládám, že jste viděl pokyny pro praktické zkoušky. Přijdou s písemnými, nebo zvlášť?“

„Ty jsem bohužel neviděl.“

Profesor Duncton u dveří zaváhal. „No, však není žádný spěch. Nikdy jsem neměl dost času, abych se připravil. Stačí mi podívat se na ně pár dní předem.“

„Podívám se po nich a ráno vám je dám.“

„To je výtečné, díky. Tak já půjdu, zamknete potom?“

Rozloučil se, opustil pracovnu a zavřel za sebou dveře.

Profesor Stipple dokouřil cigaretu, dopil kávu a prošel místností. Harvey ho následoval do malého kabinetu, pak prošli do krátké temné chodbičky. Na konci byly těžké dubové dveře, které profesor biologie otevřel. Objevil se vysoký staromódní železný trezor. Odemkl jej a vyjmul z něj několik objemných hnědých obálek a položil je na podlahu. Na hořejší obálce byla strojem napsaná adresa:

Ředitel, Wesleyho škola. Úhledným písmem někdo rukou připsal slova Chemie I.

Profesor Stipple se obezřetně rozhlédl, vklouzl rukou do obálky a vytáhl popsaný složený papír. Harvey zcela zřetelně mohl číst přes jeho rameno. Uchvacovalo ho nepoznané vzrušení, jako by se bál, že ho profesor Stipple zahlédne.

OXFORDSKÁ A CAMBRIDGESKÁ ŠKOLNÍ ZKUŠEBNÍ KOMISE

Všeobecné maturitní zkoušky Vyšší stupeň

CHEMIE

Pondělí, 3. července 1967, 2.34 hodiny

Odpovězte na šest otázek. Píšte pouze na jednu stranu papíru. Harvey začal pročit otázky.

1) Co znamenají pojmy atomové číslo, atomová hmotnost a izotopy?

2) Krátce popište přípravu methylkyanidu (aceionitrilu).

Vyjděte a) z methanolu b) z ethanolu.

Profesor biologie si je četl také, přikyvoval a věděl, že by to neměl dělat, protože jinak by se stále nerozhlížel. Dočetl první část textu, kde bylo na konci tučně vytištěno slovo obraťte. Otočil list a Harvey nahlédl na strany dvě a tři. Je to příšerná halucinace, sám se tomu musel smát.

Profesor Stipple přehnul papíry a opět je vložil do obálky. Postupně pak bral další listy otázek pro písemné zkoušky z chemie, fyziky a biologie a pročítal je. Harvey si do mysli vrýval otázky, jak nejlépe dovedl. Samotného ho překvapilo, jak snadno je schopen si otázky doslova pamatovat, jako by je měl stále před očima.

Ztráta času, napadlo ho. Učit se otázky, které neexistují. Četl teď poslední list papíru. Šeřilo se, čtení se stávalo obtížnějším a jeho se opět zmocnila obava. Něco bylo za ním, něco temného a nebezpečného, co mu blokovalo pohyb. Pokusil se uhnout tomu z cesty, ale začalo ho to obkličovat. Svezl se stranou, ale místo toho aby proplul zdí, byl jí přímo absorbován, jakoby vsáknut. Proudil opět malbou, drsnou omítkou zdí a těžkým kamenem. Stále více se šeřilo. Ta děsivá věc byla stále za ním.

Pak ho sevřely ruce. Ledové ruce. Jasně je cítil. Pocit se vrátil. Kolem něj vířil chladný vzduch. Ruce ho pevně svíraly, snažil se s nimi bojovat, aby se vyprostil, zápasil, aby unikl. Slyšel matčin hlas, jako by mu šeptala do ucha:

„Ty můj chlapečku, Bůh je z tebe velice nešťastný.“ Temné stíny ho tiskly a tlačily pryč.

„Ona tě nechce,“ pronesl drsný hlas. „Už tě nikdy nechce vidět,“ řekl jiný hlas.

Vhrůze se obrátil. Molekuly, jež ho obklopovaly, byly těžší, hutnější, držely ho a odmítaly pustit. Jako by ho chtěly lapit a uzavřít navždy v té kamenné zdi. Začal křičet.

Zima, chlad, takový chlad. Znovu zařval, pak ještě jednou. „Harve, drž hubu!“ „Proboha, Harve.“

Kdosi s ním cloumal. Pak se rozsvítilo. Nad ním stála postava. Dacre v proužkovaném pyžamu. Studený pot skrápěl Harveyho obličej i celé tělo. Byl úplně promočený.

„Je všechno v pořádku, Harve?“ strachoval se Dacre.

„Sen,“ šeptal Harvey, „noční můra.“ Několik postelových pér zavrzalo.

„Kterej idiot rozsvítil?“ zahučel někdo.

„Jsi v pořádku?“ ujišťoval, se ještě Dacre.

Harvey neodpověděl. Uvažoval, pokoušel se vrátit do snu. Ty stránky s otázkami mu defilovaly mozkiem. Jasně a naprosto živě. Jak zní Sněhův zákon lomu a co je to index lomu? Uveďte dva rozdíly a dvě podobnosti chemie uhlíku a křemíku. Co rozumíte pod pojmem adaptivní radiace? Rozeberte projevy adaptability v případě ústních partií a končetin u hmyzu, který znáte.

„Není ti nic, Harve?“ ptal se Dacre ještě naléhavěji. „Tys tady strašně řval, víš o tom? Co se ti zdálo?“

„Jo, už je to dobrý,“ řekl Harvey a usilovně se snažil soustředit na myšlenky, které mu běžely hlavou, znovu procházel zkušební otázky. Fyzika, chemie, biologie. Počkal, až všichni spolužáci opět usnou, vylezl z postele, nazul si pantofle, potichu našlapoval místností a vyšel do chodby. Pak zamířil do malé studovny, kterou sdílel s Dacrem.

Otevřel dveře, vstoupil a zavřel za sebou, opatrně utěsnil škvíru pode dveřmi ručníkem a rozsvítil si lampičku. Sedl si ke stolu a začal zapisovat otázky.

Kapitola devět

Pondělí, 22. října

Kolem půl třetí odpoledne se skupina reportérů shromáždila za hřbitovní zdí. Šeptali si mezi sebou nejružnější dohady, protože jim scházela fakta. Kdosi řekl s odvoláním na policejní prohlášení, že zemřelá žena, Sally Donaldsonová, byla zavražděna svým vlastním manželem, přesněji otrávena. Určující roli prý sehrála životní pojistka, tvrdili s jistotou.

Kate vnořila ruce hlouběji do kapes svého pláště a snažila se do něj zavrtat. Závíděla Eddiemu jeho suché místečko, z něhož pohodlně přehlížel celý hřbitov. Manžel Sally dosud nevyšel z plátěné zástěny. Už se proslechlo, že tam je, a skupina reportérů na něj teď čekala.

Dopolední déšť ustal, vítr se obrátil na severovýchod a poněkud se ochladilo. Těžká podzimní mračna odháněla denní světlo z oblohy. V hospodě u silnice si dala Kate polední dvacetiminutovou pauzu, zhltila slepičí polévku, která ji ještě teď páčila na patře. K tomu si dopřála šunkový salát, který jí ovšem hlad nezahnal.

Automobily lemovaly cestu až ke hřbitovní bráně, většinou šlo o vozy tisku. Spolu s nimi zde zaparkovala dodávka ježící se anténami, která patřila Rádiu Sussex. Ve vzduchu bylo cítit pach vyčpělého piva a cigaretového kouře. Byl to klidný novinářský den a reportéři se prozatím potloukali tady, než se objeví něco lepšího.

„To já měl tetičku, kterou prohlásili za mrtvou, a mrtvá přitom nebyla,“ vychloubal se Rodney Sparrow z listu MidSussex Times. Kate nikdy nevěděla, kdy ho má brát vážně. „Byla dokonce už v márnici kvůli pitvě. Když pak patolog provedl první řez, posadila se, popadla ho za krk a zeptala se ho, co si sakra myslí, že dělá. Fakt.“

„Hypotermie,“ řekl další novinář, jehož Kate neznala. Měl postavu jako vyhazovač z nočního klubu, zjizvený obličej a mluvil se silným skotským přízvukem. „Doktor mi tuhle vyprávěl, že hypotermie může zpomalit puls až na jeden úder za hodinu. Pak si ho nemusí všimnout, když potvrzují úmrtí. Chápete?“

„To se často stává za války, že se lidi pohřbívají zaživa,“ trumfoval Harry Oakes, kmenový reportér pro Eastbourne Gazette, „jsou to zranění vojáci. Jejich kamarádi spěchají s poslední službou a často dobře neodhadnou, že někdo dýchá. Pokud nemáte zdravotní kurs, je to dost těžké. Byl jsem zrovna v Arnhemu ve dvaapadesátém, když některé z těch válečných hrobů odkryli. To bylo děsné. Nejméně půl tuctu koster bylo ve skrčených pozicích a uvnitř rakví byly škrábance. Chudáci nebožtíci.“

„Stává se to taky v zemích s horkým podnebím,“ přidal se Shane Hewitt z Evening Argiisu. „Tam totiž musí každého, kdo zemře, podle zákona pohřbít do dvou hodin. Odhadují, že už jich pár přišlo k sobě uvnitř rakve.“

„Jak dlouho může přežít člověk pohřbený zaživa?“ zajímala se Kate, rozechvělá hrůzou.

„Ne víc než pár hodin,“ hádal Rodney Sparrow, „v rakvi prostě dojde kyslík.“

„To je konina,“ prohlásil vyhazovač, „můžeš tam přežít celý dny.“

„V rakvi je zatraceně málo místa,“ prosazoval Sparrow, „je vyloučeno, aby tam člověk přežil. Srovnej si to s potápěčským zvonem.“

„Ano, pokud bys pořádně zatlačil, mohl bys aspoň trochu nadzdvihnout víko a vpustit dovnitř vzduch.“

„Vika se přece přitloukají. A to hezky pevně,“ namítl Shane Hewitt. „To je jedna věc a pak je tu ještě váha zeminy.“

„Vika se nepřítloukají, ale šroubují.“

„Ať tak nebo onak, stejně bys umřel dehydratací, i kdyby tam vzduch byl,“ usoudil Sparrow. Pokývl směrem ke hřbitovu. „Jak dlouho už tam je?“

„Od minulého úterý odpoledne. Kolem sedmi dní.“

„Takže stejně není žádná naděje, nebo se pletu? I kdyby ji pohřbili živou.“

„Kdosi zaslechl klepání dnes ráno.“

„Vážně? A kdo to byl?“

Shane Hewitt ukázal směrem k domkům za silnicí. „Ta ženská v čísle dvanáct.“

„Ta je ale praštěná,“ ozval se Jim Barnhope z West Sussex Gazette, „Kate už s ní mluvila.“

„Já s ní mluvila taky,“ řekla Gail Cohenová z Rádia Sussex, „je to cvok.“

„Něco vám řeknu,“ utrousil Harry Oakes drsným hlasem a v puse převaloval cigaretu. „Po tom, co tady vidím, se nechám spálit. Nechci na tom být stejně jako ti hoši z Arnhemu a mít rozdrápané prsty do masa.“ Mrkl na Kate, která se statečně usmála.

„Nemluv mi o kremaci,“ prohodil Jim Barnhope, „to musí být příšerný probudit se v rakvi a vědět, že jdeš do pece. Cítit ten žár. Když plameny už propalují rakev a jdou přímo na tebe. Nejlepší je nechat se nabalzamovat, jasně že nabalzamovat. Pokud nejsi mrtvý, když začnou, tak určitě jsi, když s tím skončí.“

„Podobné to je s pitvou.“

Harry Oakes se podíval na Kate. „Ty tu hodláš zůstat celou dobu?“

Pokrčila rameny. „Nevím.“

„Já se totiž musím dostat do Eastbournu. Na konferenci. Máš mobilní telefon?“

„Ano.“

„Nevadí, když ti pak zavolám, jestli se něco děje?“

„Ale jo, jistě,“ procedila skrz sevřené zuby. Bylo jí jasné, že nejspíš bude trávit večer u televize s nohama na stole a bude bohatnout na jejím případu. Nebo aspoň na tom, co mu z něj ona předloží. Na druhé straně je ale třeba uznat, že je to zkušený chlapík a dává jí dobré rady. A jeho noviny jí v podobných případech něco připlatily.

„Měl jsem interview s jedním spiritualistou,“ prozradil Shane Hewitt. „Ten tvrdí, že duchové zemřelých jsou přítomni na hřbitově až do chvíle, než je pohřbí.“

„Ve kterém čísle jsi říkala, že bydlí ta paní, která slyšela klepání?“ zeptal se Jim Barnhope Kate.

„Dvanáct,“ odpověděla Kate.

„Díky.“ Hlas se mu propadl téměř do šepotu. „Slyšel jsem, že princezna Di bude pravděpodobně v sobotu ve Worthingu. Jedna z jejích někdejších spolužaček tam má svatbu. Pokouší se to udržet v tajnosti.“ Poklepal si kořen nosu.

„Děkuju,“ usmála se.

Barnhope se obrátil a vykročil přes ulici. Kate ho ještě provázela pohledem a sama pro sebe se uculovala. Byla zvědavá, jestli bude mít s tou pomatenou ženskou větší štěstí.

„Ale podívejme, není to snad úžasná Kate?“

Na rameni pocítila přátelský stisk a obrátila se. Za ní stál reportér, s kterým pracovala první týden v News a který potom přešel do Daily Mail. Patrick Donoghue.

„Patricku, co ty tu děláš?“

„Potloukal jsem se tady po okolí, když jsem se o tom doslechl. Bude z toho něco?“

„Ještě ne, ale mohlo by.“

Se svými stopětasedmdesátisedmi centimetry byl o víc než deset centimetrů vyšší než Kate. Jeho krátce střižené hnědé vlasy, rozdělené pěšinkou na straně, byly teď rozčepýřené větrem a deštěm. Pramínky vlasů visely v nedbalých kadeřích po obou stranách hlavy a rámovaly jeho čelo.

Byl asi třicetiletý, statný a pružný, s několika jizvami po pubertální akné, které se dokázal zbavit, a vypadal docela k světu. Ve tváři měl laskavý výraz a plamínky rošťáctví mu zářily v bystrých zelených očích, které prozrazovaly jeho irský původ. Oblečen byl do obnošeného zimmíku, který skrýval stejně obnošené sako. Pod ním měl modrý pletený svetr, manšestrové kalhoty a ochozené kožené boty. V pěstí svíral mobilní telefon. Daleko spíš připomínal vojáka na dovolence než novináře.

Tehdy ten první týden byl ke Kate velice laskavý, moc jí pomohl. Několikrát se od té doby náhodně viděli, jednou u soudního přeličení a jednou, když přešlapovala přede dveřmi ministerského předsedy a čekala na začátek konference. V jeho povaze byl určitý rys rebelantství a stopa uličnické nedospělosti, což v ní vzbuzovalo obdiv a přitahovalo ji to. Zdálo se, že navíc teď vypadá o mnoho lépe, než když ho viděla naposledy.

Ozvalo se ostré zadrnčení a on si přiložil telefon k uchu. „Donoghue,“ ohlásil se, dlaní si zakryl druhé ucho a otáčel se ve snaze zlepšit si příjem. „Zabere mi to tak hodinu,“ pokračoval do sluchátka, „kdybych hned vyrazil...“, ne, zatím nic.“

Podíval se na Kate. „Jo, snad něco dáme dohromady. V pořádku. Vrátil se už John Passmore z oběda? Ne, to nevadí, ještě se ozvu.“ Stiskl tlačítko a spustil ruku s telefonem. „Rozkaz k pochodu.“

Kate zdvihla obočí a byla trochu rozčarovaná. „Ty máš něco lepšího?“

Zaklonil hlavu a pronesl. „Mezi nebem a zemí jsou lepší věci než se potloukat kolem zmoklých hřbitovů, Horatio.“

„Pokud se ovšem kolem nich někdo potlouká místo tebe?“

„Vlastně jsem tě chtěl o to poprosit. Mám nějakou šanci, že mi něco přihraješ, když z toho něco vzejde?“

„Nesmím to přehánět,“ řekla. „Měli jsme u nás průšvih kvůli cizím novinářům.“

„O to si starost nedělej. Obvyklá taxa. Jsou to slušný peníze.“

Usmála se. „Dobře.“

„Pomůže ti to k Londýnu. Určitě nechceš celý život lovit malé ryby tady v Sussexu.“

„Takže je mám lovit v Londýně?“

„Větší ryby,“ odušil. „Brnkni mi, jestli se tu něco bude dít.“

„A co ten větší případ, na který se chystáš?“

„To je mimo tvůj chodníček. Jižní Londýn.“

„Ale,“ řekla nedůtklivě, „nejsme přece žádní burani. Klidně můžu podávat zprávy z jižního Londýna, pokud ovšem stojí za to.“

„Je to kočka uvízlá na střeše.“ Mrkl na ni a byl pryč.

Kate vstoupila do kostela, aby si trochu odpočinula od toho povětrí. Zastihla tam kostelníka, který právě cídil mešní poháry. Byl to muž blížící se k sedmdesátce, s prořídými chomáči vlasů, jenž kdysi býval zřejmě při těle, ale teď ze své váhy něco ztratil. Byl rád, že má s kým promluvit. Domníval se, že i on sám zaslechl ty tlumené úderý tehdy v úterý večer, krátce po pohřbu Sally Donaldsonové, ale nikomu se s tím po několik dní nesvětil. Vlastně až do té doby, než shledal, že jsou i jiní svědkové, kteří něco takového slyšeli. Znal Sally Donaldsonovou po celý její život, poskytl Kate podrobný životopis, jména některých příbuzných i s adresami.

Jak Kate kráčela zpět k hloučku novinářů, zaznamenala náhlý rozruch, když poblíž zastavil modrý vauxhall a vystoupil z něj Dennis Falk, policejní mluvčí. Reportéři se k němu slétli jako mýry k lampě, ještě než stačil zavřít dveře auta.

Vypadal poněkud zlomyslně, měl ulízané řídké vlasy a nový modrý baloňák. Pozdvihl smířlivě ruku. „Oukej,“ řekl a z kapsy vylovil složený kus papíru, „mám tady prohlášení.“

On sám býval reportérem a většinu žurnalistů znal. Začal číst z listu. „V důsledku stížností na nevysvětlitelné zvuky z hrobu a na žádost manžela zemřelé vydal koroner East Sussexu dr. Stanley Gibson příkaz k exhumaci ostatků paní Sally Donaldsonové, pohřbené dne šestnáctého října tohoto roku. Ministerstvo vnitra vydalo povolení v souladu s článkem dvacet pět pohřebního zákona z roku osmnáct set padesát sedm o exhumaci. Provedena bude po setmění dnes večer v pondělí dne dvacátého druhého října a ukončena před ranním úsvitem v úterý, dvacátého třetího října.“ Složil papír a zasunul zpět do kapsy saka.

Nastalo krátké ticho. Policejní vůz sjel z kopce dolů a zaparkoval na protější straně.

„Můžete nám říct, proč exhumace nemůže být provedena před setměním, pane Falku?“ zeptala se Kate.

Zatvářil se vyhýbavě a panovačně, což ji dopálilo. Vypadalo to, že veškeré informace si chce ponechat jen pro sebe.

„Všechny exhumace v této zemi se provádějí po setmění. Je to proto, aby se zachovala diskrétnost a soukromí a aby se nedělal zbytečný rozruch mezi lidmi.“

„Ale pane Falku, z hrobu se přece ozývalo bušení. Cožpak to není stav nouze? Nemělo by se začít s vykopáváním okamžitě? Dokud je tady alespoň nějaká naděje, že ještě žije?“

„Je mi známo, že koroner prostudoval podrobně všechny lékařské zprávy a posudky a vyvodil jednoznačné závěry. Podle jeho názoru vůbec nic nesvědčí ve prospěch teorie o předčasném pohřbu. Rovněž neexistuje možnost, že by Sally Donaldsonová byla ještě naživu.“

„Bude umožněn přístup tisku?“ zjišťoval Jim Bamhope.

Falk si zkrříl ruce za zády a vyšponoval hrudník. Zhoupł se mírně na svých šedivých botách. „Hřbitov bude se soumrakem pro veřejnost uzavřen. Tisk bude požádán, aby za touto zástěnou nepožíval žádné fotografie.“

„Ehm, pane Falku,“ pronesl Rodney Sparrow uctivě, „my víme, že manžel zemřelé, Kevin Donaldson, je v tuto chvíli na hřbitově, u hrobu své ženy. Rádi bychom získali od něj několik informací.“

„Pan Donaldson je ve stavu vážného citového rozrušení. Dal nám na vědomí, že si nepřeje s nikým hovořit.“

Na místě se objevilo bílé volvo, následováno zelenou dodávkou. Dva zasmušilí muži v černých oblecích, s tvářemi ztuhlými jako sádrová maska, vystoupili z volva. Tři muži v overalech vyklouzli ze zelené dodávky, otevřeli zadní dvířka a začali vykládat na chodník těžké plastické pytle.

Roy Pinner z Leaderu se přitočil ke Kate. „Pytle s vápnem. Je tam spousta choroboplodných zárodků, to víš, hroby. Jak se nakazíš z hnijícího těla, můžeš během několika minut zemřít. Je to nejnebezpečnější nákaza na světě.“

„Pane Falku, proč nemůže být tisk u toho?“ ptal se kdosi.

„To jsou zcela obecné předpisy. Privátní a hygienické důvody.“

„A můžete nám říct, kdo má povolený vstup?“

„Pouze hrobníci povolání pro tento účel, pracovníci pohřebního ústavu, nejbližší příbuzní, koronerův úředník a hygienik.“

Muži v overalech vyprostili z útrobu dodávky obdélníkovou lepenkovou krabici a přenesli ji na hřbitov. Kate je pozorovala poněkud morbidně fascinována.

Pracovníci fotografického oddělení Evening News pátrali ve svých záznamech a objevili svatební fotografii páru. Kate ji ještě neviděla. Byla zvědavá, jak asi Sally Donaldsonová vypadá, pokoušela se na okamžik představit si dívku, která ještě žije v temné bedně pod vrstvou země za tím plátnem. Byla by schopná vnímat, co se tady nahoře děje? Kate pohlédla přes náhrobní kameny. Nemůže být živá. Bože, ne.

Muži v overalech se vrátili pro pytle s vápnem a odnášeli je za vztyčené plátno. Pochopila, že podstatné se odehraje právě za zelenou zástěnou. Tam proběhne hrozivé drama, vzrušení a horor. Za tou zástěnou brzy vyzdvihnou rakev a uvolní víko.

Oddělila se teď od ostatních žurnalistů, kteří stále zahrnovali otázkami Falka, přešla až k domkům a od Eddieho Bixe si vypůjčila klíče k služební fordce. Eddie zatím stále hnízdil na svém bidýlku v zadní místnosti domu a přehlížel hřbitov. Pak se vrátila po silnici, nastoupila do fordu, zapnula telefon a vytukala číslo. Za okamžik už přístroj na opačném konci vyzváněl. Přihlásil se ostrý hlas: „Kancelář hygienického dozoru.“

„Ráda bych mluvila s panem Barrym Liverstockem, prosím.“

Následovalo cvaknutí a dlouhé ticho. Příjem neměla právě nejlepší, signál se zesiloval a pak se opět ztrácel. Sekretářka ji nejdřív vyzpovídala a pak už slyšela mdlý a zádumčivý hlas zástupce ředitele Kanceláře hygienického dozoru: „Liverstock.“

„Pane Liverstocku, tady je Kate Hemingwayová z Evening News.“

„Ach, ano, jakpak se máme?“ Jeho hlas dostal radostné zabarvení.

Jasně ho před sebou teď viděla. Domýšlivý chvastoun se zplihlými blond kučery, chlipným úsměvem a obřím snubním prstenem. Viděla ho nakloněného přes desku rozlehlého psacího stolu, jak ji zve na oběd. Kate to tehdy nepřijala, ale ani ho přímo neodmítla. Věděla, že k němu má dveře vždycky otevřené.

„Fajn, díky,“ řekla Kate. „Líbí se vám můj článek o exhalacích v silničním provozu? Ta kampaň Nadechni se čerstvého vzduchu v Brightonu?“

„To bylo ohromný. Netušil jsem, že nám věnujete tolik prostoru.“

„Přesvědčila jsem šéfredaktora, že to je životně důležité,“ lhala Kate. Ve skutečnosti to způsobily potíže s naplněním páté strany, takže její první interview v Sussex Evening News se zrovna hodilo. „Vlastně kvůli tomu volám. Můžu vás na oplátku poprosit o maličkost?“

„Ano?“ řekl pomalu a váhavě.

„Opravdu je to jenom malá službička.“ Nepříjemné ticho se protáhlo. „Mohla bych pro vás napsat ještě nějaký článek,“ sdělila mu.

Nezabíral. Cítila na opačném konci drátu chlad a proklínala se, že chtěla vyřídit celou věc po telefonu. Věděla, že měla jet přímo k němu. „Budete v kanceláři celé odpoledne?“

„Ve čtyři mám schůzku.“

„Mohla bych u vás být během dvaceti minut.“

„Ano, tak dobrá,“ souhlasil neochotně.

Pracovna Barryho Liverstocka nezapadala do rázu omšelé úřední budovy, ve které byla umístěna. Byla to prostorná a vzdušná místnost s výhledem přes Paláce Pier až na moře a pokrytá luxusním chrpově modrým kobercem. Nábytek byl z týkového dřeva a před okázalým psacím stolem stál malý konferenční stolek. Na stěnách visely v úhledných řadách zarámované fotografie chrtů a na polici stály stříbrné poháry a trofeje. Pracovnímu stolu vévodil párek stříbrných těžíték v podobě chrtů. Vedle byly vidět fotografie v kožených rámečcích a na nich sympaticky vyhlížející žena se dvěma malými holčičkami.

Povstal, když sekretářka pokynula Kate, aby vstoupila. Kate se před příchodem pečlivě upravila dole na toaletě a rozepla si horní knoflíček u halenky. Když si sedala do měkkého křesla proti němu, vyhrnula si okraj sukně nad černé legíny, jak nejvíc mohla. Opel se v křesle, oděn do bílé košile a křiklavé kravaty. Měl manžetové knoflíčky s falešnými kameny a na zápěstí se mu houpal zlatý řetěz. Zdálo se jí, že od doby, kdy ho viděla naposledy ještě více zmohutněl a ztloustl.

„Co bych pro vás mohl udělat?“ tázal se. Těkal po ní očima, jako by byla děvka, kterou přivedli na obhlídku. Hleděl jí do žlábků ve výstřihu a ona se cítila mizerně a trapně.

„Chci džob.“

Zamračil se. „Copak nejste u novin spokojená?“

„Velice spokojená.“ Pokusila se vyloudit úsměv. „Potřebuji jen něco přechodného já...“ odmlčela se, „chtěla bych pro vás pracovat pouze v příštích čtyřicetihodinách.“

Nepřestával ji svlékat očima. „Pracovat pro mě?“

„Chtěla bych, abyste mě na dvacet čtyři hodin zaměstnal ve vašem oddělení.“ Podívala se stranou, pak z okna a nakonec na něj.

„Vy chcete někoho sledovat?“ Hodnotil pohledem její nohy. „Jenom dvacet čtyři hodin? Proč?“

„Potřebuji mít v identifikační kartě nebo aspoň na zvláštním papíru, že pracuji tady.“

Sevřel si bradu do dlaně. „A k čemu vám to bude?“

Kate se pohnula, aby ještě víc odhalila žlábek ve výstřihu. „Dnes večer se koná exhumace. Chci být u toho.“

„Sally Donaldsonová?“ Sáhl po krabici rothmansek a z kapsičky košile vyjmul elegantní zapalovač. „Jenomže já nemohu vydat takový doklad na počkání. Máme velmi přísné předpisy. Musím dodržet náležité postupy a to může trvat několik dní.“

Kate pohodila hlavou dozadu v úmyslně bezstarostném gestu a prohodila: „Ach tak, a já si myslela, že máte moc, že tomu tady šéfuje.“ Pokrčila rameny a jeho tvář poněkud zrudla.

„To taky mám,“ řekl podrážděně. Jeho oči opět zhodnotily její nohy, obhlédly obličej, zase se vrátily k nohám a pak nahoru. „A co z toho kyne pro mě?“

„Udělám s vámi třeba interview.“

„A co tak jít spolu na oběd?“

Jejich oči se setkaly. Kate kula své želízko dál. „Určitě něco zařídím,“ dávala mu víc naděje, než ve skutečnosti zamýšlela.

Zvedl telefon, nanačkal číslo a zaklonil se dozadu.

„Brendo, kdo dnes dělá tu exhumaci? Judith Pickfordová? Spojte mě s ní, prosím vás, ano?“ Zapálil si cigaretu. „Judith, mám tady,“ zaváhal, „spisovatelku, která dělá nějakou studii o exhumaci. Můžeš ji vzít s sebou na ten dnešní večer?“

Zhluboka natáhl z cigarety a ke stropu vyfoukl mohutný oblak dýmu. „Ne, nedělej si starosti, dám jí potvrzení, že ti je k ruce. Nemyslím, že to bude někoho zajímat.“

Zavěsil, zmáčkl jiné tlačítko a Kate uslyšela za dveřmi ostrý zvuk bzučáku. Z intercomu se ozval hlas jeho sekretářky.

„Haló?“

„Můžete mi naklepnout krátký text?“ řekl a mrkl na Kate.

Kapitola deset

Harvey Swire se připojil k zákrytu hochů, kteří naplnili školní halu. Všichni byli oblečeni buď do tmavomodrých blejzrů, nebo do jednotných školních sáček se vzorem rybí kost a šedivých flanelových kalhot. Uvázány měli černé kravaty s jednobarevnými proužky. Rozdílné barvy vyjadřovaly příslušnost k jednotlivým internátům školy. Ranní slunce intenzivně páliło, chystal se pořádný pařák.

Harvey si vyleštil boty a dal si do kapsy čistý kapesník. Každý dnes vypadal úpravněji než obvykle. Jako by spořádaný úbor měl uspořádat i mysl studentů.

Stál vedle Dacre. Důvěrně známý nasládlý pach brutu nikterak nepomohl zklidnit vlnobití v žaludku. Atmosféra byla v útluhu navzdory jasnému slunečnému ránu. Dokonce i Reckett byl krotší a téměř zapomněl na svou drzost.

„Já myslím, že padne nějaká otázka ke gravitačnímu zákonu,“ odhadoval kdosi za Harveym.

„Ne ale v chemii.“

„To ne, Bože, ty jsi kůň, ve fyzice. teď jdeme na fyziku, nebo ty ne?“

Harvey vystoupil na poslední kamenný schůdek, vešel úzkým průchodem a ocitl se v rozlehlé, dubem vykládané hale. Uvnitř stály vyrovnány lavice, na každé z nich ležely dvě tužky, čerstvý piják a bílý list, na jehož obrácené straně byly otázky z chemie. Dráždivé sluneční paprsky pronikaly okny z barevných skel, ale v místnosti byl touhle dobou alespoň chládek. V čele auly bylo malé pódium, které se obvykle užívalo pro školní hry a projevy. Dnes bylo určeno pro dozorce. Na jeho stole stála osamělá sklenice a otevřená karafa s vodou.

Úlohu dozorce plnil tentokrát učitel matematiky, jehož Harvey příliš neznal. Byl to přísně vyhlízející muž s mohutnou bradkou a strohými slovanskými rysy. Obhlížel posluchárnu jako pták střežící své hnízdo.

Harvey vyhledal své místo, které se v předních řadách mělo stát jeho pracovištěm. V pravém horním rohu lavice vedle kalamáře byla nalepena tuhá kartička se jménem napsaným na stroji: H. SWIRE. Deska stolku byla obnovena světlým namořením a uvolňovala protivný pach. Vzal tužky a uložil je do poněkud jiné pozice. Zvířecí pud k vymezení teritoria, pomyslel si. Kolem něj rachotily židle a šoupaly nohy. Rafije na velikých nástěnných hodinách ukazovaly devět padesát pět. Dozorčí hodiny si zkontroloval svůj čas.

Jedna z Harveyho tužek zarachotila na podlahu. Sklonil se dolů, aby ji sebral, a zjistil ke své nelibosti, že hrot se zlomil. Ruce se mu klepaly, cítil se najednou velmi neohrabaný. Velká ručička mezitím poskočila na devět padesát šest.

Dozorce na něj upřel zrak.

Harvey se podíval stranou a uviděl Dacre opřeného na židli, jak si čichá k ukazovák. Dacreova holka, Anastasia. Každému vyprávěl, že si ten prst neumyje do doby, než se s ní znovu setká. To bylo jediné místo na jeho těle, které si nepotřel brutem.

Místnost náhle ovládlo ticho. Minutová ručička se přiblížila na devět padesát devět. Harvey okukoval bílý papír, z jehož rubu prosvítaly slabé stíny černě tištěných písmen. Papír byl dvojmo složený a uvnitř obsahoval ještě jeden list. Pět stran s otázkami.

Mimoděk zvedl tužku a začal ji žvýkat. Že by to byl opravdu pouze sen? Během chvilky to bude vědět. Během okamžiku. Otázky stále ještě zářily v jeho mysli, mohl si je do podrobnosti vyvolat v paměti v jejich přesném pořadí. Zaznamenal si je a zapamatoval. Nabííloval se i odpovědi na ně. Pokud to byly ty otázky, pokud to opravdu byly ony, pak zdvihne ukazovák s malíčkem na profesora Stippa, na pana Mattheya a na všechny kolem. Hlas dozorce prořízl ticho. „Můžete obrátit vaše papíry s otázkami.“ Šustění papírů zaplavilo místnost. Harvey otočil svůj list pln zvědavosti a stěží sbíral odvahu, aby na něj pohlédl.

OXFORDSKÁ A CAMBRIDGESKÁ ŠKOLNÍ ZKUŠEBNÍ KOMISE

Všeobecné maturitní zkoušky Vyšší stupeň CHEMIE

Pondělí, 3. července 1967, 2.34 hodiny

Odpovězte na šest otázek Pište pouze na jednu stranu papíru

1) Co znamenají pojmy atomové číslo, atomová hmotnost a izotopy?

2) Krátce popište přípravu methylkyanidu (acetonitrilu).

Výjdete a) z methanolu b) z ethanolu.

Harvey se pokusil zastavit úsměv, který se mu šířil po obličeji jako rozlitý inkoust. Dozorce se na něj opět zadíval.

Harvey se pročítal zbývajících otázkami. Ve chvíli, kdy se prokousával polovinou třetí strany, už věděl, že se nemusí obávat dalšího čtení, že se nemusí obtěžovat číst až do konce. Znal všechny otázky a znal také všechny odpovědi.

Kapitola jedenáct

Pondělí, 22. října

Bylo krátce po páté hodině odpolední, téměř tma, když Kate Hemingwayová vjížděla se svým služebním fordem na úzkou cestu před kostel svaté Anny, těsně za modrým renaultem služby hygienického dozoru.

Auta stála po obou stranách silnice a ony musely zajet dál za kostel, než našly místo k zaparkování. Kate uzamkla dveře vozu, ohrnula límec u kabátu a do čela si narazila klobouk proti dešti, který si koupila v naději, že jí natolik zakryje obličej, aby ji nikdo z ostatních reportérů v houstnoucí tmě nepoznal. Vítr ji nepřestával šlehat po tváři a vytrvalý déšť čím dál víc zhoršoval viditelnost.

„V pořádku?“ ujišťovala se hygienička Judith Pickfordová. Byla to mírná, vážná žena, asi pětaticetiletá, s vlasy nakrátko sestřihanými, pečlivě a teple oblečená a vybavená malým deštníkem. Kate vycítila, že není právě nadšená, že ji má na krku. Když kráčely po chodníku, Kate byla neklidná a nervózní. Vlhce se pod kabátem potila. Za jejími zády duněl generátor na plošině velkého nákladáku a chodník křižovaly mohutné elektrické kabely natažené hluboko do hřbitova. Pohyboval se tam nejméně tucet novinářů a za zdí zaparkovaly dva kryté dodávkové vozy místní rozhlasové stanice a podobný, jen trochu větší vůz televize. Všude jinde bude zřejmě novinářské bezvětrí.

Ostrý kužel bílého světla z hlavního reflektoru za plátnem osvětloval kostel, který vrhal tmavý a hrozivý stín. Několik zvědavců postávalo kolem a sledovalo povšechné dění, jejich přítomnost propůjčovala celé scéně zdání neskutečnosti. Bylo to jako ve filmu.

Kate zaváhala. Ještě před hodinou považovala svůj nápad za znamenitý, teď už si tím nebyla tak docela jistá. Chce opravdu vidět, co je v té rakvi?

V krátké vzdálenosti před ní stál hlouček novinářů, kteří se celí mokří zimomřivě tísnil pod klenbami deštníků, několik z nich společně upíjelo kávu z termosky. Vecpala si hlavu do límce kabátu jako želva do krunýře. Tři muži v ochranných nepromokavých hábitech, v gumových botách a rukavicích se zjevili po boku jedné z dodávek parkujících před kostelem a prošli hřbitovní branou.

Kate a pracovnice hygienického dozoru je následovaly. Shane Hewitt z listu Argus, jehož právě míjely, ji nepoznal, právě tak Rodney Sparrow z MidSussex Times, v poklidu přežvykující svou tyčinku Mars. Náhle ji zaplavil příjemný pocit sebeuspokojení a vlna adrenalinu.

Strčila ruku do kapsy a ověřila si, že tam stále má doklad od Barryho Liverstocka. „To je hygienický dozor,“ zaslechla vyslovit jednoho z přítomných směrem k onomu zakyslému policejnímu konstáblovi, s nímž se předtím setkala. Ten kývl, aby prošly, sotva přitom pohlédl na Judith Pickfordovou a nechal projít i Kate, aniž si ji důkladněji prohlédl. Když procházely hřbitovem, jeden nevhodně umístěný světlomet ozářil jejich postavy a déšť se v jasném světle proměnil v ocelové piliny. Zástěny byly zblízka vysoké, mnohem vyšší, než si myslela, a byly ze zelené plachtoviny, která v mokřém větru mlaskala a napínala ukotvovací lana. Vchod byl rozhrnovací a obě vstoupily dovnitř.

Omezená plocha byla poměrně velká, dobrých deset metrů napříč, a připomínala nejvíc ze všeho jeviště pro filmovou scénu, pokrytou vlhkým trávníkem a dvěma řadami náhrobků ozářených seshora jasným světlem z reflektorů. Hrob Sally Donaldsonové byl patrný na první pohled kvůli hromadě čerstvě vykopané zeminy kolem temného obdélníku s věncem růží nahoře. Kolem ležela lana, dva rýče a igelitové vaky s vápnem. Z jednoho konce navršené zeminy čněla kovová tyč, z které vedl drát. Sledovala drát přes promáčenou a blátivou zemi až k zasmušilé vyhlížející osamělé postavě, jež seděla na velké lepenkové krabici, kterou hrobníci přinesli před chvílí. Na uších měl nasazená sluchátka a tvář zabořenou v dlaních. Napadlo ji, že to musí být manžel Sally Donaldsonové.

Hrobníci prošli kolem něj a připojili se k malé skupince lidí shromážděných v rohu, kde se konala jakási malá porada. Všichni byli oblečeni do ochranných obleků až na jednu ženu kolem třicítky, která měla na sobě tmavý plášť, tlustou šálu a svírala deštník.

Hygienička přešla kolem hrobu a představila se skupině. Kate zůstala stát a chvíli pozorovala osamělou postavu.

Kolem ní pleskala ve větru mokrá plátina a v dálce bylo slyšet řev generátoru. Muž náhle hystericky zakřičel na rozmlouvající skupinu: „Pro Boha živého! Proč si nepospíšíte? Trvá to už celý den. Snad už je prokristapána dost tma!“ Klesl na kolena, začal se prohrabávat v zemi holýma rukama a přitom za sebou táhl drát od sluchátek. „Já už dál čekat nebudu. Je tam dole, sakra!“ Nabral dech a zakřičel do země: „Holčičko moje, je to v pořádku, dostaneme tě odtud!“

Žena v temném plášti si klekla vedle něj a konejšivě ho objala. Promluvila ke skupině přítomných. Kate si uvědomila, že tu ženu spatřila už jednou u soudního přelíčení. Byla to koronerova úřednice.

„Myslím, že už je dostatečná tma,“ prohlásila a pohlédla na muže vedle ní. „Pane Donaldsone, začnou s tím hned teď.“ Kevin Donaldson se otočil a Kate spatřila jeho bolesti a mukami zkřivenou tvář. Hystericky řval: „Prosím vás, pospěšte si! Ježíši Kriste, dělejte! Už je tam od minulého úterý. Copak si nedovedete představit, jak se cítí?“

Žena ho něžně ulidňovala. Dva muži odstranili sondu, zvedli rýče a pomalu je zabořili do země, obezřetně, bez zjevného chvatu, jako by okopávali zahrádku. Ostré škrabání čepelí a dutý rachot zeminy splývaly s tichým nařikáním manžela.

Judith Pickfordová z hygienického dozoru si stoupla vedle Kate. Ta si všimla jejího netečného a nezúčastněného výrazu.

„U kolika už jste byla?“

„U čtyř,“ odvětila žena.

„Byly jako tahle?“

„Ne. Byly to staré hroby, které se stěhovaly.“

Kate se podívala znepokojeně na manžela a přála si, aby připadla na něco, co by mu řekla. Pak zvedla oči výš ve snaze zahlédnout Eddieho Bixe v okně, ale zástěny čněly příliš vysoko. Sledovala scénu okolo sebe kousek po kousku, aby si všechno zapamatovala, celou tu atmosféru.

Přišoural se k nim vyšší muž. Sundal deštěm zmáčené brýle a s obtížemi zaostřil zrak, nejdříve na Kate a pak na Judith Pickfordovou. Kůži okolo očí měl bílou a jemnou, jak ji po léta ochraňovaly brýle. Jeho hlas byl tichý a zdvořilý.

„Jsem Reg Burton, generální ředitel firmy Dalby a syn, pohřební ústav. Jste příbuzní ehm pozůstalé?“

„Jsem z Kanceláře hygienického dozoru,“ odpověděla Judith Pickfordová, „a tato žena je tu se mnou.“

„Vy jste také z hygienického dozoru?“ otázal se přímo Kate.

Kate doufala, že neuvidí, jak zrudla. „Ano, přechodně.“

„Vy jste Američanka?“

„Ano, narodila jsem se tam.“

„Kde přesně?“

„V Bostonu.“

„Byl jsem tam jednou. Pěkné město, plynové lampy na kopci.“

„A přístav plný čaje.“

Muž se usmál. „Myslím, že jsem neslyšel vaše jméno.“ Cítila se zaskočená.

„Kate,“ řekla, ale příjmení nevyzradila, doufajíc, že se už dál nebude vyptávat.

„Jak dlouho monitorujete zvuky z toho hrobu?“ zajímala se Judith Pickfordová.

„Je to důlní sonda, jenže bohužel přišla až dnes ráno. Měli jsme slíbený laserový snímač, ale ten ještě nedorazil.“ Pak ztlumil hlas tak, aby Kevin Donaldson nemohl nic zaslechnout: „Upřímně řečeno, domnívám se, že nic neobjevíme. Celá ta věc se nám trochu vymkla z rukou. Podle mě je za tohle zodpovědný vikář.“

„A kde je teď?“

„Rekl jsem, že ho zavoláme, až vyzdvihnou rakev.“

Reg Burton se vrátil zpět ke skupince a něco jim vykládal. Kate viděla, jak se pár hlav otočilo směrem k nim. Jehličky deště se zdály být těžší a delší, vítr prostupoval všemi vrstvami látky a ochlazoval její pot. Ovinula paže kolem těla a odhadovala, jak dlouho to ještě může trvat. Ulpěla teď pohledem na Kevinu Donaldsonovi a čekala na vhodnou příležitost, aby s ním promluvila, vytěžila něco, co může využít později. Současně ale bojovala s vlastními pocity, které ji nutily zachovat pietní úctu a respekt a zůstat raději v pozadí.

Kate kladla Judith Pickfordové různé otázky, ale ta nebyla příliš sdílná, pokud šlo o její práci a dosavadní zkušenosti, a Kate napadlo, že ji třeba upozornili, aby příliš nemluvila, protože Kate pracuje u novin. Po přibližně třicetihodinovém kopání, se objevila v něčí ruce termoska a polystyrénové kelímky s kávou putovaly z dlaně do dlaně. Kate si také jeden vzala. Pocítila sladké teplo a rychle šálek vypila. Pohárek jí pak zůstal v ruce a ona nevěděla, kam ho má postavit.

Do vymezeného prostoru přišel další muž, rovněž v ochranném oděvu. Rozhlédl se kolem sebe a cílevědomě kráčel k manželovi Sally, stiskl mu ruku a oslovil ho. Manžel civěl tupě na zem, oči měl ještě usazené a tvář ztrhanou zármutkem. Pak muž přešel ke koronerově úřednici. „Slečna Willowová?“ překřikoval vítr, déšť a vzdálený hluk generátoru.

„Ano.“

„Jsem doktor Seliš. Obvodní lékař paní Donaldsonové. Pan Donaldson mne požádal, abych sem přišel.“

„Nebyl jste to vy, kdo vystavil úmrtní list?“

„Ne. Vůbec jsem ji neviděl od té doby, co ji přijali do nemocnice. Je to příšerné.“

Koronerova úřednice sklonila hlavu. Kate si v duchu poznamenala lékařovo jméno a přitočila se k nim tak, aby nevzbudila pozornost. Směřovali ke vzdálenějšímu rohu, stranou od Kevina Donaldsona. Kate kráčela za nimi a snažila se zachytit něco z jejich hovoru.

„Byla prý těhotná,“ řekla žena.

„V šestém měsíci. A zdravé děvče,“ upřesňoval doktor Seliš, „porodník si jen dělal trochu starosti kvůli jejímu krevnímu tlaku, ale neposuzoval to jako něco závažného. Rozvíjející se preeklampsie. Předhodil ji gynekologovi, aby ji měl den nebo dva pod dohledem.“

„Zemřela na epilepsii, že?“

Doktor Seliš se podíval do země, dříve než odpověděl.

„To je následek toxémie. Nebyla epileptická. Nikdy neměla žádné symptomy tohoto druhu.“

„Ale to se může vyvinout kdykoli, ne?“

Lékař se zamyslel. „No, ano může.“ Chtěl ještě něco dodat, ale vtom se ozvalo jakési drnčivé žuchnutí. Kate pocítila náhlý příval napětí, který se zmocnil všech přítomných. Jejich pohledy sklouzly do hrobu. Z něj teď lezli ven dva hrobníci. Jeden z nich, mohutný chlap s rozevlátými vlasy, pokynul na Judith Pickfordovou: „Rakev je odkrytá.“ Všichni postoupili o několik málo krůčků blíž k okraji jámy. Jediný Kevin Donaldson se dral až dopředu: „Sally!“ zaječel. „Holčičko moje!“ Vyrážel naříkavé vzlyky, padl na kolena, pokoušel se proniknout dolů do hrobu. Jeden z hrobníků ho jemně odtlačoval. „Nechte mě,“ plakal, „nechte mě.“

Kate se sevřelo dojetím hrdlo, když ho pozorovala. Pak také pohlédla do temného výkopu. Uviděla víko rakve obsypané hrudkami hlíny.

„Pane Donaldsone,“ promluvila koronerova úřednice, „buďte, prosím vás, chvilíčku trpělivý.“

Vytáhlý ředitel pohřebního ústavu, s nímž se Kate seznámila před chvílí, sestoupil do jámy, klekl na víko rakve a hlasitě zaklepal. „Haló?“ zavolal, zaklepal znovu a položil ucho na víko. To je absurdní, pomyslela si Kate.

Vysoukal se opět ven. „Není nic slyšet.“ pohlédl na oba muže. „Můžete to trochu posypat vápnem. Já jdu pro reverenda Comforta.“ Muži prořízli dva pytle s vápnem, vhodili spršku do hrobu na víko rakve. Vzduch kolem se nasýtil nepříjemným štiplavým pachem. Nepříliš velká důstojnost, s kterou až dosud probíhala tato akce, teď naprosto zmizela v bílém prachu a zápachu.

Kevin Donaldson, zcela konsternován, mlčky přihlížel. Kate bojovala s naléhavou touhou přistoupit k němu a stisknout mu ruku a říct mu něco, co by ho povzbudilo.

Hrobníci spustili dvě dlouhá lana do temnoty, slezli dolů a postavili se na víko rakve. Upoutali každé lano smyčkou na rukojetích rakve a vyšplhali ven. Potom konce lan sebrali ze země, pevně je uchopili, kývli na sebe a zatáhli za ně. Nic se nepohnulo.

„K čertu s tím,“ ulevil si ten mohutný, „zasekla se tam, Rone. Musíme uvolnit nejdřív jednu stranu.“ Obešel jámu a postavil se za prvního muže, jako by se připravovali k vytvoření týmu na přetahování lanem, a znovu zatáhli. Zase se nic nestalo.

„Musíme ji ještě trochu odkopat,“ navrhoval ten s ohůnkem.

Opět se spustili do hrobu, ještě asi deset minut hloubili okolí rakve a znovu napřeli síly, aby pohnuli rakví. K oběma mužům se připojil ještě pracovník pohřebního ústavu. Z hrobu se teď ozval hlasitý zvuk unikajícího vzduchu. Zabrali

mocněji a rakev se poněkud pohnula. Všichni tři muži uvolnili sevření, aby znova nabrali dech.

„Dobrý, jedeme ještě jednou.“

Ted se zavěsili plnou vahou do lan. Jeden konec rakve se zvedl. Dva hrobníci udržovali tah, aby dva muži z pohřebního ústavu mohli uchopit opačný konec. Zvolna a pomalu stoupala vzhůru mahagonová rakev a po jejích stranách se dolů koulely hrudky nasypného vápna. Konečně ji vyprostili z jámy a položili na mokrou travu. Boky rakve pokrývalo bláto a listy a stékaly po nich praménky bělavé kaše. V loužičce žiraviny se kroutila žízala. Tři mosazná držadla se matně leskla pod světly a Kate cítila, jak všichni přítomní zírají na rakev. Kevin Donaldson si zachovával odstup a očekával, celý vyděšený, okamžik pravdy.

K rakvi postoupila o jeden krůček Judith Pickfordová a rozložila vytištěný dokument. Podívala se na mosazný štítek na víku rakve, z kterého děšť už spláchl vápno, a porovнала jméno vyryté na štítku se jménem v dokumentu. Pak přikývla, a tak vydala zaměstnancům pohřebního ústavu pokyn k otevření víka.

K rakvi přistoupil muž se šroubovákem v ruce. Metodicky a cílevědomě začal uvolňovat všech šest šroubů, které držely víko rakve. Pak ostří šroubováku vsunul pod víko, přirazil držadlo dlaní a lehce zapáčil. Ozval se výkřik, který Kate tak vyděsil, až nadskočila.

Právě v tom okamžiku reflektory zhasly.

Kate zadržela dech a srdce se jí divoce rozbušilo. Ozýval se jen svist větru. Pak čísi křik. Víko rakve ozářil paprsek z baterky. Světlo mety zablikalo a opět se rozžaly.

Vzduch prořálo další zavřeštění a ještě jedno. Kate vydechla. To jenom dřevo naráželo na dřevo, uvědomila si, jak hrobník páčil roh rakve. Muž z pohřebního ústavu mu byl k ruce při zvedání víka a světla v tuto chvíli opět zablikala. Do nosu ji udeřil nejprve slabý pach. Páchlo to jako vnitřnosti dlouho mrtvých ryb. V první chvíli si Kate myslela, že se provalila stoka. Víko se pootevřelo ještě víc a pach okamžitě zesílil. Kate se zalykala, rychle polkla a bojovala s náhlou nevolností. Všichni přítomní reagovali zcela stejně.

Muži z pohřební služby víko uvolnili a odsunuli.

„Kriste pane,“ zašeptal jeden z nich, když nahlédl dovnitř. Zarazili se, pak zcela odstranili víko a ustoupili s ním krok zpět, oči rozšířené děsem. Zdálo se, že na chvíli ztuhli. Kate civěla na víko, které jí teď bránilo v pohledu do rakve. Uvažovala s rostoucí hrůzou, jestli jde jen o hříčku světla, nebo opravdu vidí škrábance křížující celý vnitřek.

Pak víko odnesli pryč a teprve teď viděla přímo do rakve.

Světlo reflektorů ji vylouplo ze tmy. Kate cítila, jak se jí podlamují nohy a zvedá se jí žaludek. Vlasy se jí zjezily po celé hlavě, projel jí záchvěv nepopsatelného odporu a děsivá hrůza. Chtěla najednou uniknout, zmizet kamkoli, šlápla někomu na nohu, běžela k zástěně, škrabala po ní ve snaze najít východ.

Stále viděla vnitřek rakve.

Ležela v ní Sally Donaldsonová, zamotaná do bílé látky s krajkovinou, připomínající sádrou panenku v ozdobné krabici. Její oči byly široce otevřené a hleděly do prázdna, potaženy matným leskem. Kůže, bílá jako z vosku, jako by sama svítila v záři reflektorů. Blond vlasy byly divoce rozházené po obou stranách obličeje a hrdla jako péřová vycpávka z roztrženého polštáře.

Ústa měla otevřená, jako by ztuhla uprostřed něměho křiku. Bílé nedotčené zuby čnely z modrých rtů, křečovitě stažených do nehybné strašlivé grimasy. Ruce ležely bezvládně podél těla s nehty začernalými, ulámanými a ošklivými, jako by si je okousala, vyjma nehtů u palců, které byly dlouhé a pěstěné.

Modrou noční košili, vyhrnutou až k rozkroku, měla potřísněnou mředěnými skvrnami. Kolena byla zdvižená a stehna tak daleko od sebe, jak jen to bylo možné. Mezi nimi se krčil plod, ještě připoután pupečníkem do lůna. Vrásčitý a lesklý jako stažená krysa.

Kapitola dvanáct

Během letních prázdnin vyrazil Harvey Swire s Dacrem do Španělska. Po celých pět týdnů kempovali na pobřeží Costa Brava, vybaveni staříčkým volkswagenem, který Dacre dostal darem od otce.

Kdekdo říkal, že se Harvey po své nehodě změnil. Dacre si to během školního období ani příliš neuvědomoval, protože se pilně šprtal na zkoušky, ale o prázdninách si všiml, že jeho přítel se stal tichým a náladovým, že ztratil zájem o pití nebo balení holek. Přemýšlel, zda je to proto, že se mu stýská po Angie, nebo se trápí kvůli zkouškám. Jeho otec byl pěkný prevít a Harvey se možná obával, že je neudělá. Vůbec o nich nemluvil.

Vzpomínal si, že několik prvních týdnů ve škole po nehodě trousil poznámky o zjeveních Boha a své mrtvé matky.

Vybavil si nakonec i jeho násilí vůči Reckettovi. Měl pocit, že mezi nimi roste zeď izolace.

Bylo žhavé srpnové odpoledne, když Dacre vysadil Harveyho zase doma před velkým elegantním pseudotudorským sídlem ve Wimbledonu. Otevřel kufr svého VW, vytáhl Harveyho plátěný vak, kempinkovou soupravu, igelitovou tašku se skotskou whisky a cigaretami ze zaprášené, neuklizené dutiny vozu. Pak s hlasitým cvaknutím kufr uzavřel.

Oba byli velice unavení, ulepení a špinaví po rušném nocování na trajektu do Southamptonu a Dacre výjimečně nešířil vůni brutu. Rozloučili se s neurčitým příslibem, že si jistě zavolají. Dacre opět nastartoval a měl spíše pocit, že vysadil náhodného stopaře, kterého pár mil svezl, než svého nejlepšího přítele posledních pěti let.

Harvey se šoural po šterkové cestičce, navlečen do ušmudlaného trička, zvonových džínů a plátěnek. Minul matčin modrý minicooper, který tu stál obalený prachem a od její smrti nedotčený. Jeho otec nedovolil zahradníkovi, aby auto umyl, ba ani Harveymu, aby ho řídil. Vůz jako by navozoval iluzi, že všechno je v pořádku, jeho matka je doma a připravuje čaj.

Zalovil ve svém nefořemném vaku, našel klíč a odemkl těžké dubové dveře. Aniž je za sebou zavřel, spěchal přímo ke stolu v hale a mrkl na cínový podnos, kde odjakživa bývala pošta.

Nahoře ležel ranní Telegraph. Přelétl očima palcový titulek: MANAGER SKUPINY BEATLES, EPSTEIN, NALEZEN MRTEV.

Harvey si přečetl celý článek, především ho zajímaly okolnosti, jak zemřel, a noviny zase odsunul. Pod nimi byla hromádka pošty, na jejímž vrcholku ležela pohlednice s býčím zápasy. Byla to ta, kterou spíš z povinnosti poslal svému otci už před třemi týdny a která zřejmě přišla až dnes ráno. Rád by věděl, jestli jeho pohlednice dostala taky Angie. Posílal jí tři.

Dnes večer měl v úmyslu ji dostat.

Probíral se poštou, ale všechno bylo pouze pro jeho otce, nic pro něj. Znechucen hodil hromádku s hlasitým plesknutím zpět na podnos. Dům byl temný a prázdný a páchl leštídlem na nábytek. Otec byl ve Francii a vrátí se až za týden, což ho docela potěšilo.

Ještě jednou zkontroloval hraničku dopisů pro případ, že to přehlédl. Zkoumal, jestli něco není adresováno otci omylem. Nic. Nedočkavě vytáhl zásuvku uprostřed stolu a spatřil úhledný svazček pošty adresované právě jemu. Srdce mu poskočilo vzrušením, když dopisy začal prohlížet. Nebylo toho zase tolik: několik obálek, které vypadaly jako pozvánka na party, výpis z bankovního účtu, zářijové číslo magazínu Paris Match. Pak objevil, co hledal.

Malá naditá obálka s jeho jménem a adresou, psanými strojem, opatřená razítkem, které ho ujistilo, že dopis je ze školy. Už byl otevřený.

Rozechvěle vytáhl bílý potištěný formulář a na chvíli ztratil odvahu se podívat. Pak list otevřel. Stálo tam:

OXFORDSKÁ A CAMBRIDGSKÁ ZKUŠEBNÍ KOMISE

Vysvědčení z vyšších závěrečných zkoušek

Harvey Quentin Edward Swire

Biologie: A Chemie: A Fyzika: A

Četl si výsledky znova a znova. Bože můj.

Ve tváři mu zaškubal nedůvěřivý úsměv. Grimasa mizela. Zachytil odraz svého obličej v zrcadle visícím nad stolem. Byl umouněný a opálený, vlasy rozčuchané, příliš dlouhé, a měl zanedbané strnisko na bradě a horním rtu. Oči mu mrkaly jako plamínky svíček v průvanu. Zahleděl se zpět na potištěný papír. Così chladného proudivo jeho tělem.

Dostal strach.

Z kuchyně slyšel tlumené hučení ledničky a tikání dědečkových hodin nahoře na chodbě. Tři áčka.

Nemohli tomu přece věřit.

Pak dostal vztek. Ať jdou do háje. Nevěřili, že viděl matku. V pořádku, měli pravdu. Halucinace. Pouhá halucinace, že spatřil svou matku. Pouhá halucinace, že nahlížel do zkouškových textů. Ve skutečnosti je výtečný student. Nikdo jiný ho nebyl schopen docenit.

Sledoval svůj odraz v zrcadle, aby přesvědčil sám sebe o skutečnosti. Zrcadlení jeho tváře ale kamsi unikalo. Bouchl zlobně do stolu a cínový podnos zadrnčel jako gong. Posbíral batohy, soupravu a spěchal po schodech vzhůru. Během prázdnin se Dacreovi málem několikrát svěřil. Jenomže vždycky si vybavil, jak reagovali jeho spolužáci, když jim vyprávěl, jak viděl svou vlastní nehodu. Jednou mu to dokonce začal líčit, ale Dacre přesně v tom okamžiku zpozoroval nějakou úžasnou holku a už se hnál napříč diskoparketem, aby ji zkusil nabalit.

Angie se mu nesmála, když jí vyprávěl o své matce. Snad mu porozuměla. Nikdy jí ale nemohl říct, co se přihodilo teď, s těmi zkouškami. Bylo mu jasné, že to nemůže říct nikomu.

Tři áčka. Pokusil se vybavit si zase tu noc, jak ležel v ložnici a jak se vznášel nad svým tělem, jako tehdy, když byl sražen na kole. Jednou, už po zkouškách, se vrátil po vlastních stopách. Chtěl prozkoumat, zda se dostane nepozorovaně až do správcova bytu a zase ven na ulici. Dveře byly zamčené a zabezpečené závorou, bylo však snadné je otevřít. Vchod do sborovny profesorů byl rovněž pod zámkem, jenže ho nešlo odemknout. Ovšem on věděl, že docela dobře mohly být onu noc otevřeny. Mohly být.

Totíž musely být!

Musel ve spánku proniknout až tam a prohlížet otázky. To, že je četl přes rameno profesora Stippa, byl jen sen.

Musel to být sen.

Obával se, že jeho odpovědi při zkoušce byly až příliš vypracované a bezchybné. Asi měl udělat nějaké drobné chyby, pokud se chtěl vyhnout podezření, že podvádí. Jenže by museli dokázat, že podváděl. Pamatoval si, jak ho dozorce v ty dny sledoval, jak přecházel kolem jeho lavice nápadně často, jak jeho boty povrzávaly na holých dřevěných deskách. Nic mu však nevytkl.

Protože prostě neudělal nic špatného.

Ušklibl se, když si vybavil jejich tváře, ty arogantní obličej učitelů, kteří ho přesvědčovali, že nemá žádnou šanci, aby prošel. Profesorem Stippem. Nebo panem Mattheyem.

Podivil se, proč se jeho otec nepokusil s ním spojit, když otevřel obálku. Pak si ale uvědomil, že otec jeho adresu do Španělska neznal. Mohl nechat alespoň nějaký vzkaz, bastard jeden. Něco pěkného připsat snad mohl, pogratulovat mu. Možná že vůbec těm výsledkům nevěřil. Má smůlu, bude jim muset věřit. Všichni je budou muset vzít na vědomí. Na dveřích jeho ložnice se stále skvělo označení VSTUP JEN NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ, které tam přitloukl asi před deseti lety. Vešel dovnitř potěšen tím, že všechno zůstalo přesně tak, jak to opustil, bylo snad jen trochu víc uklizeno, což bylo bezesporu dobré. Měl rád, když pokoje byly uklizené, všude utřený prach, dokonce i tam, kde nebyl vidět.

Hospodyně domu, paní Manningsová, tomu rozuměla. Jednou ji vyhrožoval výpovědí, když mu bylo asi sedm let, za to, že nahoře na šatníku nebyl utřený prach. Pokud byl v místnosti, která nebyla bezvadně uklizená, přímo cítil, jak se na něj lepí nečistota.

Tento pokoj byl jeho hájemstvím. Velikostí mu vyhovoval, byl tam starý a prošlapaný červený koberec, který kdysi patřival do jídelny rodičů, a umývadlo. Okno vedlo do zahrady za domem a do sousedství za ní. Stěny byly vylepeny chladnou hnědavou tapetou s proužkem, kterou pokoj vylepšila jeho matka, když odjel do Wesley, protože si myslela, že to vypadá dospěle. Na stropě přetrvával starý vlhký flek ve tvaru netopýra, který tam byl odjakživa. Nad jeho postelí zdobil zeď černobílý plakát Janet Leighové z filmu Psycho, obličej měla ztuhlý v náhlém šoku a na koupelnových dlaždicích se rozlévala krev. Levý horní roh plakátu se odchlípl a visel dolů.

Pod oknem stál dřevěný stolek s malým mikroskopem a několika nástroji, kostičkou myši s jemným proužkem kožičku, ještě lpějícím na jejím hrudním koši. Jedna nožka trčela do vzduchu, v pozici, v níž ji zastihl jed nastražený před lety otcem. Řady polic se prohýbaly pod sklenicemi s laboratorními vzorky čolků, žab, myši, potkanů a brouků, naloženými ve formalínu. Jiná přihrádka obsahovala jeho lékařské knihy, z nichž některé získal z antikvariátu, jiné měl po otci. Grayova Anatomie, Kirkhamova moderní patologie, Chambersův lékařský slovník, Čunninghamova rukověť pitvy. Na čestném místě v pokoji, na prádelníku stál obdélníkový skleněný kvádr obsahující pět potracených lidských plodů stulených tak, jako by stále byly v děloze, obarvených dočervena, aby byly lépe viditelné. Nejmenší z nich měřil přes dva centimetry, zatímco největší dosahoval délky asi deseti centimetrů. Kdysi byly věnovány jeho otci a on je chtěl vyhodit. Harveymu se však podařilo je zachránit z popelnice.

Smrti býval fascinován vždycky. Zásuvky jeho stolu byly napěchovány výstřížky z novin a časopisů, zobrazujících smrt. Mnoho z nich vystihl z časopisu Paris Match, který se honosil nejlepšími fotografiemi smrti, jaké kdy viděl. Otec se domníval, že je schovává proto, aby si trochu vylepšil francouzštinu. Fotografie často zobrazovaly oběti automobilových nehod, zkroutené a rozlámané pod koly vozů, které je pohřbily. V kolekci schraňoval také několik záběrů obětí vražd.

Jednu z fotografií měl raději než ostatní. Zachycovala obtloustlého staršího gangstera v dobře stříženém saku s hodinkami na řetízku, byl zabořený do nedojedeného jídla v přepychové restauraci. Z průstřelu v oblasti spánku crčela do jeho sklenky s vínem krev. Jako by jeho lebka byla hrůznou karafou.

Byl zvědav, jestli Angie bude doma. Předtím než odjel do Španělska, udělal jistý pokrok. Na zahradní párty mu dovolila hrát si s jejími řadry. Přitiskla se k němu svým měkkým klínem a tiskla se k jeho erekci. Nikdy se nesnažil odhalit pravdu o Reckettovi. Jestli ji opravdu dostal, když on byl v nemocnici. Nemohl tomu uvěřit, nebyl schopen přijmout, že by vůbec mohla jít s takovým hnusným oplzlíkem, jako je Reckett, když k němu se chová stále odmítavě.

Prošel dál, až do ložnice rodičů, prostorné pastelově růžové místnosti s ořechovým nábytkem a výhledem na bazén v zahradě. Za zavřenými okny bylo dusno. Barevná fotografie jeho matky stála na nočním stolku. Usmívala se na ní a on v jejích očích postřehl záblesk. Díval se na ni smutně a tázavě.

Ty můj chlapec, Bůh je z tebe velice nešťastný.

Bylo to jako facka.

Už tě nikdy nechce spatřit.

Facka.

Cítil matčin parfém stoupající z jejího ložního prádla a z lahvíček na nočním stolku v celém pokoji. Přesl k ořechovému šatníku, vysunul zásuvku a vtlačil obličej do hranicky jejích halenek. Vnímál měkké teplo kašmíru a vdechoval nádhernou a bohatou vůni jejího těla.

Kdyby tak s ní mohl ještě mluvit.

Měl bojovat silněji, rvát se víc.

Musíš se vrátit zpátky.

Ještě hlouběji zabořil svou tvář do zásuvky, zavřel pevně oči a cítil, jak vlna nasakuje slzami, když třel svůj obličej o složenou látku. Táhlý a bolestný sten se mu prodrál skrz sevřené zuby jako pára unikající z konvice.

Zabouchl zásuvku, posadil se na měkkou hlubokou postel a snažil se uklidnit. Zvedl sluchátko a vytočil číslo Angie. Telefon zvedla její matka a zdálo se, že má radost, že ho slyší, ostatně jako vždycky, a běžela hledat Angie.

„Harvey?“ hlas Angie zněl ledově. Jako by ji vyrušil z něčeho důležitého. Hluboce ho to zasáhlo, protože čekal, že bude mít radost.

„Vrátil jsem se,“ oznámil jí.

„Jo, v pořádku.“ Zaváhala. „Bezvadný.“

Nastalo ticho. „Dnes odpoledne.“

Opět ticho. „Já měla za to, že přijedeš až příští týden.“

„Už jsme neměli prachy.“ Znovu to mlčení. „A taky jsem tě chtěl hrozně vidět.“ Stiskl rty a přál si, aby to nikdy neřekl.

„Měli jste se tam hezky?“ Vypadalo to, jako by spěchala.

„Jo, světově. Opravdu skvěle.“

„Tak to je fajn,“ prohodila.

„Už mám zkoušky v kapse.“

„To je dobře.“

V jejím hlase znělo něco podivného. Čím víc se snažil, aby opětovně jeho nadšení, tím víc se mu vzdalovala.

„Ty zkoušky dopadly úžasně, líp, než jsem si myslel.“ Ticho. „Říkal jsem si, že bychom to mohli oslavit.“

Odpovědi se nedočkal. Zaslechl cvaknutí zapalovače a jak Angie natáhla kouř. Myslel na její zvlněné blondáté vlasy a její jemnou pleť, nosík posetý pihami a dlouhé, nádherně opálené nohy vykukující z minisukně nebo šortek. Viděl její velké pevné prsy, kterých se zlehka dotýkal.

„Třeba dneska večer?“

„Ne, nemůžu,“ opáčila, „musím si umýt vlasy.“

„Otec je pryč,“ naléhal, „jsem doma sám. Já...“ jeho hlas se vytrácel, „a co zítra?“

„Máma má zítra narozeniny, chystáme rodinnou oslavu.“

Znejistěl. „Tak čtvrtek nebo pátek?“

„Asi budu muset odjet na celý víkend pryč.“

„Tak to jo.“ Díval se na svůj odraz v zrcadle na nočním stolku. „Víš, napadlo mě, když jsem tu sám, že...“

„Brnknu ti, až se vrátím. Někdy,“ uzavřela.

„Co se děje? Než jsem odjel, tvrdila jsi, že ti budu chybět.“

„Nevím.“ Z jejího hlasu čísel chlad, jaký u ní nikdy nepoznal. „Připadá mi, že jsi poslední dobou nějaký divný.“

„Divný?“

„Hm. Nenormální.“

„Co tím myslíš?“

„Ta historka s tvou matkou. Dost mě to znechutilo.“

„Já... já si myslel, že tě to zaujalo.“

„Možná na pět, nejvýš na deset minut. Ne víc.“

„Nemohl bych tě vidět a promluvit si o tom?“

„O čem?“

Snažil se uvažovat střízlivě. „O nás.“

„Zavolám ti příští týden, oukej?“ Zavěsila.

Hleděl na němě sluchátko, pak na svůj odraz v zrcadle a sluchátko vložil do vidlice. „Čubka,“ mumlal, „kráva.“ Cítil, jak se ho zmocňuje vztek. Postavil se a nakopl postel, pak křeslo před ní a kopl do toaletního stolku. Matčina fotografie sklouzla na koberec, na ni spadl stříbrný kartáč na vlasy a rozbil sklo. Vyrázil z ložnice do chodby.

Ve svém pokoji pak otevřel prostřední zásuvku starého prádelníku a vyházel několik pulovrů, které zakrývaly malou plechovku od tabáku. Sejmul víčko a vylovil malou tabulku hašíše ve stříbrné fólii, pak oranžový svazeček cigaretových papírků Rizzla a polorozbalený balíček suchého tabáku.

Později, mnohem později, ležel na posteli v přísvisu jediné červené žárovky v papírové kouli a poslouchal desku Pink Floyd. Právě dokouřil čtvrtou cigaretu toho večera až k samému konci. Když ji típl v popelníku, pokoj se zahoupal a jemu se na okamžik zdálo, že je opět na trajektu a vrací se ze Španělska.

Místnost se kymácela. Očekával, že padne na pružiny své postele, ale místo toho byl kamsi unášen a opět plul. Vyplul ze svého těla, ze svého smutku, zmatení a vzteku.

Pod sebou, v červenavém příšeří viděl vlastní tělo, ještě obuté do plátěnek. Zhroucené na posteli s rukou u popelníku. Chvilu ho pozoroval. Všechno viděl naprosto jasně a zřetelně. Na stínítku lampy byl prach a on si pomyslel, že to musí nahlásit paní Manningsové.

Do ucha mu našeptával jakýsi hlas: „Kdekdo ji píchá, Harvey.“ Otočil se, ale v místnosti nebylo nic. Tmavé stěny v přítmi jeho pokoje, červený svit žárovky, nehybné stíny a kouř stoupající z nedopalku haše. Vinul se jako vodní vír, který si spletl směr.

„Kdekdo ji píchá, Harve.“

„Je senzační lehavka.“

„Víš, jak to má ráda? Nejvíc ze všeho do ucha.“

Temné stíny tančily po zdech, siluety lidí, které se prohýbaly smíchy. Postavy jeho spolužáků a lidí docela cizích.

Slyšel posměšky a chechtání, které zaznívaly temnotou. Stíny poskakující na stěnách ho obkličovaly.

Smích byl čím dál hlasitější. Pokusil se uniknout. Obrysy postav vyplňovaly místnost a zahalovaly červenou žárovku.

Cítil, že je mu zima, že ho stěny tunelu nasávají a vtahují dovnitř.

„Už tě nikdy nechce vidět!“

„Kdo?“ řval.

„Tvá matka,“ odpověděl hlas.

„Angie,“ doplnil jiný.

Rotoval, vířil a řítit se k ostrému světlu. „Pusťte mě zpátky. Dejte mi pokoj,“ ječel, ale žádný zvuk slyšet nebylo.

Pak k němu dolehla změť hlasů jeho spolužáků, které se mu vysmívaly. Zněly tlumeně a zkresleně, jakoby za dveřmi.

„Dostal ji každý,“ povykoval Walls Minor.

„Harvey ani nemá ponětí, na co ten svůj klacek má,“ krákorál Horstead. Ozval se výbuch smíchu.

„Harvey by ji ho měl fouknout do ucha,“ radil Reckett. „Musíš je překvapit. Milujou to.“

Bodavé světlo před ním rostlo a přibližovalo se. Zpomaloval pohyb.

„Taky jsem to slyšel,“ oznamoval Powell, „každý ji přefíknul, jenom Harvey ne. Hej, Harvey, proč k ní nezajdeš a nerozdáš si to s nijako každý jiný?“

„Udělej jí to, Harvey,“ promlouval Dacre.

„Jo, stáhni jí kalhotky,“ popichoval Horstead.

„Nejdřív ale do ouška,“ skřehotal Reckett.

„Zašukej si,“ kvičel teď Walls Minor.

„Dej ty čubce co proto,“ řehtal se Powell.

Zár ho vstřebávala, ač poněkud zamlžená a rozptýlená. Příliš tmavá, aby viděl jasně. Vznesl se nahoru až ke stropu pokoje. Jenomže to nebyl jeho pokoj.

Světlo se projasnilo. Hleděl na plakát Simona a Garfunkela na zdi, pečlivě ustlanou postel s několika plyšovými hračkami, shlížel na tričko, džiny, kalhotky a podprsenku, ledabyly pohozené na prošívaném přehozu. Na toaletním stolku stála neuzavřená lahvička s kolínskou vodou a dveře od šatníku byly otevřené.

To je pokoj Angie.

Angiein pokoj v domě jejích rodičů v Barnes.
Boty a pantoflíčky ležely rozházené na koberci.
Ta děvka byla pryč.

Kapitola třináct
Pondělí, 22. října

Děšť padal na bílý saténový volán, jímž byla rakev Sally Donaldsonové ozdobena, a zanechával na něm tmavé mapy. Smáček tvář mrtvé ženy a každá krůpěj zvolna stékala po obličejí jako tající vosk.

V tom podivném záhrobním tichu se choulila ukryta za plátěnými zástěnami skupinka promrzlá a nehybná jako ta žena v rakvi. Kate Hemingwayové na krku naskočila husí kůže a záchvěvy šoku prostupovaly její tělo, jako by se s nimi prothla hráz.

V dálce duněl generátor a kolem nich ve větru pleskalo plátno jako rozvinuté plachtoví. Doktor Selíš postoupil vpřed a rozhlížel se po okolí, jako by očekával souhlas přítomných. Nikdo však nebyl schopen ani pokývnout hlavou. Začal prověřovat, zda Sally Donaldsonová nejeví známky života.

Kate pozorovala tu groteskní šarádu jakoby zvenčí. Kevin Donaldson vstal s hlavou schýlenou a očima zakrytými dlaněmi. Dívka v otevřené rakvi vypadala jako vosková figurína, ohavná vosková panna. Jako bizarní přízrak z jiného století.

Kate, třebaže zavřela oči, ji stále viděla. Odvrátila hlavu ve víře, že tu hrozivou scénu, která se vpálila do její mysli, snad vymaže. Jenomže pořád viděla to drobounké stvořeníčko v krvavé sraženině, stále ještě na pupečníku.

Lékař rozhrnul modrou noční košili Sally Donaldsonové, na hrudník přiložil fonendoskop a nahnatal puls, posvítíl jí malou baterkou do očí a nakonec jí vložil na jazyk ústní lopatku. Kate nedovedla pochopit, jak při této práci může dýchat a nepozvracet se z puchu, který byl nesnesitelný na vzdálenost několika stop.

Doktor pak ještě pečlivě prohlédl plod a konečně se obrátil ke Kevinu Donaldsonovi. Nebylo třeba žádných gest. Položil mu jen ruku na rameno a pokusil se ho odvést stranou.

Zástupkyně koronera, pracovnice hygienického dozoru a ředitel pohřebního ústavu mezi sebou o něčem hovořili, o čem, to už Kate slyšet nemohla. Ředitel ústavu pokynul hrobníkům, aby opět víko usadili, avšak aby je už nešroubovali. Ti pak vyzdvihli rakev do lepenkové bedny, uložili si ji na ramena a pomalu odcházeli kluzkým blátem ven ze hřbitova směrem k ulici.

„A je to,“ řekla Judith Pickfordová Kate.

„Můžu vás pozvat na skleničku?“ zeptala se Kate.

„Děkuju, ale já se musím vrátit domů. Můj muž má dnes narozeniny,“ obrátila se a odešla.

Kate se ubírala za ní. Před sebou zahlédla shluk žurnalistů obklopujících policejního mluvčího, kterého zasypávali otázkami. Se sklopenou hlavou je minula a nechala za sebou blesky z fotoaparátů, prošlehávající mokrou mlhou.

„Pane Falku, můžete nám říct, zda je paní Donaldsonová živá, nebo mrtvá?“

Policejní mluvčí s deštěm přilepenou přehazovačkou vlasů na temeno a v novém baloňáku, který dávno pozbyl ostré záhyby, sděloval: „Můžu potvrdit, že je mrtvá.“

„A byla pohřbena zaživa?“

„Exhumaci řídila zástupkyně koronera. Bude ho informovat a on také rozhodne, zda je nutná pitva.“

Kate zaslechla dobře známý hlas Shanea Hewitta z Evening Argusu: „Můžete nám sdělit, v jakém stavu mrtvola byla?“

„Promiňte, já u toho nebyl.“

„Manžel paní Donaldsonové, který tudy prošel, vypadal velmi rozrušeně,“ trval na svém novinář z Argusu, „můžete to nějak vysvětlit?“

„Jak se může cítit člověk, který je přítomen exhumaci svého manžela nebo manželky?“ odpovídal Falk.

„Tvrdíte tedy, že nebyla určitě pohřbena zaživa?“ otázal se Rodney Sparrow z listu MidSussex Times.

„Bylo něco v té rakvi, pane Falku?“ Kate zaslechla dotaz Gail Cohenové z Rádia Sussex.

„Pane Falku, můžete nám alespoň sdělit na základě toho, co jste sám viděl, zda bylo poznat, že byla pohřbena živá?“

„Pane Falku, můžete popsat přesně, co bylo v rakvi?“ řekla Gail Cohenová.

„Nebyl jsem u toho.“

„Pokud tam nebylo nic podezřelého, proč rakev odnesli?“ chtěl vědět Shane Hewitt.

„Nehodlám se k tomu dál vyjadřovat ani to komentovat. Zítra ráno, po koronerově rozhodnutí, bude vydáno prohlášení. A teď půjdeme domů, ano?“

Hlouček novinářů se nespokojeně díval za hrobníky odnášejícími rakev. Kate si všimla Shanea Hewitta, který se k ní chtěl připojit a oslovit ji. Zrudla vyděšením, že ji snad pozná bez ohledu na tmou a její klobouk vražený do čela.

Neodvážila se vůbec promluvit, protože by ji okamžitě poznal podle přízvuku. Pohodila hlavou a spěchala pryč.

Opustila skupinku novinářů a kráčela po chodníku k autu a zadržovala výkřik. To není pravda, není to pravda. Řekněte mi, prosím vás, někdo, že tohle není pravda. Zastavila se, sklopila hlavu a opřela se o cihlovou zeď. Rozplakala se a nechala proud slzí stékat po tvářích.

Kriste pane, dej se dohromady, děvče. Tys to viděla. Sólokapr. Tohle je téma, to je úlovek. Máš, co jsi chtěla.

Pocítila na tváři vlhké cihly a přitiskla se k nim, jako by to byla v tuto chvíli jediná věc, na kterou se mohla na tomto světě spolehnout. Znovu viděla obličej Sally Donaldsonové, její otevřené zírající oči.

Dívaly se na ni.

Reflektory na hřbitově pohasly. Zaslechla startující motory a do nosu se jí vedral teplý pach spálené nafty. Zvedal se jí žaludek. Hlouček reportérů spěchal kolem ní a směřoval do hospody, štáby z televize a rádia balily svá zařízení. Bylo po

všem, jak usoudili.

Mýlili se, pomyslela si Kate chmurně, když odemykala dveře vozu. Nastartovala motor, zapla topení a čekala na Eddieho Bixe.

Po několika minutách fotograf přišel a usadil se vedle ní. „Ježíši, to je hnusná noc. Musíš být úplně promočená. Bylas tam celou dobu?“

Přikývla.

„Můžu tě pozvat na drink?“ prohlížel si krytku jednoho ze svých objektivů.

„Dík,“ odpověděla dutě, „ale já to musím dodělat. Chci ten článek napsat ještě dnes v noci.“

„Moc toho není, nebo snad ano? Falk něco pustil?“

Vyjela ze svého stanoviště na parkovišti, vmísila se do nočního provozu a nebyla si vůbec jistá, jestli o tom chce teď mluvit. „Jak se vedlo tobě?“ zaptala se.

„Moc jsem neviděl. Navíc ta ženská tam pořád chodila a chtěla si povídat. Nejspíš si mě oblíbila nebo co.“

Kate se vrátila do redakce. Byla vyčerpáná a nesmírně unavená. Eddie jí nabídl, že jí odveze auto. Zaparkovala na tmavé straně ulice a vchodem pro zaměstnance vstoupila do omšelé chodby budovy listu News.

Noční strážný si ji změřil zpoza kovové mříže. „Dobrý večer slečno Hemingwayová. Pěkně leje,“ řekl drsně a rozkašlal se, „budete pracovat dlouho?“

„Asi tak hodinu.“

„Jsem tu do jedenácti. Jestli půjdete poslední, zamkněte, prosím vás.“

„Jistě,“ utrousila, sotva vnímala jeho poznámku a už stoupala nahoru po kamenných schodech. Za sebou slyšela další záchvat kašle, který zanikal v ozvěně jejích vlastních kroků.

Všude kolem panovala tma. Když stiskla vypínač na zdi, zářivka zabzučela a zapraskala a vypustila na chodbu ostrý mihotavý paprsek. Na okamžik opět zhasla, ale hned se rozsvítila a skoro neblíkala.

Míjela skleněné stěny účetnických kanceláří s prázdnými stoly, vypnutými počítači, pohaslými obrazovkami. Místnosti byly temné, nacpané siluetami poskládaných šanonů, desek a počítačových obrazovek. Její vlastní stín se pohyboval neslyšně na zdi vedle ní.

Aroma přepáleného oleje, které se věčně táhlo chodbou od schodiště během dne, bylo teď vystřídáno pachem desinfekčních prostředků ze záchodů a vlhkých hadrů. Přesla kolem poznámkové tabule a zatlačila na dvojité dveře do haly.

Uvnitř bylo přitmi a klid. Dveře se za ní s cvaknutím přivřely. Plochy inkoustově temných stínů ležely mezi modrými kužely světla, které pronikaly oknem z ulice. Na stropě se mihl bílý záblesk, jak dole v ulici přejelo auto. Místnost byla cítit papírem, tiskařskou černí, uleželým tabákovým kouřem a čisticími prostředky. Topení, které běželo po celou noc, vydávalo monotónní syčivý zvuk.

Náhle ji polekal ostrý hvizd a klapot. Ve tmě zamžouralo vzdálené zelené světýlko na faxu ve chvíli, kdy začal chrlit papír. Kate položila dlaň na ovládací panel na stěně a zmáčkla několik vypínačů. Půl tuctu zářivek, včetně té její, zablikalo a zaplavilo místnost světlem.

Prostor vyhlížel stejně jako každou noc, jako by byl právě v panice opuštěn při požárním poplachu nebo pumovém atentátu.

Kate sklouzla do své otáčivé židličky, protáhla se a zachumlala do kabátu. Dešťová voda jí stekla za krk, zachvěla se a podívala se na prázdnou obrazovku. Odtud na ni hleděly matné oči Sally Donaldsonové.

Fax pípl a pak bylo ticho.

To chce klid.

Kdesi dole v ulici se rozjelo taxi. Srdce se jí rozběhlo jako stroj a prudce se rozbušilo. Byla to neobyčejně pokojná noc. Obvykle se tady vyskytovali ještě jeden nebo dva lidé, často to býval Howard Michael, velice příjemný filmový kritik, který zpracovával své recenze, pak přepisovačka a reportér, který měl noční službu do jedenácti, ale dnes byl asi někde v terénu.

Vstala, prošla zpět dveřmi do haly, vkročila do prázdné knihovny a rozsvítila světla. Všechna šest vydání dnešních novin leželo vyrovnaných v kovové přihrádce, připravených k archivaci. Odsunula horních pět a pyšně zvedla hlavu, když si přečetla hlavní titulek na prvním vydání, které vychází kolem jedenácté: MANŽELKA BÝVALÉHO STAROSTY ČELÍ NÁSILNÍKOVI.

To je její příspěvek. Už zapomněla, že šéf zpravodajství Geoff Fox říkal, že má flák na první straně včetně podtitulku.

Viděla vytištěné své jméno: Kate Hemingwayová, kmenová reportérka. Prolistovala zbytek novin a každou stránku letmo přečetla. Nic svého už nenalezla. Její „starostka“ zůstala na první straně až do poledního vydání, ale už byla redukována na druhořadý titulek a podtitul zmizel. V šestém vydání se „čelící starostka“ přestěhovala na stranu tři.

Kate si vyhledala onu čtrnáctiřádkovou zprávičku o exhumaci na straně pět v poledním vydání. Zůstala nezměněna až do čtvrtého vydání, kdy byla lehce upravena a rozšířena na osmáct řádek. V posledním vydání se zpráva rozrostla na dva sloupce a byla doplněna svatební fotografií Sally Donaldsonové. Krásná dívka s dlouhými světlými vlasy jako by svým pohledem chtěla sdělit: líbí se mi žít.

Kate se zachvěla, když si vybavila to, co viděla v rakvi, a znovu jí projela vlna odporu a hrůzy. Vrátila se zpět ke svému stolu a rozsvítila obrazovku počítače. Po vstupním řetězci pokynů z klávesnice počkala, až se objeví prázdná stránka. Prohrábla si prsty vlasy a stiskla si spánky. Slzy se jí koulely po obličejí a ona si je utírala rukávem saka. Dech se jí zrychloval. Polykala vzlyky. Obrazovka byla připravena. Stiskla klávesu, samozřejmě špatnou, zahájila malým v místo toho, aby zmáčkla velké B a vymazala ho. Její prsty byly zkřehlé zimou a šokem stejně jako její mozek.

Světlo nad hlavou bzučelo jako masačka. Naťukala první řádku svého příběhu, vymazala ji a začala znovu. Přivřela oči a pokoušela se pročistit si mysl. Ale vymazávací klávesa uvnitř její hlavy nefungovala. Jako každý jiný případ, myslela si,

skřípala zuby a klepala do kláves.

Nic to není. Prostě píše článek.

Rychle jej dokončila, opravila a zařadila ke zprávám na druhý den. Nechala ještě vzkaz pro šéfa zpravodajství: „Byla jsem tam. Viděla jsem to na vlastní oči.“

Narovnala se, vypnula počítač a vrátila se domů. V bytě si nalila velkou čistou skotskou a dala si horkou lázeň. Neměla ani chuť, ani sílu si něco uvařit. Ohřála si konzervovanou rajskou polévku, připravila si toast a potom se v županu stulila na sofa před televizor.

Poprvé od doby, kdy byla malá, nechala svítit světlo po celou noc.

Kapitola čtrnáct

Angiein smích se nesl noci jasně jako zvuk tříštěného skla. Výsměch patřící jemu.

Harvey Swire shlížel do prázdného pokoje. Děvka. Smích přicházel odněkud zvenčí, přes hřebeny střech ze vzdálenější ulice. Harvey vnímal sám sebe, jak pluje napříč místností oknem ven, do tmavé noci. Zase zaslechl smích a nechal se k němu unášet.

Plul nad štítý domů a střechami na druhou stranu ulice. Pod sebou viděl bazén a hru světél reflektorů pod hladinou, slyšel konverzaci, bezstarostný smích a cinkání skleniček a talířů.

Klouzal dál, nad střechy jiných domů a nad jinou ulici, nesen dál a dál za tím jiskřivým smíchem. Pod sebou teď rozeznal slepou uličku uzavřenou branou, která obvykle bývala otevřená, a za ní zarostlou cestu vedoucí na volné prostranství. Zřetelně viděl pěšinu, sledoval, jak se vine kolem malé trafostanice, ale on se nesl dál, stále dál přes keřiky a malé stromky. Jiná, ještě zarostlejší pěšina vedla doprava a dolů až na malou mýtinu. Tam vždycky vodíval Angie předtím, než ji doprovodil domů.

V dálce zahlédl slabé světlo. Brzy zjistil, že není příliš daleko, snad necelých sto metrů, a rozpoznal v něm žlutavé osvětlení interiéru vozu. Světlo zhaslo a Harvey opět zaslechl chichotání.

Z automobilu se nesla tlumená hudba. Ta se ztrácela v praskání, hlasech, přecházela v jinou hudbu, reklamy mísící se opět s mluveným slovem, jako by přijímač někdo ladil. Znovu hudba, čistá a jasná, Beach Boys zpívali svou Then I Kissed Her. Postupně v něm vzrůstal pocit jisté nelibosti a spolu s ním v něm bobtnal vztek. Znovu to chichotání.

„Time! Ne! Bože, ty máš tak ledové ruce! Och, ano.“ A zase mumlání.

Klesl níž, blíž k autu, slyšel trhání nějaké fólie.

„Já ti ho natáhnu,“ loudila Angie, „hrozně ráda ho nasazuju.“

Bylo to velké, prostorné auto, naleštěný rover. Angie a ten kluk, kterého nikdy neviděl, byli rozvaleni na zadním sedadle. Přední sedadla byla co nejvíce vepředu, opěradla sklopena, téměř do roviny. Klukovy černé vlasy, střižené ve stylu Beatles, překrývaly jeho čelo. Kalhoty i slipy měl až někde u kotníků. Angieiny šaty byly vysoukané, vyhrnuté až k prsům, které se valily ven. Byly větší, než si myslel, bradavky měla červené a tuhé, pevně vztyčené. Kalhotky chyběly, a jak klečela, civěl na její štíhlá stehna, blondatý trojúhelník a růžové lístečky její pochvy.

V jedné ruce třímala chlapcův vztyčený mohutný penis. Harvey byl překvapen jeho velikostí. Druhou rukou, na Harveyho vkus až příliš zkušeně, nasoukala růžový tenký prezervativ přes úd a zanechala na konci čirý dudlíček. Pomalu a smyslně rozvíjela kondom po celé délce, pohyby nahoru a dolů, jak nejjemněji mohla.

„Opatrně, nebo se udělám,“ nabádal ji.

V Harveyem bodal vztek jako nůž. „Krávo!“ chtěl zařvat. Výbuch zuřivosti jím zacloumal, zloba se stupňovala, až ucítil závrať. Světlo se ztrácelo. „Děvko,“ ječel, ale zvuk žádný nevycházel. Nic. Všechno vyhaslo, neviděl nic.

Náhle se opět ocitl na stropě ložnice a hleděl dolů na své tělo, jak spí na posteli, stále ještě oblečené a dosud s pláťenkami na nohou.

Ježíši Kriste, jsem na tripu, napadlo ho.

Snažil se vtěsnat zpět do své tělesné schránky, ale neviditelné ruce ho pevně svíraly a nesmlouvavě tlačily zpět ke stropu. Sledoval své vlastní tělo, jak si sedá, viděl, jak si protírá oči a jak si oběma rukama prohrábl vlasy. Marň se pokoušel klesnout níž, dostat se znovu do svého těla, ale nemohl. Ruce ho stále držely u stropu.

„Pln zvědavosti a přitom obav sledoval, jak vstává, potácí se do koupelny, pouští si proud vody ze sprchy přímo do obličeje. Necítil ale nic. Znovu bojoval. Pusťte mě zpátky, škemral. Hrůza rostla. Náhle ho vyděsilo poznání, že bude vtlačen do stropu, všechny atomy a molekuly ho sevrou a on bude takto uvězněn navěky.

Sledoval, jak opouští ložnici, vrávorá do chodby a jde po schodech dolů. Vísel nad svým tělem a zpozoroval, jak otvírá levou zásuvku stolu v hale, jak z ní bere klíče od auta a od domu a odchází ven.

Ne. To nedělej!

Bezmocně se díval, jak kráčí příjezdovou cestou k matčinu mini. Odemyká dveře, sedá dovnitř, dává křeslo dozadu, zapíná startér a vytahuje sytič.

Nestartuj. Prosím, nestartuj. Ježíši. Gummy byly měkké, sesedlé pod tíhou auta. Nestartuj.

Motor slabě naskočil, ale hned zhasl, protože baterie byla téměř vybitá. Viděl sám sebe, jak to zkouší znova, a pak se ozval krátký klapavý rachot. Počkal a zkusil to opět. Motor se ještě jednou otočil a konečně nastartoval. S obtížemi se rozbíhal, pak bylo slyšet praskavé staccato a následovalo několik zážehů. Černé kotouče olejového kouře vyběhly z výfuku. Vycouval na silnici a zapnul světla.

Harvey to úzkostně sledoval. Vrať se, vrať se. Mini zrychlil, pustil se ulicí, hned ale prudce zabrzdil před křižovatkou s hlavní silnicí a přešel do smyku na podhuštěných pneumatikách. Vůz vyjel ze směru, když se přední kola vymkla kontrole, řítit se pod vztekle troubící nákladák. Ten prudce brzdil a pak ho těsně předjel.

Bezmocně přihlížel, jak automobil pod ním šíleně letí ulicemi a jak ostře odbočuje do postranní uličky. Smykem klouzal

po asfaltové vozovce a jen o centimetry minul parkující vozy na opačné straně.

Jed' pomalu, idiote. Pro Boha živého!

Mini přešel trávník ve středním pruhu. Harvey se stůj co stůj chtěl vpravit do vlastního těla, do toho vozu. Nedokázal se však přiblížit ani o kousek. Plul nahoře tmou a slyšel rachot motoru pod sebou a vytí větru kolem vozu, kvílení pneumatik, ale on sám nikterak nepocíťoval ten bláznivý let. Je to sen, to je určité pouze sen, za chvíli přijde procitnutí. Nějaké auto vyjíždělo z křižovatky před ním. Zpomal, Bože, trochu zpomal. Místo toho mini ještě rychlost zvýšil. Vyjel zpoza rohu právě, když se druhé auto octlo napříč přes cestu. Ozval se řev brzdících pneumatik a Harvey viděl, jak se mini propletl těsně kolem něho, vyletěl na pravý chodník, pak na levý. Vyhnul se zadní části druhého vozu jen o vlas, otočil se, řízení se stalo neovladatelným a auto šlo do smyku. Kola se zablokovala a vůz letěl přímo na chodník směrem ke stromu.

Ozvalo se hrozivé kovové zařinčení, pak třeskot skla, jak se pravý přední blatník po celé délce rval o kmen stromu, auto se otočilo a znehybnělo.

Bože můj.

Podíval se dolů do auta. Jeden světlomet zářil na bukový živý plot, druhý se roztránil. Motor byl stále v otáčkách. V domě za živým plotem se rozsvítilo. Znovu zaburácel motor a ozvalo se skřípění plechu, jak se automobil pokoušel vyprostit a vycouvat zpět na silnici. Harvey vylezl z auta, šel k jeho předku, zapřel se a energicky škul nabouraným blatníkem. Znova a znova jím trhal a plech hlasitě skřípál. Vrátil se do auta, couvl, tentokrát kolu už nic nebránilo.

Někdo utíkal přes zahradu a cosi volal.

Viděl sám sebe, jak se ocitl znovu na silnici a jak prudce vyrazil vpřed. Osamocený reflektor ozařoval silnici před sebou jako motocykl.

Byl zvědav, jak zničené auto vysvětlí otcí. Možná by ho mohl nechat opravit, než se otec vrátí.

Probuď se, proboha, už konečně procitni.

Mini se vřítíl do slepé uličky, pak úzkým průjezdem mířil na volné prostranství. Zlomil směr doprava do remízku a zpomalil. V zářivém kuželu hlavního světlometu byly vidět dvě červené koncovky. Spatřil sám sebe, jak zastavil mini poněkud stranou, zhasl světla, vypl motor a pak vylezl z vozu ven.

Sledoval vlastní postavu, jak najisto vykročila. Zmocnila se ho panika jako dravý proud osamělého břevna. Ne. Stůj! Nedělej to. Usilovně a beznadějně chtěl vstoupit do svého vlastního těla, vrhal se dolů, natahoval se, ale cizí ledové ruce mu to nedovolily. Přestaň, zastav se. Stůj.

Bylo strašlivé vidět sám sebe, jak rozhodným krokem stoupá po stezce, naprosto cílevědomě. Jeho plátěnky se neslyšně pohybovaly travou, teď nakopl kámen, který se s jemným chřestěním koulel někam pryč.

Z autorádia zněla Půlnoční hodinka, hlas Wilsona Picketta se odrážel mezi kmeny stromů a sílil, jak se k němu přibližoval. V krátké vzdálenosti od auta se zastavil a okamžik vyčkával.

Jdi zpátky!

Okénkem viděl slabé červené světélko. Nejdříve se rozzářilo a pak pohasínalo. Ucítil ostrý, vlezlý pach hašiše. Z vozu se linulo chichotání a mísilo s reprodukovanou hudbou. Rádio někdo ztlumil.

„Tam něco bylo. Reflektory auta,“ zašeptala Angie.

„Jenom nějaký páreček jako my,“ uklidnil ji hlas, který Harvey neznal.

Angie se opět rozesmála.

Harvey se přikradl blíž. Zblízka civěl do okénka roveru. Byli propleteni na zadním sedadle. Angieiny šaty byly shrnuté kolem boků a její nahé prsy naléhaly na hrudník toho kluka. Ten mocně šlukoval doušky hašiše, nechával kouř v ústech a pak je přitiskl ke rtům Angie.

Vtáhla z něho kouř, oba pak přitiskli rty k sobě a vzájemně si dým vydechovali do úst.

Harvey byl svědkem toho, jak osoba pod ním s trhnutím vyrvala dveře auta, a pocítil náhle úlevu.

Výrostek se otočil, Harvey hrábl dovnitř, popadl ho za vlasy a otočil si ho obličejem k sobě. Angie vyjekla. Chytil ho za nohy a vytáhl ho ven z auta. Slipy měl namotané pořád ještě kolem kotníků. Kluk žuchl obličejem do trávy, zmítal se a snažil se vyprostit nohy ze sevření.

„Co tu provádíš s mojí holkou, ty dobytku!“ ječel Harvey, táhl ho za nohy, mrštil s ním o auto a praštil ho do tváře. Pak ho chytil za varlata a drtil je v pěsti. Kluk skučel trýznivou bolestí. Prezervativ se schlíple pohupoval na konci údu s dudlíčkem naplněným tekutinou. Harvey stisk ještě znásobil.

Mladík vzlykal a nařikal, útočil na Harveyho prsty, cpal mu je do očí, ale Harvey na to nedbal. Vznášel se kousek nad ním a necítil vůbec žádnou bolest. Vůbec nic. Drtil ještě víc měkké, kluzké skrotum, skryté v ochlupení, svíral houbovitě hmoty uvnitř a kluk se svíjel a kroutil, vyl jako šílené zvíře a lapal po dechu. Harvey viděl sám sebe, jak se šklebí, když mladík dopadl na auto, kde prosebně kňučel a sténal, jako by dostal elektrickou ránu. Z jeho úst zprudka vyběhly zvratky a sprškou potrefily i Harveyho.

Harvey ho znechuceně kolenem nakopl do slabin a pak znovu. Kluk se ohnul. Harvey ještě kopl do čalouněné výplně dveří.

„Ne, to nedělej,“ nařikal, „to je auto mého táty. Do auta ne.“

Harvey po něm chmátl, vzal ho za ramena a vrazil mu svou hlavu do obličeje. Mladík se zakymácel a skulil se na zem.

Angie se pokoušela dostat z auta a křičela: „Harvey, pusť ho, neubližuj mu. Bože, Harvey, pusť ho.“

Harvey viděl sám sebe, jak jí sahá po krku, rve ji zpátky do auta, sápe se na ni a tlačí ji do sedadla. Vnímá kůži jejích nahých ramen a ucítil měkkost jejích prsů. Bránila se, kopala kolem sebe a křičela. Rozervat si opasek a uvolnit si kalhoty. Svíjela se pod ním jako smyslů zbavená.

„Ne, Harvey. Zmiz, ty bastarde.“

Zip se mu zasekl a on ho vši silou trhal.

„Harvey, vypadni,“ křičela a funěla, „Time, pomoz mi.“

S páravým zvukem konečně zip roztrhl. Teď bojoval s kalhotami, chytil ji a umlčel ji tím, že jí zacpal ústa svými rty, snažil se jí líbat a cpal jí jazyk hluboko do krku. Vysmekla se mu a řvala: „Odpal, Harvey!“ Stáhl si slipy a třímal svůj vztyčený úd, namířený vpřed. Cítil kluzkou vlhkost, vnímal dotek měkkého masa jejích stehen a jemný porost dívčího ochlupení. Pronikl dovnitř.

„Harvey!“ ječela. „Ne! Ne! Time, pomóóc. Time, pomoz mi. Pomóóc.“ Zaťala prsty do Harveyho zad, vnímal, jak se mu zarývají nehty do masa, ale nebolelo ho to. Všechno viděl shora, viděl, jak mu z čerstvých ran crčí krev a smáčí mu košili. Díval se na své pravidelně dorážející hýždě.

Cítil sám sebe hluboko v ní.

Zblízka rozeznával hrůzu v jejích očích.

Zřetelně vnímal vlastní orgasmus a uvolnění. Jako by v jejím těle explodoval. Pevně ji stiskl a tlačil její obličej proti svému, jak mu celým tělem pulsovaly záchvěvy doznívajícího vzrušení.

Všechno skončilo. Cítil, jak uvnitř ní ochabuje. Přestala mu odporovat. Zraněná záda ho bolela. Zachytil její parfém. Byl to týž, který tak ráda používala. Jemný a vmlouvavý. Plaše ji políbil na tvář. Kožené potahy sedadel propůjčovaly vozu zvláštní aroma. Cítil, jak jeho přirození začíná zvolna opouštět její klín.

Pak si to uvědomil.

Už se nepozoroval seshora. Byl zpět ve svém těle. V autě. Jeho penis ještě vězel v ní.

V hrůze zavřel oči. Znásilnění. Reckett říkal, že některé holky vyléčí právě hrubost. Teď byla krotká, tiše oddychovala, pomrkávala a on cítil na tváři pohyb jejích řas. Je v pořádku. Tohle měl udělat dávno. Už před dvěma lety. V nose ho zaštipal pach zvratků. Ten kluk ho celého pozvracel. Znovu ji dal pusu a přivínil ji k sobě.

„Miluju tě, Angie,“ zašeptal.

Angie se rozplakala. „Já tě, Angie, miluju.“

„Zmiz,“ její hlas zněl tvrdě a drsně. Znovu ji jemně políbil na tvář.

„Odprejskni.“

„Já tě miluju.“

Překvapilo ho, jak prudce se teď posadila a rázně ho vytlačila ven. „Táhni,“ její hlas zněl temně. Chytila ho za krk a zatřásla s ním způsobem, jakým se sklepává ovoce ze stromu. „Vypal, zmiz, vypadni.“ Vycenila sevřené zuby a po tvářích se jí koulely slzy.

Vypotácel se z auta, omámený, v polobdění. To je jenom sen, tohle já bych neudělal, jenom jsem si to představoval. Za chvíli se určitě probudím. Vytáhl si slipy i kalhoty a zakopl o něco měkkého, až málem upadl. Byl to ten chlapec. Svíjel se ještě, kolem úst měl rozmazanou krev a díval se na něj vyděšenýma očima. Pak stočil pohled do auta na Angie. V jejích očích četl nenávisť.

Harvey se obrátil a vrávoravě krácel k autu, jako by mu kosti, které ho měly držet zpříma, vypověděly službu a z něho se stal jen žok zborčeného masa.

Kapitola patnáct

Úterý, 23. října

Probrala se uprostřed neprůhledné noci, zbrocená potem. Strach ji projížděl celým tělem. Její ložnice dosud nikdy nebyla tak temná a tichá.

Pravou rukou šátřala po stolečku a narazila na něco hebkého, saténového. Z lůžka sklouzl na zem polštář, napadlo ji, když se toho dotkla. Nahmatala nějakou deku nebo snad přehoz a krajkou zdobené lemování. Ramena měla pevně zaklíněná a uvědomila si cizí pach čerstvě řezaného dřeva a vyžehlené látky.

Tlačí ji pelest postele, uklidnila se v polospánku, asi se na lůžku přetočila. Jenomže ona přece žádnou pelest nemá.

Pokusila se převrátit, ale nemohla se ani hnout. Prošívaný satén ji zcela omotával. Snažila se z něj vyprostit lokty, ale neuspěla. Nešlo to.

Ve snaze osvobodit se z krajkové pavučiny zvedla hlavu, ale obličej narazil na něco tvrdého, jen několik centimetrů nad ní. Obě paže jako spoutány ležely podél trupu, nohy právě tak. Nemohla s nimi téměř hnout. Byla zakuklená ve tmě. V horké tmě.

Bože, to je vedro.

Vdechovala zhluboka, ale vzduch se prodíral do plic pomalu a měla co dělat, aby jí stačil.

Snažila se rozluštit, kde se ocitla. V nějakém cizím hotelu? Ne. Vždyť přece uléhala do postele doma. Opravdu? Stěny ji svíraly a ona se snažila je lokty odtlačit. Dráždilo ji to. Znovu si chtěla sednout, ale uhodila se do tváře a klesla zpět.

Měla v úmyslu se odkopat, aby se trochu zchladila. Zavrtěla nohama, ale teď pochopila, že to nejsou žádné příkrývky.

Byl to jen lehounký přehoz, který byl přes ni natažen. Hledala světlo, ale marně. Snažila se o to znovu a naléhavěji.

Hladký satén kolem ní, pod ní. Jako by byla lapená do vnitřního prostoru sofa.

Kde to jsem? „Haló?“ zavolala. „Haló!“ Hlas zněl slabě a přidušeně. Cítila, jak má hlavu otupělou vedrem a nedostatkem vzduchu. O každý nádech teď musela svést zápas.

Automobilová nehoda. Určitě měla havárii, když jela domů, a teď je chycená v pasti vlastního vozu.

Je slepá. „Já jsem oslepla!“ vykřikla v panice a děsu. „Pomozte mi někdo, pomoc!“ Kotníčky prstů bubnovala na ten příkrov. Bušila pěstmi. „Pomoc!“

Opět klesla zpět, vyčerpaná, lapala po vzduchu, aby urvala každý doušek. Zdálo se jí, že ztuhla ve vzduchoprázdnu.

Měla dojem, že vdechuje přímo satén, že se na ni lepí při každém vdechnutí a krade jí vzduch. Mlátila pěstmi, řvala a kopala, snažila se zvednout, padala zase zpět, kroutila a zmítala se, nebyla si už jista, zda leží obličejem nahoru nebo

dolů.

„Pomoc!“ nařikala. Rozervala nehty satén a cítila, jak se rozpadá v tenké proužky. Vnořila do látky prsty a trhala. Satén se páral, slyšela to, ucítila, jak jí něco chladného káplo na tvář, lapala po doušcích dechu, po malých porcích vzduchu a namáhavě chrčela. Chtěla si sednout, uhodila se do lebky a rozplakala se bolestí.

Zabořila prsty do chomáče látky a šubala ji. Po stranách nahmatala něco hrubého a pevného. Dřevo. Klepala na ně kotníčky prstů, bubnovala, až ji to nesnesitelně bolelo. Prsty vysílením klesly podél těla a ona urvala další trošku vzduchu. Stěny ji drtily. Prostor se smršťoval, stal se hrozivým lilem, který ji rozmačkával. „Haló,“ sténala, „pomozte mi. Někdo mi odtud pomozte.“

Najednou vzduch ochladl. Plíce se zalily proudem čerstvého vzduchu a ona mohla naprosto volně dýchat. Spatřila světlo tak jasné a zářivé, že ji oslnilo. Zaslechla cvaknutí dveří a kroky na chodbě. To soused pospíchal do práce. Bylo šest čtyřicet. Vždycky vyráží v šest čtyřicet.

Ježíši.

Kate se posadila, prostoupena děsem. Ložní prádlo se svezlo na podlahu. Zavřela oči, pak je ihned otevřela v obavě, že opět upadne do spánku. Chvilí bezvládně ležela a srovnávala myšlenky. Nevnímala zimu, která protahovala pokojem. Pocit únavy byl větší, než když se večer chystala ke spánku. Nad hlavou jí svítila lampička. Lampička, kterou nechala rozžatou celou noc.

Spustila nohy na koberec a měla pocit, že je má obaleny ledovou tříští. Po celém těle jí byla zima. Zvedla se celá rozklepaná a vlekla se do koupelny, aby si dopřála pořádnou sprchu.

Ani proudy horké vody a vůně kondicionéru na vlasy nepřemohly tu hrůzu. Viděla stále obličej Sally Donaldsonové v ohyzně ztuhlé grimase. Mnohokrát předtím se setkala se smrtí. Tolikrát, že by to dnes těžko počítala. Oběti automobilových nehod a požárů, tulák, který zmrzl v parku, trosečník, jenž byl vyvržen mořem tak nabobtnalý, s břichem tak nafouklým, až pukl ve chvíli, kdy pleskl na palubu a jeho vnitřnosti vyhřezly ven.

Ale nikdy se nesetkala s něčím takovým, co viděla včera večer.

Pohřbena zaživa.

A porodila.

Jak dlouho tam asi přežívala? Co jí asi běželo myslí? Kdo konstatoval její smrt? Kdo je odpovědný za to peklo?

Šla do kuchyňky a zapnula kávovar. Do mističky vsypala mušli a na kostky nakrájený banán. Ne že by byla hladová, ale věděla, že by něco pozít měla, aby pohladila žaludek, získala opět nějakou energii.

Naproti přes ulici se v černé skleněné ploše rozsvěcovaly čtverce oken a pomalu se slévaly s jinými čtverci jako v obří skládačce. Na poschodích se pohybovaly uklízečky a na svá pracoviště přicházeli úředníci. Gigantická betonová superstavba se vynořovala z unikající noci jako vyvolávaná fotografie.

Myšlenky se jí začínaly projasňovat. Získala zkušenost už v Birmininghamu, když se pokoušela vyřešit nemocniční skandál týkající se muže, jehož skolila srdeční ataka hodinu poté, co byl propuštěn. Nemocnice se ihned uzavřela do neproniknutelnosti a lékaři už sami měli vytvořený klíč, jak postupovat. Každý někdy udělá chybu. Tady ale byly řidké a nebyl to rozhodně dominantní problém. Pokud nejsi obětí omylu zrovna ty.

Pokud nejsi Sally Donaldsonová.

Nesměla ztrácet čas, chtěla využít náskoku, který uhrála před ostatními reportéry. Chtěla to dostat do prvního vydání Sussex Evening News v jedenáct. Každé další noviny v celé Anglii si budou tenhle článek posílat jenom telefonem.

„Je úterý, dvacátého třetího října,“ oznámil hlas v rádiu.

Úterý. Dneska jsou Twin Peaks. Pokoušela se nastavit video se stejnými obtížemi jako pokaždé. Z beztvaré kožené brašny vylovila svůj sešitek s telefonem, prolistovala jej, pak zdvihla telefonní sluchátko staříčkého černého přístroje, koupeného kdysi v bazaru, a vytočila číslo.

Doktor Marty Morgan byl místní starý praktik, který týdně psával pro Evening News sloupeček rad čtenářům, aby se udrželi zdraví a svěží. Byl placen jako poradce, aby poskytoval odborné konzultace také reportérům. Byl blázen do tělesné zdatnosti. Mluvil vždycky rychle a skoro bez dechu, jako by právě zakončil desetimílový běh nebo ještě běžel. Sám byl svým sloupkem vždy nesmírně nadšen a budoval na něm nimbus místní slávy. Ten zdůrazňoval navíc tím, že si pěstoval středoatlantský přízvuk, který Kate připomínal diskžokeje.

Přímo se s ním nikdy nesetkala, ale na základě fotografií si ho představovala jako jemného, poněkud neurotického chlapíka s černými, krátce střiženými vlasy.

„Nezlobte se, že volám tak brzy,“ zahájila Kate.

„Vůbec nic se neděje, Kate, vždyť proto tady jsem,“ jásal, až příliš nadšeně na tuhle časnou dobu.

„Můžete mi popsat, jaké jsou náležité medicínské procedury pro určení a potvrzení smrti?“ ptala se.

„Mluvíme o klinické smrti, nebo mozkové pro účely dárcovství?“

„Jde o těhotnou ženu, která zemřela v nemocnici.“

„Není to tedy dárců?“

„Já nevím.“

„Dobře, předpokládejme, že není. Důkladnost ohledání může záviset na tom, zda šlo o úmrtí očekávané. V zásadě platí, že se pátrá po základních známkách života, především to je puls. Pak je třeba zjistit, zda postižený dýchá, a podívat se mu na oči. Během několika minut po smrti ustává v žilách proudění krve a oční bulby se potáhnou matným závojem. To je vlastně nejbezpečnějším ukazatelem. Lze ještě podráždit pacientovi hrdlo a dotknout se očního bulbu a sledovat reakci.“

„Může se stát, že se stanoví špatná diagnóza?“

„Prohlásit za mrtvého někoho, kdo mrtvý není?“

„Právě to.“

„Ne, řekl bych, že to je nemožné. Snad ne nemožné, ale nepravděpodobné.“

„Pokud by se to přece přihodilo, mohl by pak být takový člověk pohřben zaživa?“

„Ne, pokud by byl pitván nebo balzamován.“

„A v případě, že se žádná z těchto procedur neuskutečnila?“

„Pak, samozřejmě, ryze teoreticky snad, ale prakticky... Vy máte na mysli zdejší oblast?“

„Ano.“

„Tak v tom případě soudím, že by se to stát nemohlo.“

„Nevíte o tom, že by se to někdy stalo?“

Křečovitě se zasmál. „Ne. Ale s trochu podobným případem jsem se přece setkal,“ pak zaváhal. „Když jsem dělal ještě sekundáře v Bristolu. Přivezli nám tam holku, která brala drogy. Jednou trochu přebrala a vrhla se do Kanálu. Měla hypotermii, nedýchala a puls taky žádný nevykazovala. Zrovna jsem vypisoval protokol o prohlídce mrtvého, když sestra vykřikla, že objevila puls. Připojili jsme ji na monitor a naměřili jsme jeden srdeční stah za třicet sekund. Přežila to. U zdravého jedince je puls kolem osmdesáti za minutu.“

„A co by se stalo, kdyby si ta sestra toho nevšimla?“

„No, tak to by byla převezena do márnice a ta zima v lednici by ji asi dorazila.“

Kate chvíli mlčela. „A jak to s ní vypadá teď?“

„Jéje, mám za to, že je stále naživu.“

Z kávovaru se ozvalo cvaknutí, jak se sám vypnul. „Myslím, že by bylo zajímavé ji vyhledat. Nemáte ponětí, kde bychom ji mohli najít?“

Lékařův hlas zvážněl a ztišil se: „Prosím vás, je to patnáct let. Vůbec nevím, kde bych ji hledal.“ Kate okusovala konec tužky.

„A neexistuje nějaká opravdu jistá stoprocentní metoda?“

„Normálně, pokud mozek trpí kyslíkovou stagnací po devadesát vteřin, dojde zákonitě k ireverzibilnímu poškození, po čtyřech minutách je mozek mrtvý. Při hypotermii je navozen stav podobný zmrazení a metabolické pochody se výrazně zpomalí. Spotřebovává pak jen zlomek té energie, kterou vyžaduje za běžných okolností. Mozek totiž potřebuje jen zlomkový objem kyslíku. Pravděpodobně jste už slyšela o dětech, které spadly do zamrzlého rybníka, třeba až po hodině byly resuscitovány a přežily to. Skutečně puls byl obvykle velmi pomalý. Jenomže lékaři tento jev znají velice dobře.“

„Kdo vystavuje úmrtní list v nemocnici?“

„Jakýkoli lékař, který má právě službu.“

„Máte nějaké zkušenosti s exhumacemi?“

„Ne. Asi byste si měla ale promluvit o těchto otázkách s patologem. S jedním vám to mohu dokonce dohodnout. Proč se ptáte?“

„Kam je pak exhumované tělo převezeno?“

„Myslíte ze hřbitova?“

„Ano.“

„V našem městě by to bylo do spádové márnice v Lewes Road.“

„Mohl byste mě trochu provést sledem všech těch procedur od chvíle, kdy je člověk prohlášen v nemocnici za mrtvého až do pohřbu?“

„Ale jistě.“

Když skončil, Kate mu poděkovala a zavěsila sluchátko. Vrátila se do koupelny, aby si vyfenovala vlasy. Byla bledá a ztrhaná, dokonce i pihy poněkud zesvětlely. Oči hleděly unaveně. Navlékla si své nejmilejší tričko s modrobílými proužky, v němž vždycky vypadala mladistvě a svěže, pak si na sebe vzala krátkou černou sametovou sukni, kterou kdysi koupila v krámku s levným zbožím v Lanes, dále nové černé punčocháče, které dokonale padly k černým šněrovacím botám. Pak si ale přece jen obula boty trochu ukázněněji.

Pečlivěji než kdy jindy se dnes líčila ve snaze vypadat co nejusedleji, pokud to ovšem bylo možné při té rozpustilé čupřině vlasů nad čelem. Otřásla se, když si vybavila zuby Sally Donaldsonové, tak jak je spatřila včera večer. Sama se teď dotýkala ukazováčkem vlastních zubů v pootevřených ústech. Většinu svých dívčích let nosila na předních zubech rovnátka a po celou tu dobu se vyhýbala pohledu na vlastní chrup v zrcadle. Jedna z těch tisícových přezdívek, které jí uštědřila Dara, byla právě králičí ksicht.

Nanesla si pár kapek fidji na krk, za uši a hned se cítila mnohem čilejší a svěžejší. Zatelefonovala do redakce a chtěla vědět, jestli nemá na dnešek nějaký úkol. Požádala o odsunutí některých akcí s tím, že by se ráda věnovala případu s exhumací, od kterého si hodně slibuje. Dala slovo, že před polednem přijde.

O hodinu a půl později už Kate řídila otřískaný bílý VW brouk na rušném okružním systému, přejela do levého pruhu a ignorovala přitom vzteké troubení okolo. Po její pravé straně rámusil tirák, mastný žlutý střed jeho kola byl jen pár centimetrů od jejího okénka. Pak musela zabrzdít, protože dopravní špička zhoustla.

Bylo osm padesát. Motor za jejími zády ukázněně předl. Auto si přivezla krátce předtím ze servisu a tachometr zase po dlouhých měsících pracoval. Na sedadle spolujezdce se ještě třepotal účet s vytištěnými slovy Pfeiffer a spol. Pod nápisem byly vyjmenovány položky, které Kate vůbec nic neřikaly. Doktoři a automechanici mají, jak se zdá, své vlastní jazyky.

Klestila si cestu ulicemi, mījela pestré výklady a stavební dvory, až uviděla označení Spádová márnice v Brightonu. Zajela do brány mezi dva cihlové pilíře a vjela na asfaltový dvůr, minula strážní domek, až dorazila k jednopodlažní šedivé budově, která měla po straně krytý vchod jako nemocnice. Zaparkovala vůz, vystoupila a zamkla dveře. Obloha získala už podzimní blankyt a na tváři pocítila ostré štípnutí čerstvého větru, který se opřel do jejích ještě trochu

vlhkých vlasů. Při pohledu na nízkou dlouhou budovu jí přeběhl po zádech mráz. Jakmile zazvonila u dveří a z útrobu domu se ozvalo zadrnčení, odvaha ji rychle opouštěla.

Příliš riskuje.

Dveře otevřela mladá dívka. Trochu obtloustlá, ale v obličeji poměrně hezká a usměvavá. Na temeni měla ohůnek, spoutaný modrou stužkou. Na sobě měla bílou zástěru a gumové galoše.

„Co si přejete?“

Kate nervózně polkla. „Můžete mi říct, jestli tu bude pitva Sally Donaldsonové?“ Všimla si, že děvče zareagovalo na její přízvuk.

„A kdo, prosím, jste?“

„Jsem z hygienického dozoru.“

Devče se uklidnilo. „Tak to je v pořádku, pojdte dál,“ mile ji vybidla, ustoupila stranou a přidržela dveře. „Jsem Mandy, pitevní asistentka.“

Kate vstoupila do malé čekárny, vymalované růžově a vybavené růžovým nábytkem, kobercem a doplňky. Vlevo byla malá kuchyňka s pracovním stolem a vařičem u zadní stěny. Na něm se hřála konvice s vodou, vedle stálo několik šálků, jeden s horkou kávou a neotevřená láhev mléka. Na podlaze žhnul staromódní elektrický teplomet s hnědou kroucenou přívodní šňůrou, vinoucí se po zemi. Bylo tam kupodivu útulno.

„Právě teď,“ prohlásila dívka, „doktor Wyndham zahájil pitvu.“

„Doktor Wyndham?“ ujistňovala se Kate překvapeně. Doktor Wyndham byl místní patolog. Pokud vzniklo podezření na trestný čin, volával se soudní patolog z Londýna.

„Copak nebyl přizván soudní patolog?“

„Ne,“ odtušila dívka, „domnívají se, že se nejedná o nic podezřelého.“

Kate si ji užasle prohlédla. „Opravdu?“

Dívka pokrčila rameny. „Upřímně řečeno, myslím si, že pitva měla být provedena už tehdy.“ Její výraz ztuhl a náhle zstražitě. „Chcete se převléknout, nebo půjdete dovnitř takhle?“

„To je v pořádku,“ řekla Kate. „Nevíte, proč se předtím neprovedla pitva?“

„Stává se to. Lékaři si dělají vlastní zákony, ne? Někdy se neobtěžují oznámit úmrtí koronerovi, třebaže by měli.“

Ukázala rukou. „Rovně a pak první doprava. Byla jste tady už někdy?“

„Ne.“

„Aha, tak proto vás nemůžu znát. Pracujete ale pro pana Liverstocka, ne?“

Kate přikývla a cítila, jak ve tváři rudne.

„To je fajn člověk.“

„Ano.“ Pospíšila si rychle dovnitř. Přímo před ní byly dvojité dveře a chodbička mířící doprava. Na konci uviděla jasně osvětlenou místnost s několika lidmi uvnitř a bílou postavou ležící na stole obličejem vzhůru.

Pomaloučku se přibližovala k místnosti a zápasila s rostoucím zápachem. Zablýskala elegantní upravenou ženu, bezmála třicetiletou, ve slušivém kostýmku tmavě modré barvy. Okamžitě v ní rozpoznala slečnu Willowovou z kanceláře koronera, pak objevila v místnosti pobledlou policistku a policejního úředníka, který v ruce mačkal čepici, a další ženu v bílé zástěře a v bílých holínkách.

Když vešla dovnitř, pach zesílil a Kate se málem pozvracela. Hnilobný pach byl mocnější než ten, který se včera vyvalil z otevřené rakve. Měl ostřejší charakter a získal na intenzitě, jako by byl ještě okořeněn desinfekčním prostředkem.

Zadržela dech a podívala se kolem. Uhlazený a hezký muž kolem čtyřicítky s ryšavými vlasy v modrém sterilním oděvu a bílých galoších stál u vzdálené stěny a diktoval do malého přístroje, který držel v gumové rukavici. Zástupkyně koronera hleděla s jistou zvědavostí na Kate a ona se naopak snažila jejímu ulpívavému pohledu vyhnout.

„Vy jste byla včera u exhumace, že? Jste z úřadu pro hygienický dozor, vidíte?“ zjišťovala.

„Ano.“ Kate se podívala na patologa, který se na ni roztržitě usmál a na chvíli přestal diktovat.

„Žádné známky staršího zranění, žádné šrámy, řezné rány, trhlínky, odřeniny, chirurgická poranění,“ pokračoval tiše do přístroje.

Sál měl vykachlikované stěny bez oken a vysoký strop a připomínal Kate spíš operační sál. Na podlaze leželo mramorované linoleum a ze stropu visely na železných řetězech čtyři masivní zářivky. Na jedné ze stěn držely dvě hluboké nerezové výlevky s odtokem zapuštěným do podlahy a na nerezovém povrchu každé z nich byla připravena sada chirurgických nástrojů a rotační elektrická pilka. Na protější stěně byla tabule rozdělená na sekce: Jméno, mozek, plíce, srdce, játro, ledvina, slezina. Pak řeznické váhy s digitálním displejem.

Místnosti vévodily tři oválné stoly. Dva byly prázdné a bezvadně vybledlé. Na třetím z nich ležela na zádech mladá žena, úplně nahá. Ve světle zářivek vypadala její kůže lojovitě bílá. Prameny blondatých vlasů zplihle lemovaly obličej a prsy v nezvyklém úhlu visely na obě strany hrudníku a ležely zploštěné na desce stolu. V oblasti prsní kosti seděla slizká, krémová a nahnědlá hmota.

Něco tady nehrálo. V něčem cítila proti všelijaké noci rozdíl.

Kate polkla a snažila se překonat nával nevolnosti. Jen s obtížemi dokázala pohlédnout před sebe a nechvěť se. Sally Donaldsonová ležela rozpolcená od krku až k pupku a dál pak ve dvou řezech k oběma hřebenům kyčelních kostí, s kůží a podkožím odhrnutými a zejícími útroby. Její pubické ochlupení bylo překryto odklopeným masitým trojúhelníkem jako nějakým obscénním fíkovým listem. Plod, stále spojený s pupečníkem, se krčil mezi jejími stehny. Z palce nohy jí visely dvě visáčky, jedna hnědá, druhá žlutá. Zadívala se na střeva vyhřezlá z dutiny břišní a pak na tu hnědavou hmotu ležící na hrudníku. Pochopila, že se dívá na její mozek.

Žaludek vypovídal Kate poslušnost. Bylo jí zle. Pokoušela se soustředit a jasně uvažovat. Něco ji stále znepokojovalo, něco zlého. Něco jiného. Proti všelijaké byla dívka už umytá, zbavená stop krve, ale to nebylo ono.

Patolog položil diktafon a přistoupil až k tělu. Do jedné ruky uchopil dlouhý nůž a do druhé mozek. Ten položil na mramorový stůl za její hlavou, určený k dělení orgánů. Velmi pečlivě pak krájel tkáň, právě tak, jako šéfkuchař připravující pokrm.

Kate se nahnula do hlavy krev a podlaha se zahoupala. Zachytila se studeného kovového pultu a obnovila rovnováhu. Nesmíš tady omdlít. Nesmíš zvracet.

Nesmíš.

Pach hniječích masa se do ní zavrtával skrz na skrz. Stále viděla bělavě lesklé, odkrvené maso a blondaté chomáče vlasů. Puch se stupňoval. Zadržela zhluboka dech a postoupila o jeden krůček kupředu.

Podívala se na okamžik stranou, když patologova ruka v gumové rukavici z dutiny břišní vylovila úsek kluzkého střeva a pak pochopila, co ji tak zneklidňuje. V čem je chyba.

Byly to dívčí prsty. Nehty, které ještě včera v noci vypadaly jako ohryzané až do živého masa, byly teď dlouhé, upravené jako po právě provedené manikúře, a zkrášlené bezbarvým lakem.

Kapitola šestnáct

Harvey Swire se probudil ve svém pokoji. Paprsky slunečního světla pronikaly záclonami, jeden svazek se lomil ve skleněné nádobě s preparovanou žábou, zatímco jiný se zachytil na hraně skleněného kvádrů s potracenými plody. Janet Leighová na jeho plakátu z filmu Psycho dál netečně shlížela ze svého pološera.

Pokoj čpěl kouřem. Lehce pohnul loktem a srazil na podlahu popelník. Zdálo se mu, že má do lebky zaťatou sekeru, v ústech měl divnou pachut' a pokojem se táhl odporný pach zvratků. Ze zahrady se neslo veselé trylkování ptáků.

Včera v noci se nic nestalo.

Bolel ho penis. Rozsvítil lampičku u postele a zlehka zvedl přikrývku. Schlíple ležel v obrvení a zdálo se být odulější než obvykle. Uchopil ho a svinul předkožku. Na konci objevil zaschlý povlak, něco jako krustu.

Cestovní budík ukazoval šest třicet pět. Vyhrabal se z pelechu a stanul v hromadě hadrů, které si svlékl, aniž by si to pamatoval. Můžek jako by mu lebkou protékal a šplouchal uvnitř hlavy.

Vrávoravě prošel do pokoje rodičů a odtlačoval zdi, které hrozily zřícením. Dověkl se až k oknu a civěl na příjezdovou cestu. Mini byl zcela v pořádku, nezdálo se, že je nabouraný. Nikdo s ním nehýbal. Nikdo s ním nikam nejel. Oddechl si úlevou. Byl jsem jen na pořádném tripu, a to je všechno. Poflámová kocovina.

Obrovská a těžká kocovina. Prachmizerný sen.

Podlaha se s ním rozhoupala a on klesl na růžový přehoz, do hluboké měkké postele. Svěsil hlavu a opřel si bradu o hrudník. Na zemi ležela fotografie jeho matky, pod nočním stolem, kam včera spadla. Sklo bylo pokryto pavučinou střepů a hned vedle ležel stříbrný kartáč na vlasy. Kolem dokola voněla směsice matčiných parfémů, kolínské vody a růžového pudru, vůně se linula z postele a z lahvíček rozházených po nočním stolku. V hrudníku mu dunělo srdce, bum, bum, bum, jako boxerská rukavice mlátící do pytle. Nebylo náhodou na těch pneumatikách bahno? Bahno, které tam nebylo včera?

Zvedl se a došoural se k oknu znovu, aby mini obhlédl ještě jednou. Trhl sebou, když dole v ulici něco zarachotilo, ale byl to jen pošťák, který odcházel po příjezdové cestě.

Včera v noci se nic nestalo.

Vrátil se opět do svého pokoje, přehodil si župan a šel do haly. Na zemi se povalovalo několik dopisů, které ignoroval. Otevřel dveře a krácel přímo k autu.

Už po několika krocích uviděl odvrácenou stranu vozu. Po celé délce byl mini rozbitý, blatník zmačkaný a zohýbaný. Lak oprýskaný, jeden světlomet rozbitý a jeho parabola se pohupovala mimo blatník jako vyražené oko.

Na cestě zadnčelo kolo roznašeče novin, ale Harvey mu nevěnoval pozornost. Chlapec nacpal noviny do schránky a pokračoval v jízdě. Harvey zkoumal teď důkladně míru poškození vozu a odhadoval, zda je schopen opravit ho sám. Pak se volným krokem vracel zpět do domu a cestou sebral čerstvé mléko ze schodu přede dveřmi a hned za sebou zabouchl. Svazek novin s mlasknutím sjel na parkety v hale a Harvey se ptal sám sebe, proč otec noviny neodhlásil. Od smrti jeho matky byl však roztržitějším a zapomětlivějším.

Přinesl si mléko do kuchyně a posadil se na židličku ke stolu pokrytému umakartem. Za zády mu cvakla lednička, začala tlumeně hučet a elektrické hodiny na stěně potichouneky cvrčely. Mourovatý kocour Silas, přestárlý a tlustý, se přikradl až k Harveymu a třel si hlavu o jeho nohy. Bezmyšlenkovitě k němu spustil ruku, pohládl ho po krku a zahleděl se na svůj zkrleslý odraz ve vyleštěném chrómu toustovače. Oknem viděl drozda, jak se potýká s kůrkou chleba.

Včera v noci se nic nestalo.

To nebyl on. Byl to někdo úplně jiný. Hlavu jako by mu náhle sevřely kleště, ruce se rozklepaly a kotníčky prstů zbledly.

Domů dorazila otcova hospodyně paní Manningsová a neskrývala radost, že ho vidí. Hned se ptala, jaké že měl prázdniny, a trvala na tom, že mu připraví snídani, ale Harvey to odmítl. Rozbitého mini si ještě nevšimla.

V deset hodin zavolal Angie. Sluchátko zvedla její matka, milá a přátelská jako vždycky. Sdělila mu, že Angie se ještě neprobudila.

Odvezl neprodleně mini do autoopravny, které si všiml, jak se upamatoval, v Mertonu. Dílenský automechanik míní, že oprava nebude dříve než za tři dny a ať si připraví sto čtyřicet pět liber. Harvey si propočítal, že tolik na svém účtu skutečně má, nechal auto v dílně a vydal se autobusem k domovu.

Vrátil se krátce po dvanácté a paní Manningsové snadno vysvětlil, že z auta uniká olej. Řekla mu, že během chvilky bude oběd, šunka a opékané brambory. Vyšel po schodech vzhůru do pokoje a znovu vytočil Angieino číslo. Jejich paní na úklid mu řekla, že obě dvě někde spolu odešly, kam že neví a ještě se nevrátily. Toto sdělení ho naplnilo

panikou.

Na policii?

Pokud šly na policii, pak se může rozloučit s představou, že se kdy stane lékařem.

Ne, na policii určitě nešly. Nic se včera v noci nestalo.

Zavřel se ve svém pokojíku a posadil se k malému stolku s mikroskopem. Uvnitř uchovával své království chemikálií, různých nástrojů a obrázků, které nasbíral za celá léta.

Vysunul nejspodnější pravou zásuvku a vytáhl z ní úhledný balíček. První výstřížek, který držel v ruce, byla celá barevná stránka z časopisu Paris Match se záběrem volkswagenu stojícím v prapodivném úhlu na pusté hranici.

Karosérii provrtala sprcha střel a zadní okno bylo rozstřílené. Uvnitř ležely zhroucené postavy. Muže, který utíkal směrem k objektivu, zasáhla kulka právě uprostřed kroku. Nohy měl rozhozené do stran, ruce vymrštěné vzhůru jako marioneta a v obličeji mu zamrzla grimasa nedokončeného výkřiku. Na košili v místě, kde měl srdce, se vytvořil hnědý flek a látka kolem rány se roztřepila do zubatých okrajů.

Fotograf zachytil nejspíš okamžik smrti. Na obrázku bylo úžasné to, že ten muž byl živý i mrtvý současně. Byl to jeden z jeho nejoblíbenějších snímků. Bylo to tam. Okamžik, kdy životní síla uniká. To, co je podstatné. Esence, vědomí, duše. Právě ta část, která opustila jeho tělo, když byl sražen na kole. Přesně ta jeho část, která si přečetla otázky ke zkoušce.

Ta jeho část, která včera v noci...

Nemožné. Včera se nic takového nestalo.

Znovu zavolal Angie o půl třetí. Telefon nikdo nebral. Zkusil to tedy ještě jednou ve čtyři, opět marně, a pak ještě jednou zavolal v šest. To zvedla telefon ona sama a okamžitě zavěsila, když uslyšela Harveyho hlas.

Bez okolků zazvonil znovu.

Její hlas byl našponovaný jak ocelové lanko. „Nechci tě už nikdy v životě vidět,“ sekala slova. „Nikdy už s tebou nechci mluvit.“

Paní Manningsová opustila dům, takže nehrozilo nebezpečí, že by hovor mohla poslouchat.

„Chtěl bych ti to vysvětlit.“

„Vysvětlit?“ žasla. „Spíš já něco vysvětlím tobě. Nehodlám se s Tímem rozejít. Moje máma ho nemá v lásce a to je taky ten jediný důvod, proč jsem nešla na policii.“ Její hlas se zlomil a Harvey slyšel ze sluchátka pláč. „A on se se mnou taky nikdy nerozejde.“ Pak opět zavěsila.

Tvář, na kterou teď civěl do zrcadla nad matčiným nočním stolkem, byla ztrhaná s temnými kruhy kolem očí. Opálení z jeho obličeje se skoro vytratilo a proměnilo se v temné stíny kolem brady a horního rtu. Vytočil její číslo ještě jednou. Telefon pětkrát zazvonil, než konečně zvedla sluchátko.

„Máš ve svém pokoji plakát Simona a Garfunkela?“ zjišťoval.

Chvilí bylo ticho. Když promluvila, její hlas zněl chladně a tvrdě: „Tys mě včera v noci znásilnil. A teď se mě vyptáváš, jestli mám doma plakát Simona a Garfunkela?“

„A máš?“

„Co to je za přišernou hru, Harvey?“

„Máš?“

„Ty jsi schizofrenik, víš to? V televizi jsem viděla pořad o schizofrenii. Celá ta tvoje historka o cestování z těla a o tom, jak tě matka vyhodila z nebe, to dokazuje. To je totiž klasický obraz schizofrenie. Mluvili tam o tom, že nejčastěji se schizofrenie vyskytuje právě u teenagerů. A vůbec nejčastěji se objeví po úrazu hlavy. Patříš do cvokárny, protože ty jsi cvok.“

„Máš na stěně vlevo od okna plakát Simona a Garfunkela?“

„Ano, a co má sakra být?“

„A máš ho tam nově, že?“

„Visí tam dva dny...“

Harvey se podíval do malých štěrbin mikrofónu a sluchátko položil do vidlice. V místnosti bzučela masačka. Postavil se a strach, který ho pronásledoval po celý den z něho najednou spadl jako odumřelá vrstva kůže. Nahradilo ho něco jiného, co ještě nedokázal jasně pojmenovat.

Prošlo mu to.

Usmál se.

Čubka.

Sešel po schodech dolů do otcovy ordinace s nevětraným a zatuchlým vzduchem a usadil se do jeho křesla. Stůl měl uklizený a prázdný. Na něm stál černý mramorový stojan na tužky a pera, kožený piják na inkoust a zarámovaná fotografie jeho a matky. Napravo se tyčily police s různými chirurgickými nástroji a vlevo vyrovnaná knihovna.

Harveyho srdce se zase rozbušilo, opět cítil v hrudi boxerskou rukavici, bum, bum.

Jedna z knih, Hallandova Učebnice mentálních poruch, se otevřela ihned na správném místě. Na straně 279. Znal číslo té strany z paměti. Od své nehody si pročetl tento odstavec opakovaně.

Pacient může trpět iluzí pasivity, má pocit, že je řízen vnější silou, jakými jsou třeba Bůh nebo BBC nebo zemřelá osoba.

„Musíš se vrátit zpátky, ty můj chlapečku.“

Pacient může mít dojem, že občas slyší slova přicházející od třetí osoby. Zdá se mu, že slyší hlasy lidí, kteří hovoří o něm a probírají ho. Včera večer, když se přenesl do Angieina domu slyšel hlasy svých spolužáků.

„Kdekdo ji píchá, Harvey.“

„Harvey by ji ho měl fouknout do ucha.“

„Udělej jí to, Harvey.“

„Jo, stáhni jí kalhotky.“

„Zašukej si.“

„Dej tý čubce co proto.“

Je schizofrenik, už je to tak.

Ovládají ho vnější síly. To vysvětluje, jak mohl sám sebe pozorovat, bezmocně přihlížet, jak žene auto nocí. Jak mohl pouze sledovat, co provedl Angie a tomu klukovi.

Ovšem nevysvětluje to, jak mohl popsat interiér jejího pokojíku.

Kapitola sedmnáct

Úterý, 23. října

Kate seděla u pracovního stolu a překotně klepala do klávesnice: „Expert na přežití Doug Ewell sdělil listu News: „Přežití ve vzduchotěsné rakvi, pokud pobyt trvá déle než dvě hodiny, je nemožné. Kdyby tam však byla skulina, pak lze přežít několik dní, než dojde ke smrti dehydratací.“

Nahlédla do svých těsnopisných poznámek a pak pokračovala v psaní na obrazovku. „Otec paní Donaldsonové, velkoobchodník ovocem v Eastbournu, Mick Mackenzie, se rozhodl podat na nemocnici žalobu.“

Obrátila stránku. „Alan Newcombe, ředitel pohřebního ústavu ve Whylies, jednoho z největších zařízení toho druhu na jihu, řekl: „Předčasný pohřeb byl skutečným nebezpečím ve viktoriánské Anglii a v mnoha jiných zemích s teplem podnebí, kde je co nejrychlejší pohřeb požadován zákonem.

Vzhledem k přísným kritériím požadovaným ke konstatování smrti v současné Anglii lze soudit, že je to téměř nemožné. Neznám jediný takový případ za posledních čtyřicet let.“

Usrkávala kávu, která už dávno vystydla a na jejíž hladině se utvořil škráloup. Kolem dna hrníčku zůstala na pracovní ploše okrouhlá hnědá mapka. Ještě stále cítila hluboko v nose i v žaludku pach pitevný. Vryl se jí do mozku.

Do jejího krémově nahnědlého mozku.

Znamená to, že mozek není tak docela šedý, pokud není uložen v roztoku formaldehydu. Tak nějak jí to vysvětlila Mandy z pitevně. Je to zase jen malé potvrzení toho, že v životě je všechno trochu jinak, než si člověk myslí.

„Tak copak? Zapomněli jsme si dnes vzít pilulku dobré nálady?“ nahnul se nad její stůl Eddie Bix a koženou leteckou bundou se otřel o její červenou přihrádku na texty.

Kate se na něj chabě usmála. „Nejspíš jsem opravdu zapomněla.“

Hodil před ni černobílou fotografii z jejího rozhovoru s vikářem od svaté Marie. „Co ty na to? Dívka v akci!“

Na fotografii byla předkloněna dopředu, v obličeji výraz plný pietní účasti, a svůj notýsek držela jako žebravou mističku, zatímco vikář na ni civí, jako by mu nabízela psí lejno.

Telefon na stole zadrnčel a s ním zablikalo malé světélko. Zvedla sluchátko: „Kate Hemingwayová.“

Byl to jeden z asistentů dispečinku: „Kate, mohla by sis vzít tenhle hovor? Volají z místní školy a potřebují někoho, kdo by byl u jejich slavnostního předání šeku.“

Kate převzala hovor. Děti z této školy sebraly dvě stě padesát liber pro kardiologickou jednotku Nemocnice královny Viktorie v Sussexu a zítra ve čtyři odpoledne chtějí tuto sumu slavnostně odevzdat. Vzala si diář a viděla, že to tam má skutečně zapsáno. Ujistila třídního učitele, že někdo z News tam určitě bude. Když zavěsila, Eddie ji zkoumal pátravým pohledem

„Máš dost děsivou barvu v obličeji. Zelenou. Není ti něco?“

„Trochu mě bolí hlava.“

„Dám ti pár aspirinů.“

„Ne, díky, to je v pořádku. Nerada беру prášky,“ řekla. Na stole před ní leželo úmrtní oznámení, které bylo otištěno v News minulý týden.

Donaldsonová, Sally Ann. Dne 14. října v nemocnici.

Milovaná manželka Kevinova. Smuteční obřad na hřbitově svaté Anny v Brightonu proběhne v úterý 16. října, v 15.00 hod.

Květinové dary pouze příbuzní. Případné dary přátel a blízkých prosíme předat chovatelům vodicích psů pro nevidomé na adrese Pohřební ústav Dalby, 311 Lewes Road, Brighton.

„Opravdu nevypadáš dobře. Měla bys jít domů.“ Odsunula svůj hrnek z dosahu jeho bundy.

„Jsem pořádně vyšínutá. Byla jsem totiž na té pitvě,“ řekla. Sebrala propisovačku a převracela ji v prstech.

„Na pitvě? A kruci. Já zažil jednu jedinou a stačí mi to. Ten smrad, to je snad to nejhorší.“ Poklepal na první stranu novin na stole, vydání News z jedenácté hodiny.

„Tohle je dobrá práce. Jaks to dokázala?“

Nasadila mírný úsměv.

„Tys tam byla? Myslím přímo za zástěnou?“

„Snad,“ připustila a mrkla.

„Včera večer jsi mi vůbec nic neřekla.“

Budova mírně vibrovala vlivem staříčkových rotaček, které byly instalovány ve sklepech budovy a teď chrlily polední vydání. Tak vlastně mohla přímo fyzicky vnímat završení své práce. Znovu se podívala na přední stranu. Na hlavní titulek.

POHŘBENA ZAŽIVA.

Pod titulkem byla zveřejněna Sallyina svatební fotografie. Její manžel z ní byl vystřižen a jeho zmenšený snímek umístili pod její. Vpravo od fotografie byl podtitulek: Exkluzivní příspěvek od Kate Hemingwayové.

Sally Donaldsonová byla velice krásná dívka, rozzářená štěstím, vypadala báječně a kypěla zdravím. Tak jiná, tak odlišná od té hrozné věci, kterou viděla včera v noci ležet v rakvi a pak na pitevním stole. Oči si přelétla první odstavce.

Nešťastná novomanželka Sally Donaldsonová, 23, byla pohřbena živá, jak bylo odhaleno včera v noci. Její rakev byla vyzdvíhena ze hřbitova svaté Anny v Brightonu, kam byla pochována dne 16. října. Když otevřeli rakev před zraky přítomných, mezi nimiž stál i manžel zesnulé, úředník pojišťovny Kevin Donaldson, prokázal stav jejího těla, že poslední hodiny svého života strávila snahou proskrbat se ven. Exhumace byla, provedena na základě zpráv o zvucích vycházejících z hrobu, které se začaly ozývat už odpoledne v den pohřbu. Včera v noci vikář od svaté Anny, reverend Neil Comfort, nebyl zmocněn vydat prohlášení v té věci. Avšak paní Eleanor Knottová, která žije v sousedství hřbitova sdělila: „Slyšela jsem tlumené naříkání a sténání, když jsem v pátek odpoledne procházela hřbitovem. To bylo třetí den po pohřbu,“ Sally, která byla v šestém měsíci gravidity, když zemřela, upadla do komatu v Nemocnici prince regenta v Brightonu. Přístroje podporující životní funkce byly vypnuty po konzultaci s nejbližší rodinou zemřelé a smrt byla konstatována dne 14. října. Ve věci je zahájeno šetření.

Zástupce šéfredaktora vyškrtal podrobnosti o podrápaném víku rakve, o ulámaných nehtech Sally Donaldsonové a právě tak o vypuzeném plodu. Zdůvodnil to slovy, že by to „čtenáře příliš rozrušilo“. Zástupci šéfredaktora jsou v novinách proto, aby vždycky vyškrtali ty nejlepší pasáže, pomyslela si nakvašeně.

„Už druhý den máš článek na první straně. Nastávají ti zlaté časy,“ oznamoval jí Eddie Bix.

Normálně by tím byla nadšená. Dnes si ještě tuto stránku ani nezaložila. Ba dokonce nechala plavat i tu věrejší reportáž.

„Dneska večer od nás jdeme s pár lidma na Ducha. Nechceš jít taky? Pak si dáme pizzu nebo činu. Zvedne se ti nálada.“ Představa, že teď by se měla odebrat domů a tam si číst nebo marnit čas čučením na bednu a být sama, ji právě nelákala. Potřebovala se trochu povyrazit. Eddieho měla ráda, s ním se cítila bezpečná. Připadal jí trochu jako postarší brácha, jako Howie. Text přilepený na straně přihrádky vpravo na stole redaktora zabývajícího se kriminalitou hlásal: SUSSEX EVENING NEWS ČTOU NEJVYŠŠÍ HLAVY. Musela se usmát: „No, dobře.“

Telefon zazvonil znovu. Eddie zdvihl ukazovák.

„Hned budu zpátky,“ zamumlal a zmizel. Zvedla sluchátko a slyšela hlas Barryho Liverstocka, zástupce ředitele Kanceláře hygienického dozoru. Prý si chce vybrat dluhy.

„Dluhy?“ ujíšťovala se Kate.

„Četl jsem ty noviny,“ chlubil se, „opravdu vynikající. Zrovna jsem si říkal, jak se vám podařilo proniknout až na místo.“

„Ano, moc děkuju,“ horlila, „byla to skutečně velká pomoc.“

„Tak si myslím, že bychom si mohli upřesnit datum našeho společného oběda, jak jste mi slíbila.“ Barvou hlasu ji už přímo svlékal a ona by ho teď nejradyji praštila sluchátkem. Ovšem je třeba přiznat, že jí pomohl. Není vyloučeno, že jeho pomoc bude ještě potřebovat. Spočítala si, že dvě hodinky na oběd s tímhle sebejistým páprdou jí mohou pootevřít nečekané možnosti. Zalistrovala diářem: nic, nic, nic. Neměla sjednané téměř žádné schůzky.

„Bojím se, že příštích čtrnáct dnů to bude problém.“

„Moje smůla. A co tak někdy v prvním listopadovém týdnu.“

Souhlasila a datum si poznačila v diáři podobně, jako se zapisuje návštěva u zubaře. Zavěsila sluchátko a konečně se mohla věnovat seznamu lidí, s nimiž ještě chtěla udělat rozhovor. Některá jména si už odškrtla u jiných měla malou značku, která znamenala, že ještě sami budou volat.

Telefon se opět rozdrnčel.

Tentokrát to byl Patrick Donoghue, někdejší reportér z News, který později přešel do londýnského Daily Mail. Pane jo. Přivřela oči a vybavila si ho. To je průšvih.

„Kate, pamatuješ si na mě? Já jsem ten senzační chlápek, co se potloukal včera po hřbitově.“

„Je mi jasné, co mi chceš říct. Prosím tě, promiň mi to. Já zapomněla.“

„Musel jsem vychytat kolem sedmi typů nejrůznějších splašků a sraček, co na mě vykydal šéf.“

„Fakt mě to mrzí.“

„Jseš pěkný sobec. Já tady dřepím jako blbec a tvoje story už mezitím letí po drátech. Přece jsi mi měla zavolat.“

„Já jsem zapomněla. To byla taková děsná hrůza, že...“

Jednoduše nedodržela slib, že mu zatelefonuje, kdyby bylo cokoli nového v případě Sally Donaldsonové. Právě tak docela vypustila z hlavy Harryho Oakese. A Oakesovy noviny by jí obstojně zaplatily za reportáž, jako je tato. Patrick Donoghue by taky asi pro ni dokázal vytáhnout pár stovek z Daily Mail. „Promiň mi to, Patricku.“

„Jediné, čím bys to mohla aspoň trochu odčinit, je, že bys zítra se mnou vyrazila na večeri.“

„Zítra?“ Ovládlo ji vzrušení.

„Budu v Sussexu. Máš čas?“ Polkla nasucho.

„Budu muset zrušit setkání s Tomem Cruisem.“

„Stavím se pro tebe o půl sedmé. Kde budeš?“

Kate mu sdělila adresu, položila sluchátko a nějakou chvilku nebyla schopna se soustředit, myslela pořád na něj. Na jeho robustní figuru, teplé zelené oči, chlapecký výraz a hnědé ostříhané vlasy. Přímým držetím těla připomínal vojáka. Usmívala se, ale pak si vzpomněla na otevřenou rakev a tu pitvu.

Na nehty Sally Donaldsonové.

Vytočila číslo Nemocnice prince regenta a v přijímací kanceláři ji teprve na pátý pokus přepojili na Briana Merrivalea,

generálního manažera. Uslyšela obsazovací tón, rozladěně zavěsila a zahleděla se opět na obrazovku svého počítače. V jejím odlesku matně viděla svůj článek a zářivá zelená písmena na černém pozadí. Obrovské ručičky na kulatých hodinách na nedalekém sloupu ukazovaly dvanáct deset. Reportéři, redaktori a editoři pravidelných rubrik se začali zvedat ze svých židlí, protahovali se a procházeli se. Někteří z nich se odešli najíst. Dnes je ještě čekala čtyři vydání, která se musela připravit k tisku, ale ranní shon už pominul a den se pomalu zklidňoval. Dva telefony zazvonily současně a vpravo od ní kolega z kriminální rubriky ještě teď krátce po dvanácté honem zuřivě klepal do klávesnice. Sedla si k počítači a naťukala svůj identifikační kód.

RepeKateMěsto Pohřeb. Memo pro Geoffa Foxe. Čekám na další prohlášení mluvčího nemocnice. Pokusím se vyhledat lékaře, kteří se na případu podíleli, interview s nimi později. Čekám také, až se mi ozvou z Britského muzea a Britské lékařské asociace knihovníků kvůli všem dřívějším případům předčasných pohřbů v Británii i jinde. Oficiální prohlášení nemocnice z dneška (úterý) znělo, že bude zahájeno okamžité vyšetřování.

Na chvíli ustala, sáhla po svém zápisníku, prolistovala ho, pak poslední řádku vymazala a začala znova.

Zástupce správce nemocnice Derek Gould sdělil, že nemohou vydat žádné prohlášení do doby, než budou k dispozici výsledky pitvy. V současnosti nelze nic uvést k otázce vystavení listu o prohlídce mrtvého. Jeden z nosičů rakve pan Warren Denham, 36, z Dalbyho pohřebního ústavu, prohlásil, že z rakve zaslechl zvuk ve chvíli, kdy rakev snímali z ramenou. Domníval se však, že jde jen o přelud. (Věřím, že s ním dnes budu mít možnost mluvit)

(Pokusím se o interview s manželem S.D. Navštívím ho dnes odpoledne.) Musím zjistit, proč nebyla provedena pitva už poprvé, a navázat kontakt s dotyčným personálem.

Telefon se ozval znovu. Byl to sám Geoff Fox, šéf zpravodajství.

„Kate, na silnici A 27 je automobilová havárka. Jeden mrtvý, možná dva. Bylo by fajn, kdybys tam na to sjela s fotografem.“

„A nemohl byste tam poslat někoho jiného? Mám ještě milión pohledávek s tím pohřbem. Zrovna vám to posílám přes memo.“

„Je mi líto, ale budeš se muset vrátit tak, abys to stihla.“

Naštvalo ji to, ale nutila se do klidu, protože si uvědomila, že je pořád ještě nováček a chce udělat dobrý dojem a vycházet všem vstříc. Cesta do Polgate jí zabere dobrou půl hodinu tam a druhou nazpátek. Když ale bude mít štěstí, může být zase zpátky do dvou hodin. Zvedla se, popadla kabát a zamířila k fotografům.

Eddie Bix byl zavřený v temné komoře, kde řešil nějaký technický problém s expozicí. Na cestu tedy vyrazila s Dennisem Rigbym, malým tlouštíkem, který kouřil dýmku. Bylo mu přes šedesát a pracoval v redakci čtyřicet jedna let. Usoudil, že Kate je posedlá stejně jako on kriketem.

Kate několik kriketových zápasů viděla a nikterak ji to nenadchlo. Hra jí připadala nudná. Občas ale cítila jakousi vinu v tom smyslu, že když tato země přijala ji, měla by ona být tolerantní k jejímu národnímu sportu.

„Tak si myslím, že lan Botham zrovna klidné časy nemá. Lidi totiž nedovedou docenit, jak skvěle...“ Rigby řídil dosti špatně a jel nesnesitelně pomalu, jako by umíral. Cucal troubel dýmky a přitom bez přestání něco drmolil. Kate přikyvovala a snažila se vkládat do jeho řeči přiléhavé zvuky jako: „Ohó, je, hmm.“ Bojovala přitom s rozhoupaným žaludkem jako vždy, když jela k nehodě.

Do dodávky narazila malá toyota, převrátila se a z boku ji ještě nabral jaguár, který se přihnul z protisměru. Z toyoty už vyprostili řidičku a odvezli do nemocnice. Policista odhadoval, že to nemůže přežít. Hasiči se snažili osvobodit z vozu ještě muže. Trosky byly roztroušeny všude okolo a přes celou silnici se táhly hadice. Na vozovce se válel rozevřený kufr a z něj vykukovaly noční košile, toaletní taštička, kožené pantofle a zelené vysoké boty z kůže, modrý hřeben, všechno pokrývala kovová a skleněná tříšť. Silniční policie postavila napříč vozovkou oznamení POLICIE NEHODA ZPOMALTE.

Kate pociťovala depresi bylo jí zle. Na zadním skle vozu svítil nápis vyvedený rtěnkou: ČERSTVĚ ODDANÍ. K nárazníku byly navázané drátem dvě prázdné plechovky.

Šofér dodávky byl zdrcen a právě vydával svědectví policii. Řidič jaguáru byl už rovněž převezen do nemocnice pro utrpěný šok.

Kate si poznačila jméno všeobecné oblastní nemocnice v Eastbournu. Novomanželský párek z toyoty přijel z Londýna, to taky bylo všechno, co policie k věci mohla říct. Rigby poctivě nasnímal pár fotografií z takové vzdálenosti, aby nezabral umírajícího nebo už mrtvého člověka za volantem. Obcházel kolem, předřepával si, pak se opět vztyčoval a jeho aparát každých několik sekund zacvakal.

Kate si všimla svatebního daru, úhledně zabaleného do bílého papíru a převázaného modrou pentlí, který se teď válel na trávníku. Visačka na něm se ani nehnula. Kdyby ona byla Rigbym, tak by vyfotografovala právě jen tento balíček a už nic jiného.

Geoff Fox vstoupil do chodby z novinářského sálu, v ruce šálek kávy, právě ve chvíli, kdy se Kate a Dennis Rigby krátce po druhé hodině odpolední vraceli.

„Tak jaké to tam bylo?“ ptal se.

„Smutné,“ začala Kate, „novomanželský párek na líbáncích.“

Rigby prošel dál a Kate přidržela pro Foxe dveře do chodby.

„To zní slibně. Kolik je mrtvých?“ vyzvídal Fox.

„Dva.“

„Tady od nás?“

„Ne, ze severního Londýna.“ Zklamaně nakrabatil obličej.

„Byli zranění?“

„Jedno lehké u člověka od Eastbournu.“

„No tak se podívej, jestli to můžeš nějak vylepšit. Minulý týden jsme měli málo nehod. Třeba seženeš nějaké fotky, viš přece, co myslím. Svatební fotografie, které novomanželé už neuvidí“ radil. „Sežeň svatebního svědka, fotografie nějakých hostů.“ Pak se poškrábal vzadu za krkem. „Mělo by to vyjít. Škoda že nejsou místní.“

„Mám ještě moc práce na té exhumaci. Udělám, co můžu.“

Poněkud spěšně se otočil. „Jistě, pracuj na tom“ prohodil.

Uhlazené způsoby Geoffa Foxe Kate vždycky oklamaly. Pod povrchem byla tvrdost. Třeba to ani tvrdost nebyla, možná to byl jiný způsob pohledu na skutečnost, ať už tou skutečností je cokoli.

Vydání listu z časného odpoledne leželo teď na jejím stole. Tlustý svazek vzkazů byl hned vedle, daleko větší než obvykle. Vlastně ho převážně tvořily výstřižky z novin Sun, Mirror, News of the World, Star a místních tiskových agentur. Všude chtěli, aby jim okamžitě a neprodleně zatelefonovala. Kate, celá vzrušená, svazek odsunula stranou a rychle shodila kabát. Nejdříve si dychtivě prolistovala vydání News ze druhé hodiny odpolední.

Zamračila se. Její případ už na titulní straně nebyl. Místo toho tam stálo: STAROSTA OBHAJUJE DOPRAVNÍ OBCHVAT.

Dva další, menší články nesly titulky: BRATŘI BYLI ZACHRÁNĚNI PŘI DRAMATU V ČLUNU a pak PRINCEZNA DIANA PŘIJELA NA SVATBU DO WORTHINGU.

Její případ zmizel z první strany.

V hlavě se jí rozvířil zmatek. Listovala novinami a četla titulky. Byl odsunut až na sedmou stranu a zlomen do dvou malých sloupečků. Fotografie zmizely a titulek byl změněn.

PANÍ SALLY DONALDSONOVÁ

Tělo paní Sally Donaldsonové, 23, které bylo uloženo do hrobu v úterý na hřbitově svaté Anny v Brightonu, bylo exhumováno včera v noci.

Policejní mluvčí prohlásil, že byla pitva nařizena na základě dohadů a spekulací, že šlo o předčasný pohřeb.

To bylo všechno. Bobtnal v ní vztek a tváře se jí rozhořely. Srovnala vydání z jedenácté a dvanácté hodiny. V obou případech její článek vyplňoval čelní místo na první straně. Vcelku bývalo obvyklé, že se nosný a dominantní příběh přenesl z první strany na zadní stránky během dne, když byl zastíněn něčím jiným. Jenomže to nebyl ten případ. Její článek naprosto nic nepřekonávalo.

Pověsila si kabát a kráčela přes celý sál přímo ke stolu Geoffa Foxe. Ten klepal do klávesnice a soustředěně civěl na obrazovku. Dva z jeho asistentů si Kate všimli a rychle sklonili hlavy, přesně jako ovce, napadlo ji.

Počkala, až Fox dokončí práci. „Co se stalo s tou mou reportáží?“

Měl tu slušnost, že se zatvářil rozpačitě. „Je v pořádku.“

„No asi není v pořádku. Vy jste ji dokonale zničil.“

„On...“ pohodil hlavou směrem k šéfovi stolu za ním, „Terry by o tom chtěl s tebou ztratit slovo. Je u sebe v kanceláři.“ Nesmyslně točil rukou, jako když kolo prokluzuje v bahně.

Dveře do šéfredaktorovy kanceláře byly otevřeny. Byl to prostorný neosobní pokoj s dvěma velikými koženými ušáky rozlehlým stolem z růžového dřeva, za nímž seděl šéfredaktor Terry Brent a opíral se o lokty.

Jeho boxerský obličej měl tvrdý a zkoumavý výraz. Vlasy byly účelně ostříhané nakrátko. Rukávy žluté košile si vysoukal až k loktům, horní knoflíček měl nebale rozepnutý a pruhovaná kravata visela na půl žerdi. Kotouče dýmu se vlnily nad skleněným popelníkem. Hrotem propisovačky poklepával na desku stolu a právě přehlížel popsáný list papíru.

Kate zaklepala, ale ochranná slupka hněvu ji náhle opustila a vystřídala ji nervozita.

Pokynul jí, ať jde dál, aniž se na ni podíval. „Zavřete dveře.“ Uchopil cigaretu mezi palec a ukazováček, zhluboka zatáhl a odložil ji na popelník. Na stole ležely vedle sebe otevřený balíček marlborek, plastický zapalovač a hromada všech dnešních vydání News.

„Posadte se.“ Nepřestával číst. Sedla si. Kožené křeslo zdaleka nebylo tak pohodlné, jak se tvářilo. Na stěnách visely zarámované titulní stránky News a různá ocenění. Nic z toho však nevypovídalo o Brentovi samotném. Konečně k ní zvedl oči.

„Ten váš kousek se Sally Donaldsonovou uvolnil pěknou lavinu kritiky.“

„Lavinu kritiky?“

Sevřel cigaretu mezi prsty a opět zhluboka vdechl, než ji zamáčkl do popelníku. Kouř vyfukoval sevřenými rty a vřelost z jeho tváře se vytrácela. „Zrovna teď jsem měl na drátě policii. Pak následovala nemocnice, čtyři vikáři a ještě teď mi drnčí ucho po rozhovoru s biskupem z Chichesteru. Má hrůzu z toho, že klér z celého Sussexu teď bude kdejaký cvok bombardovat, jak slyšel támhle pšouk z támhletoho hrobu. Není to tak zlé, když si pomyslíte, že první vydání vychází v jedenáct.“

„Doufejme, že to aspoň přiměje příslušné pracovníky, aby do budoucna byli opatrnější.“

„Opatrnější? V jakém ohledu?“

„Když potvrzují smrt.“

Prsty pravé ruky zabubnoval na desku stolu. „Kate, předtím než jsme ráno vytiskli ten váš příspěvek, tak jste se mi zaručila, že ta žena byla pohřbena živá. Je to pravda?“

„Ano, je.“

„Právě proto jsme zveřejnili váš článek, protože jste nás přesvědčila. Věřili jsme vám. Jste šikovná holka a my vám chceme dát příležitost. Neměla jste sice o tom žádný doklad, ale i tak jsme považovali váš článek za dobrý a průbojný, mám pravdu?“ Obličej mu potěměl a Kate se začínala cítit nesyá.

„Jak jste si mohla být tak jistá, že ta žena nebyla mrtvá, když ji pohřbili.“

„Já ji viděla! Vždyť ona tam porodila. Její oči byly otevřené, ležela v krvi, její nehty byly...“ pak zaváhala. Viděla před sebou opět její lesklé a nedotčené nehty a nepříjemný pocit se stupňoval. „Na víku rakve byly jasně patrné škrábance.“

„A vy jste odbornice přes nebožtíky?“

„Co tím myslíte?“

„Kolik mrtvých vytažených z hrobu jste viděla?“

„Žádné.“ Kate si pravou rukou sevřela levé zápěstí a cítila v jednom okamžiku bezmoc, vztek i nejistotu. Otáčela stříbrným náramkem a zachytila v něm záchvěv bezpečí a opory. Pochybnosti v ní hlodaly dál.

Šéfredaktor ji drtil: „Vysvětlil vám někdo, co se děje s mrtvolou po několika dnech? Řekl vám o plynech uvnitř těla? Jak se v něm rozpínají? O tom, jak je možné, že právě tyto plyny mohou vytlačit plod ještě po smrti? Nebo o tom, že se končetiny mohou různě překřížit a změnit polohu?“

Všechno najednou bylo vepsí. Kriste pane. Uvažovala o důsledcích v případě, že se zmýlila. Soudní tahanice s nemocnicí, s lékaři, s pohřebním ústavem, s manželem mrtvé. Zatočila se jí hlava a pokoušela vybavit si všechny detaily. „Před sebou viděla její ruce, prsty, hleděla na nehty obroušené až na kůži, poškrábané víko. Nebo to škrábance nebyly? Žádná mrtvola by sebou nemohla takhle házet, ne?“ Ale ty nehty byly skutečně rozedrané.

Doopravdy byly.

Podívala se na Terryho Brenta očima naplněnými hrůzou. Někteří lidé o něm vyprávějí, že nesnáší ženy, je docela možné, že speciálně nesnáší žurnalistky. Kate to nevnímala, když s ní vedl přijímací pohovor, ovšem teď to bylo jasné. Žvýkáci svaly se mu chvěly vztekem.

„Víte, my jsme rodinný list, Kate. My nejsme nedělní bulvární plátek. Naši povinností je chovat se zodpovědně. Tyhle žvásty nechceme a taky nepotřebujeme.“

„Žvásty?“ Hlas jí zaskřípěl. „Vždyť to je strašlivá událost, o tom přece musíme vydat svědectví.“

Zavrtěl hlavou. „Dokonce i kdyby to byla pravda, je to příliš stresující.“

Užasle si ho změřila a neskřývala údiv: „Já tomu asi nerozumím. Takže ukazovat autonehodu je oukej, ale něco takového se nesmí? Vždyť já teď právě jedu od jedné z těch havárií. Zahynul tam novomanželský párek. Já si nemyslím, že tohle je právě nejvhodnější téma pro rodinné čtení. Zrovna tak jako ty velice pěkné fotografie.“

„Zveřejňování automobilových nehod a jejich obětí pomáhá zachraňovat životy.“

„Ale jděte, snad tomu nevěříte.“ Sepjala v bezradě ruce. Chvilí bylo ticho.

Z balíčku na stole vytáhl další cigaretu. „Jak já měl vytahané uši od policie. Nepřeháním. Žádní reportéři neměli přístup za tu zástěnu. Vy jste se dostala skutečně dovnitř, nebo jste to z někoho vytáhla?“

„To je můj džob, abych byla na místech, kde správně nemám být.“

„Nelze to připustit, když jde o porušení tiskového zákona nebo když nám to ohrožuje dobré vztahy s policií.“ Vsunul si cigaretu do úst a zapálil si ji.

„My ale nemáme dobré vztahy s policií. Nikdy nám nevycházejí vstříc.“

Pokřčil rameny a zaklonil se v židli. Převaloval cigaretu mezi rty a pak ji pevně stiskl mezi zuby. „Můžete ten váš dohad doložit? Získat důkazy?“

„Právě na tom pracuju. Vždyť já sama jsem ji viděla na vlastní oči. Dokonce dvakrát. Asistentka v pitevně se sama divila, že pitvu neprovedli hned poprvé. Mám za to, že to by mohla být reportáž o strašlivé nedbalosti a lehkomyšlnosti. Včera večer tam byl lékař, pracovníce hygienického dozoru, hrobníci.“

„A všech jste se ptala, zda s vámi váš názor sdílejí?“

„Ne. Mám v úmyslu všechno stihnout dnes.“

Vyjmul z úst cigaretu a držel ji jako papírovou šipku.

„Myslím, že to berete osobně, prostě proto, že jste žena.“ Jeho oči se po ní svezly. Kate se snažila nepodívat se na něj.

„Šéf mě poslal, abych napsala reportáž, a to jsem taky udělala. To, co jsem viděla, jsem si nevymyslela. Kvůli tomu, abych poznala, že se ta žena pokoušela dostat z rakve, jsem nepotřebovala chodit po exhumacích. To myslím docela vážně. Někdo tady byl trestuhodně nedbalý. Ta žena mrtvá nebyla, když ji dávali do rakve. A já si myslím, že někdo se pokouší zahladit stopy. Vím to docela jistě.“

„Jaké máte důkazy?“

Přes lišty žaluzie za Terry Brentem sledovala umývače oken na protější budově.

Nehty.

Sklopila oči do klína a mlčela. Tohle mu říct nechtěla, nechtěla to říct vůbec nikomu. Bylo slyšet jen šum klimatizačního systému. Kate zvedla opět oči.

Rty měl stále pevně sevřené. Sklepl popel z cigarety.

„Můžeme po tom jít, až to bude u soudu.“

„Ale to hoří teď! Bude to bomba, když mi ovšem k tomu dáte příležitost.“

„Za pár týdnů začne vyšetřování. A to můžeme komentovat. To musí stačit. Zítřka vás potřebuju u procesu s Hartleym Briggsem.“

„Cože?“

„Dětská sexuální parta a satanisti.“

„Takže to je v pořádku přinášet zprávy o dětském sexu a uctívání dábla, ale o pohřbu zaživa už ne.“

„Je to ve veřejném zájmu. Rodiče o těchto věcech musí vědět.“

„Nemyslíte, že vědět o tom, že někdo může být pohřben zaživa, je také ve veřejném zájmu?“

Jedno z dopoledních vydání listu News leželo zrovna nahoře na hromádce před jejím oknem. Zběžně stránku přelétl a četl nahlas: „Paní Eleanor Knottová, která žije v sousedství hřbitova sdělila:...slyšela jsem tlumené naříkání a sténání,

když jsem v pátek odpoledne procházela hřbitovem. To bylo třetí den po pohřbu.'

„Rakve nepropouštějí vzduch, když jsou ovšem pořádně zavřené,“ mnil Brent. „Každý člověk se uvnitř udusí do dvou nebo tří hodin. Dokonce i v případě, že by rakev nebyla vzduchotěsná, má za běžných okolností nad sebou bezmála dva metry zeminy. Jak by se sakra mohl dostat do rakve vzduch?“

Kate vysunula náramek po předloktí.

„Máte vůbec ponětí, do jakého průšvihů bychom se mohli dostat? Taky bychom mohli skončit se žalobou pro urážku na cti, kterou nám můžou na krk hodit lékaři z nemocnice, majitel pohřebního ústavu a rodina té dívky.“

Představa Sally Donaldsonové ležící v hrobě se jí znovu vrátila a pak si hned vybavila Sally Donaldsonovou rozporcovanou na pitevním stole s mozkem posazeným na hrudníku. „Ale vždyť je to pravda,“ naléhala Kate.

„To se dozvíme až po soudním vyšetřování, souhlasíte?“

„Jenomže já to chci zjistit dřív, hned. A není vyloučeno, že to budu vědět ještě dnes večer, při troše štěstí.“

„Dost,“ uzavřel Terry Brent, „už o tom nechci slyšet ani slovo, dokud nebude zahájeno vyšetřování, rozuměno?“

Zapomeňte na to. Nepřeju si, abyste čmuchala v nemocnici a otravovala s tím kdekoho!“

„Dovolíte mi alespoň promluvit s doktorem Sellsem?“

„Nebudete už o tom mluvit s nikým, pochopila jste to?“

„Vy na to přidělíte někoho jiného?“

„Ne. Je to fůra žvástů. Už se tím nehodlám zabývat.“

„A co když vyšetřování ukáže, že jsem měla pravdu?“

„To by bylo něco jiného. Pak si povídejte, s kým chcete. A taky si uvědomte, že se můžete dostat do velkého průseru, pokud jste neměla pravdu. Přehraboval se na stole a podal jí kus papíru. „Když jste tak zažraná do příběhů o nebožtících, kteří si vyšlápnu zpátky mezi živé, máte zrovna dnes večer příležitost o tom napsat.“ Byla to tisková zpráva.

SLAVNÉ SVĚTOVÉ MÉDIUM NAVŠTÍVÍ HOVĚ

Dora Runcornová uspořádá jasnovidický večer v Obecním domě v Hově v úterý, 23. října v 19.30.

Dora, autorka pěti celosvětových bestsellerů, včetně knihy Světlo na konci tunelu, předvede úžasné ukázky jasnovidectví a komunikace se zemřelými.

„Vy mě tam posíláte?“ ujíšťovala se Kate.

„No jo, můžete pak o tom napsat cokoli, klidně ji ztrhat, pokud chcete, stejně jsou to všichni šarlatáni. Mně to vadit nebude.“

Kate opustila Brentovu kancelář znechucená a plná obav. Bála se, že se mohla zmýlit v případě Sally Donaldsonové. Bála se, že se někdo snaží zahladit stopy. Znepokojovaly ji ty nehty. Skutečnost, že nebyla pitvána, ji také zneklidňovala. Vrátila se zpátky ke svému stolu a vytočila číslo doktora Martyho Morgana, sloupkaře jejich listu pro lékařské otázky, s nímž mluvila už dnes ráno. Když se ho zeptala, jestli už něco neví, ztichl a zamyslel se:

„Mám na to téma nějaké pojednání,“ řekl jí. „Najdu ho a pak vám to pošlu, pokud vám vyhovuje?“ Kate se zeptala, jestli může přijít hned teď, že by si to raději vyzvedla.

Kapitola osmnáct

Doktor Ian Cuthby, přednosta katedry anatomie na lékařské fakultě v Královské nemocnici, stál na stupínku. Robustní pomenší muž s upravenými piskovými vlasy a příjemným úsměvem teď šermoval rukama ve vzduchu, aby všechno důkladně a s chirurgickou precizností vyložil.

Tři sta šedesát studentů v bílých pláštích si psalo poznámky a očekávalo konec přednášky s podivným morbidním napětím a jistou nervozitou. Většina z nich nikdy předtím mrtvého člověka neviděla.

Jednu mrtvolu sdíleli vždy čtyři studenti. Byla určena k jejich výuce a týden po týdnu během dvanácti měsíců na ní pracovali. Strojem předtištěné schéma určovalo harmonogram výuky a zde také byly základní údaje o každé mrtvole.

Harvey Swire měl přiděleno číslo padesát dva. Poznámka na tabuli, týkající se této mrtvoly, vypovídala o tom, že šlo o šestasedmdesátiletého muže, který zemřel na srdeční selhání. Pracoval jako státní úředník a žil někde ve východní Anglii. To bylo všechno.

Přednáška spěla ke konci. Doktor Cuthby zvýšil hlas, aby utišil rostoucí neklid v sále. „Než půjdeme dovnitř, rád bych vám připomněl to, co jsem vám říkal už předtím.“ Jeho skotská výslovnost drnčela celou posluchárnou. „Jsou to lidé, kteří věnovali svá těla pro vědecké účely. Každé tělo je darem a výrazem dobré vůle a my si hluboce vážíme toho, že je zde máme. Mějte na mysli, že jsou to lidé. Lidé, kteří tady byli na světě a byli živí právě jako my. Respektujte to a chovejte se ke každému z nich stejně, jako by šlo o člena vaší rodiny.“

Nastalo ticho.

„A všechno zůstane s mrtvolou, jestli mi rozumíte. To znamená, že si nepřeji, aby jakékoli končetiny nebo pohlavní orgány byly předmětem nějakých vašich neaptných vtipků. Když skončíte práci v závěru roku, ostatky budou pohřbeny klasicky nebo žehem, abychom naplnili jejich přání.“

Katedra anatomie byla umístěna v nejzazším koutě areálu, až za kuchyněmi, prádelnou a márnici. Harvey rázoval téměř v čele šiku studentů pochmurnými chodbami, nejdřív zatočili doleva, pak doprava, kolem stěn lemovaných azbestovým potrubím. Chvillemi měl dojem, že postupuje lodním podpalubím.

Každé ráno, když se probudil, hučelo mu v hlavě a pravidelně ho bolela. Už se smířil s tím, že to tak prostě zůstane. V pravé ruce třímal už hodně ohmatanou pitevní příručku a pitevní nástroje v plátěném pouzdře. Cítil se v bílém plášti

velice dobře a sebejistě.

Světle modré dvojité dveře na konci chodby byly označeny nápisem VSTUP POVOLEN POUZE V BÍLÉM PLÁŠTI. Právě křídlo dveří se trvale otvíralo a neslyšně zavíralo, jak studenti průběžně přicházeli. Důvěrně známý pach formalínu praštil Harveyho do nosu a jeho štiplavost se násobila, když přicházel blíž.

Několik studentů se potloukalo venku, jako by ještě nebyli připraveni a potřebovali poslední povzbuzení. Pohrdlivě je míjel a vstoupil přímo do místnosti. Atmosféra sálu mu učarovala a okamžitě ho pohltila.

Uvnitř bylo mrtvolné ticho. Nebožtíci leželi v řadách pod bílými přehozy na kovových lavicích, doplněných ještě hnědými kbelíky. Tep se mu zvýšil. To ticho, naprostá nehybnost, nepřítomnost jakéhokoli vzruchu. Jako v katedrále nebo klášteře. Byla tam vysoká klenutá okna a stěny obložené kachlíky v barvě hráškové zeleně. Tabule s neumělými anatomickými schémata, dřevěné a plastické modely vnitřních orgánů ležely na podstavcích, na okenních parapetech a na policích. Jeho kroky vrzaly po hnědém linoleu, které pokrývalo celou podlahu. Na pravé straně místnosti ještě stála lavice s kovovými držáky, na nichž byly ručníky a cívky papírových ubrousků. Nad každým stolem s mrtvolou visela na řetízích zářivka. Přesněji nad vystupujícími reliéfy bílých přehozů.

Konverzace vázla. Všude kolem bylo slyšet šoupání a povrzávání gumových galoší, posmrkávání a pak jen ticho. Jako by každý, kdo vstoupil do tohoto sálu, také na okamžik zemřel.

Číslo padesát dva našel až ve vzdáleném koutě místnosti. Objevil tam, kromě jiného, srovnané nějaké haraburdí, prázdné lavice, pojízdná nosítka s rozbitým rámem a velkou skleněnou kád' s lidskými orgány naloženými ve formelu. Harvey sledoval nehybně zvlněné prostěradlo. Pod ním mohl tušit tvar hlavy a těla, mohl přímo vidět jednu nohu vykukující ven. Netrpělivě čekal na své tři kamarády, až se k němu připojí. Podivné vzrušení v něm vzrůstalo. Chtěl se už už podívat na obličej mrtvolky a dotknout se jí. Cítit, jaký je to rozdíl dotýkat se mrtvolky proti živému tělu.

První se dostavil Gordon Clifford, bodrý vtípálek, kterého vlastně nikdy Harvey pořádně neznal. Pak se přišoural důstojně a vážně student Thomas Piper a nakonec o několik minut později dorazil s omluvou, že se ztratil, vykulený studentík téměř bez brady, nazývaný přeck Hedley, jehož otec byl prezident, vlastně pvezident, jak říkal, Královského chirurgického kolegia.

Harvey si je popořadě prohlédl. Váhali a vykuleně hleděli na přehoz, jako by se báli, že se najednou posadí. Pokročil tedy vpřed a prostěradlo začal stahovat.

Čpavý pach formalínu ještě zesílil a pátil ho v očích. Mrtvá tvář toho muže byla kryta maskou z vlhkého mušelinu až k hrdlu, které svou šedohnědou barvou připomínalo hřbet dávného plaza. Harvey zvolna odstraňoval mušelin a divil se, jak je mrtvá pokožka na dotek chladná a vlhká.

Muž měl pihovatý obličej, jehož kulatost byla ještě zvýrazněna vyholenou pleší. Jeho výraz nabyl jakési vyrovnanosti nebo smíření, jako by odevzdaně usedl do zubařského křesla.

Harvey sejmul přehoz z hrudníku, a tak mohl zjistit, že celá kůže měla tutéž hnědošedou barvu. Na hrudi odhalil jizvu, která svědčila o někdejší operaci srdce. Harvey se zalykal výpary formolu a stáhl pokrývku níž. Odkryl pupek, pak penis, tak svrastělý, že ho bylo těžko rozeznat od skrota, na němž spočíval.

Obnažil stehna mrtvolky, pak končetiny. Zastavil se však překvapen tím, že levá noha byla pod kolenem amputována. „Nějaké klouzky nás předběhly,“ rozhořčil se Clifford.

Preck Hedley získal žlučovitou zeleň. Harvey naproti tomu cítil jisté rozladění. Tou barvou a podivnou kůží vypadal jako krejčovský panák, a ne jako člověk. Piper ohromeně přihlížel. Gordon Clifford se křečovitě culil. Hedley se prudce otočil, zlomil v pase a vrhl na podlahu a na svůj bílý plášť rajčatové slupky, krájenou karotku, nějakou tekutinu a celý zbytek žaludečního obsahu. „Promiňte,“ zahuhlal a vytratil se hledat kbelík a hadr.

Harvey ohnul prst a mírně ho vtlačil do ramene mrtvolky. Bylo to, jako by se dotkl sklenářského tmelu.

„Hej, Harvey,“ lekl se naoko Gordon Clifford, „nedělej mu to, vždyť nám ho vzbudíš.“

Harvey se zasmál. Vždycky si myslel, že Clifford je pitomec. Myslel si ale o každém, koho potkal na chodbách školy, že je hlupák. Věděl, že musí dodržovat pravidla. Chovat se příjemně a být zábavný. Tehdy ve škole udělal chybu, když jim odhalil své tajemství, kterému nebyli schopni porozumět. A také byl příliš vážný. Tím si lidi spíš znepřátelil, těžko s ním vycházeli a holky s ním nechtěly chodit do postele. Lidi byli strašně nedokonalí a neschopní, ale nedával jim najevo, že to o nich ví.

Piper pečlivě studoval učebnici. „Musíme začít tady vzadu,“ oznámil, „kdo by si chtěl udělat první řez?“

Harvey otevřel vlastní učebnici a pročetl rejstřík. Hrudník. Břicho. Srdce. Krk. Končetiny. Vůbec to ale nepotřeboval číst. Měl všechno prostudováno tak pečlivě, že celé úseky znal z paměti.

„Musíme ho obrátit,“ doporučil.

Padesátdvojku převálili na břicho. Prcek Hedley stále ještě nebyl na místě. Harvey si vybalil ze svého pouzdra nový lesklý skalpel a pohlédl na schéma. Čepel zatlačil na kůži v oblasti šíje a musel důkladně přitlačit. Překvapila ho tuhost kůže a že při řezu vydávala divný chřestivě páravý zvuk. Táhl čepel pomalým tahem dolů, po celé délce zad a břit skalpelu zvolna zaplavovala čirá mazlavá tekutina.

Položil si otázku, jak asi přicházela smrt právě v případě padesátdvojky. Vznášel se také nad vlastním tělem, řítit se také temným tunelem, padal, až spatřil jasné světlo, a byl pak přivítán matkou? Mohl tam zůstat, nebo ho poslali zpět. Co když právě teď se vznáší u stropu této místnosti a dívá se? Pozoruje ho?

Někteří lidé věří, že duše mrtvých se vznáší nad tělem, dokud není pohřbeno. Že se nemohou osvobodit a uniknout, dokud je uvnitř byt' stopa života. Do příštího světa se dostanou pouze tehdy, když už nemají žádné tělo, když už nic nezbyde.

Člověk nemusí být ještě mrtvý, když ho pohřbí. Vlasy mu dále rostou, nehty právě tak. Dokonce i v případě, kdy z mrtvého těla vypustí krev a naplní cévy formalínem, v něm život běží dál, hniloba a bakterie. Trvá roky, než se tělo

rozpadne. Roky, po které se člověk nad ním může vznášet, pozorovat ho. Pozorovat tělo, z něhož stále ještě není osvobozen.

Musíš se vrátit.

Ty můj chlapečku, Bůh je z tebe velice nešťastný.

A co když se člověk nemá kam vrátit? Jenom do mrtvého tlejícího těla, co potom? Nebo co když člověka zpopelní?

Není právě tohle peklo? Být pouhou duší bez těla? Být z onoho světa odeslán zpátky a beznadějně jen tak plout a shlížet? Navěky?

Zdvihl oči obezřetně ke stropu zaujat úvahou, jestli zde v této místnosti nejsou pod stropem duše přítomných mrtvých, které se v tuto chvíli nad nimi vznášejí a plují jako ryby. Duše, které křičí, jakmile si uvědomily, že budou muset pozorovat, co se děje s jejich těly.

Zůstaly vězet v hrozivém předpeklí.

Nebo tam není nic? Vůbec nic? Jenom smrt a pak vůbec nic? Když nastane mozková smrt, všechno uhasne?

Zima v místnosti ho prostoupila a pach Hedleyových zvratků ho vrátil do vzpomínek, které ho pronásledovaly.

Angie.

Neovládl se.

Schizo.

Od té doby se skutečně bál. Děsil se svých nadpřirozených schopností. Tlumila ho jedině farmaka. Chlorpromazin. Dvacet pět miligramů třikrát denně a padesát na noc. Jeden z účinných léků proti schizofrenii, který objevil v knihovně Britské lékařské asociace hned den poté, co mluvil s Angie. Sám si předepsal opakovatelný tříměsíční recept, který sebral z otcova bloku ve stole.

Věděl, že nebude problém, kdykoli si zásoby doplnit. Už se sprátlil s úřednicí v nemocniční lékárně, vyložil jí, že se zajímá zejména o farmakologickou stránku medicíny, a ona mu ochotně předvedla sklady. Věděl, kde jsou police s psychiatrickými léky a jak se vedou záznamy. Tablety mu každé ráno způsobovaly bolesti hlavy a byl po nich otupělý, ale jinak mu nevadily. Po každém týdnu, který minul a ony stavy klamných přeludů se nedostavily, se přesvědčoval o tom, že Angie zřejmě určila jeho diagnózu správně.

Odhrnul kůži a pohlédl na tkáň paravertebrálních svalů padesátivky. Naložené maso. Jako kterékoli zvíře.

Poodstoupil a práci přenechal Cliffordovi.

Tato místnost, od které si dříve tolik sliboval, nebyla vlastně tím pravým místem. Mrtví tady byli už velice dlouho, až příliš dlouho. Těšil se na tento den déle než deset let, snil o tom, že to, co teď dělá, bude provádět s opravdovým tělem, lidskou bytostí. teď ale pochopil, že to není správné oddělení, že to není správný obor.

Nejsou to mrtví, kteří mu dají odpovědi. Musí je hledat mezi živými.

Kapitola devatenáct

Úterý, 23. října

Poutače na vnější zdi betonové budovy obecního domu zobrazovaly na fotografii sedmdesátiletou ženu s peroxidovým natupírovaným účesem, za níž zářilo nejasné světlo připomínající svatozář. Měla na sobě průsvitnou slavnostní róbu a ve tváři široký královský úsměv, kterým se vítají davy z dvířek letadla.

DORA RUNCORNOVÁ NEJSLAVNĚJŠÍ MÉDIUM NA SVĚTĚ DNES VEČER V 19.30 upřesňovalo oznámení pod textem.

Kate Hemingwayová se zařadila do fronty. Nikdy předtím takový zážitek neměla, s médii se dosud nesetkala. Přesto však jakousi neurčitou představu měla. Byla otrávená z této povinnosti, rozhodně raději by se vydala do kina na Ducha s Eddiem a kolegy z kanceláře. Ještě pořád byla bez sebe vzteky z toho, jak jí Terry Brent před několika hodinami vynadal. Teprve teď se začala trochu uklidňovat. Dobrou půlhodinu byla tak rozčilená, že na kus papíru dokonce naškrábala výpověď, pak se jí to ale rozleželo.

Je to blbost, přesvědčovala sama sebe. Je to jenom článek. Přejde jiný. Zapomeň na to. Jenomže to právě nedokázala.

Nešlo totiž o obyčejný článek. Děvče bylo jen o rok mladší než ona a to na ni zapůsobilo. Zneklidňovaly ji ty nehty,

vadil jí Brentův přístup a klid jí brala i asistentka Mandy, která byla překvapena faktem, že pitvu neprovedli hned.

Nebylo to v pořádku. Nejhuř hodnotila výstup s Terry Brentem. Kriste pane, vždyť je to novinář, měl by se o tyto věci zajímat, dobrat se pravdy.

Pak se jí opět zmocnily pochyby a sevřel se jí žaludek. Co když je vedle opravdu ona?

Někdo za ní jí šlápl na patu. Bolestí ucukla a postoupila dopředu.

„Promiňte,“ řekl nějaký hlas. Sundala si botu a promula patu. Fronta se hnula dopředu. Podala svou čestnou

vstupenku uniformovanému muži a vstoupila do haly. Byla to typická moderní magistrátní místnost, rozlehlá a

vzdušná, abstraktně vymalovaná s basreliéfovou výzdobou stěn. Sál vyplňovalo přibližně pět set oranžových

plastikových židlí, z nichž asi dvě třetiny už byly obsazeny. Z reproduktorů se tlumeně nesla černošská spirituální

hudba. v Kate se usadila vzadu, překvapena různorodostí diváků. Čekala spíše sestavu modravých přelivů a apartních kloboučků, ale většinu auditoria tvořili mladí a moderně oblečení lidé, tak mezi dvaceti a pětatřiceti. Houfovali se zde i lidé starší, oblečení v nejlepších nedělních šatech, aby před svými drahými zesnulými vypadali elegantně, pokud by se tu snad nějakí objevili.

Na pódiu stálo bílé koženkové křeslo a stůl pokrytý bílým ubrusem. Na něm byl košík žlutých a bílých umělých květin, které ukrývaly mikrofon. Do sálu vstupovali další lidé. Kate vylovila z kapsy svůj notes a schovala ho pod sako.

Začala nasávat atmosféru.

Světla na pódiu se rozžářila a vysoký světlolvasý muž se dvěma zlatými náušnicemi ve žlutém smokinku vykročil přes

jeviště s mikrofonom v ruce.

„Dámy a pánové, někteří z vás se možná už s Dorou setkali. Těm, kteří tuto zkušenost ještě neudělali, mohu slíbit unikátní zážitek. Právě teď se vrací z mezinárodního turné a její energie vrcholí. Dnešní večer začne vzkazy vašich milovaných, kteří nás opustili. Poté provede několik uzdravení a ty, z vás, kteří to potřebují, srdečně zve, aby tady zůstali.“ Zdvihl obřadně ruku a ukázal řadu bělostných zubů: „Dámy a pánové, přichází Dora Runcornová!“ Jak odcházel směrem doleva, žena médium vstoupila na jeviště do jasů reflektorů a za zvuků fanfáry zprava. Měla na sobě bělostné šaty se stojatým límečkem s krajkami.

Kate pocítila zachvění na šíji. Připomnělo jí to bílý satén, nabírání a krajky, jimiž byla vyložena rakev Sally Donaldsonové.

Dora se usmála tím svým královským úsměvem, uklonila se a pokynula do hlučného aplausu. Pak se usadila do bílého křesla a odkašlala si. Hudba a potlesk ustaly a bylo slyšet jen šum mikrofону, který zesílil v rachot, když si ho upravovala.

Vypadala menší, než dělala dojem na plakátu, a trochu baculatější. Na sobě měla navrstvený mejkap jako zpěvačka v nočním baru.

„Je skvělé být zde s vámi, drahouškové,“ její hlas byl drsný a nepostrádal venkovský přízvuk, „právě jsem se vrátila z Ameriky. Dvacet sedm měst během šesti týdnů. Jak úžasní jsou ti Američané. Mají tak silné spirituální pouto s touhle zemí. Já však cítím mnohem silnější spirituální spojení s vámi, dnes večer zde.“

Dora Runcornová rozhazovala ručkama jako motýlek, třepotala prsty, přivírala oči a zhluboka dýchala.

„Dnes je zde v tomto sále velmi mnoho energie. Vypadá to na výtečný večer. Kolem sebe cítím tolik vašich přátel a příbuzných, že vůbec nevím, kde začít. Nyní vnímám jméno Wrekin ve Skotsku.“ Otevřela oči. Starší žena s bílými vlasy se přihlásila. „Jde o muže jménem Wrekin, ten právě nedávno zemřel. Je to tak?“ Žena přikývla. V sále bylo absolutní ticho.

„Chce, abyste předala vzkaz nějakému Farquharsonovi. Znáte někoho, kdo se jmenuje Farquharson a zamýšlel v minulých šesti měsících změnit bydliště nebo zaměstnání?“

Žena v sále zavrtěla hlavou.

„Myslím, že je to Farquharson,“ trvalo na svém médium „ne?“

Bělovlasá paní zavrtěla hlavou znovu.

„Podržte to v paměti, drahoušku. Cítím, že vysvětlení přijde během jednoho nebo dvou dnů.“ Opět zavřela oči a zhluboka se nadechla: „Nyní zde mám poselství pro někoho, kdo se jmenuje White nebo Whiting.“

Tři ruce v sále se zvedly.

„To je vzkaz od muže, který říká, že zemřel asi před rokem.“

Dvě ruce opět zmizely. Ta zbývající patřila ženě kamenných rysů, téměř čtyřicetileté, v téže řadě v níž seděla Kate.

Měla dlouhé zrzavé vlasy stažené vzadu do uzlu a na sobě zelené sáčko.

„Ten muž byl váš otec, vidíte?“

„Byl to můj manžel.“

„Promiňte, drahoušku. Bylo to poněkud rušeno, neslyšela jsem dobře. Vytýká mi, že jste mu vystěhovala jeho pokoj.“

„Já jsem se přestěhovala,“ odvětila žena chladně.

Z Dořina hlasu se vytratilo trochu přesvědčivosti a sebejistoty. „To mám právě na mysli,“ sebevědomí se obnovilo, „změnila jste zřejmě polohu jeho křesla v tom novém domě.“

„Já jeho křeslo prodala,“ odpověděla žena. Dora se vítězoslavně usmála.

„To je právě to, co mi chce sdělit, drahoušku. Že jste mu vystěhovala kus jeho života, dotklo se ho, že jste to udělala.“ Rozzářila se, přivírla oči a setrvala chvíli v tichu.

„Mám tady vzkaz od někoho, kdo se jmenuje Parks a pochází ze západní Anglie.“

Dívka s kudrnatými černými vlasy vystřelila nahoru ruku a o něco váhavěji ji následovala starší žena.

„To je poselství od někoho, kdo se jmenuje Bili.“

Starší dáma svou ruku opět spustila.

Médium se podívalo na děvče. „Jde pravděpodobně o vašeho strýce, mohlo by to tak být?“

„Je to můj otec.“

„Ano, vnímala jsem to tak. Bud váš strýc, nebo otec. Zemřel přibližně před pěti lety?“

„Před deseti.“

„Varuje vás v souvislosti s nějakými schody. Dělá si velké starosti kvůli uvolněné tyči z koberce na schodišti, tak nějak.“

„Žijeme v přízemním domku,“ upřesnila dívka. V sále se ozval smích.

„Domnívám se, že si dělá starosti o vaši sousedku. Žije tam nějaká taková paní, která by měla ve svém domku schodiště?“

Dívka přikývla.

„Chce ji upozornit na hrozící nebezpečí. Velice na té věci trvá.“

Kate si čmárala poznámky a přitom se cítila podrážděná. Ta ženská se vyvlíkla ze všeho. Byla to mistrovská ukázka pohotovosti a Kate jenom nechápala, jak velké množství lidí to opravdu žere.

„Teď tady mám vzkaz pro někoho, kdo má kořeny v Americe. Je to poselství pro někoho, kdo v Americe měl bratra, který zemřel přibližně před deseti lety. teď se mnou chce mluvit.“

Zájem Kate mírně vzrostl.

Dora Runcornová seděla se zavřenýma očima. „Nevnímám to zcela přesně, ale snaží se mi sdělit, že teď je zde v sále jeho sestra.“

Kate viděla, jak se zvedly tři ruce.

„Říká mi, že zahynul při neštěstí na moři. Plul na jachtě, mluví o tom, že ho zachytila plachta a vrhla přes palubu do vln.“ Kate se v hrudníku rozbušil perlik. Ty tři ruce pomalu poklesly dolů. Médium pokračovalo s očima zavřenýma.

„Pokouší se vyjevit mi své jméno. Může to být Harry.“

„Howie,“ zamumlala si Kate sama pro sebe.

Dora Runcornová měla oči stále zavřené. „Ano, myslím, že je to Harry. Bylo mu osmnáct let, když se mu to stalo, ale vy jste stále jeho malá sestřička a on se chce o vás starat. Chce vědět, jestli máte pořád ještě tu hračku, které jste říkala Keith. Ukazuje mi teď opičku.“

Fífa. Kate vytřeštila na ženu oči celá ochromená. Její hadrová opička, Fífa.

„Z něčeho má velký strach.“ Jasnovidka otevřela oči a svůj pohled zaměřila přímo na Kate. Ani nemusela zvedat ruku. Dora Runcornová to věděla.

Kate se dívala na bílý satén, na krajkoví a viděla spíš obličej Sally Donaldsonové než Dory Runcornové.

„Upozorňuje mne, že vám hrozí velké nebezpečí od něčeho, čím se zabýváte nebo byste se zabývat mohla při své práci. Nesmíte v tom pokračovat!“ Kate vnímala, jak se jí pokožka stahuje kolem hlavy jako svěrák a kůže na krku jí tuhne.

„Hlas mu příliš zeslábl. Špatně ho slyším. Mluv hlasitěji, drahoušku,“ vykřikla a pak nastalo ticho. „Chce, abyste toho nechala, nemíchala se do toho.“ Zavřela oči. „Chce mi říct jméno, zní to nějak jako wire, drát. Pokouší se mě upozornit na slovo wire drát, pokud mu rozumím.“ Otevřela opět oči. „Máte něco společného s elektřinou?“

„Dá se to tak snad říct,“ připustila váhavě.

„Musíte být velmi opatrná všude tam, kde se objeví drát. Myslím, že říká, že se nemáte dotýkat žádného drátu. Něčeho nového, co souvisí s drátem. Vy tomu rozumíte, drahoušku?“

Kate polkla a pokusila se promluvit nahlas: „Snad trochu, ale není to příliš jasné. Nemůžete to upřesnit?“

Žena na jevišti zavřela oči znovu. „Bojím se, že ho ztrácím. Dělá si o vás velké starosti. Nesmíte se zabývat tou vaší novou věcí.“

Kate hučelo v hlavě.

„Uvažujte o tom, drahoušku. Pravděpodobně se to vysvětlí během nejbližších dní.“

Kate seděla v naprostém tichu, slyšela pouze tlukot vlastního srdce a žaludek jí plul na vodě. Harry. Howie. Před deseti lety. Nehoda na moři. Amerika. Bratr. Sestra je přítomna.

Pokud to byla náhoda, pak šlo o příliš mnoho šťastných náhod za sebou.

„Teď tady mám poselství pro někoho, kdo se jmenuje Mary,“ vyvolávala Dora Runcornová.

Několik rukou opět vyletělo.

„Je to od někoho, kdo nosí brýle. Ukazuje mi teď svoje brýle a stěžuje si, že jste na něj kvůli nim mívali vztek, protože je věčně ztrácel,“ sledovala přehlídku rukou. „Je to žena a jmenuje se myslím Betty.“

Po zbytek celého večera seděla Kate otupěle a zemleně. Rutinní práce běžela dál. Jména a všednosti, samé banality.

Nic z toho už téměř neposlouchala. V myšlenkách se vrátila do Bostonu, zpět k tomu dni, kdy si k ní její otec přisedl na postel a řekl, že její Howie se už nikdy domů nevrátí. Až do tohoto okamžiku.

Chce mě upozornit na slovo wire drát... Chce, abyste se do toho nemíchala, Zůstala ještě sedět na židli, i když celá akce už pomalu končila a lidé opouštěli sál. Muž ve žlutém smokinku se znovu objevil na pódiu a postavil na ně dvě oranžové židle. Pod jevištěm se vytvořila řada asi třiceti lidí a Kate se připojila za ně.

Fronta se pohybovala jen velmi zvolna. Dora Runcornová strávila s každým jednotlivcem několik minut, někdy pět, podle situace. Po hale chodili uklízeči, rachotili židlemi a rušili. Muž ve smokinku stál mezi křídly dveří a zíval.

Jasnovidka se na Kate usmála, když konečně přišla na řadu. Zblízka vypadala starší a unavenější.

„Promiňte mi,“ řekla Kate, „já žádné uzdravení nepotřebuju. Jenom bych chtěla vědět, jestli mi nemůžete říct něco víc.“

Nebyla si jistá, zda ji médium poznalo, nebo ne.

„Lituji, drahoušku, ale dnes už ne.“

„Mohla bych si u vás zajistit soukromé sezení nebo něco takového? Já si to ráda zaplatím.“

Žena se usmála. „To není v penězích, drahoušku.“ Svrážila čelo. Kate si všimla, že jí neunikl její notes. „Vy jste žurnalistka?“

„Ano,“ přiznala trochu zahanbeně Kate, ale pak si uvědomila, že se nemusí stydět. „Vy jste přece poslala do listu Sussex Evening News pozvánku.“

„Ano, jistě drahoušku, já je čtu.“

„Vy jste odtud?“ užasla Kate.

„Narodila jsem se a vyrůstala právě tady v Sussexu.“ Dora vytáhla navštívenku a podala ji Kate. „Zavolejte mi po neděli. Tento týden jsem na cestách. Privátní sezení nevedu, když mám turné, je to velmi vyčerpávající.“

„Děkuju, já se ozvu.“

„A jaké je vaše jméno, drahoušku?“

„Kate Hemingwayová.“

„Jste spřízněná s tím spisovatelem?“

„Ne, ale moc bych si to přála.“

„Jste velice pěkná, drahoušku. Někoho mi připomínáte, herečku. Dlouhé blondaté vlasy a příjemný obličej jako ten váš. Jenomže já na tyhle věci paměť nemám.“ Kate se usmála.

„Děkuju vám. Určitě zatelefonuju.“

„Příští týden, drahoušku. Zavolejte mi příští týden.“

Kate prošla prázdnou halou, minula hlídače sedícího na židli u stolku a vyšla do noci. Bylo jedenáct hodin večer, přšelo a ona ještě nic nejedla. A navíc nevěděla, co asi má u všech všudy o tom napsat.

Kapitola dvacet

Jednotka intenzivní péče ve třetím poschodí Královské nemocnice byla prostorná místnost bez oken s bělostnými stěnami osazenými litinovými radiátory, které v těchto týdnech byly už vypnuté, vzhledem k horkému pozdnímu jaru. Jednotka sloužila pro pět operačních sálů, které zajišťovaly všeobecnou chirurgii. Právě teď leželi čtyři pacienti na mobilních lůžkách, velmi bděle sledováni sestrami z jipky a studenty.

Harvey Swire seděl vedle lůžka staršího muže, který se ještě úplně neprohrál z anestézie po chirurgickém výkonu pro aneurysma na břišní aortě. Do konce letního semestru třetího ročníku zbývalo ještě šest týdnů. V sále bylo vedro, jenže neodhadl počasí a navlékl se do teplého obleku a vlněných ponožek, a teď se cítil podrážděný a znuděný. Pokukoval chvílemi do dnešního vydání Daily Expressu, které leželo vedle něj. Jeho oči neustále přitahovala jedna fotografie. Přečetl si palcový titulek: MASAKR V KENTU.

Čtyři studenti, dva mladíci a dvě dívky, byli zastřeleni vojáky Národní hlídky na Kentské státní univerzitě v Ohio při protestu proti válce ve Vietnamu. Obrázek na titulní stránce zachytil jednoho studenta v džínách, ležícího na zemi. Jeho ztuhlý a neživý pohled zírající do objektivu. Nějaká dívka klečela vedle něj a v hysterickém gestu s rozhozenými rukama křičela o pomoc. Ostatní studenti, jak se zdálo, vcelku nezáuťastně přecházeli kolem.

Byl to výtečný snímek zachycující okamžik smrti. Ten by si velmi rád zařadil do své kolekce.

Harvey teď chodil se studentkou zdravotní školy, rusovlasou dívkou, která se jmenovala Gail a byla úplně posedlá orálním sexem. Ještě stále užíval tablety a snažil se to skrývat před ní i před ostatními dívkami, které se kolem něj pohybovaly. S děvčaty to bylo jednoduché a se sestrami zvlášť. Pochopil už tajemství, jak je třeba o ně předstírat zájem, dávat jim najevo lásku, být příjemný a vtipný. Vlastně to bylo prostinké. Zrovna tak lehce mu šla i práce. Život je hra. Je třeba to ovšem pochopit, hrát ji a znát pravidla. Člověk může oblnout kohokoli, když zná pravidla hry. Někdy dokonce lze zmást sebe sama. Treba si namlouvat, že je normální, že nemá onu moc a nepotřebuje tabletky.

Několik nocí před zkouškami je vysadil. Pokoušel se opět vycestovat ze svého těla a přechíst si zase otázky. Jenomže tentokrát se mu to nevedlo. Možná že to byly příznaky signalizující ústup. Možná že se jeho schopnost už vytratila. Bez tabletek trpěl trvale závratěmi. Dokonce ztratil erekcí, byl náladový a nedokázal se ovládat. Zčásti opouštěl své tělo, ale nedokázal se oddělit beze zbytku. Bylo to, jako by hlídal sám sebe z kokpitu připevněného k vlastní hlavě. Gail se ho jednou v noci strašně polekala, když se na ni rozzuřil, a řekla mu, že asi moc těžce pracuje a teď se z toho složil a že je vůbec nějaký divný.

Napovídala mu spoustu věcí, které mu připomněly jeho první holku, Angie. Znovu se vrátil ke svým tabletám, k důvěrně známé ranní otupělosti a bolestem hlavy, které ho už tak dlouho provázely a které přijal jako nezvratnou skutečnost.

Bylo to tak skutečné jako muž, u jehož postele teď seděl a který byl strašlivě bílý jako mramor. Vždycky, když se vraceli pacienti ze sálu, vyhlíželi jako mramor, buď vypadali takto, nebo byli mrtví. Bez pomoci zelených hrotů na elektrokardiogramu bylo mnohdy velmi těžké rozpoznat ten rozdíl.

Tento muž byl živý. Na plastickém náramku na zápěstí měl jméno E. Meadway. Jedna z infúzních souprav byla zavedena do žíly na hřbetě ruky a zde byla jehla přelepena náplastí. Na hrudníku měl připevněny elektrody EKG, pod nimiž se táhla čerstvá dvacetimetrová jizva. Hadičky běžely vzhůru do solných a adrenalinových roztoků, které se pohupovaly v plastických obalech na infúzním stojanu. Kabely odcházející od jeho hrudníku směřovaly k elektrokardiografu. Ležel na zádech, paže bezvládně podél těla, oči měl zavřené a ústa otevřená. Neměl zdání o mosazné destičce připevněné na boku monitoru nad ním, kde stálo: Na paměť Louise Silversteina, 1968. Nebyl si vědom ani Harveyho, jehož povinností bylo hlídat jeho stav, než přijde k vědomí a než bude schopen bezpečného transportu na oddělení.

Pacientův hrudník se velmi pomalu a ztěžka, přece však rytmicky pohyboval. Dýchal už bez podpory, anesteziolog před dvaceti minutami vyjmul endotracheální kanylu. Harvey zhodnotil na monitoru krevní tlak: 148/70. To bylo v pořádku. E. Meadway přestál operaci i anestézii a navracel se postupně sám k sobě.

Hluboká anestézie. Dvacet kubíků brieťalu ho uspalo a jedno procento halothanu ho udržovalo ve spánku, protože během výkonu se objevily nějaké komplikace a operace se protáhla na téměř čtyři hodiny. Osm miligramů pancuronia paralyzovalo svaly tak, že chirurg mohl proniknout mohutnou svalovinou břišní stěny, aniž by docházelo ke kontrakcím. Patnáct miligramů haloperidolu a čtyřicet miligramů pavavereta k řízení krevního tlaku a k minimalizování krevní ztráty během operace. Harveyho fascinovala anesteziologická alchymie.

Muž na lůžku se zavrtěl, teď se brzy probere, pomyslel si Harvey. Ještě se krátce podíval na fotografii v novinách a pak na nohy v černých punčochách, na nichž se nesla přes oddělení sestra Anthea, která ho vzrušovala. Thomas Piper seděl u sousedního lůžka, na němž spočíval muž kolem čtyřicítky se zapatovským knírem.

Harvey strávil po Piperově boku jeden rok nad rozpitvanou mrtvolou, ale stejně by nemohl říct, že ho zná. Piper nebyl špatný kluk, byl vážný, seriózní, pilný, nijak přitažlivý. Prcek Hedley vyletěl, protože nesnesl pohled na krev, a Gordon Clifford se letos na jaře zabil při lyžování.

Po oddělení se rozvlnila hladina úzkostných hlasů a úsečných pokynů, které přicházely od lůžka starší paní. Sestra Anthea velmi naléhavě na někoho volala: „Sežeňte rychle doktora Crymbla.“

Harvey pohlédl přes rameno. Anesteziolog už byl na místě a vyloupl z obalu ampuli i se stříkačkou. Jeho mladší asistent Roland Dance, nafoukaný chlapík, který se rád předváděl studentům, zápolil s endotracheální kanylou v hrdle ženy. Ozvalo se klapání bot a Harveyho pozornost se znovu soustředila na jeho pacienta, který začínal lapavě a nepravidelně dýchat. Rozhlédl se kolem a na vteřinu jím projela obava, že ten člověk mu umřel přímo před očima a on ten okamžik propásl.

Až dosud se mu to podařilo jen jednou. Bylo to za podobných okolností jako dnes ráno u pacienta, který stejně jako E. Meadway podstoupil velkou břišní operaci. Po výkonu byl už extubován, teď byl už bez podpůrného dýchání a pak se najednou hroty na jeho monitoru vyhladily a křivka se oploštila do přímé linky.

Harvey mu bylo jasné, že je mrtev, zaznamenal přesně ten okamžik. Dokonce téměř cítil, jak ho opouští životní síla. Stál bezprostředně za resuscitačním týmem, který se houževnatě snažil přivést ho zpět k životu. Neuspěli. Během několika vteřin se mu z obličeje vytratila barva. Vytratilo se z něj ještě něco jiného. Harvey toužil po tom, aby mohl zvážit toho muže před příhodou a pak ihned po smrti. Byl si jist, že jeho tělo něco opustilo. Věděl to naprosto pozitivně. E. Meadway už vlastně také jednou zemřel. Přibližně před hodinou na operačním sále, kdy se jeho srdce zastavilo a chirurg i sestry o něj zápasili téměř dvě minuty, než ho opět vzkřísili. Zkoušeli defibrilátor, avšak bezúspěšně, nakonec mu aplikovali přímo do srdeční komory adrenalin. Pacient se probрал, ale nikdo si nebyl jist, zda mozek netrpěl nedostatečným přísunem kyslíku, což by mohlo znamenat nezvratné poškození. Byl to starší muž, sedmasedmdesátiletý, špatně reagující na vnější podněty. Po několik dní nikdo nebude schopen vyslovit se k jeho stavu, dokud nebude plně při vědomí a plně orientován.

Harvey ho sledoval v okamžiku jeho smrti, s roztaženými rukama a nohama pod zelenými rouškami na operačním stole. Byl to zvláštní pocit.

E. Meadway opět zalapal po dechu. Jeho oči se pootevřely a teď naznačil pohyb, jako by se chtěl posadit. Harvey zbystřil, vztyčil se u jeho lůžka a soustředěně ho sledoval. Muž hleděl přímo na Harveyho, který byl ohromen tím, jak se někdo může tak náhle a prudce probírat.

„No, nazdar,“ zamumlal E. Meadway chraptivým šepotem snad sám pro sebe, možná to řekl Harveymu, to si nebyl Harvey jist. Sledoval monitory. Hroty vln byly ostré. Muž se opět rozhovořil, stále šeptem, přesto bylo možné zachytit přízvuk z East Endu: „Pro Kristovy rány! Všechny jsem vás viděl. Čučel jsem na celou tu ztracenou operaci. Zahlídl jsem, jak se šťouráte v nose. Koukal jsem na to od stropu toho vašeho poďělaného sálu. Jo, ten chirurg mluvil něco, že jsem jim ujel. Snažil jsem se do něho dloubnout a vysvětlit mu, že jsem v pohodě, jenomže on to ten pacholek neslyšel.“

E. Meadway opět zavřel oči a znova usnul.

Harvey na něj ohromeně zíral. Vrcholky vln se poněkud oploštily. Během operace postával za Meadwayovou hlavou spolu s anesteziologem a jeho asistentem a sledoval chod přístrojů. Tak jak je běžné u velkých operací, anesteziologův prostor byl oddělen od pacienta zavěšenou rouškou, aby se zabránilo kontaminaci operačního pole z ventilačního přístroje.

Harvey věděl, že si na okamžik sňal masku a dloubil se v nose. Pamatoval si, že to provedl v okamžiku nejvyššího napětí, a byl si jist, že to udělal ve chvíli, kdy E. Meadway byl klinicky mrtev.

Nemožné. E. Meadway ho nemohl vidět.

Pochopil, že to bylo stejně nemožné jako to, co viděl, když ho při jízdě na kole srazilo auto.

Kapitola dvacet jedna

Středa, 24. října

Vypadalo to, že léto je nenávratně pryč, zbyla jen matná vzpomínka, která začala Kate splývat se všemi léty předešlými, podobně jako se navzájem prolínají představy a nakonec zůstanou pohřbeny pod vrstvou dalších, která neustále narůstá.

Ještě před měsícem slunce páliło tak, že bylo téměř nemožné připustit, že zakrátko nadejde slota a plískanice. teď horko nebylo ničím víc než pouhou iluzí. Do ulic se vkradla studená podzimní rána s hlubokými kalužemi na chodníku a zuřivými proudy vody crčícími z okapů. Obloha se potáhla šedivými víry mračen, které s deštěm ještě více temněly. Kate stála sevřena tisícím se davem před soudní síní Lewes Crown a zvažovala, zda ta věkovitá budova bude schopna všechny pojmout. Sexuální delikty zájem veřejnosti vždy přitahovaly a právě vyšetřovaný případ patřil mezi ty zvlášť ohavné a hnusné. Sedmačtyřicetiletý muž, samozvaný satanista, Hartley Briggs byl spolu se čtyřmi dalšími kumpány obviněn z únosu a provádění rituálních sexuálních praktik se šestnácti dětmi během posledních pěti let. Soudní síň připomínala nádražní halu, kde buď bylo nesnesitelné vedro, nebo nesnesitelná zima. Kate však přelstila tento jev mazaným figlem. Navlékla si na sebe bezpočet vrstev oblečení a postupně je odkládala. Ráda vypadala elegantně, kdykoli vstupovala právě sem. Napomáhalo jí to v rozhovorech se svědky, kteří bývali zmatení a nevěděli, kdo je kdo, a podléhali dojmům, že lidé v bezvadných šatech patří k soudu.

Měla na sobě černobílý vlněný komplet se vzorem rybí kost, který koupila za sníženou cenu u Fenwicka Ioni v lednu, bílou blůzu s malou černou sametovou vázačkou a nejlepší kabát, o němž věděla, že na ní vypadá skvěle. Byl z temně modré vlny a kašmíru a dlouhý do půli lýtek. I ten koupila se slevou. K tomu se dokonale hodila dlouhá vlněná šála od firmy Cornelia James, kterou si přehodila přes ramena. Na nohou měla hladké punčocháče a černé lakované boty s nízkým podpatkem.

Tyto botky vypadaly poněkud obnošeně. Však je také nosila několik let. Jenomže letos šly obchody špatně a mnoho krámu časovalo své slevy na vánoce, proto bylo vhodné nějaký týden vyčkat. Většinu svých šatů si opatřila v doprodejích. Milovala příjemné měkké materiály, pohodlné a kvalitní boty, a toto byla jediná cesta, jak si je dovolit. Hlavou jí projel záblesk bolesti jako důsledek probdělé noci. Převalovala se v posteli a zabývala se tím případem, vyděšená a zmatená. Pořád viděla Sally Donaldsonovou v rakvi s jejími olámanými a roztřepenými nehty a pak zase tutéž Sally Donaldsonovou na pitevním stole s nehty dokonale upravenými a bezvadnými. Zase viděla vzteklý obličej Terryho Brenta a znovu slyšela slova Dory Runcornové.

...říká mi, že zahynul při neštěstí na moři. Plul na jachtě, mluví o tom, že ho zachytila plachta a vrhla přes palubu do vln.

Naprosto přesně.

Harry. To bylo méně přesné. Harry, Howie, znělo to podobně. Hodně podobně.

Chce vědět, jestli máte pořád ještě tu hračku, které jste říkala Keith. Ukazuje mi teď opičku.

Fífa. Kriste pane.

Upozorňuje mne, že vám hrozí veliké nebezpečí od něčeho, čím se zabýváte nebo byste se zabývat mohla při své práci... Chce, abyste toho nechala a nemíchala se do toho.

Pokouší se mě upozornit na slovo wire drát, pokud mu rozumím.

Wire, drát. Reportáže se posílají po drátech. Polovina její práce jde po drátech. To je ovšem velice neurčitě a nejasné. Obojaké. Je to právě takové jako články, které o jasnovídcích četla. V daném okamžiku člověka přesvědčí, pak se mu to ovšem rozleží a on si uvědomí, že hovořili tak, že si sdělení či věštbu lze vysvětlit tisícerým způsobem. Nebylo tam nic konkrétního. Snad jen Fífa. Harry. Jachta.

Zachvěla se, když si vybavila její pohled. Jako by to ta žena věděla, jako by ji někdo řídil.

Co ty nehty? Možná šlo jen o kousíčky látky nebo to byla vysušená placenta, co dělalo dojem zlámaných nehtů.

Možná.

Pokud to celé je omyl, pak to znamená padáka, zažalují ji a její kariéra bude v háji. Dovedla si vybavit svou sestru Daru, jak to jízlivě glosuje. Tomu trdluje čtyřicet a je naprosto k ničemu. Kariéra žádná, kluka nemá a nedovede si ani udržet práci.

Vzpomněla si, že ve čtyři hodiny je klavírní vystoupení malé školačky ve škole v Brightonu, a ona slíbila, že bude u toho, ovšem teď nevěřila, že to stihne. Ráda pracovala na reportážích s dětmi. Povzbuzovala je.

Dav se pomalu hnul, asi tak jako zubní pasta, která se cpe zpátky do tuby, směrem k uzoučkým dřevěným dveřím, jež vedly na galérie pro veřejnost a tisk.

Police postávala před soudem a snažila se udržovat průchod k hlavnímu vchodu. K němu spěšně kráčeli lidé a skláněli hlavy před deštěm. Byli to soudci v parukách a talárech, několik mužů a pár žen v elegantním oblečení, nejspíš advokáti.

Na chodníku zevlovala hrstka otrhanců, kteří něco pokřikovali a pak přes celý chodník rozvinuli transparent s nápisem HARTLEY NEVINEN.

Znenadání někdo ze zadu Kate dloubl prstem a promluvil úsečným hlasem: „Nemáš náhodou vykopávat hroby?“

Otočila se. Za ní se zubil Patrick Donoghue v zimníku s límcem ohrnutým nahoru a rozesmátýma očima.

„Řeknu ti, ty mě jako novinářka přivádíš k zoufalství. Máš bezkonkurenčně nejžhavější případ, který se tady kdy udál, a místo abys po něm šla, trávíš čas v soudní síni.“

„Já si to nevybrala.“ Byla ráda, že je právě dnes tak dobře oblečená. Reportér z Daily Mail si ji uznale změřil. On sám svůj standardní švih nepostrádal. Jeho šaty, sice vypadaly mírně opršale, ale nikdy nebyly špinavé. Lahvově zelené manšestráky, hnědé boty a košili pod pleteným svetrem, tvídové sako, které nejspíš podědil po otci, a k tomu ten jeho vojenský napřímený postoj. Kate vzrušoval a přitahoval. Byla ráda, že ho vidí, a hned se cítila jistější.

Postoupili o několik krůčků vpřed. „Tak co je nového v té tvé slavné exhumaci?“

Kate pokrčila rameny. „Vzali mi to,“ postěžovala si a odfoukla z čela pramen neposlušných vlasů.

„Jak to vzali? Vždyť to je sólokapr.“

„Málem jsem dostala padáka.“

Podíval se na ni překvapeně. „V čem byl problém?“

„Vypadá to, že Terry Brent si myslí, že si to cucám z prstu. Prostě výplody ženské hysterie. Nikdo přece nebude zkoumat případ tak jasný, kdy mrtvá žena porodí v hrobě.“ Naklonila hlavu na stranu a čekala na jeho reakci.

„Cože? Porodí v hrobě? To přece nemyslíš...?“ Kate přikývla.

„Ale to v tom článku nebylo.“

„Dick Wheeler, zástupce šéfredaktora, si myslí, že by to čtenáře zbytečně stresovalo,“ pravila poněkud ironicky.

„A ona doopravdy porodila v rakvi?“

„To je přece naprosto běžné, aspoň tak to tvrdí Terry Brent. Nebožtíci tohle dělají podle něho prakticky pořád.“

„Mrtví se ale trochu pohnout mohou. Rigor mortis se rozvine a pak zase mizí. Někdy vydávají nářikavé zvuky, když se s nimi hýbe. Je to kvůli plynům, které se hromadí v břiše. Mrtvé tělo je věru odpudivá věc.“

„Opravdu se mrtvolý pohybují?“

„Ano, někdy se vyškrábou z hrobu a začnou tě honit,“ vyvalil na ni oči.

Kate se usklíbla. „Terry Brent mi říkal, že jsem nazdvihla celý klér v Sussexu. Prý do toho nemám strkat nos až do řádného vyšetřování.“

„Ten případ zná už celá Fleet Street.“

„To já vím. Včera odpoledne mě hledali z News of the World, z Mirroni, ze Sun a ještě z tuctu dalších novin.“

„A cos jim řekla?“

„Já se jim už neozvala.“

„To jsou skvělé kontakty, Kate. Pomůžou ti pryč z tohohle Zapadákova do velkého světa.“

„Že by mě pak zase poslali do Sussexu, abych udělala reportáž o exhumacích a sexuálních deviantech jako tebe?“

„V Londýně za to dostanu líp zapláceno.“

Kate si strčila ruce do kapes kabátu a nabrala za nehty chomáčky vlny. Na dně levé kapsy se krčil nějaký zmačkaný útržek papíru. Na okamžik byla papírkem zaujata a uvažovala, co to je.

„Nikdo se se mnou nebude bavit, pokud jsem udělala blbost.“

„Ty si opravdu myslíš, že ses mýlila?“

Ten papírek nic neznamenal, byl to jakýsi recept na šampón. „Ne,“ usoudila, „nemyslím. Ale nemám tušení, co se děje.“

Včera jsem ještě o tom byla přesvědčená, ale dnes...“ pokrčila rameny, „nevím. Mám zkušenost z Birminghamu, kde jsem se jedním nemocničním skandálem zabývala. Všichni najednou začali držet při sobě.“

„To je u doktorů úplně normální,“ řekl, „ve většině profesí se navzájem kryjí. Ale zdaleka už není tak snadné utajit patologické nálezy před koronerem.“

„Ta asistentka v pitevně byla překvapená, že pitvu neprovedli hned poprvé. A pozvali k ní místního patologa, místo aby zavolali někoho z ministerstva vnitra, což znamená, že to nepovažují za podezřelé.“

„Jak to víš?“

„Byla jsem u pitvy.“

„Oni tě tam pustili?“

Usmála se a zrudla: „Jo.“

„Neptám se jak,“ řekl.

„Bylo to snadné.“

„Jak jsi to přestála?“

„Málem jsem sebou švihla.“

„Já byl u pitvy jednou a doopravdy jsem omdlel, a to přesně ve chvíli, kdy cirkulárkou začali oddělovat vršek lebky...“ Zvedla hlavu a polkla. „Nemusím zase všechno vědět.“

„A jestlipak víš, čím se plní lebka, když se vypreparuje mozek.“

„Přestaň!“

„Starýma novinama. Nezapomeň, kde tvé články můžou skončit.“

„Díky, Patricku.“

„Na to si zvykneš.“

„Ani se mi nechce. Pátrají patologové po všech detailech?“

„Jsou dost pečliví.“

„A co nehty?“

„Patolog se snaží odhalit příčinu smrti, je to jeho džob. Pátrá po všem, co by s ní nějak mohlo souviset.“ Zvolna postupovali ke vchodu.

„Takže ty nikam nechodíš a nevyptáváš se? Nesháníš informace? Měla bys teď být přímo u zdroje a pronásledovat doktory v nemocnici.“

„To mi nemusíš říkat.“

„Opravdu věříš tomu, co jsi viděla?“

„Ano, srdcem jistě. Aspoň jsem si myslela, že věřím.“

„Jo, ale přece tu nemusíme trčet celý den oba dva.“ Podíval se na ni. „Zavolám tvé zprávy za tebe k vám do redakce. Souhlasíš? Na co ještě čekáš? Mazej,“ vybídl ji.

„To myslíš vážně?“

„Smrtelně vážně. Pod jednou podmínkou.“

„Hm, a jakou?“

„Dnes večer máš se mnou schůzku.“

Usmála se. „Fajn, a ty zas telefonicky předáš do redakce mou reportáž?“

„Ano. Ale nějak ty, já nezapomenu.“

„Pokud Brent ale zjistí, čím se zase zabývám, tak...“

„Brent je trouba. Vůbec se s tím netrap, ten je jednou čehý a podruhé hot.“ Pokynul hlavou. „Tak dělej, vypadni a makej.“

Kapitola dvacet dva

Satisfaction od Rolling Stones dunělo předsíní a červené a modré blesky se míhaly v rytmu hudby. Harvey stál uprostřed kuchyňského nepořádku pod ostrým světlem holé žárovky. Na upatlaném umakartu pracovní linky se povalovaly láhve laciného vína, plechovky s pivem a plastické kelímky.

Opilá holka v minisukni, sotva zakrývající rozkrok, seděla na mycí lince a pohupovala nohama v síťovaných punčochách. Rtěnku měla rozmazanou po tváři a tlachala se stejně nalitým medikem Blakem, který měl na sobě červenou manšestrovou košili a květovanou kravatu, o tom, jestli ženy po obřizce mohou mít orgasmus.

Harvey Swire nenáviděl mejdany, zvláště ty sobotní studentské večírky typu po nás potopa. Bylo tady vedro a potil se jenom, když tam stál. Gail, jeho holka, byla ve vedlejším pokoji a tančila tam s nějakým vytáhlým sucharem. Harvey na to kašlal, tanec ho nudil. Uskrával z plechovky zteplalé pivo a myslel na E. Meadwaye, svého „břišního“ pacienta, který mu líčil, jak sledoval vlastní operaci, když se vznášel u stropu operačního sálu. Navštívil toho staříka od té doby ještě několikrát, jenomže ten trpěl pooperačními komplikacemi, takže s ním nebyla kloudná řeč, protože neustále podřimoval.

Vtom ho někdo bacil do zad. „Tak co, ty starej kořene?“

Obrátil se a spatřil Rolanda Dance, mladého anesteziologa v roláku a tvídovém károvaném saku. Dance byl trochu pod párou a nezvykle žoviální.

„Fajn,“ hlaholil Harvey. Dance zdvihl svou pikslu piva a neobratně plnil kelímek. Pěna rychle vzkypěla a pivo přeteklo okraje kelímku až na podlahu mezi lepkavé loužičky. Harvey nijak zvlášť Dance v oblibě neměl. Byl o něm přesvědčen, že je to takový nafoukaný a přidržený panák. Provázela ho však skvělá pověst chytrého a mimořádně zdatného anesteziologa. Byl vlastně dost mladý na svůj post. Harvey ho neměl rád možná právě pro jeho úspěchy. Byl trochu překvapen, že ho tady vidí.

„Docela slušnej mejdan.“ Danceovy odulé rty se našpulily a snažil se zaostřit zrak. Byl to chlápek s trychtýřovitým nosem, nakrátko ostříhanými rozčepýřenými vlasy, kulatou pusinkou téměř bez brady, s úzkými ostrými zuby, které Harveymu připomínaly hlodavce.

„Žádná ženská se nemůže udělat bez poštěváku. To je vyloučený,“ blábolila opilá dívka u ledničky.

„Určitě by to záviselo na hloubce proniknutí, ne?“ zajímal se teď Blake.

Pozornost Rolanda Dance se zaměřila na ty dva. Zamračil se nesouhlasně a pokoušel se soustředit. Pak se naklonil k Harveymu: „Řekl bych, že je to trochu neslušný.“ Zvedl plechovku piva a vлил si ji do hrdla.

Harvey nedokázal rozlišit, jestli je řeč o minisukni nebo o rozhovoru. Podíval se na dívku, na bílý záblesk trojúhelníku kalhotek sevřený mezi stehny a pocítil nával vzrušení. Konverzace ho zaujala a on zatoužil se do ní včlenit. „Některé kmeny v Africe to provádějí,“ poučoval.

„To jsou kecy,“ vykřikla zoztra dívka, „a ne všichni černoši mají velký pind'oury.“ Sklonila hlavu a oči jí sjely k sobě.

„A vůbec, tohle je dost osobní záležitost.“

„Zaměřuješ se na nějakou specializaci?“ ptal se Roland Dance ve snaze stočit rozhovor.

„Ještě jsem se nerozhodl,“ odpověděl neurčitě, na okamžik rozladěný, že ho Dance vyrušil. Pak vycítil příležitost a usmál se na Dance. „Vlastně jsem se tě chtěl na něco zeptat. Od tohoto týdne mám jednoho pacienta, jmenuje se Meadway. Doktor Wendell ho operoval v úterý. Byls tam taky.“

„Meadway?“

„Byla to druhá operace v pořadí ten den. Starší chlap, operace břicha. Měl srdeční příhodu.“

Decibely jako puštěné ze řetězu jim braly slova.

„Promiň,“ křičel Dance, „musíš mluvit hlasitěji.“

Harvey zopakoval to, co řekl před chvílí.

„Jo, aneurysma na břišní aortě.“

„Já ho dostal na resuscitačním oddělení,“ řekl Harvey. „Když přišel k sobě, tak říkal, že byl během operace při vědomí.“

„Při vědomí?“

Harvey upřeně hleděl do svého piva. „No, nedá se říct, že by byl úplně vzhůru. Tvrdí, že plul pod stropem operačního sálu a pozoroval všechno, co se děje. Popsal přesně, kde kdo stál a co dělal.“ Harvey zvedl oči. „A řekl mi, co jsem dělal já.“

Mladý anesteziolog pokyvoval hlavou a do tváře se mu zase vrátila lhostejnost a nezúčastněnost. „To se stává úplně běžně, kamaráde,“ odbyl věc.

„Skutečně?“

„Ovšem.“

Nohy v síťovině zase na chvíli Harveyho rozptýlily. „Chceš říct, že lidi opouštějí svá těla?“ Někjaký medik a sestřička, kterou dobře znal, přišli do kuchyně, a tam se s chichotáním přehrabovali mezi lahvemi vína. „Lidi můžou uniknout ze svých těl a vznášet se okolo?“

„Jistě, je to naprosto normální. Jenže jde o přelud.“

Harveyho to zklamalo. „Co tím myslíš?“

Anesteziolog si ho přeměřil pohledem, jako by to byl idiot:

„Tohle přece vyvolám těmi léky. Neuroleptická anestézie. Koukám, že do téhle oblasti jsi ještě nezabrousil.“

„Ne.“ Hudba přestala hulákat a dopřála jim chvilku klidu. „Myslíš, že tohle můžou způsobit léky?“

„Ale samozřejmě. Disociativní farmaka. Butyrophenony jako třeba haloperidol. Ketamin se hodí, když chceš pacienta udržet v polovědomí. Je to vynikající pro chirurgii traumat, když potřebuješ třeba vyříznout pacienta z auta nebo vyprostit ho zpod zřícené budovy a nechceš dopustit pokles tlaku.“

„A oni si myslí, že opustili své tělo?“

Dance přikývl.

„Nepřipadá jim to nenormální?“

„Jistě, to ano. Speciálně to dělá ketamin. Ten vyvolává děsivé pooperační můry, které můžou přetrvávat ještě celé dny po výkonu. Je to ďáblovina.“

Harvey si usrkl piva. Měl by být opatrný s těmi farmaky. Dá si něco přes třetinku piva a už je mu divně.

„Nevěříš, že by někdo opravdu mohl opustit své tělo?“

„To myslíš jako duši, jo?“

„Duši nebo vědomí, prostě nějakou energii.“

„To je kravina. Ty neznáš ten případ, kdy v jednom z klášterů, kde se děly biblické zázraky, unikal prostě pod zemí kyslíčník dusný? Kdokoli se tam ocitl, poletoval ve svých představách jako papírový drak. Ale to byla všechno jen halucinace, kterou lze vysvětlit biochemicky.“ Zvedl nahoru kelímek a zašilhal do piva.

„Jak ale chceš vysvětlit, že tenhle pacient, Meadway, dokázal popsat, co dělali všichni přítomní na operačním sále, když to vidět nemohl.“

Dance už téma nudilo. Jeho oči klouzaly k dívce, která seděla na kuchyňské lince.

„Chlapi nerozumějí orgasmu,“ mumlala a zírala na Dance a Harveyho.

Dance sebou trhl. Podíval se na Harveyho a klepl mu na levé ucho.

„Poslouchej, kamaráde, to je totiž poslední vjem předtím, než se plně rozvine anestézie. To je taky důvod, proč se nemá o pacientovi při operaci mluvit. Když na někoho anestetika příliš nepůsobí, může slyšet, co se kolem děje. Když se ještě podají disociativní či rozštěpná farmaka, člověk má dojem, že je mimo své tělo.“

Harvey přealoval kelímek mezi prsty. Dívka sedící na kuchyňské lince se mazlila s klukem v červené manšestrové košili, který měl ruku zabořenou až po zápěstí do jejího klína.

„Takže je to jen halucinace. Jak se ale dá vysvětlit, že někdo popíše velice přesně, co se odehrávalo, když jde jen o přelud?“

Dance se k němu naklonil a zakroutil mu uchem. „Je to v tomhle, brácho. I slepý tím vidí. Netopýři tím vidí, vlastně i všechny druhy hmyzu. Musíš vystačit s tím, co máš, když tvé ostatní smysly selžou a to, co zbývá se zdokonalí. Uši se pak stávají radarem.“

Harvey se v myšlenkách vrátil na operační sál. Copak mohl E. Meadway slyšet, jak se šťourá v nose? A přitom si jasně pamatuje, že to opravdu dělal, že si stáhl masku na bradu. „Slyšel jsi někdy o tom, že by někdo měl podobnou zkušenost, aniž by byl v anestézii?“

„Historie je toho plná. Plutarchos, Caesar, bible. Náhlý stres nebo trauma to můžou způsobit.“

„A jak se to stane bez léků?“

Anesteziolog si odříhl a zíral vyčítavě do svého piva. „Viš kde je největší chemická továrna na světě, kamaráde?“

Zavravoral a vyrovnal rovnováhu o skříň.

„Ne, kde?“

Poklepal si na hrudník. „V našem těle. Má úžasnou moc. Může dokázat cokoliv. Sami v sobě si vytváříme halucinogeny, ty se uvolňují, když usínáš. Nebo při náhlém úderu do hlavy a při nemoci nebo při šoku.“ Na čele se mu rosily krůpěje potu a leskl se mu nos. „Je tady šílené vedro.“ Vytáhl ze žlutého saka kapesník a utřel si obočí.

„Může mít někdo halucinace po úrazu hlavy?“ zeptal se Harvey.

„To záleží na tom, co dalšího se dělo. Ta záležitost se vznášením. Často se to stane po srdeční zástavě. Mozek přechází do jakéhosi unikového zkratu. Tehdy se uvolňují halucinogeny, totiž endorfiny. Člověk má pak pocit, že se vznáší nad vlastním tělem, cestuje do tunelu a vidí své zemřelé příbuzné.“ Tupě se zašklebil. „Věří, že zemřel a že se octl někde na druhé straně.“

Harvey se na něj strnule díval. „Tohle je obecná zkušenost?“

„Ne, je to dost vzácné,“ objasňoval mu Dance.

„Ty sám si myslíš, že v tom nic jiného už není?“

„Vím, že není, kamaráde.“

„Můžeš to dokázat?“

„Dokázat? Snad ano...“ zaváhal. „Možná by to šlo.“

„Ty bys mohl u někoho takový zážitek vyvolat?“

„Úmyslně?“ Dance se na něho udiveně podíval.

„Ano.“

„Technicky by to možné bylo,“ odpověděl Dance a naklonil se k Harveymu. „Na anesteziologickém přístroji dokážu, co chci. Nikdo si vlastně neuvědomuje, jakou moc anesteziolog má. Chirurgům záleží na tom, aby se pacient nehýbal, aby nepřešel do křeče, aby neprobíhaly reflexy. Chirurgové jsou něco jako lepší tesaři a instalatéři. Anesteziologové jsou jediní, kdo mají na operačním sále moc. Já totiž můžu přístrojem a léky, které používám, rozhodnout, jestli pacient přežije, nebo zemře.“ Usrkl si ještě piva. „Znáš psychiatra R.D.Lainga?“

Harvey přikývl. Muchlování za Dancem bylo čím dál žhavější. Dívka vytáhla medikovi cípy červené košile a zanořila ruce hluboko do jeho kalhot.

„Četl jsem od něho jednu knížku, Rozpolcení vlastního já.“

„To je výtečná studie schizofrenie.“

Harvey se začervenal.

Dance si toho nevšiml. „Slyšel jsi někdy o jeho dilematu?“

„Ne.“ Náhle se ozvalo třísknutí skla. Dívka na lince už zkřížila své nohy kolem medikova pasu a oba se proti sobě začali rychle pohybovat. Dance se v nelibosti zamračil. „Laing popisuje, že měl pacienta, který sám byl anesteziologem. Ten chlápek mu pak říkal, že se mu líbilo občas zabíjet lidi jen tak pro radost. Laing evidentně nedovedl posoudit, zda ten dotyčný je psychopat a něco takového skutečně spáchal, nebo je sám obětí vlastního oboru. Že se vlastně ospravedlňuje, protože ztratil pacienta.“

Harvey pohlédl dolů na hnědé mramorované lino. Vedle jeho nohy byla propálená díрка po cigaretě. „A jak to dopadlo?“

„No, Hippokratova přísaha a všechno, co z ní plyne. Cítil, že nemůže vyzradit jeho jméno ať tak nebo tak, stejně je už mrtvý. Tahle věc se dá těžko dokázat. Máš nějaké pacienty, kteří jsou choulostiví. Dáš trochu víc něčeho a je to. Anestetika můžou tělu pěkně uškodit. Někteří lidé je nesnášejí. Takže určité procento pacientů lze i ztratit, zvláště v těch naléhavých situacích. Vezmi si třeba oběti automobilových nehod. Poraněné vnitřní orgány těch ubožáků a jejich chemickou rovnováhu, která je naprosto rozvrácená. Anesteziolog pak stojí před okamžitým rozhodnutím, a někdy je to obrovská hádanka. Je velice snadné kohokoli úmyslně zabít, aniž by dokonce o tom věděl chirurg, pokud bys ovšem měl něco takového v úmyslu.“ Dance krátce zamrkal, jako by něco vzbudilo jeho pozornost.

„Ty jsi už přišel o nějakého pacienta?“ zajímal se Harvey.

„Ano, čas od času se to stane,“ potvrdil Dance, „před několika týdny. Osmadvacetiletá žena. Sama přišla jen na malou diagnostickou operaci. Z nepochopitelné tuposti neuvedla mezi své osobní údaje, že má astma.“ Pokrčil rameny a zašťoural jazykem za dásněmi. „Napumpovali jsme do ní léky a ona nám předvedla anafylaktickou reakci. Když nám to došlo, bylo už pozdě.“

Na okamžik v tichu strnuli.

„Jo, jo, je to tak,“ zadumal se Dance a dopil pivo, „lepší je pak toho nechat a pracovat na sobě.“ Z vedlejšího pokoje řvalo Bye, Bye, Miss American Pie.

„Je tady něco, čemu nerozumím,“ upřesňoval si Harvey.

„A co to je?“

Harvey chvíli počkal, než se kolem nich protáhne miliskující páreček a odejde do předsíně.

„Mluvil jsi o těch disociativních lécích, které navozují iluzi vznášení. To já беру, ovšem jen pokud je pacient naživu. Jak ale chceš vysvětlit něco takového, jako byl případ toho Meadwaye, který byl klinicky mrtvý v době svého zážitku? Mluvím totiž právě o oněch dvou minutách, kdy měl srdeční zástavu. Byl mrtvý. Jak dokážeš vyložit projevy vědomí za této situace?“

„Ale!“ Dance se tvářil nadřazeně a blazeované. „To je ten velký omyl a nedorozumění. Psal jsem právě na tohle téma disertační práci. Můžu ti věnovat kopii. Lidé konstatují smrt, když srdce přestane bít. Jenomže srdce je pouhá pumpa. Jediné, co dělá, je, že pumpuje krev do mozku. Důležitá je právě ta stará dobrá bedna, a ne srdce. A mozek může nést onen fenomén vědomí ještě po devadesát sekund. Dokonce i přes dvě minuty po tom, co srdce ustalo v činnosti. V tomto intervalu stále ještě trvá možnost vědomí probudit. Smrt přichází teprve tehdy, když přísun kyslíku vázne a mozek se nezvratně poškodí. Může trvat pět nebo šest minut, než zcela zanikne elektrická mozková aktivita. Pak se už vědomí nikdy k životu nevzepne.“

Ozvalo se zvukné křapnutí. Danceovy oči ulpěly na Harveyho kelímku. Harvey cítil, že jeho ruce jsou vlhké. Křečovitě zmáčkl kelímek tak, že praskl a pivo kapalo na podlahu. Podrážděně ho odložil na stůl. Vytékala z něj hnědavá loužička. Harvey se otočil a dále si toho nevšímal.

„Dokázal bys mozkovou smrt anestetiky simulovat?“ zeptal se tiše.

„Simulovat? To nechápu, kamaráde.“

Harvey se chvěl. Jeho vlastní chemická rovnováha teď byla narušená. Přímě vnímal vzestup hladiny adrenalinu v krevním řečišti. „Někomu zkrátka mozkovou smrt jen navodit a pak ho zase zpět přivést k životu. Podat mu disociativní farmaka, zastavit mozkovou aktivitu. Pak se zeptat, jestli si něco pamatuje.“

Dance se zašklebil. „Mozková smrt je nezvratná. Došla šňáva.“

„Neexistují nějaká farmaka, která mozkovou smrt jen simulují? Která zastaví jeho aktivitu?“

„Prosím tě proč? Proč bys to dělal?“

Harvey si zaklesl prsty. „Ty to nechápeš? Když se ti podaří dostat někoho ven z jeho vlastního těla, přerušit jeho mozkovou aktivitu a pak si s ním o tom promluvit copak nechápeš, co se tím dá dokázat?“

„Teď ti nerozumím.“

„Dokázalo by to, jestli existuje život po smrti.“

Mladý anesteziolog zatřásl zmateně hlavou. „Proč?“

„Sám jsi tvrdil, že když někdo opustí tělo, je to jen prelud. Pokud někdo má mozkovou smrt a přitom se vznáší nad svým vlastním tělem, to přece nemůže být iluze, nebo snad ano?“

„To by byl přece mrtvý.“

„Existuje nějaká látka, která by utlumila mozkovou aktivitu, úplně ji zastavila a přitom nepoškodila mozek?“

Dance chvíli uvažoval. „Mám dojem, že je to nová generace barbiturátů,“ pronesl. „Užíváme tyto léky na některé těžké formy epilepsie, přesněji na status epilepticus. Dost zrádné drogy. Je to na mozek značný nápor, ale někdy to funguje.“

„Pokoušel ses někoho, komu se to stalo, monitorovat?“

„Ne.“

„Příště, až budeš někoho takového mít, dej mi vědět. Rád bych jeho léčbu sledoval.“

„Status epilepticus je poměrně vzácný. Míváme jeden za několik měsíců.“

„Mě by to zajímalo. Dáš mi vědět?“

Dance přislíbil, že jistě.

Kapitola dvacet tři

Středa, 24. října

Kate se cítila všelijak, když opouštěla Patricka Donoghuea, který za ni bude dělat reportáž ze soudní síně. Dokud jí stál po boku, ničeho se nebála, byla silná. teď se jí ale opět zmocnily pochyby. Myšlenky si s ní pohrávaly. Někdy samým strachem vidíš věci, které ani nejsou. Jsi ale příliš vydešená, než abys to zkoumala. Chce, abyste toho nechala, nemíchala se do toho.

Tohle? Měla na mysli Dora Runcornová tohle? Co se jí to Howie pokoušel sdělit? Jestliže to bylo právě tohle, neměl pravdu? Co když to zpackala a propásla svou šanci. Svou jedinečnou zlatou šanci?

Vtíp tkví v tom, že kupříkladu truchlící pozůstalí se musí polapit včas, během tří hodin po události, dokud jsou v šoku a nekontrolují se. Tehdy bývají sdílní. Tím, že se rozhovoří, zbavují se bolesti, dostávají se mimo realitu, skoro jako by měli dojem, že se to přihodilo někomu jinému a ne jim samotným. Teprve pak se dostaví nával smutku a bolesti, které uzavrou člověka před okolím. Jejich dveře pak zůstávají zavřené. Na telefony odpovídají s hlídanou zdrženlivostí a odměřeností.

Pokud je člověk dosti drzý, může se dostat do domu, půjčit si i album fotografií a zamezit tak ostatním novinám, aby získaly jakékoli obrázky. Pokud jeho drzost nezná hranic, může vypít na místě i šálek čaje a po dobu, kdy majitel bude mimo místnost, může sebrat z římsy nad krbem pár fotografií. Samozřejmě je pošle po několika dnech s velikými omluvami zpátky, ale to je součást hry.

Kate se zlobila sama na sebe, že nevyužila příležitosti, kdy manžel Sally Donaldsonové prodléval na hřbitově, hned v prvních minutách poté, co otevřeli rakev. Třeba by s ním zapředla hovor a dověděla by se všechno, co potřebovala. Jenže ona to neudělala, protože sama byla dost otřesená. Ale možná že se jen vymlouvala sama před sebou a pravdou

je, že prostě byla zmeškčila, nebyla připravená na takovou blízkost smrti. Bylo jí ho upřímně líto a neodvažovala se narušit jeho smutek.

Možná že Dara, její sestra, mívala pravdu, když jí prorokovala, že vždycky selže, zkrachuje a sama si připravuje fiasko. Nikdy že nemá správný směr, ať už kráčí kamkoli.

Mezi rozcupovanými mraky před ní problesklo sluneční světlo a sklouzlo se po chromovaném proužku na kapotě.

Napříč silnicí mezi oběma jízdními pruhy se rozlévaly blyštivé kaluže vody. Příliš rychle projela jednou z lesklých hladin, její volkswagen se dostal do smyku a voda zabubnovala zespoda na vůz. Volant se jí zatřásl v rukou, vymkl kontrole a na okamžik byl zcela zbytečný. Hrudník se jí sevřel a ona propadla panice, že automobil přelítne přímo přes střední pruh vozovky nebo se převrátí. Klouzala stejně jako člun vřazený vlnou mimo směr.

Uvolnila nohu z plynového pedálu, přední kola zachytila nakrátko asfalt a pak projela další kaluží. Po jejím boku zaburácel nákladák a ohodil ji mocnou sprchou. Ve vzdušném víru se auto prudce zakymácelo. Jeho stěrače zběsile vrzaly po předním skle a před jejím očima za sebou zanechávaly dva rozplízlé oblouky.

Zvolnila rychlost až pod třicítku a sevřela volant. Pohlédla do zrcátka a vzápětí se vyhnula dalšímu jezeru vody. Po pravé straně míjela červené cihlové zdi komplexu budov Sussexské univerzity a ptala se sama sebe, jestli by se její život nějak zásadně změnil, kdyby zůstala na univerzitě místo věčného protloukání se životem cestou necestou hned od prvního roku po ukončení studia.

Upozorňuje mne, že vám hrozí veliké nebezpečí.

Ještě se neodhodlala, aby něco napsala o Doře Runcomové, stále nevěděla, co by vlastně měla psát.

Bylo mu osmnáct let, když se mu to stalo, ale vy jste stále jeho malá sestřička a on se chce o vás starat.

Jasnovidka s ní vlastně jenom hrála hru. Touž hru, jakou hrála s kýmkoli jiným. Kate snadno prohlédla ty její figle a mistrovské obraty, kterými ovlivňovala myšlení. Snažila se přijít na to, jaké triky zkoušela na ni.

Musela ji nějak oklamat.

Jak se blížila k Brightonu, vracela se opět ke svým myšlenkám. Pociťovala jakousi vinu, která ji trvale dráždila. Bůh.

Víra. Vlastně v Boha nevěřila, alespoň ne navenek. Někdy se ale v noci modlívala, právě tak jako kdysi, když byla dítětem. Protože kdesi hluboko, docela na dně sebe sama, si přiznávala, že by chtěla uvěřit.

Provoz se zastavil. Napravo se začínaly tyčit dómy a minarety Královského pavilónu, zvedající se z trávníku přímo nad střechy automobilů jako výraz rozmařilosti a extravagance. Stavbu dal zbudovat Jiří Čtvrtý pro svou milenkou, paní Fitzherbertovou, když byl princem regentem. Kate si kladla otázku, co za ženu asi byla paní Fitzherbertová. V Pavilónu byla zobrazena jako vysoká elegantní dáma v klobouku, která lidi udržovala v patřičné vzdálenosti vyšívaným vějířem. Zajímalo ji, zda se paní Fitzherbertová cítila po boku prince regenta stejně jako ona sama s Tony Arnoldem v Birminghamu. Uvažovala, jaké to bylo přijímat milence v paláci místo v ubohém bytě na rušné třídě. Je příjemné být hýčkána. Už dávno ji nikdo nerozmazloval.

Pomalu projížděla kolem brightonského pobřeží, až zastavila u parkovacího měřidla naproti staré šedivé budově hotelu Old Ship. Přímořský vítr se ostře opřel do dveří auta, když vystupovala, a rozhrábl jí vlasy. Kolem prošla stará dáma v nákladném plášti s pudlem na vodítku.

Moře bylo vzdušné a hnědé. Divoké vlny se tříštily o vlnolamy na Paláce Pieru a rozhazovaly ledové spršky až na zdi Paláce zábavy. Od obzoru ve vzdálenosti asi tři míle směrem na západ k Shoreham Harbournu se ploužil tanker.

Kate milovala dotek moře, sůl, tlející pach mořských řas, syrovou pachutí moře, rachot a hukot vody. Na promenádě pod ní zachrastila plechovka. Brouzdaliště bylo před zimou opuštěné, rybářské motorové čluny vzájemně spojené řetězy se kolébaly pod moly, zakryté nepromokavými plachtami. Zmrzlinářské kiosky byly dávno zavřené, menší lodky zůstaly ve svých kotvištích připoutány ke krákorcům, dobře chráněny před vysokým přílivem. teď ve směsici pachů zachytila vůni smažených chipsů.

Vzpomínky z dětství se oživovaly. Vybavily se jí pontony v Mamaronecku i plachtění podél pobřeží v Nové Anglii a celá ta barvitá přístavní hráz na Jahodě Islandu. Opět viděla stánky s rožněným masem na opuštěných plážích.

Sedávala tam sama v letních horkých podvečerech na týkové palubě jachty Sloop Doop, chytala na kraby na kuřecí kostičky připevněné k provazu a vždycky křičela nadšením, když chytila nějakého velkého s lesklým černozeleňým tělíčkem, a bavila se tím, jak příšerně zuřil, komíhal nožkami, koulel očima a vztekle po ní chňapal klepety.

Jen nerada potlačila své vzpomínky, upnula si plášť a překročila širokou ulici. Odbočila vpravo a spěchala za roh do závětrí domů postavených v régence stylu, které hleděly na zastávku a nutně potřebovaly novou omítku.

Registr narozených a zemřelých nalezla v přízemí téže budovy, v níž sídlila také Kancelář hygienického dozoru. Kate kráčela podél impozantního, ale poněkud omšelého skleněného ostění, až prošla do rozlehlé chodby. Pokračovala podle označení dál chodbou, minula nápis NEKOUŘIT, pak podél řady židlí, až uslyšela klepání do psacích strojů. Chodba vedla do tísňového recepčního prostoru předděleného dřevěnou přepážkou, za kterou seděla světlavá dívka ve slušivých zelených šatech. Na stěně za ní visel barevný plakát s Ivounem mořským.

„Já bych si ráda prostudovala úmrtní list,“ bez okolků předestřela Kate.

„Znáte datum a místo úmrtí?“ Dívčin hlas zazněl úsečně.

„Ano, bylo to čtrnáctého října v Nemocnici prince regenta.“

„Zaplatíte si dvě libry za zhotovení kopie.“ Dívka se na ni zkoumavě podívala.

„Počítám s tím.“

„Můžete mi sdělit jméno zemřelé osoby?“

Kate jí řekla potřebná data a dívka se ztratila. Do místnosti přišlo několik dalších lidí a vytvořili za ní frontu. Zakrátko se dívka vrátila a předala jí kopii. Kate zaplatila, počkala na účtenku, přešla do kouta místnosti a začala se do dokladu.

Nahoře se skvěla hlavička s emblémem a latinskou inskripcí a na spodním okraji byl nečitelný podpis. Četla shora dolů. Jméno a příjmení: Sally Mary Donaldsonová.

Pohlaví: Ženské.

U vdaných žen jméno za svobodna: Mackenzieová.

Povolání a trvalé bydliště: Sekretářka, Ryland Close deset, Brighton.

Příčina smrti: Mozkový edém.

Doklad vystavil: H. Matthews, M.B.

Kate opět papír složila a zastrčila do kapsy. Vrátila se k autu a zamířila zpět k Nemocnici prince regenta.

Kapitola dvacet čtyři

Na gynekologické oddělení Královské nemocnice byla přijata pětatřicetiletá pacientka k odstranění ovariálních fibroidů. Byla premedikovaná dvaceti pěti miligramy vália, které ovlivnilo její centrální nervový systém. Díky této premedikaci se její nálada pozvedla do stavu příjemné euforie. Pociťovala pouze mírnou zvědavost, když byla pohvizdujícím sanitářem převážena na vozíku chodbami a pak dvojími bíle natřenými dveřmi na anesteziologoresuscitační oddělení.

Stan Meers, anesteziolog, menší ryšavý muž s pihovatým baculatým obličejem se k ní otočil a zvesela ji oslovil: „Ale, tak jakpak se cítíte?“

Žena jen zamumlala: „Docela fajn.“

Lékař uchopil hřbet její ruky a pátral po žíle. Hleděla na anesteziologa v zeleném úboru a masce, kterou měl teď shrnutou pod bradou, v zelené čepici a bílých galoších. Pohledem se svezla na sestru, ustrojenou podobně, a pak i na Harveyho Swirea a dva další studenty medicíny, kteří právě na gynekologii absolvovali čtyřtýdenní stáž. Harvey vyčaroval na tváři svůj dobře odzkoušený sympatický úsměv.

Na pracovní ploše za pacientkou bylo pět plastických přihrádek pro chorobopisy pěti pacientů plánovaných na operace. Každá byla vybavena stříkačkou najedno použití, zatavenou v obalu, spolu s ní ležely v přihrádce příslušné ampule s léky a ještě strojem vypsání list se jménem pacienta, s podrobnostmi z oddělení, krátkou anamnézou a informací o případné alergii. Na papíře bylo dále uvedeno dávkování léků a jejich spektrum podle toho, jaký chirurgický výkon byl plánován.

Harvey znal tyto léky. Jejich kombinacemi byly určeny tři základní komponenty anestézie. Hypnotická farmaka, která mají navodit spánek, analgetika k předcházení bolesti a myorelaxancia určená k uvolnění svaloviny a zabránění reflexním křečím ve chvíli, kdy chirurg proniká svalovinou na cestě k vnitřním orgánům.

„Všechno v pořádku?“ zjišťoval Meers. Přikývla.

„teď vás během několika vteřin uspíme.“

V teple sálu se šířil pach sterilizačních roztoků a palčivý odér desinfekce. Dvojité dveře se otevřely a jimi vstoupil chirurg, od hlavy k patě ustrojený k operaci.

„Dobrý den, jsem doktor Emmerson. Už jsme se setkali, ale vy mě asi nemůžete poznat v mém legračním převleku. Zítřka vás navštívím, až se prospíte.“

Její rty se pokusily o úsměv. Anesteziolog si mezitím připravil stříkačku. „teď vás musím trochu píchnout do hřbetu ruky.“ Uchopil kanylku a zvolna ji zavedl do žíly.

Úsměv už nestihla dokončit. Jak pokračoval v tlaku na píst, pacientka se zhluboka nadechla a její tělo náhle ztuhlo, jako by bylo ulito z betonu. Oči se zvrátily v sloup, jako by zamrzly v polomrknutí. Kratičký okamžik si Harvey myslel, že zemřela, pak ale vydechla a její dech se proměnil v pomalé dlouhé dýchání jako v hlubokém spánku.

Anesteziolog stále píst stlačoval, až všechen brielal ze stříkačky zmizel v žíle. Ještě chvíli setrval se stříkačkou na místě a sestra zatím kanylku přelepila náplastí. Tlusté prstíky doktora Meerse dovřely pacientce oční víčka. Vypadalo to, jako by zemřela, pomyslel si Harvey. Byl to vlastně jen okamžik. Přesně zjistitelná vteřina, v níž se vytratilo vědomí, kdy pacientka, přešla do stavu ryze vegetativního. Velmi rychlý proces. Všechno proběhlo v intervalu kratším než třicet vteřin.

Anesteziolog nahradil první stříkačku jinou, obsahující myorelaxans. Zkušným pohybem zaklonil hlavu ženy, vložil do úst zakřivený ocelový laryngoskop, zatlačil na hrdlo a zavedl endotracheální kanylu až do jasného červeného tunelu jejího hrtanu. Kanyla se nenadále zastavila na svém průchodu a lékař byl nucen s ní poněkud zápolit. Mačkal ji a pokoušel se ji uchopit nějak jinak. Pohyboval kanylou nahoru a dolů, snažil se ji lépe natočit, hledal se vzrůstající netrpělivosti nejvhodnější úhel. Připomínal trochu rybáře, který se snaží vyprostit háček z rybí tlamičky.

Kanyla konečně vklouzla na své místo a Meers ji zatlačil tak hluboko, až z úst čněla pouze dírka s límečkem téměř jako dětský dudlík. Teprve potom mohl připojit manželou přívod dýchacího přístroje. Dva sanitáři s vozíkem projeli sálem až k operačnímu stolu a Harvey je následoval. Zaklesli dřevěné koly do ok po stranách tuhé matrace a vyzvedli pacientku na kovový stůl. Zůstala nehybně ležet na bílém nemocničním prostěradle, ozářena jasným světlem operační lampy. Bezmocně, neschopna jakékoli akce, kromě dýchání, a i to by zakrátko bez pomoci vyhaslo. Na operačním sále postávali ještě dva další studenti, také v operačních úborech, dále dvě sestry z oddělení, sálová sestra, sanitář, chirurg se svým asistentem, anesteziolog, rovněž s asistentem, a samotný Harvey. Všichni byli náležitě ustrojeni, na rukou měli rukavice a po sále se pohybovali v gumových galoších. Od kořene nosu až po bradu je zahalovaly ústenky, takže pod čepicemi nebyli téměř k rozeznání.

Anesteziolog pracoval rychle. Jeho asistent upevnil kolem paže manželu k měření krevního tlaku a Stan Meers otevřel chlopně přítoku plynů a dýchací přístroj připojil hadicemi k endotracheální kanyle.

Sestry rozvázaly tkalouny na empiru pacientky a stáhly ji ho z těla. Žena zůstala ležet na stole úplně nahá, pomineme-li plastickou visačku na zápěstí. Sanitáři ještě uchopili její nohy a připoutali je k podpěrám u okrajů stolu. Harveyho oči těkaly po velkých sploštělých nadrech, jejím beztvarém břichu se světlými podkožními jizvičkami a na svítící bělavou

plochu, z níž bylo oholeno pubické ochlupení.

Jedna ze sester začala natírat pomocí tampónu sevřeného dlouhým peánem celou plochu břicha jódovým roztokem. Tekutina se roztékala v drobných potůčcích na obě strany až na plochu stolu. Sestra natřela ještě pubickou oblast a vnitřní strany stehen, jako by malovala po rozbité figuríně z výkladu. Sálavá sestra připravovala mezitím chirurgické nástroje do upravených řad a Harveymu se vybavila jeho vlastní matka, která s cinkáním příborů prostírá nedělní tabuli.

Stan Meers zanesl hodnotu tlaku krve do tabulek a teď bude každé tři minuty zaznamenávat srdeční akci, přesné dávky a okamžik podání léků. To mu umožní neprodleně čelit komplikacím a vyhnout se i možným dodatečným sporům. Monitor EKG vykazoval nízké amplitudy, ale dostatečně ostré hroty vln. Jedna ze sester upevnila plastický sáček s transparentní tekutinou na infúzní stojan a Meers něco tiše sdělil svému asistentovi, co Harvey přeslechl. Mladý lékař otočil knoflíkem na průtokoměru a na vteřinu se rozzářil indikátor alarmu. Obě přítomné sestry ještě natáhly pacientce bílé antitrombotické punčochy na nohy, vysoukaly je vzhůru a sálavý sanitář upevnil kolem kotníků pacientky modré diatermické plošky.

„Koukám, že měla laparotomii,“ řekla sestra a očima změřila jizvu na břiše, kterou natírala roztokem.

Do žíly na hřbetu ruky zvolna kapal Hartmannův roztok, anesteziolog ověřoval koncentraci inhalovaných plynů a sestry začaly pečlivě překrývat odhalené části těla pacientky až na jedinou plochu obnažené kůže na břiše.

Anesteziologa i s jeho přístrojem oddělily ještě zástěnou z jedné roušky, kterou zavěsily na konstrukci u hlavy ženy. Operační sály Harveyho přiváděly v úžas. Zrak mu přebíhal po vybledlých obkladech na stěnách a stropě, přes vysoká mléčně zbarvená skla v oknech a elektrické filtry. Hltal očima chromované páky sterilizátoru za prosklenou stěnou a anesteziologický přístroj, poblikávající svými signály na displejích, sledoval barevně označené válce s kyslíkem uhlíčitým, kyslíkem a kyslíkem dusným. Hleděl na nablýskaný ocelový operační stůl pod ohromným kotlem operační lampy, jako by to byl oltář.

Prostory operačního sálu vnímal jako chrámy. Chrámy vědění. Vdechoval jejich pachy, čistotu. Dokonalou čistotu stěn, podlah, osvětlovacích těles, stropů. Bezvadně vyprané a vyžehlené hranicky zelených roušek mu voněly desinfekcí a antistatickým roztokem. Občas zaslechl vrznutí podrážky gumové galoše po teracu sálu.

Sestry dokončily pokládání zelené látky. Poslední příprava, jako by se chystal tichý religiózní rituál. Právě ono pokládání roušek takto vnímal. Jako obřad, ceremonii, jako setkání zvláštního společenství. Slavnost.

Touha po vědění.

Jen obličej té ženy za zástěnou a obdélník kůže na břiše zůstaly viditelné. Ozářený proužek pokožky, okrově zbarvený jódem, jasně svítil pod tlustými čočkami operační lampy nad ním. Byl to pravý oltář, nasvětlený paprsky.

Chirurg prsty v rukavici zatlačil na břišní stěnu pacientky.

„Můžeme, Stane?“ zeptal se anesteziologa.

„Báječně drží.“

Chirurg zatlačil ještě jednou. „Břišní svaly jsou pořád malinko tuhé.“

„Přidáme jí porci kurare.“ Meers jemně otočil knoflíkem na halotanovém odpařovači.

Nastalo ticho, chirurg uchopil skalpel a vedl pomalý řez shora dolů po břišní stěně. Kůže se pod čepelí oddělovala jako otevírající se rty. Řez se rychle plnil drobnými výrony krve z jemných cévek.

Chirurgové jsou jen něco jako lepší tesaři a instalatři. Anesteziologové jsou jediná, kdo mají na operačním sále moc, ozval se hlas, který Harvey znal. Rozhlédl se kolem sebe, ale nezdálo se, že by někdo promluvil.

Roland Dance, vzpomněl si, ten mu to říkal. Podíval se na tesaře kutícího v kalužince světla mezi zelenými rouškami, který se pokoušel uvolnit tkáň v okolí uteru za pomoci sester odsávajících krev z operačního pole. Bylo mu to vzdálené. Kousek níž byla nechutná slizovitá hmota. Ale tady u něho byla ženina hlava a ta byla nejdůležitější. Odtud bylo všechno řízeno. Právě tady prostřednictvím všech trubiček, kanylek, chlopní byla propojena s přístrojem, který s tichým cvakáním, pípáním, šuměním a poblikáváním mřídil rukou anesteziologa její život.

Sledoval černý gumový vak respiračního přístroje, který se pomalu nadouval a opět splaskával. Nafoukl se, splaskl.

Stan Meers se zadíval do své tabulky a mladý anesteziolog zapisoval krevní tlak. Tvář ženy byla nehybná, bez výrazu, s čelistí jakoby vykloubenou kvůli zavedené endotracheální kanyli. A dole, stovky mil odtud, chirurg pokračoval ve své instalatérské a tesařské práci, pln spokojenosti, že její svaly zůstávají uvolněné a nestahují se. Že její krev zůstává červená a dobře prokysličená.

Dance měl pravdu. To anesteziolog řídí život přístrojem. Hlídá každé bliknutí, každé otočení chlopně, nesmí selhat a cokoli přehlédnout. Pokaždé musí včas vystihnout ten pravý okamžik, zachytit reakci na podaný lék. To bylo nejdůležitější.

Chirurg odstranil dva fibroidy, malé krvavé objekty velikosti golfového míčku, a pak úhledně ránu zašil černým vláknem. Instalátor, tesař, krejčí, pomyslel si Harvey. Operace skončila.

Sanitáři vyzdvihli ženu zpět na vozík a odvezli ji ze sálu, teď už opět dýchala bez podpory, bezprostřední pooperační průběh byl v normě a kurare paralyzující její plíce rychle pozbývalo účinku.

Anesteziolog a jeho asistent setrvali po jejím boku až do chvíle, kdy otevřela oči.

„V pořádku? Už se probíráme?“ vyptával se Meers.

Žena něco nesrozumitelně zamumlala.

„Je dobrá,“ oznámil Meers svému asistentovi i Harveymu a jeho dvěma dalším kolegům, kteří je následovali až k pooperačnímu pokoji. Když se dveře otevřely, Harvey zahlédl jiného pacienta, celého přikrytého. Už chtěl jít za ním, když ho sestra zarazila: „Pan Swire?“

Harvey se otočil. Však už během několika málo let mu budou říkat pane doktore. Už se na to těšil.

„Ano?“

„Máte telefon na inspekci sester.“

Prekvapeně si to namířil do malé kanceláře a zdvihl černé sluchátko, které leželo stole. „Ano?“

„Tady je Roland Dance. Tys mi říkal, že bys docela rád viděl pacienta přímo ve status epilepticis.“

Harveyho mysl se vrátila zpět k rozhovoru před šesti týdny, který vedl s mladým anesteziologem v čísi kuchyni při tom mejdanu. Velmi dobře si na to vzpomínal. Tu noc mu odešla s nějakým jiným medikem jeho holka Gail. Čubka jedna, ani nedokázala říct čau.

„Ano.“

„Jeden takový případ jsme zrovna teď přijali na jednotku intenzivní péče. Jestli máš chuť, tak se přijď podívat.“

Harvey zde už žádné zvláštní úkoly neměl, nikdo ho tady nebude postrádat.

„Velice rád,“ odvětil.

Urychleně shodil svůj operační úbor, vyměnil si ho za bavlněné kalhoty, proužkovanou košili zakoupenou u Lewinse na Jermyn Street, hedvábnou vázanku a bílý plášť. Vyběhl do zalidněných chodeb kolem odstavených vozíků a měl personál, zbloudilé návštěvníky a zmatené pacienty. Vzplanutí emocí ho hnalo daleko rychleji, než se obvykle pohyboval, a vyneslo ho lehce o čtyři poschodí výš.

Na jednotce intenzivní péče bylo horko jako vždycky a vládlo zde ticho. Ticho mnohem hlubší než na jiných odděleních díky zvukotěsnému obložení stropu a šedivému koberci na podlaze. Jednotlivá lůžka umožňovala všem dvanácti pacientům jistý stupeň skoukromí, ale mnozí si vůbec neuvědomovali, co se s nimi děje, a bezvládně leželi, připojení svazky kabelů k blikajícím monitorům, obklopeni stříkačkami, kanylami a infúzními stojany, které se ježily jako les mezi ostatními přístroji.

Pokud byli pacienti vzhůru, jejich oči plaše tékaly jako různobarevné korálky a sledovaly ten nepřetržitý ruch celého týmu kolem nich. Týmu, který se snažil stůj co stůj zvýšit procento přeživších. To však zůstávalo nesmlouvavě stejné, týden po týdnu. Osmdesát procent pacientů bude odtud přeloženo na některé ze základních oddělení nebo na soukromá lůžka. Dvacet procent půjde do márnice. Bez ohledu na horký letní den za okny a trvalou teplotu sedmadvacet stupňů na jednotce, měl Dance na sobě teplé tvídové sáčko, tlustou košili se zelenou vlněnou kravatou a silné keprové kalhoty. Právě konverzoval se dvěma sestrami a nějakou chvíli Harveyho ignoroval. Zrovna diskutoval o dalším postupu u krvácejícího pacienta, který neodpovídal na žádnou terapii. Na Danceově hranatém obličeji se rojily křupěje potu, což Harveyho notně dráždilo. Přál si, aby si Dance obočí vysušil.

„Á, buď zdrav,“ zvolal konečně Dance a obrátil se na něj. „V pořádku. Byl to snad status epilepticus, o který ses zajímal, ne?“

„Ano,“ usmíval se Harvey, „dost mě bere, že sis na mě vzpomněl.“

„Jo, tak pojď.“ Dance ho zavedl do nejvzdálenějšího kouta pokoje, dozadu, kde ležela na nejdlehlší posteli mladá žena, štíhlá, pružná s lehce vystouplými lícními kostmi a jemným obličejem. Skutečně byla mimořádně hezká, přestože teď byla lehce oteklá a malinko znetvořená vinou endotracheální kanyly, která jí vykukovala z úst. V několikavteřinových intervalech se odtud ozývalo zašumění jako obilného lánu ve větru. Její končetiny se chvěly jako by pod proudem, žaludek se co chvíli vzdouval a žena se napínala do oblouku. Zuby měla zaťaté do kanylky, tiše sténala a z koutku úst jí stékala pění.

Na stolku vedle ní stály dvě gratulační pohlednice a objemná váza s kyticí. Na čele, spáncích a temeni měla přilepeny malé černé elektrody, od nichž vedl svazek drátů, které se stýkaly ve sponce. Odtud pokračoval mnohobarevný kabel až k elektroencefalografu. Po zelené obrazovce osciloskopu běžely neklidné ostré vlny. Hroty, vlny, pausy, obloučky. Obraz nevykazoval žádnou pravidelnost, žádný rytmus. Jako by mozek byl zkratován. Každý sval jejího těla plného léků byl zmítán křečemi.

„Je jí pětadvacet.“ Upřesňoval Dance. „Modelka. Před třemi měsíci ji ze sedla vyhodil kůň a ona utrpěla depresní frakturu lebky s následným nitrolebním krvácením. Poškozená mozková tkáň se stala elektricky nestabilní a to přivodilo epilepsii. Je to klasická posttraumatická epilepsie. Byla přijata včera na základě doporučení ošetřujícího lékaře. Její hlavní obtíží byla zvyšující se frekvence záchvatů. Dnes ráno se opět objevil menší záchvat zde na oddělení a pacientka vůbec nereagovala na léčbu diazepamem podaném nitrožilně. Ordinovali jsme vysoké dávky intravenózního phenytoinu a efekt opět žádný. Stav je uzavírán jako status epilepticus, pro který byla přijata na jednotku intenzivní péče. Nyní je na thiopentonové infúzi.“

Harvey se zahleděl na její obličej a pak na technické vybavení kolem lůžka. „Pokud bychom ji ponechali bez terapie,“ vykládal Dance, „tak by se začalo rozvíjet mozkové poškození a koordinace svalové činnosti by byla ochromena až k bodu, kdy by mohlo ustát dýchání, a pak by byla odsouzena k trvalé podpoře v roli vegetativního preparátu nebo by zemřela. Metoda, kterou se pokoušíme ji vrátit zpět do plnohodnotného života, je utlumit až vysadit její mozkovou elektrickou aktivitu. Během příští půlhodiny ji zbavíme aktivity mozku kompletně.“

Harvey pozoroval proud roztoku léku, tekoucí čirou plastikovou kanylkou mizící v žíle na hřbetě ruky. Hroty na EEG se oplošťovaly, místy zcela chyběly. Farmaka plnila svou úlohu, otupovala činnost mozku. Touž měrou, kterou se oplošťovaly hroty vln na obrazovce, Harveyho vzrušení narůstalo. Jen on sám, Dance a pak ta žena. Dance, mladý anesteziolog, stal se naprostým vládcem nad jejím životem.

Jeho oči zachytily pohled sestry. Sandra Locková. Projel jím příjemný záchvěv vzrušení. Podíval se na pacientku.

Nechtěl se ničím rozptylovat. teď určitě ne. Pohled mu opět sjel na Sandru. Usmívala se na něj.

Lehce zdvižený nosík a velká kyprá ústa. Černé vlasy měla střížené nakrátko ve stylu Sassoon. Její obličej nebyl přeslazeně krásný a její pleť byla poněkud hrubá, ale něco ho k ní přitahovalo. Mohlo jí být tak kolem dvacítky. Velká prsa, dlouhé, štíhlé nohy v černých punčochách, které si představoval v přirozené bělosti, mramorově bílé, když jsou nahé.

„Jako jeho matky,“ štěkl ostře nějaký hlas, přímo jemu do ucha.

Otočil se s trhnutím za sebe, ale nestál tam nikdo. Sandra se opět usmála. Že by ona? Říkala to snad ona? Opět zaslechl monotónní vydechnutí respirátoru. Lidi, jak k němu mluví. Hlasy. Jak o něm lidé hovoří. Občas se mu to stávalo. Nevadilo mu to. Lidé si o něm šuškali už ve škole, ale on jim jednou ukáže. Jednoho dne to ukáže celému světu.

Několik palců nad hlavou děvčete se pravidelně jako robot vzdouval a stahoval respirátor a vháněl do plic vzduch. Cvak, puf, cvak, puf. Jasně a přímé světlo zářivky ozařovalo pokoj a filtrovaný vzduch tiše šuměl mřížkami ve stěně. „Odpovídá?“ zeptal se něčí hlas. Byl to doktor O'Teral, šéf anesteziologické služby na oddělení.

„Ano, jde dolů,“ odpověděl Dance.

O'Teral se podíval na infúzní stojan a pak na monitor elektroencefalografu. „Pět kubíků?“

„Ano.“

„Jak dlouho?“

„Patnáct minut.“

„Jaký má puls?“

„Padesát pět,“ sdělovala Sandra Locková.

„Zvedněte to na sedm a půl. Potřebujeme trochu pomoci s panem Wendellem na čísle sedm,“ vybídl Sandru, „můžu vás na chvíli využít?“

Sestra je opustila. Dance nastavil automatický infúzní dávkovač. „Sedm a půl,“ opakoval si sám pro sebe. Doktor O'Teral se opět vrátil. „Rolande, mohl byste se mrknout na paní Gaffreyovou? Já musím jít dolů na sál.“

Dance se obrátil na Harveyho: „Můžeš tady na mě chvíli počkat?“ Harvey přikývl.

„Kontroluj její puls a každé tři minuty zapiš. Zavolej mě, pokud by klesal pod čtyřicet pět. Jde nám hezky dolů, neměly by být problémy.“

Najednou tam stál Harvey sám. Podíval se na ženu a pak na encefalogram. Hroty byly stále nižší. Křeče a záškuby zvolna utichaly. Přímě cítil její puls. Čtyřicet osm. Barbituráty pomalu tlumily všechno. Věděl, že pro srdeční sval je výhodné zpomalovat činnost zvolna, jelikož se tlumí celkový metabolismus a potřeba kyslíku klesá. Její zápěstí bylo chladné, vlhké a bezvládné, puls připomínal tlukot srdce malinkého vystrašeného zvířátka. Výraz jejího obličeje se zvolna zklidňoval a vyrovnával. Ozval se bzučák alarmu z monitoru. Hroty na osciloskopu téměř vymizely a křivka se skoro oploštila. Harvey stiskl tlačítko alarmu a zvuk bzučáku umlkl.

Poslední vlny se ztrácely z obrazovky a zbyla po nich jen rovná zelená čára. Její mozek byl docela vyřazen, aktivita vyhasla. teď, snad právě teď, nastal okamžik smrti. Její puls klesl na hodnotu čtyřicet pět. Harvey naslouchal rytmickému dechu ventilátoru a vzduch kolem byl cítit gumou. Tlukot jeho vlastního srdce se bláznivě rozběhl vzrušením.

Mozková smrt. Žádná aktivita, žádné myšlenky. Nic nemůže vidět, slyšet, nic nemůže cítit. Dokud dávky barbiturátů nebudou snižovány a hroty vln nezačnou opět vyskakovat nad zelenou linii, je pouhá živá mrtvola.

Ventilátor opět vydechl svůj pach gumy. Pokud někomu pozastavíte mozkovou aktivitu, vyřadíte tím i jeho vědomí, nebo ho vypudíte někam mimo? Někam ven? Ale kam? Třeba ke stropu operačního sálu?

Ernest Meadway, jeho kardiak, který mu vyprávěl, jak všechno pozoroval od stropu operačního sálu, neprožil patrně mozkovou smrt, byl pouze nadopovaný. Dance mohl mít pravdu, když tvrdil, že jde o pouhý přelud a halucinaci. Snad. Co když teď ale tato žena vidí, co se s ní děje? Co když si také uvědomuje, že u ní nastala mozková smrt. To by bylo něco jiného. Pak by bylo lepší, kdyby nedýchala vůbec. Kdyby vyhasla práce nejen jejího mozku, ale i srdce. Jestliže by se v takovém případě navrátila do života a probrala se k vědomí, mohla by si vzpomenout, co se s ní dělo...

Zastavit její dýchání by bylo velice prosté. Jediné otočení vypínačem kousek od jeho ruky. Podíval se za zvukem blížících se kroků a přehlédl napříč oddělení. Nikdo nebyl nablízku, nikdo ho nesledoval.

Aspoň na pár vteřin to zkusit.

Ruka ztuhla těsně nad vypínačem. Cítil, jak mu stoupá hladina adrenalinu a pot mu stéká za košili. Oddělením se přibližovaly kroky, rychle a naléhavě. Zastavily se u jiného lůžka a on neměl možnost rozlišit, kdo to přišel. Nervózně stáhl ruku pryč. Odněkud z dálky zaslechl Danceův bezstarostný smích. K čertu. Pokud teď prodlévalo její vědomí někde pod stropem, pokud no teď sledovala, mohla by si všechno vybavit později. Snad.

Dát jí nějaké znamení, napadlo ho. Udělat něco, co by si pamatovala, něco takového, co by potvrdilo, že ho shora pozorovala.

Ustoupil několik kroků tak, aby byl mimo její zorné pole. Pak zdvihl paže nad hlavu a prsty obou rukou vytvořil pozdrav ve tvaru V. Jen to provedl, uvědomil si, že mu někdo stojí za zády.

„V pořádku?“ zajímal se Dance.

Harvey spustil ruce a připadal si jako blbec.

„Ztuhla,“ řekl. Dance pohlédl na infúzní stojan, pak na elektroencefalogram.

„A co puls?“

„Čtyřicet pět,“ řekl Harvey.

„Je to ono, co jsi chtěl?“

„Ano, díky.“

„Ty sepisuješ nějakou práci o epilepsii?“

Harvey zaváhal a pak přikývl.

„Je to mnohem častější, než by člověk soudil,“ vysvětloval mu Dance, „trpí tím přibližně každý dvacátý člověk.“ Zívl tak, až měl Harvey pocit, že hledí do koňské tlamy. „Viš, teď zrovna se podílím na takovém experimentu, který by tě třeba mohl zajímat.“

„Myslíš?“

Dance znovu zívá a pěstí si ucpal pus. „Promiň, minulý týden jsem měl pořad noční.“ Strčil ruce do kapes svého sáčka a hleděl na koberec, jako by mu tam něco spadlo. „Laboratorně zkoumáme vliv léčebných dávek barbiturátů na epilepsii. Už dnes jsme získali pozoruhodné výsledky na hlodavcích a kočkách. Podvazem artérií na hrdle kočky, nebo chceš-li strangulaci, navodíme těžkou mozkovou hypoxii a pak podáváme farmaka ze skupiny barbiturátů. Kontrolní skupina zvířat tato farmaka nedostává a my už dnes můžeme prokázat, že těžší poškození se projevovalo u kontrolní skupiny. To jsou velmi zajímavé výsledky. Ty krysy byly opravdu přínosem. Získali jsme dost podkladů právě u epileptických myší.“

„Copak krysy mají epilepsii?“ zajímal se Harvey.

„Podávali jsme jim GW 2937.“

„Nemám tušení, co to je.“

„To ani nemůžeš. Je to experimentální látka od Grauera. Vyvinuli ji původně pro nespavost, ale zjistilo se, že navozuje epilepsii. Je to svinská věc, ta epilepsie. Podívej se, co stihlo tady tu holku.“

„Status epilepticus snad tak častý není,“ míní Harvey.

Dance se zamyšleně díval na pacientku. „Je to k vzteku. Taková nádherná ženská.“

„K vzteku je, že jich není víc.“

Dance se na něj užasle zadíval a jeho rty se sevřely do tázavé grimasy. „Krásných holek, to tedy jistě! Já se lekl, že myslíš případy status epilepticus.“

Harvey neodpověděl.

Kapitola dvacet pět

Středa, 24. října

Nemocnice prince regenta se rozkládala na vyvýšeném pozemku asi půl míle od pobřežních skal východní části Brightonu. Pokoje obrácené jižním směrem hleděly svými okny přes malebně členité hřebeny střež regentských a viktoriánských teras a dá až na chladné vody Kanálu. Tytéž budovy svou severní frontou shlížely na hornatinu Downs a na brightonské závodiště. Tak jak odpovídalo byrokratickému plánování, většina oken mířila na západ na průmyslové stavby anebo na východ, na obrovské mnohaposchoďové nemocniční parkoviště.

Nemocnice zahájila svůj provoz začátkem devatenáctého století, původně jako domov pro invalidní námořníky.

Neustálými dostavbami během následujících desetiletí se rozrůstala, až dosáhla rozměru největší oblastní nemocnice v Anglii, a spolu s dostavovaným křídlem princezny Waleské se brzy stane plnohodnotnou fakultní nemocnicí a součástí Univerzity v Sussexu.

Jádro nemocničního komplexu bylo tvořeno mohutnou šedivou kamennou budovou s břidlicovou střechou a palladiánským benátským sloupovím, mezi nímž se tyčila omšelá měděná socha prince regenta a zrovna tak zašlá socha královny Viktorie. Na všechny strany se prostírala nepřehledná bludiště dalších objektů propojených mezi sebou chodbami bez oken a odkloněnými odbočkami, v nichž sídlily většinou kanceláře firem a původní nemocniční oddělení. Přístavby, nahozené oblázkovou drtí, soustřeďovaly prádelnu, pitevnu s patologickým oddělením a ještě výzkumný laboratorní blok. Za nimi se krčil diskrétně neoznačený zvěřinec a teprve za jeho zdmi se tyčilo křídlo královny Alžběty Druhé, pochmurná dvanáctipodlažní věž z roku 1950. Právě zde byla situována všechna základní oddělení, jednotka intenzivní péče, porodnice a soustava devíti operačních sálů.

Nemocnice Kate zneklidňovaly. Vyvolávaly v ní vzpomínky a obavy, které raději nechávala spát. Připomínaly jí její vlastní smrtelnost a uvědomovala si, že život je i bez nich už tak dost nejistý. Neměla ráda ty budovy ani jejich pach, ani bezmocnost pacientů uvnitř. Pobyly v nemocnici dvakrát, ještě jako dítě, v Bostonu. Jednou, když jí bylo sedm a musela podstoupit odstranění krčních mandlí, a pak znovu v deseti na operaci slepého střeva. Lékaři byli sice příjemní, sestry také, ale odstranit bolest zcela nedokázali a zmenšit strach také ne.

Ve chvíli, kdy Kate odbočila se svým VW na rampu parkoviště, otevřela se přihrádka v palubní desce. Pokoušela se ji zaklapnout, ale bez úspěchu, takže chumel parkovacích kupónů se rozsypal mezi pedály na podlaze.

První podlaží bylo už obsazeno a další tři zrovna tak. Pokračovala v jízdě až na nejvyšší plošinu parkoviště a vyhoupla se tak z přítmi na prosluněný prostor, kde snadno našla volné místo k zaparkování. Tady nahoře se vítr bez zábran proháněl a s chutí se jí opřel do obličeje. Kráčela proti němu se skloněnou hlavou, kabát na ní vlál jako lodní plachta a vlasy jí bičovaly tvář, až ji z toho rozbolely kořínky.

Po betonovém schodišti, kde páchla moč, sestoupila až docela dolů, prošla kolem zdi s nápisem SADDAM NA PITEVNÍ STŮL, vyvedený sprejem, až k těžkým protipožárním dveřím. Spatřila množství informačních tabulí.

Mendelssohnovo oddělení, Oddělení královny Viktorie, Chemoterapie, Mikrobiologie, Histopatologie, Denní stacionář, Jednotka intenzivní péče, Porodnice, Úrazová ambulance, Příjmová kancelář.

Zatlačila na masivní dveře lemované gumovým pásem a vešla do dlouhé temné chodby, z níž byla cítit sekaná, zelí a přepálený olej. Poznala, že si nejspíš spletla poschodí a je zřejmě příliš nízko. Službu konající sanitář se svazkem klíčů na opasku prodrnčel kolem ní s kovovým vozíkem směrem k prádelně. Vrátila se zpět k základně schodiště a vydala se do chodby vpravo, kde panoval čilý ruch jako v úle. Tam se třídilo prádlo a v hraničkách se nakládalo na vozíky.

Vystoupila po schodech a pak dál dvojími dveřmi, až se objevila v informační kanceláři s čekárnou. Zpoza přepážky na ni hleděla elegantní a na první pohled energická dívka. Kate se jí přímo zeptala, kde by našla doktora Matthewse.

„Máme tady dva lékaře toho jména. Williama a Howarda.“

Kate rozložila svůj doklad a přečetla si podpis pod textem: Dr. H. Matthews. „Tedy doktora Howarda Matthewse.“

Dívka se podívala někam pod svůj pultík, takže Kate nemohla vidět, co zkoumá.

„Teď ho najdete na jednotce intenzivní péče na šestém podlaží.“

Kate poděkovala a vydala se chodbou až k výtahu, u něhož zmáčkla příslušné tlačítko. Chodba byla prosycena pachem desinfekce a snad i nějaké jiné chemikálie, kterou nedokázala identifikovat. Na korkové informační tabulce vedle dveří do kabiny visel plakátek propagující dárcovství krve. Kovové dveře šachty se konečně s trhnutím otevřely. Uvnitř klábosily dvě sestry a stál tam muž středního věku v kašmírovém županu s ruličkou novin v dlaní. Vešla dovnitř a za ní ještě mladý sanitář vtlačil vozík s chirurgickými nástroji. Radostně se hlásil k sestřím.

Kate opustila kabinu v šestém patře a podle šipek směřovala na jednotku intenzivní péče. Chodba byla vyložena šedivým kobercem až ke dvojítým dveřím s bezpečnostními skleněnými výplněmi do opuštěné recepce. Tam objevila pohodlně vyhlízející sedací soupravu za bambusovou zástěnou, prodejní automat, fontánku s pitnou vodou a telefon v pleximušli. Otevřenými dveřmi Kate viděla útulnou malou ložnici s jediným lůžkem pokrytým nachovým přehozem. Za přepážkou ale neviděla nikoho. Ze zeleného monitoru počítače poblikával kurzor a na obrazovce si Kate mohla číst po řádcích zkratky a čísla nějakého technického žargonu, který nedával žádný smysl. Celý pokoj působil uklidňujícím a příjemným dojmem, jako by byl odněkud vytržen a vsazen sem, do nejzazšího kouta nemocnice. Teplý vzduch se s šumem snášel z mřížek mezi polystyrénovými panely na stropě. Okolo se neslyšně pohyboval personál, nikdo nespěchal a nikdo také nevypadal zchváceně. Téměř se jí vybavilo její novinářské pracoviště. Získala podvědomě pocit, že je ve středu dění a může se na něm podílet a držet krok. Dokonce zde visely podobné hodiny se stejnou obrovitou vteřinovou ručičkou.

Po několika minutách si jí povšimla sestra a přešla na druhou stranu přepážky. Byla to černoška s krátce zastřiženými vlasy a příjemným obličejem. Na klopě modrobílého pláště se jí na řetízku houpaly chromované hodinky a v ruce držela psací desku s klipsem.

„Můžu pro vás něco udělat?“

„Chtěla bych mluvit s doktorem Matthewsem.“

„Myslím, že tady není. Dnes totiž slouží noční.“ Pak svažila čelo. „Ne, počkejte vteřinku, změnilo se to. Já se po něm porozhlédnu.“ Chystala se odejít a Kate se už ulevilo, že se jí na nic nevyptávala, když se přece jen zastavila. „A vy jste jeho příbuzná nebo pacientka?“

Kate se usmála teď ocenila, že vypadá upraveně a zavrtěla hlavou.

„Koho mám tedy ohlásit?“

„Jmenuji se Kate Hemingwayová.“ Sestra ji už dál nezpovídala, obrátila se a odešla. Po několika krocích se zastavila s mužem, jenž krácel po opačné straně chodby a vyzařoval autoritu i aroganci, a ukázala mu něco na kartě, kterou svírala v ruce. Velmi podrobně ji studoval. Muž byl nákladně oblečen a sestra vedle něj viditelně znervózňela, na první pohled bylo znát, že má před ním respekt. Kate zajímalo, kdo to asi je, a uvědomila si, že ji taky podivně zneklidňuje.

Měl podsaditou, jakoby býčí postavu. Neměřil víc než metr sedmdesát, ale držel se hodně zpřímá až zpupně, s hlavou vztyčenou, aby se zdál aspoň o kousíček vyšší. Obličej měl ochablý s pobledlou pleťí tupým nosem, drobnými rtíky a malými ledově modrými očima, které seděly hluboko za těstovitými tvářemi. Vlasy měl prořídle, světle hnědé a pečlivě sčesané tak, aby nevybočoval z pěstěné pěšinky ani chloupěk.

Na sobě měl dvouřadové sako s námořnickými knoflíky, šedé flanelové kalhoty a černé mokasíny se zlatými řetízky. Krémově bílá košile bez límce byla doplněna vulgárně křiklavou kravatou. Všechny kousky jeho oděvu vypadaly jako čerstvě přinesené z čistírny.

Když mluvil, špulil rtíky a sepal ruce, a Kate si všimla, že se ozdobil zlatým identifikačním náramkem, zlatými hodinkami a pečetním prstenem s wedgwoodským modrobílým kamenem. Hovořil, aniž se usmál, jako by černou sestrou lehce pohrdal. V jeho obličejí nalézala něco, co nahánělo hrůzu. Byl to typ bezcílného a krutého člověka, který mohl klidně stát v čele koncentračního tábora.

Jeho oči náhle sklouzly na ni, jako by věděl, že ho pozoruje. Odvrátila oči a pocítila, že zrudla rozpakami a zároveň jí tělem projela ledová hrůza. Podívala se na něj znova, ale on na ni stále civěl. Uhnula pohledem za přepážku, kde zeleně poblikával kurzor.

Koutkem oka zahlédla odcházející sestru. Muž pokračoval v chůzi. Díval se vpřed, zřejmě soustředěn na nějaký svůj problém. Předtím než jí zmizel z očí, se však na ni opět zadíval. V jeho pohledu nebyl ani náznak nějakého flirtu. Spíš pohrdání a nepřátelství.

Jsem paranoik, napadlo ji. Cítila se provinile, protože sem šla.

Sestra se vracela zpět, následována lékařem v bílém plášti. Tvářil se nerudně, jako by byl právě vyrušen z něčeho mimořádně důležitého. Jeho drsná kůže, pečlivě a prakticky zastřižené vlasy a zrovna tak upravené vousy mu propůjčovaly podobu horlivého studentského lidra.

„No, prosím,“ řekl tvrdě.

„Doktor Matthews?“

Pyšnými a nesmlouvavými očima si ji zkoumavě prohlížel jako maligní biopsii a ona pochopila, že vzdor jejímu oblečení, na kterém si tak dala záležet, v ní odhalil novinářku, jako by to měla napsané na čele. Sotva znatelně přikývl. „Chtěla bych si s vámi promluvit o paní Sally Donaldsonové. Jste přece lékař, který vystavoval list o prohlídce mrtvého?“

Ústa se mu našpičatěla: „Vy jste příbuzná?“

Zaváhala a pak zavrtěla hlavou.

Poslední zbytky zdvořilosti se rozplynuly. „Promiňte, a kdo tedy jste?“

„Já jsem...“ opět váhala, „novinářka.“

Svaly v jeho tváři se začínaly chvět. „Bože, tihle lidi mě přivedou k šílenství. Já se tady pokouším zachraňovat životy a vy mě bez přestání budete pronásledovat. Pracuju tady dnem nocí, protože je nás málo, a vůbec, nemám čas na nějaké rozhovory. Posledních tři noci jsem spal všeho všudy tři hodiny. Veškeré informace pro tisk získáte prostřednictvím

kanceláře generálního manažera. To byste měla vědět.“

Sestra postávala několik kroků stranou s omluvným výrazem. Kate se setkala s Matthewsovými očima. „Říkáte, že se pokoušíte zachraňovat životy. Jenomže vy jste potvrdil smrt někomu, kdo mrtvý nebyl.“

Málem jí na to skočil. Kate doufala, že se to stane, modlila se, aby se na to chytl. Jeho ústa se pootevřela, klouby prstů zaprašely. Cítila jeho zrychlený dech. Byl trochu vyvedený z míry, mírně dotčený. „Kancelář generálního manažera naleznete ve druhém poschodí v Jubilejním křídle. Doporučuji vám, abyste se obrátila se svými otázkami tam. Já jsem neviděl žádné známky, které by svědčily o tom, že by paní Donaldsonová nebyla mrtvá.“ Otočil se a odcházela pryč s rozevlátým pláštěm.

Kate se obrátila na cestu zpátky a vyčítala si, že tohle tedy nezvládla. Z tohoto setkání nezískala nic. Dokonce se ani nedověděla, jestli Sally zemřela tady na jednotce nebo na nějakém jiném oddělení. Doktor Matthews vypadal dost poplašeně. Pocit viny s lidmi tohle provádí. Ale zrovna tak únava. Nemohla z toho vyvodit vůbec žádné závěry.

Sally Donaldsonová přežívala na podpůrném dýchání právě na tomto oddělení nebo alespoň s nejvyšší pravděpodobností. Pracovali zde přece ještě jiní lékaři a sestry. Někdo by mohl něco vědět a možná jí něco říct. Vyrazila do chodby a pokoušela se rozluštit změřené nápisy a označení na zdech, pak se vydala dál do bludiště chodeb.

Doktor Matthews řekl, že je unavený. Že spal tři hodiny během posledních dní. Přepracovaný v každém případě byl, i když možná přeháněl. Pokud někdo dře jako on, může se přece dopouštět chyb. Kdyby se ale dopustil chyby, určitě by ho propustili, jenže on zde stále působil. Přinejmenším by ho zbavili nadměrného přetížení. Kdyby byl v jakémkoli podezření, jistě by zde už nepracoval. Anebo snad ne?

Nikdo ho tedy nepodezřívá. Bud konečnou diagnózu stanovil někdo jiný, a on ji jen podepsal, nebo se tím vedení nemocnice netrápilo, protože věděli, že Sally Donaldsonová nebyla pohřbena zaživa. Byl to jen nactiurhačný kousek jedné hysterické žurnalistky. Totiž jí samotné.

Nebo už začali se zahlazováním stop.

Zajít do kanceláře generálního manažera byl trefný nápad. Stály tam dva stoly překypující haldami papírů a osobní počítač. Několik starých psacích strojů, dosti omšele vyhlížející fotokopírka a fax. Stěny byly polepeny výstřižky z novin a kresbami. Slunečnímu světlu čelila polostažená okenní roleta. Za ní širokým oknem mohla vidět vrcholky stěžňů a ráhén brightonské maríny a za nimi Kanál.

U stolu seděla dívka a drmolila o překot do jednoho ze tří telefonů na jejím stole. Kate rozeznala její hlas. Jmenovala se Susan Maldenová a už spolu mnohokrát v minulosti mluvily. Měla dlouhé hnědé vlasy, placatý nos a starobylé kulaté brýličky. Konečně zavěsila a potichu nadávala.

„Je tady pan Merrivale?“ Zeptala se Kate.

„Zrovna teď něco má. Můžu vám nějak prospět já?“

„Ano. Víte už něco nového o Sally Donaldsonové?“ ptala se přímo Kate.

„Kdo, prosím, jste?“

„Kate Hemingwayová z News.“

Susan Maldenová se zatvářila, jako by si zrovna zlomila zub. Hrábla do hromady papírů, jeden z nich vytáhla a podala ho z dálky Kate, jako by se bála, že by mohla něco chytout, kdyby se k ní přiblížila.

NEMOCNICE PRINCE REGENTA URČENO PRO TISK NALÉHAVÉ bylo napsáno nahoře. Kate si text přečetla.

24. října Novinová zpráva oznamující, že paní Sally Donaldsonová, která zemřela 14. října v Nemocnici prince regenta, je zcela nepodložená. Zemřelá žena strávila pět dní na podpoře životních funkcí na jednotce intenzivní péče, kde ležela po vyhaslé mozkové činnosti způsobené mozkovým edémem, který následoval po epileptickém nezvládnutelném záchvatu. Vzhledem k závažnosti choroby byla podávána náležitá farmaka a vypnutí podpůrného dýchání bylo konzultováno s nejbližší rodinou.

Novinářka, která nebyla exhumaci přítomna, si špatně vyložila běžné a přirozené projevy, které lze očekávat u nebalzamovaných těl, jako projevy předčasněho pohřbu. Nemocnice vydá další prohlášení, až bude skončeno vyšetřování.

Kate pohlédla na Susan Maldenovou. Blazeovaná samolibost v dívčině obličejí jí pohnula žaludkem. Dva kruhy brýlových skel zářily vítězstvím. Opustila rychle místnost, protože nechtěla už dívce dát žádnou příležitost k další škodolibosti. Nechtěla riskovat, že ztratí nervy a udělá něco, čeho by později mohla litovat. Začali zahlazovat stopy. Pokud bylo co zahlazovat.

Kapitola dvacet šest

„Ty ho máš neskutečně velkýho, věděl jsi to? Fakt kus.“ Její prsty pomalu klouzaly nahoru a dolů a lehce se dotýkaly jemné kůže údu. „Fakt macek,“ šeptala mu do ucha, její dech byl horký jako její plet’.

Harvey Swire cítil, že opět tuhne. Sandra mu líbala krk, bradavky a neustávala v dlouhých, něžných a vytrvalých tazích: „Úžasnej.“ Špičkou jazyka mu přejela po hrudníku a pak jím pomaloučku kroužila kolem jeho pupku. Hrot jazyka sunula níž, až jemně vzala úd do úst a jeho oblý konec dráždila svými rty. Pohrávala si jazykem po obvodu zduřelé plochy a pak jeho špičku vsunula do šterbinky na samém konci.

Harvey drtil rozkoší pěsti a pln vzrušení hlučně nasával do plic vzduch. Pak jazykem třela celý povrch pyje nahoru a dolů pomalými a vytrvalými pohyby, sklouzla níž a lehce obepnula ústa kolem varlat. Pocítil záchvěv strachu a napětí, když je pevněji stiskla k sobě a slabá bolest mu projela až do žaludku. Zmáhala ho únava a on ztrácel představu o čase.

Dvě, možná tři hodiny ráno, nádherná a žhavá letní noc. Na jeho těle ještě nedoschl pot, který se mu vyřinul po těle asi před půl hodinou, kdy se naposled milovali.

Civěl na bělost jejích prsů, která se zjasnila vždy, když zvedla hlavu. Obrovské, bílé, jako by lákaly světlo pouliční lucerny, přicházející otevřeným oknem. Viděl také záblesky bílé kůže jeho vlastního údu vysouvajícího se rytmicky z jejích úst a znovu se vzrušil.

Byla to jejich první schůzka a zůstane také jejich poslední. Milovali se dvakrát v posteli jeho těsného bytu, který se nacházel nedaleko stanice podzemní dráhy Elephant a Castle a který zakoupil s pomocí dědictví po matce.

Zdá se, že Sandru odhadl dobře. Jeho prvotní mínění, že Sandra je prima šukátko, se ukázalo být trefné. Byla tak dobrá, když mu jazykem přejížděla po břiše, mezi zuby převalovala jeho bradavky, pak se v oblouku nad ním vyklenula, nasedla na něj a vsunula si jeho úd do sebe a pomalu na něj klesala kousek po kousku, že se málem odhodlal odložit svůj plán na příští nebo přes příští setkání.

Ujednal si s ní schůzku po jejich seznámení na jednotce intenzivní péče u lůžka modelky se status epilepticus. U postele té blondaté krásky, jejíž mozkovou aktivitu ztlumily barbituráty, aby ji zbavily permanentního záchvatu. U Maddie Stelmanové.

Roland Dance mu svěřil její monitorování a sledování. Stál těsně vedle její postele, pozoroval zelenou linku na osciloskopu a zíral na její nehybné tělo. Procházela mozkovou smrtí. Pokud lze připustit, že měla nějaké vědomí, nějaké myšlenky, pak musely existovat mimo její mozek. Možná mimo její tělo.

Třikrát, když si byl jist, že nikdo není nablízku, vypnul ventilátor. Nejdelší časový úsek, po který držel ventilátor mimo provoz byla minuta, ba ještě víc. Netroufl si nechat ho vypnutý déle, aby ho nikdo nepřistihl. Nechtěl si zničit kariéru dříve, než začala. Však ještě bude mít dost času. Spoustu času.

Ale i tyto krátké periody ho nesmírně vzrušovaly. Jen pouhé vědomí, že je nablízku někomu, kdo zemřel a vrátí se zpět do života. Stalo se to tři hodiny předtím, než doktor O'Teral započal s vlastní úpravou stavu pacientky a vysadil útlumové infuze barbiturátů. Během další hodiny se zvolna začínal stav proměňovat, dostavoval se efekt terapie.

Harvey už pozoroval první hroty na EEG. Pravidelné, rovnoměrné hroty. Normální vzorec aktivity mozku. Epileptický záchvat byl překonán.

Když konečně otevřela oči, bylo už pozdní odpoledne. Harvey čekal jakýkoli náznak poznání. Čekal, až mu řekne: „Hej, byla jsem tady pod stropem. Dobře jsem viděla, jak jsi zvedl ruce a pozdravil mě ‚věčkem‘.“

Místo toho se na něj dívala bezbarvě a tupě. Promluvila k němu zpočátku nesrozumitelně a pak mu drsně a arogantně položila otázku, kde že se to sakra octla. Když jí vysvětlil, že leží na jednotce intenzivní péče v Královské nemocnici podívala se na něj vyčítavě, očima plnými nedůvěry, jako by právě jeho činila zodpovědným za to, že se objevila zrovna zde.

Pokud vědomí její tělo opustilo, nepamatovala si na to. Postupně, jak se jí Harvey dál vyptával, byla čím dál podrážděnější, a když na oddělení přišel Roland Dance, vyběhla ho, aby konečně zastavil Harveyho připitomělé vyzvídání.

Harvey požádal Dance, aby mu dal vědět, pokud se u ní objevila další ataka. Dance mu vysvětlil, že konzultující neurolog nařídil převést tuto pacientku na řádnou antikonvulzivní léčbu. Harveyho to zklamalo, ale Dance mu přesto přislíbil, že mu dá vědět, kdyby náhodou opět přijali na oddělení nový případ status epilepticus, ale nepředpokládá, že by to mělo být v dohledu několika nejbližších měsíců.

Světlo si pohrávalo se Sandřinými bílými prsy, letmo přehlédl její červené bradavky a i její břicho, které se napínalo a uvolňovalo, jak klouzala nahoru a dolů. Pozoroval skvělou úběl jejích stehen a vnímal animální pach jejího lůna.

Pomalou a jemně se zdvihala, až málem vyklouzla, a pak opět klesla zpět, hleděla mu do očí a démonicky se usmívala. Sjela dolů, přes naběhlý žalud jeho pyje, hluboko ho vpouštěla skrz černý kartáč ochlupení až kamsi do měkkých tkání někde v jejím břiše.

„Ano, Harvey, chci, Harvey...“

Ještě jeden pohyb a orgasmus dosáhl svého vrcholu. Cítila to, sevřela mu zápěstí a teď plně vnímal, jak tekutina mocně prýští do jejích útrob a jak pumpy v jeho žlázách pracují. Trhavé křeče ustávaly a varlata, která se už dvakrát vyprázdnila předtím, teď zůstala zcela vyčerpaná.

Ochabl téměř okamžitě a vlna znechucení vystřídala nával příjemného uspokojení a uvolnění. Její váha mu drtila stehna, její horký dech páchl česnekem, jídlem, cigaretami a chlastem. Potila se a levný ostrý parfém mu čpěl do nosu. Její pižmová vůně, která ho vzrušovala na jednotce intenzivní péče, byla ta tam. Její kůže byla lepkavá a vlhká. Jemně a něžně ho líbala. Lechtalo ho chmýří nad jejím horním rtem, které se pokoušela zakrýt mejkapem, místo aby ho odstranila.

Zvrátila se dozadu a svit pouliční lampy opět ozářil její nadra. Obrovité prsy, které ho ještě před chvílí vzrušovaly, byly zhyzděné plochými vpadlými bradavkami. Líbala ho na oční víčka a on se pokoušel vymanit z dosahu jejího dechu.

Přirození se mu dále smršťovalo a teď už zcela vyklouzlo ven. Cítil, jak mu vytéká tekutý obsah na stehna.

Odvalila se z něj, stulila se vedle a začala mu žmoulat jeho ochablý orgán. Šimralo a dráždilo ho to a ruku jí odstrčil.

Laškovně ji vrátila na místo a opět ho líbala. Přál si, aby už jen klidně ležela a dala mu pokoj. Lehkým dotekem prstů mu sčesávala ojedinelé prameny vlasů z čela.

„Líbí se ti medicína?“

„Jo.“

„A ty se chceš po skončení studia věnovat neurologii?“

„Neurologii?“ divil se Harvey.

„Copak to není ten důvod, pro který jsi přišel na oddělení za tou epileptičkou?“

„Ne, rád bych se specializoval na anesteziologii.“

„Aha, tak to jo. Takže proto jsi tam byl.“

Harvey neodpověděl.

„Kdosi mi říkal, že ti to pálí. Nebyl jsi náhodou vloni nejlepší student?“

Předtím než bylo zahájeno zkouškové období vloni koncem letního semestru třetího ročníku, pokusil se Harvey vysadit chlorpromazin, který až dosud bral čtyřikrát denně. Chtěl zopakovat kousek se závěrečnými zkouškami. Tentokrát ovšem neuspěl. Několik dní byl dezorientovaný, udělal tutéž zkušenosť jako vždycky, když se pokusil tablety vysadit. Měl nepříjemné pocity, kdy nebyl ani ve svém těle, ani mimo ně.

Tentokrát ale nepotřeboval podvádět. Byl si jist, že zkoušky hladce zvládne, byly směšně snadné. Náročnější bylo provádět experimenty. Dělat je tak, aby to nemusel nikomu vysvětlovat. Aby na to nikdo nepřišel.

„A máš nějaký cíl?“ zajímala se a vmotala prstík do jeho pubického ochlupení. „Existuje něco, čeho bys chtěl jednou dosáhnout? Máš nějaký svůj osobní posvátný cíl, nějakou metu? Víš, udělat něco, co tě jednou provždy proslaví?“

„Myslíš třeba něco jako objevit penicilin?“

Se zájmem o věc se usmála: „No, třeba něco takového.“

Zahleděl se na holou žárovku, která visela ze stropu a její svit se snoubil se světlem z ulice.

„Ano,“ přiznal.

„A co to je?“

Chvilku nehybně ležel a cítil se vyrovnaný a klidný.

„Budu ten, kdo dokáže světu, že život po smrti pokračuje.“

„Hu,“ vydechla a v místnosti bylo chvíli ticho. „Tedy to je pořádná ambice. Věříš v Boha?“

„Bůh je arogantní bastard.“

„Prosím tě, proč to říkáš?“

„Nedáme si ještě kapku šampaňského?“ nabídl.

„Proč ne?“

Harvey sklouzl s postele, sebral dvě šampusky z nočního stolku a nahý prošel z pokoje do kuchyně. Zavřel za sebou dveře, rozsvítil světlo a stáhl roletu. Vytáhl z ledničky otevřenou láhev šampaňského, naplnil obě sklenice a opatrně je postavil na malé prkénko na stole.

Pohlédl ještě obezřetně ke dveřím, klekl si a z ledničky vylovil polystyrénovou krabičku, otevřel víčko a vyjmul malou skleněnou ampuli s trochou bílého prášku na dně. Odstranil korkovou zátku a vsypal obsah do sklenice po jeho levé ruce. Krabičku opět uzavřel a uložil zpět na místo do lednice. Sebral oba připravené nápoje a odebral se do ložnice.

Když procházel dveřmi, upustil sklenici, kterou nesl v pravačce, a ta se ihned roztříštila na mokré střepe.

„K sakru,“ ulevil si a obešel je. Sandře podal její sklenku a utrousil: „Musím otevřít další láhev.“

„Můžeme pít z mé sklenky,“ navrhovala.

„Hod to do sebe, to tě zvedne. Spolu můžeme popíjet tu příští.“

Posadila se. „Slušně dekadentní. Čtyři ráno a my v posteli popíjíme šampus.“

„Zametu střepe.“

Příští odpoledne krátce po druhé hodině, když Sandra právě připravovala solný roztok pro kardiaka na jednotce intenzivní péče, dostala svůj první epileptický záchvat.

Kapitola dvacet sedm

Středa, 24. října

Kate načepovala do nádrže svého broučka benzín a v krámku u pumpy si ještě koupila tuňáka, okurkový sendvič a krabičku jablkového džusu. U dveří si všimla svazků poledního vydání Evening News. Největší titulek hlásil: VÝBUCH EMOCÍ U SOUDU SE SATANISTY.

Kriste pane, já jsem něco prošvihla. Poklekla si k novinám a četla: napsala Kate Hemingwayová, reportérka listu.

Uvolněně se usmála. Patrick Donoghue dodržel, co slíbil, a telefonicky poslal reportáž do redakce jejího mateřského listu. Doufala, že ho tam ještě zastihne a že ho neodvolali kvůli něčemu důležitějšímu.

Přelétla očima celou reportáž. Ošklivé scény před soudní budovou. Příbuzní některých dětí, které obvinění muži znásilnili nebo sexuálně zneužili, se pokoušeli napadnout obžalované, když je přiváděli k soudu. Uvnitř pak někteří slovně uráželi soudce a policii a vysmívali se obhájčům. Někteří museli být vyvedeni ven. Byly podány předběžné návrhy obžaloby.

Obloha zčernala a vítr se do Kate opíral v ledových nárazech, když přecházela prostor u pumpy a vděčně se uchýlila do tepla svého vozu. Ještě jednou překontrolovala adresu na kopii úmrtního listu Sally Donaldsonové, otevřela přihrádku v palubní desce a rozložila plán Brightonu.

Ryland Close, číslo deset.

Zapamatovala si směr, uložila mapu zpět do přihrádky a zavřela víko. To se ale hned zase otevřelo a Kate ho podrážděně znovu přibouchla.

Na čelní sklo vozu dopadly kapky deště. Parkoviště u pumpy zelo prázdnotou, vyjma staříčké dodávky zaparkované u kompresoru. Po silnici zarachotil autobus. Pokoušela se nehtem proniknout do celofánového obalu sendviče, ale nešlo jí to. Zřejmě byl slepený. Nalepený štítek hlásil Mister Tasty denodenně čerstvé jídlo zaručeně. Ještě tam bylo vyražené datum. Včerejší.

Popuzeně škusla páčkou u dveří, odhodlaná jídlo vrátit, když zaslechla, jak déšť začal prudce bubnovat na kapotu auta. Spršky vody se rozstříkovaly a slévaly na dlažbě parkoviště.

Nejspíš bude včerejší všechno, řekla si, a převalovala v ruce balíček, do něhož marně chtěla proniknout. Nehtem

natrhla celofán, až se konečně dostala k dvěma suchým krajíčkům chleba, které mezi sebou držely mazlavou pastu. Rozšířila si otvor v obalu, aby mohla pochoutku vyjmout a kousnout si. Chleba měl silně nakyslou příchut' a vůni, která jí připomínala pach psích sucharů, a náplň mezi chleby chutnala jako sklenářský tmel.

Otočila klíčkem v zapalování. Motor se pomalu převálil a pak se s pronikavým rachotem rozběhl. Obláček kouře přeletěl přes přední okno a spuštěné stěračce po sobě nechávaly stopu špinavého filmu. Sešlápla plynový pedál a zapnula topení. Nohy měla jako z ledu, a nijak nepomohlo, že si uvnitř jemných punčocháčů a černých bot na tenké slupce třeba palce.

Zmocnily se jí zase pochyby.

Jdi za svým srdcem, mňousi, říkával jí táta, když se jí nedařilo a měla trable, když se jí Dara pošklebovala, že se nedostala na fakultu. Řekl by to jistě i teď, kdyby mu zavolala a svěřila mu svůj příběh.

Ryland Close byla jedna z těch tichých uliček na periférii Brightonu, ztracená v labyrintu staré části města, které se táhly od moře až k úpatí Downsů. Byl to shluk malých domků s falešnou georgiánskou fasádou, starých tak dva nebo tři roky, jak Kate usoudila podle mladých stromků připoutaných k opěrným tyčím a nízkých keřků u domovních základů.

Dům číslo deset se pyšnil lucernami na zdi vedle mohutných dubových domovních dveří s mosazným klepadlem ve tvaru lví tlamy a ozdobnou, trochu kýčovitou schránkou na dopisy. Na úzkém nájezdu do garáže parkovaly dva vozy, nenápadná toyota a malý ford s černým spojlerem a závodnickými pruhy.

Závěsy v přízemních oknech byly zataženy na znamení, že dům se uzavřel do smutku. Kate prošla úzkou dlážděnou pěšinou, hlavu skloněnou před protivným deštěm, a zazvonila u domovních dveří. Ozval se hluboký tón a závěsy se pohnuly. Kate teď sama sobě blahorečila, že je upraveně a přiměřeně oblečená, aby ji hned ve dveřích nepovažovali za novinářku, že možná bude mít i příležitost promluvit pár slov s Kevinem Donaldsonem.

Dveře jí otevřela ordinární blondýna, která se blížila padesátce a vypadala, jako by byla zvyklá na výraznější nános mejkapu, než měla teď.

„Prosím,“ pronesla unaveně. Její pleť bledě svítila a kontrastovala s vytahaným černým svetrem. Ostražitě oči těkaly pod dlouhými, nahoru zakroucenými řasami a podezíravě si od hlavy k patě Kate přeměřovaly. Pod nimi visely hluboké vaky. Na rukou měla těžké prsteny a přes kostnatý hřbet ruky volně visel náramek s falešnými drahokamy. Kromě svetru měla na sobě ještě hnědé přiléhavé kamaše, které zastrčila do pantofli z leopardí kůže. Byla silně cítit tabákem.

„Mohla bych, prosím, mluvit s panem Kevinem Donaldsonem?“ Kate zachytila závan horka, přicházející z bytu.

„Nikoho nechce vidět,“ hlas zněl nesmlouvavě a definitivně.

„Myslím, že je to důležité.“

„Má smutek, truchlí. Ovdověl a má těžký šok. Asi to budete muset o několik týdnů odložit.“

„Byla jsem u exhumace, když se otvírala rakev paní Donaldsonové,“ upřesnila Kate.

Žena ve dveřích zaváhala. „Vy jste od policie?“

To Kate trochu povzbudilo. Nevyhodila ji. „Byla jsem tam na pokyn Kanceláře hygienického dozoru.“

„Nechce vidět nikoho.“ Měla ocelově modré oční stíny a obarvené vlasy měly šedivé kořínky. Děšť bušil na dveře a smáčel ženiny nohy. „Jsem jeho matka. Mohla bych nějak prospět já sama?“ a ustoupila o kousek ze sloty před domem. Mohla bych na pár vteřin dovnitř?“

Žena couvla ještě víc. Kate ucítila klaustrofobizující horko a zatuchlý cigaretový kouř, kterým byl vzduch v bytě nasycen. Hala vyhlížela upraveně a nově, jako by její zařízení právě teď vybalili. Malba byla čerstvá, neoloupaná, dveře se leskly lakem, neposkvrněné mosazné kliky se blyštěly na všech dveřích a po tlustém koberci snad nikdo nešlapal. Nový domov pro novomanžele.

Ty pachy a horko to však prozrazovaly. Dech smutku ji při práci provázel téměř denně, bylo to stále totéž. Nehybný, nevětraný vzduch za zavřenými okny se zataženým závěsem a nepřiměřeným vytápěním, zatuchlý pach neměnných šatů a z kuchyně se nesoucí pach nedojezeného a vychladlého jídla.

Z pokoje se příkradla kočka a truchlivě zamňoukala. Slonovinové a ebenové barmské plemeno, nebyla to obyčejná kočka. Stejně nápadná jako černobílý křiklavý koberec v hale a stůl s lesklou dýhou z tropického tvrdého dřeva a mosazným kováním na zásuvkách. Na stěně visel ve zlatém přepychovém rámu levný tisk pohledu na Sorrento a pod stropem pak lampa se světlovodnými vlákny. Všechno mělo navodit okázalý dojem, právě tak jako naleštěný ford před domem.

Kate si s rozpaky uvědomila, že hledá věci, které by jí na Sally Donaldsonové vadily. Věděla, že by to tu celou hrůzu nějak zmírnilo. Jak tu tak stála a vysmívala se cizímu vkusu, začala pohrdat sama sebou, že je tak domýšlivá a že vůbec takhle uvažuje.

Sally Donaldsonová byla obyčejná hezká dívka, nadšená pro nový domov, život vdané paní a pro dítě na cestě. V poschodí domu už byl jistě připraven dětský pokoj, stála tam kolébka a chodítko. Vše nachystáno.

Hotovo a připraveno pro ten malý červený uzlíček, pro ten svraštělý plod na dně rakve.

„Tak co jste to chtěla?“ zeptala se žena, z nohy skopla jednu pantofli, sehnula se a seškrabovala něco z její podrážky.

„Věří pan Donaldson, že jeho paní byla pohřbena zaživa?“

Dáma se lehce zapotácěla, opřela se rukou o zeď a vsunula nohu zpět do pantofle.

„Co tím míníte? Samozřejmě že věří. Ona byla pohřbena zaživa.“

„Já vím, že byla. Ale v nemocnici to popírají.“

Žena se trpce usmála. „Přirozeně, že tam budou tvrdit opak, nebo snad ne? To je přece typické. Každý to viděl, viděli to všichni, můj syn, vikář, všichni to jasně viděli.“ Po obličejích se jí rozběhly vrásky a ruce se jí roztřáslly. „Ale kdokoli teď bude tvrdit, že to není pravda, že to tak nebylo.“

„Mají k tomu důvody. Vikář nechce, aby ho nařkli z pohřbení živé osoby, právě tak jako pohřební ústav. Nemocnice

nechce, aby jí kladli vinu.“ Kate se podívala na koberec. „Je mi líto, vím, že je to pro vaši rodinu velice stresující, ale nebojte se. Během těchto dnů bych si ráda s některými lidmi promluvila.“

„Provedli pitvu. Přece nebudou zatajovat její výsledky při vyšetřování.“

„Dobrý právník dokáže patologický nález roztrhat na cucky.“

„Ne ale čas smrti. Ten se dá dokázat. Několikrát jsem to viděla v televizi. Zrovna tuhle ten Poirot za půlhodinu znali přesně okamžik smrti u tři týdny staré mrtvolky.“

„Jo, jenomže v televizi to dělají proto, že se jim to hodí do scénáře,“ osvětlila věc Kate, „ale ve skutečnosti to tak není. Patologové nemůžou stanovit dobu smrti tak lehce.“ Otevřela svou kabelku a vylovila z ní složené fotokopie dokladů, které včera večer získala od doktora Morgana, lékařského poradce z News. Ukázala je paní Donaldsonové.

Hned v záhlaví první stránky stálo: Stanovení doby smrti a rozklad lidského těla.

Hned pod tímto titulkem si Kate červeně zatrhlala celý odstavec.

Mnoho obtíží při určování času smrti plyne z nedostatečného a nesystematického sledování a výzkumu jednotlivých stupňů rozkladu lidského těla. Nebere se v úvahu váha ani teplota okolí, zejména tehdy, když kolísá. Jako jisté měřítko jsou obvykle všeobecně uznávány metabolické pochody absorpce a únik toxinů, pokud je ovšem znám výchozí stav. V případech, kde určení doby smrti má zásadní forensní význam, je nutno hodnotit tato fakta s extrémní obezřetností.

Těžké řasy paní Donaldsonové se vzájemně třely o sebe, takže v nastalém tichu bylo jejich pohyb slyšet. Zvenčí nepřestával bubnovat na parapety vytrvalý déšť a z útrob domu se ozvalo cvaknutí a pak tichý brum pračky, která přešla do jiného cyklu. Přes obličej ženy jako by se přetáhl závoj pochyb. „A co vás vlastně zajímá?“

„Ráda bych odhalila pravdu. Kevin je jediný člověk, který mi může pomoci.“

Paní Donaldsonová zdvihla dlaň na znamení, že Kate má ještě chvilku vyčkat. Pak pootevřela dveře po pravé ruce a naklonila se do místnosti. „Tys usnul, zlatíčko?“

Zevnitř se ozvalo nesrozumitelné zamumlání.

„Je tady paní, která sem přišla kvůli tomu vyšetřování. Myslím, že bys měl s ní ztratit slovíčko. Cítíš se na to?“

Žádná odpověď.

„Asi by to bylo pro tebe nejlepší,“ řekla paní domu a naznačila Kate, že může vstoupit.

Vešla tedy do sešereleho pokoje a pod nohama ucítila měkký koberec. Zlatavé závěsy s ozdobnými provazy po stranách byly zataženy a jedinými zdroji světla byly dvě malé lampičky ze světlovodných vláken, menší verze té, která visela ze stropu v hale, a pak televizor, který sice žhnul, ale zvuk byl vypnutý. Na křbové římse stála tříprvková reprodukcí souprava a po obou stranách, jako dvě strážní budky, dominovaly celému pokoji dva reproboxy. Uvnitř křbu objevil tři výhřevná tělíska ve tvaru polínek, která své blikavé světlo rozhazovala po plastickém uhlí. Kromě toho na římse ještě nalezl své místo model ferrari, vedle něhož stála zarámovaná svatební fotografie Sally a Kevina Donaldsonových.

Proti fotografii byl nyní téměř k nerozpoznání. Zhroucený v křesle, paže spočívaly na opěradlech, černé vlasy měl rozčepýřené a obličej bílý a ztrhaný a pod očima se mu rýsovaly mohutné vaky. Připomínal živoucí mrtvolu.

Na sobě měl pomuchlanou, nedbale zapnutou všední košili, takže pod ní vykukovalo ušpiněné tričko, zmačkané kalhoty od obleku a vlněné ponožky zastrčené do šedivých pantoflí. Vypadalo to, že vůbec nespál, neměnil si oblečení a neholil se po několik dní. Přítomnost Kate si téměř neuvědomoval.

„Byla jsem s vámi při té exhumaci,“ začala co nejcitlivěji Kate.

Vůbec neodpověděl. Očima o ni letmo zavádil, než se opět vrátil pohledem do ticha seriálu Sousedi na televizní obrazovce.

„Posaďte se, drahá,“ chování Kevinovy matky bylo přívětivější.

Vedle sousedního křesla stál popelník, v němž se vršily nedopalky, některé s otiskem rtěnky, hranická ženských časopisů a román od Roberta Goddarda, obrácený otevřenými stránkami ke koberci. Kate se usadila na sofa.

„Tady paní má obavy, že by se nemocnice pokusila zamaskovat to, co se přihodilo Sally,“ vysvětlovala Kevinova matka. „Má za to, že se budou snažit všechno popřít.“

Odpovídal pomalu, hlubokým přerývaným hlasem, jako když magnetofon napájí vybitá baterie. Kate napadlo, že patrně užívá nějaká sedativa.

„Koroner mi slíbil, že mi zavolá,“ a opět se uzavřel do mlčení.

„Že vám sdělí výsledek pitvy?“ rychle navázala Kate a instinktivně sahala po svém notesu. Včas se ale ovládla.

„Teprve včera dělali pitvu. Tak mi ještě nevolal.“

Matka se posadila vedle ní a z balíčku vyklepla jednu cigaretu. „Vypadá to na velký soudní proces,“ upozornila,

„právě toho se bojím, že?“ Do úst si vložila cigaretu a připálila si kovovým zapalovačem. „A mají se taky čeho bát.“

Hodlám je žalovat,“ zhluboka si zatáhla ze zapálené cigarety, „můj muž jim naučtuje statisíce.“

Kate pohlédla na Kevina Donaldsona. „Můžete mi objasnit trochu pozadí celé té události? Pokud to není pro vás příliš bolestné.“

Ještě několik vteřin civěl na televizní obrazovku a Kate si už myslela, že ani neodpoví. Pak se přece zvolna rozhovořil, stále se dívaje na obrazovku: „Kam až?“

„Kam až do minulosti?“ ujistila se Kate. „Řekněte všechno, o čem jste přesvědčen, že je důležité.“ Nakonec přece jen svou tašku otevřela. „Nevadilo by vám, kdybych si udělala pár poznámek?“ prohodila nevinně a na tváři paní Donaldsonové zachytila záblesk podezření. „Musím vypracovat zprávu,“ dodala.

Matka s porozuměním přikývla.

„Začalo to tím gynekologem,“ rozvažoval Kevin, „doktorem Heywoodem. Poradil Sally, aby šla do nemocnice.“

Odměl se a zadíval se na obrazovku.

„Kdy se to stalo?“ probouzela jeho zájem Kate.

„Měla tam chodit na měsíční kontroly. Byla ve čtyřicetém týdnu.“

Opět ticho.

„Proč pan doktor Heywood byl toho názoru, že by měla vaše paní být sledována v nemocnici?“

Jeho matka odpověděla místo něj: „Měla příliš vysoký krevní tlak. On si myslel, že by tam měla jít na pozorování.“

„Preeklamptická toxémie,“ naprosto jasně a nenadále upřesnil Kevin, jako by přednášel ve třídě.

„Vyskytly se komplikace,“ vysvětlovala matka, „její krevní tlak stoupal, až dostala otok mozku. Pak se objevily první epileptické záchvaty.“

„Ona trpěla epilepsií?“

„Ne. Je to vedlejší efekt toxémie.“ Odklepla popel z cigarety. „Nepodařilo se zmenšit otok mozku a záchvaty se stále zhoršovaly. Už jí nasazovali kdeco. Doktor Heywood byl velice pozorný.“ Zatáhla mocně z cigarety a vyfoukla proužek modravého dýmu. „Pak upadla do komatu, museli ji připojit na podporu životních funkcí a tam ležela pět dní.“

„Šest,“ přerušil ji syn.

„Šest.“ Zamáčkla cigaretu do hromádky ostatních nedopalků a zakašlala. „Syna tam nechali s ní. Mají tam pokoje pro příbuzné. Jednou mu lékař během noční služby přišel sdělit, že veškeré naděje vyhasly. Mozek je prý mrtvý, a že by bylo nejlepší vypnout přístroje a skončit její agónii.“

„Ten plod byl už poškozený,“ doplnil Kevin Donaldson.

Obě dvě se na něj podívaly, ale jeho obličej postrádal jakýkoli výraz. Matka si vytáhla z krabičky další cigaretu:

„Doktor Heywood mu vyložil, že pokud jednou těhotné ženě odumře mozek, je moc malá naděje, aby dítě přežilo, a kdyby i přežilo, že by se mohlo narodit poškozené. Všichni jsme se za doktorem Heywoodem vypravili. Byl velice laskavý a hodný. Všechno vysvětloval do nejmenších podrobností. Kevin a rodiče Sally souhlasili, že nemá cenu pokoušet se dítě vyndat císařským řezem.“

„A tehdy také vypnuli podpůrné přístroje.“

Kevin Donaldson smutně přikývl: „Tu noc měl službu nějaký nový lékař. Řekl nám, že potřebují lůžko. Šlo to rychle. Zastavil ventilátor a konstatoval smrt.“ Podíval se na Kate, jako by si jí všiml až teď.

„Provedli pak nějaká vyšetření, testy?“

„To já nevím. Strašně jsem brečel. Ptali se mě, jestli chci taxi, a pak jsem ji ještě uviděl, jak mi ji odvázejí na vozíku, přikrytou bílým prostěradlem.“

Po tvářích mu stékaly proudy slzí. Kate cítila, že i jí pálí v očích. Zadržela dech.

„Viděl jste ji pak ještě někdy?“

„Ne. Lidi z pohřebního ústavu mi nabídli, že ji vidět můžu. Kdykoli.“

„Takže jste ji už od té doby vlastně neviděl. Až v té... rakvi? Při exhumaci?“ Opět ztichl a uzavřel se do své skořápky.

„A exhumaci jste si vyžádal vy?“ Neodpověděl.

„Prožíval strašlivá muka,“ vysvětlovala matka, „policie o tom nechtěla slyšet. Koroner nejdříve vůbec nechtěl něco takového připustit, snažil se nám namluvit, že to nejde, a že je Kevin,“ poklepala si prstem na čelo, „víte, z té smrti trochu pomatený. Vikář taky nepomohl. Kevin se nedal odbýt, získal telefonní čísla svědků a donutil koronera, aby si s nimi promluvil. Málem ho jednou odpoledne zatkli, když se sám chopil rýče a začal její hrob vykopávat.“ Podívala se na něj. „Že je to pravda?“

Mlčel.

Kate neklidně stiskla rty. Z horka v bytě a nervozity se začínala potit.

„Kevine, vy i já, oba dva jsme spatřili totéž, když otevřeli rakev vaší ženy. Máte nějaké pochyby o tom, že vaše paní byla po nějakou dobu ještě živá?“

„Mrtví lidé obvykle nerodí děti,“ vyslovila se rázně Kevinova matka.

„Někdy by se to stát mohlo,“ připouštěla Kate.

„Absolutní kravina. To neberu.“

„To je argument, kterým se budou obhajovat při vyšetřování.“

„Kevin mi popisoval, že její nehty byly zcela obroušené a zlámané. Úplně a beze zbytku, jako ohryzané. Na víku rakve byly vidět škrábance. Musela po něm drápat a hrabat jako zvíře.“

„Namítnou, že mrtvolý se v rakvi pohybuje, když nastává rigor mortis,“ doplnila Kate.

„A dělají přitom škrábance na mahagonové víko rakve? To snad ne!“ odvětila jedním dechem matka.

„Co o tom soudí doktor Selíš? Byl tam přece také. Jaký má na to názor? Ten to musel potvrdit,“ zjišťovala Kate.

„Vůbec ne. Říká, že musíme čekat na patologický nález. On si prý žádných škrábanců na víku rakve nevšiml. Vysvětlil nám, že jsme všichni popletení, protože jsme viděli ten samovolně vypuzený plod.“

Ozval se Kevin Donaldson a obě je vyděsil: „Vždycky pečlivě dbala na své nehty, pěstovala si je a udržovala.

Odjakživa,“ oznámil.

Nastalo ticho. Kate pocítila příliv nové naděje, když si zapisovala všechno, co Kevin říkal, pomalu a pečlivě, obyčejným písmem, aby nedělala dojem žurnalistky.

Jeho matka se hoře usmála. „Možná že nejsem odborník v medicíně, ale jednu věc vím bezpečně. Mrtví lidé si nehty nekoušou.“

Kapitola dvacet osm

Uplynuly tři dny od chvíle, kdy Harvey Swire podal Sandře dvacet pět miligramů GW 2937, což byl referenční název léku, který byl vyvinut švýcarským farmaceutickým gigantem Grauer Meyerhoffen výlučně pro laboratorní užití, nikoliv pro humánní medicínu.

Preparát získal snadno. Součástí výzkumu, který byl předmětem jeho závěrečné práce na téma epilepsie, bylo vedení určitých experimentů se školními laboratorními zvířaty. Potkanům, kočkám a šimpanzům bylo podáváno GW 2937 k navození těžkých epileptických záchvatů, které se pak tlumí vysokými dávkami barbiturátů.

GW 2937 v tabletové formě připomínaly velikostí a tvarem aspirin, byly kulaté a bílé. Odlišovaly se velkými písmeny GW vyraženými na každé z nich. Harvey rozdrtil tablety v třetí misce na bílý prášek, který pak vmíslil do zvířecí stravy. Neměly žádnou nápadnou chuť a nenechávaly v organismu žádné zbytkové metabolity, protože látka byla beze zbytku spotřebována právě během epileptického záchvatu.

V souvislosti se svou prací měl podat tuto látku čtyřiceti zvířatům. Bylo víc než prosté podat některým ze zvířat aspirin, třeba jen částečně. Pokud pak prášek zamíchal do stravy, u zvířat se ten den nepozorovala žádná změna, ba ani neurolog nebyl schopen cokoli neobvyklého ten den zaznamenat.

Nedokázal přesně vypočítat dávku odpovídající člověku, takže množství stanovil proporcionálně k objemu mozku.

Vyšel z hmotnosti průměrného lidského mozku, která je jeden tisíc dvě stě čtyřicet gramů, a srovnal ji s vahou mozku šimpanze.

V neděli večer zavolal na ubytovnu sester, kde Sandra bydlela, ale tam mu nějaká protivná holka sdělila, že se Sandra dosud nevrátila z práce. Nenechal jí žádný vzkaz. V pondělí večer zavolal znovu a telefon zvedla jiná dívka. Chvilí čekal u odloženého sluchátka, než se vrátila a bez dechu a se zoufalstvím v hlase mu sdělovala, že Sandra není v pořádku a že zůstala dnes v noci na oddělení k observaci.

V úterý ráno Harvey, vmísen mezi ostatní studenty, kráčet na gynekologické oddělení, kde přednosta spolu se svým asistentem vedli vizitu. Oteklé, mléčně bledé ženy ležely na kovových postelích, oblečené do růžových nočních košilí, obklopeny květinami a gratulacemi. Zmatení manželé posedávali po lavicích a ženské příbuzenstvo se šikovalo k obléhání. Venku bylo podstatně chladněji, ve zdech oddělení byla trvale udržována skleníková teplota. Harvey nemohl vystát pach porodnice, podivně nasládlý, který se mu zavrtil do kůže a zůstal s ním ještě spoustu hodin.

Nějaká tlustá panička se postavila vedle postele, zabořila prst do růžového klubíčka zamotaného ve vlněné dece a mlela dokola: „uťuťu, no, řuťuťu, no.“ Rodička zmoženě ležela na polštáři, vyčerpaná a neschopná ji poslat pryč.

„Telefon pro pana Harveyho Swirea. Vnitřní hovor pro pana Harveyho Swirea.“

Harvey přešel k černému aparátu na stěně u vchodu na oddělení. Byl to Roland Dance. Prý další status epilepticus, pacientka přijatá na jednotku intenzivní péče. Napadlo ho, že by tento případ mohl Harveyho zajímat, ať se zastaví a podívá se na ni.

Harvey dělal jakoby nic. Řekl Dancemu, že právě teď něco má, ale o pauze za ním zaskočí. Vrátil se opět na vizitu, ale vůbec ji nevnímal. Nedokázal se už naprosto na nic soustředit, byl rozptýlený a vzrušený, jako by se v něm napínala pružina.

Bylo půl druhé, když vkročil na jednotku intenzivní péče, kde bylo právě takové vedro jako na porodnickém oddělení. Chvilí čekal před inspekčním pokojem, než sestra vyhledá mladšího anesteziologa.

Na stěně po pravé straně visel seznam pacientů oddělení. Velká plastická poznámková tabule s číslem u každého lůžka, vyraženým vždy vlevo, a vedle bylo modrou propisovačkou napsáno jméno pacienta. Vedle čísla šest stálo jméno S. LOCKOVA.

Sandra Locková. Znovu cítil její vlhkou kluzkou kůži, zase nad sebou viděl její bílé prsy, nasával pach jejího těla a horký dech. Roland Dance právě přicházel, v obnošeném tvídovém sáčku s našitými koženými knoflíky, v keprových kalhotách a šedou nevýraznou vázankou kolem krku. Vlasy měl nakrátko, na skráních i na šíji přísně zastřížené, a hrubé strniště na bradě a tvářích, což jeho koňský obličej nijak nevylepšilo. „Ahoj, bud zdravý,“ prohodil, jako by vlastně Harveyho ani nečekal. Sepjal si ruce za zády a začal se pohupovat na svých měkkých semišových botkách. „Jo.

Ohromně zajímavé. Skoro jako autobusy, vid’?“

„Autobusy?“ opakoval Harvey, lehce zaskočen.

Dance měl na krku malou ranku po holení, kterou si přelepil čtverečkem náplasti. „Čekáš na jeden kdovíjak dlouho a pak přijdou čtyři najednou.“

„Nejezdím autobusem. Vyhýbám se tomu,“ odtušil Harvey.

Danceův výraz se zkrivil do bolestné masky, pak ztuhl, jako by se baterie napájející obličejové svaly náhle vybila.

„Jistě,“ jeho ústa se zachvěla. „Ten status epilepticus, s kterým tu ležela ta modelka po zranění hlavy. Kdyby to tak byla virová epilepsie, člověk by se mohl bát, že tu za chvíli bude mít další případ, zvláště když to postihlo jednu ze sester, která o pacientku pečovala tady na oddělení.“ Pak zavrtil hlavou: „Potíž je v tom, že to tak nebylo. Nevypadá, že by to spolu souviselo.“

„Co vyvolalo tento případ?“ Harveyho dráždila ta náplast na krku, která se málem odlepila.

„Zatím je předčasně dělat závěry. Mohla by to být encefalitis, jenomže jejímu obrazu neodpovídají teploty, které při infekci vždycky stoupají. Třeba se z toho vyklube mozkový nádor, ačkoli my už víme, že její CT je zcela v normě.

Chceme ještě udělat lumbální punkci a vyšetřit mozkomíšní mok k vyloučení diskrétní infekce, a to co nevidět. Holky na oddělení jsou z toho pěkně zničený.“

Harvey si teď kladl otázku, zda nemůže být GW 2937 přece jen zjištěno ve vzorku krve. Ovšem to by musel někdo vyšetřovat cíleně. Stopy nějaké látky lze objevit jen tehdy, když se po nich pátrá. Pokud by chtěl někdo vyšetřit hladinu GW 2937, musel by už chovat jisté podezření. Ale u Sandry Lockové žádné takové podezření neexistuje. Pravděpodobně taky moc lidí nevědělo, pokud vůbec někdo, že s ní měl schůzku, a i kdyby to někdo věděl, nenapadlo by spojovat její záchvat s jeho výzkumem v laboratoři. Ani by to nemohli dokázat.

„Přirozeně, mohla se předávkovat i antidepresivy. Tím se může záchvat taky vyvolat. Ostatní sestry ji ale jednoznačně brání. Vypovídají, že to byla veselá bezstarostná holka, spíš trochu do větru.“ Zamyšleně se pohupoval dopředu a dozadu. „Ovšem zrovna tyhle typy bývají depresivní. Je to zvláštní. Mimořádně zajímavý případ, opravdu.“

„Proč?“ zajímal se Harvey a poněkud zneklidněl.

„Záchvat je velice těžký, vůbec nereaguje na podávání barbiturátů. Pojd' se podívat.“

Ležela hned na sousední posteli, na níž viděl svou předchozí pacientku. I toto lůžko mělo jisté soukromí, ostatně jako všechna lůžka na oddělení. Sandra byla v bezvědomí. Z úst jí čněla endotracheální kanyla a nad její rozčuchanou hlavou se nadouval a splaskával černý vak. Po jejím boku stála infúzní souprava zajišťující intravenózní podávání léků. Zádla měla prohnutá do oblouku, břicho se pohybovalo v rytmu ventilátoru, její paže a nohy byly bezvládně rozhozené a šklubaly sebou jako končetiny loutky na provázku. Zuby měla zaťaté do manžety kolem endotracheální kanyly, která zkrusovala dechové úsilí přístroje v nezřetelné naříkání a sténání. Z koutků úst vytékaly sliny.

Vedle infúzního stojanu stála obtloustlá sestřička s kudrnatými červenými vlasy. Vypadala ustaraně a ztrápeně. Štítek na její klopě na ni vyzradil jméno Elaine Fosterová. „Ona se zhoršuje, doktore Dance,“ řekla se skotským přízvukem. Roland Dance se podíval na Harveyho. „Dole na oddělení jí píchli pět kubíků diazepam, který nepřinesl žádný efekt. Pak zkusili intravenózní fenytoin, který právě tak nezabral. Když byla přeložena na naše oddělení dostala infúzi thiopentonu. Slušnou dávku.“

„Třicet pět miligramů,“ doplnila sestra.

„Chápeš ten problém? Pokud bychom ji nechali bez řízené léčby, dojde k nezvratnému poškození mozku. Pokud jí ovšem zvýšíme dávky barbiturátů, nedomnívám se, že by to její tělo vydrželo.“

Z temene hlavy se oddělovaly kabely, které běžely ke dvěma monitorům stojícím na polici nad čelem postele. Harvey teď zaměřil svou pozornost na hroty křivky elektrokardiogramu. Její srdeční akce se stávala nepravidelnou s hroty oploštělými v souvislosti s dávkami barbiturátů. Křivka elektroencefalogramu svými vrcholky přesahovala obrazovku monitoru. Podíval se znovu na její obličej. Oči měla otevřené, hleděly přímo na něj. Napadlo ho, že v jejím pohledu postřehl letmý a prchavý záblesk jakéhosi poznání těsně předtím, než se zvrátily v sloup a panenky nadobro zmizely pod víčky a zanechaly po sobě pouze bílou slepotu. Paže se v záškubech divoce zachvěly, infúze na hřbetě ruky se vysunula ze žíly a roztok se začal rozlévat po lůžku.

Dance bleskově hrábl po jejím zápěstí a sestra okamžitě připojila infúzní set zpět k jehle.

„Musíme ji připoutat,“ poroučel Dance.

Monitor acidobazické rovnováhy poplašeně zapípal. „Potřebujeme asistenci,“ křikl Dance, „zavolejte sem doktora O'Ferala. A připravte ampuli kurare.“

Sestra odběhla.

Dance se obrátil na Harveyho: „Rve se s ventilátorem. Musíme ji utlumit. Nemůžeme si už dovolit dále zvyšovat barbituráty.“

Doktor O'Feral, šéf jednotky, k nim rychle rázoval, následován ještě dvěma sestrami. Ihned aplikovali kurare, ale rovněž bez efektu.

„Dejte jí dalších pětadvacet miligramů thiopentonu,“ velel doktor O'Feral naléhavě.

Monitor EEG pípal ve statotovém rytmu. Hroty na křivce osciloskopu pozbyly pravidelnosti, zmateně poskakovaly jako zmítající se klubko červů.

Kolem Harveyho zavládla panika.

„Má zástavu,“ řekl O'Feral, položil ruku na její hrudník a pak jej prudce stlačil. „Přivezte defibrilátor,“ přikazoval, „potřebuje kardioverzi.“ Rytmičky znovu a znovu stlačoval hrudní kost.

Jedna ze sester v tu chvíli už plnou rychlostí utíkala přes oddělení.

Hroty EEG na monitoru se oploštily a vyhasínaly. teď to ale nezpůsobily barbituráty. Tentokrát to byla mozková hypoxie, nedostatek kyslíku v mozku.

Trvalo téměř devadesát vteřin, než byl defibrilátor připraven. Dance rozerval Sandře její nemocniční košili a Harvey se znovu podíval na ty obrovité prsy a propadlé bradavky. Nad srdce umístili elektrody, O'Feral vykřikl: „Oukej!“ a jeden z techniků stiskl tlačítko. Ozval se hlasitý elektrický výboj, Sandra se křečovitě vymrštila nad lůžko a pak zůstala nehybně ležet.

Vlny na elektrokardiografu se nakrátko obnovily, brzy však opět vyhasínaly. Pokusili se o to znovu a pak ještě jednou, pokaždé se Sandra vzepjala v křeči a opět bezvládně klesla, nehybná jako hadrová panenka.

Po dalších třech minutách veškerá aktivita na monitoru vyhasla a zbyla jen rovná neměnná zelená čára, provázená stabilním ostrým zvukem bzučáku, který nikdo nedokázal vypnout.

Sandra Locková zemřela.

Kapitola dvacet devět

Středa, 24. října

Stěrač se potýkal s deštěm a proudy špinavé vody vytrvale stékaly na boční okénka volkswagenu. Kate mířila k úzkému železničnímu mostu a toužila být už na hony vzdálena tomu zničujícímu vedru a klaustrofobnímu smutku domu Donaldsonových. teď ji znepokojoval vůz, který se jí pověsil na paty.

Přitlačila se k obrubníku, jak jen to bylo možné, ale vůz vůbec nejevil snahu o předjetí. Její soustředění se rozptýlovalo, kdykoli se podívala do zrcátka. Za mostem zpomalila, aby ji neznámý automobil mohl předjet, ale ten rovněž přibrzdil. Dospěla až ke křižovatce ve tvaru T s rušnou obchodní třídou, kde odbočila doprava, a byla zvědavá, zdají vůz opravdu sleduje, nebo ne. Odbočil doleva.

„Blbec,“ ulevila si.

Komplex budov firmy A. Dalby a synové se roztáhl na několik stovek yardů podél nároží ulice vedle železářství.

Budovy vyhlížely vcelku střídmě a nevťiravě, ve štítu měly zlatě vymalovaná slova POHŘEBNÍ ÚSTAV na černém

podkladu. Na skle výkladní skříně pod nimi stálo úspornějším písmem jméno firmy.

Zaparkovala v postranní ulici a vracela se zpět. Déšť pomalu ustával, ale ledový vítr a ponurost jejích myšlenek ji mrazily. Znovu si vzpomněla na vztek svého šéfa Terryho Brenta, opět si vybavila slova jasnovídky Dory Runcornové z předešlého večera. Před očima jí vyvstala podoba Kevina Donaldsona zhrouceného na židli. Třeba měl ředitel pohřební služby pravdu, když na hřbitově říkal, že za tohle je zodpovědný vikář. Kate měla dojem, že vyzdvižení rakve Sally Donaldsonové z místa odpočinku zcela narušilo křehkou rovnováhu jejího vnitřního světa.

Ve filmu viděla lidi, kteří se potloukali po pohřebištích a posedli je duchové zemřelých a zničili je. To byl ale jenom film, nebyla to skutečnost. Takové věci se v životě zpravidla nedějí.

Mrtví bratři nepředávají vzkazy.

Zachvěla se.

Právě před hlavní silnicí minula širokou bránu v cihlové zdi a přečetla si nápis:

A. DALBY SYN, POHŘEBNÍ ÚSTAV, NEPARKOVAT VJEZD MUSÍ BÝT VOLNÝ 24 HODIN

Nervózně polkla, když stanula před bránou, a uvědomila si, že vlastně nikdy předtím nebyla uvnitř pohřebního ústavu. Ještě jednou si přehrávala celý svůj příběh a jen doufala, že se tady nesetká s týmiž muži, které potkala na hřbitově.

Doufala, že ji nepoznají, ale mohli by si všimnout jejího přízvuku a považovat to za podivnou náhodu, že vidí další Američanku. Nabrala dech a ve víře, že nasadila nejvhodnější výraz, vstoupila dovnitř.

Očekávala, že zde nalezne nějaký pult a za ním tristně vyhlížejícího úředníčka. Namísto toho se ocitla v místnosti, která jí připomínala malý komfortní salónek, téměř jako v luxusním hotelu. Příjemný kancelář ve tvaru L byla vybavena dvěma pohodlnými sedacími soupravami, oddělenými recepčním stolem. U něho seděla příjemná šedovlasá paní v modré pletené vestě s perlovým náhrdelníkem kolem krku. Usmála se na Kate. „Dobré odpoledne.“

Vnitřní zařízení tvořila mahagonová kopie nábytku ve viktoriánském stylu, doplněná zeleným sametovým čalouněním. Na zemi ležel tlustý zlatavý koberec, na zdech byly sametové zlaté tapety, ze stropu visely ozdobné lustry s růžovými stínítky a doplňovaly je nástěnné svícny stejného vzoru. Snad jediné, co tady Kate postrádala, byl krb.

„Mám dvě postarší tety, které žijí spolu,“ řekla Kate, Jedna z nich teď leží v útulku a lze očekávat, že nás pravděpodobně během několika dnů opustí. Její sestra mne požádala, abych sem zašla. Má jeden dva problémy, které ji dělají starost, a tak mě napadlo, že bych ji mohla trochu uklidnit.“

„Samozřejmě.“ Zena se s účastí usmála a nevypadalo, že by to předstírala.

„Kdysi už zkušenost s vaší společností udělala a byla velmi spokojená. teď ji ale poněkud rozrušil novinový článek o ženě, která byla pohřbena živá. Vy jste v tomto případě vyřizovali pohřeb.“

Žena zbledla. „Ano, domnívám se, že v tom případě by bylo vhodné promluvit si přímo s panem Morrisem Dalbym. Hned vám ho přivedu.“ Odešla dvěma v zadní části místnosti.

Kate najednou dostala obrovskou chuť na dobrou kávu. Od snídaně nic teplého neměla. Rozhlédla se po sedacích soupravách. Útulné jako ten růžový salónek v márnici. Příjemné jako krajkový v rakvi Sally Donaldsonové. Na stěně visel zarámovaný certifikát Britského institutu specialistů v balzamování. Recepční se vracela.

Následoval ji malý chlapík, kterého doprovázela kontrastní aureola klidné důstojnosti a sebevědomé důležitosti. Měl na sobě uhlově černý oblek, ostře bílou košili a nemoderní širokou vázanku. Prokvetlé šedivé vlasy měl sčesané dozadu a připomádané k temeni. Na bledé pleti se mu rýhovaly temné vrásky a tvářemi připomínal malého hlodavce. V očích se mu odrážela pouliční ostražitost a v hlase falešná účast.

„Jsem Morris Dalby, slečno, mohu vám nějak pomoci?“

Oddechla si, že to není týž muž, kterého spatřila na hřbitově, a opakovala historku, kterou vyprávěla recepční. Pohřební úředník ji usadil do křesla, posadil se vedle ní a malé tlapky si položil na leštěnou dýhu stolu.

„Je to vždycky bolestné ztratit tetu.“

„To jistě,“ přitakala Kate.

„Jsou to zvláštní ženy, ty tetičky,“

„Ano, to jsou.“

„Je mi opravdu líto, že její sestru rozrušil ten novinový článek. Pochopitelně to je nedorozumění. Byl to dost nezodpovědný článek. Popudil a znepokojil velmi mnoho lidí. Jeden z těch rádoby chytrých žurnalistů tím chtěl získat body. Místní listy by měly mít větší míru odpovědnosti.“

Cítila, že rudne v obličeji, a na chvíli ji napadlo, jestli ji náhodou neprokoukl. Snažila se rozpomenout, zda ho přece jen neviděla při exhumaci. Možná že tam viděl on ji.

„Ten článek tedy není pravdivý?“

„Vůbec ne, slečno. Vaše ubohá teta se něčeho takového nemusí obávat. Zamýšlíte pohřeb do země, nebo žehem?“

Kate opět zčervenala, nejsouc připravena na takovou otázku. „Tradiční pohřeb.“

„Na veřejném hřbitově, nebo má místo v kostele? Nebo máte rodinnou hrobku?“

Kate opět zaváhala: „Veřejný hřbitov.“

S údivem se na ni podíval a její neklid opět vzrostl.

„Pokud ta dáma má obavy, aby její sestra nepřišla v rakvi k sobě, můžeme nabídnout dvě služby, abychom její mysl uklidnili. Buď zesnulé můžeme otevřít žíly, pokud ji nebudete chtít vystavit, nebo nabalzamovat. Jste seznámena s procesem balzamování?“

„Ne.“

„Je to vlastně jednoduché. Nahradíme krev v cévách konzervačním roztokem. Tato tekutina je navíc obarvena tak, že navodí velmi přirozený kolorit kůže. Kromě toho pochopitelně vylučuje pohřeb živého člověka.“

Kate se zmocnila panika. „Ta žena, o níž se píše v novinách, nebyla náhodou také balzamována?“

Vyjmul z kapsy saka kožený notes a položil ho na stůl. „Víte, neměli bychom vyzrazovat takové důvěrnosti. Pokud to

ale vaši myslí uleví tedy ne, nebyla. Balzamuje pouze osoby, které mají být vystaveny. Zemřelá, o níž spolu hovoříme, trávila své poslední dny na přístrojích, na podpoře základních životních funkcí. Když byly tyto přístroje odpojeny, rodina si přála co nejrychlejší pohřeb. Ten článek v novinách byl nehorázný nesmysl. Ta ubohá žena byla klinicky mrtvá několik dní už v nemocnici. Strávila víc než dvacet čtyři hodin v naší lednici. To nemůže nikdo přežít. Nemá smysl uvažovat o opaku.“

Nápadně rychle odvrátil zrak od jejího vytrvalého a nesmlouvavého pohledu. Příliš kvapně. Strčil opět ruku do kapsy a vytáhl stříbrné plnicí pero. „Teď bych si chtěl doplnit pár podrobností. Mohla byste mi sdělit jméno té paní, adresu, abych připravil ehmm účet? Pak můžeme spolu probrat výběr rakve, její vybavení a úpravu. Budete si přát umístit úmrtní oznámení do novin? Můžeme je připravit a napsat tak, aby mohlo vyjít hned poté, co budete mít v ruce úmrtní list.“

„Nemyslím si, že se lze rozhodnout takto rychle. Chtěla jsem se tady trochu rozhlédnout. Moje teta patří mezi ty zvláštní lidi, kteří kladou spousty otázek. Bude chtít vědět velmi podrobně, co všechno jsem zjistila, jaký bude osud těla její sestry, když opustí útulek.“

„Není náhodou v útulku Coppercliffe? Udržujeme s nimi velmi dobré vztahy. Mohu si teď poznačit to jméno?“ Kate se v hlavě honily o překot myšlenky. „Paní, totiž promiňte, slečna Viningová. Ano, slečna Alice Viningová.“ Hlaskovala jméno a on si pečlivě zapisoval.

„Teď adresa. Můžete mi říct vaši vlastní?“

„Dříve než podnikneme cokoli dalšího, ráda bych se porozhlédla kolem. Rozhodnout se musí ona. Pokud bude spokojena s tím, co jí sdělím, objevím se zde hned zítra.“

„Samozřejmě, slečno.“ Vstal z křesílka. „Můžeme začít v kapli pro pozůstalé.“

Kate ho následovala dveřmi v zadní části místnosti až do malé haly s mramorovou podlahou. Stoupali vzhůru po schodišti potaženém kobercem. Na chodbě v horním podlaží stála u zdi lavice pokrytá červeným sametem. Odtud vedly dubové dveře, které jí úslužně přidržel, aby mohla projít.

Vstoupila první do temného a chladného prostoru, z něhož na ni dýchla atmosféra kostela pachem, který ji znervózoval. Cítila směsici borového dřeva a chemických konzervačních látek, které snad nebyly přímo odpudivé, ale vyvolávaly představu nemocnice a márnice současně.

Pohřební úředník rozsvítil tlumené světlo, které se pomalu rozžihalo. Na stěně se tyčil kříž a zezadu prosvětlená mozaiková vitráž.

„Umožňujeme příbuzným navštěvovat jejich zemřelé denně, po dobu dvaceti čtyř hodin. Navštívit vaši tetu můžete tedy kdykoli, pokud byste chtěla přijít v noci nebo v sobotu a v neděli, stačí předem zavolat.“

Opustili kapli, vrátili se do chodby a Kate byla ráda, když se za ní dveře zavřely. Po schodech vzhůru stoupal tmavovlasý muž tak kolem třicítky. Byl elegantně oblečený do černého smutečního saka a šedivých kalhot.

„Harry a Jane pracují na dodávce z Nemocnice prince regenta,“ zavolal na staršího muže. „Nemáš zapomenout na dnešek v pět hodin.“

„Přijdu za tebou asi za deset minut, Bille.“

Opět sestupovali po schodišti. „Můj syn,“ objasňoval, „je to rodinný podnik. Manželka a dcera zde pracují rovněž.“

Kate zaslechla otevření dveří nad schody a pak se ozval hlas, který poznala. „Morrisi?“

Dalby se zastavil. Kate hleděla na vysokého muže, který byl přítomen u exhumace. Věnoval jí krátký pohled, ale nevypadalo to, že by ji poznal.

„Ano, Regu?“

„Na telefonu máš zase toho chlápka z News of the World.“

Dalby se rozpačitě podíval na Kate a lehce zčervenal.

„Tak mu řekni, že se to bude vyšetřovat a že nedáváme informace.“

Prošli halou do staromódní omšelé chodby s dřevěnou podlahou a žlutě vymalovanými stěnami. Zastavili se a Dalby opatrně otevřel dveře. „Ano, je to v pořádku,“ řekl, „můžeme jít dál.“

Vešla do malé místnosti, odkud se linul koncentrát pachu borového dřeva a chemikálií nejvýrazněji. Celý šálek byl obložen dlaždicemi a podlahu pokrývala protiskluzová vrstva skloněná do guly. Uprostřed stál kovový stůl, podobný jaký viděla v pitevně, a pojízdná nosítka s popruhy. V policích podél stěn byly seřazeny plastické láhve s růžovým roztokem a skleněné nádoby naplněné jakýmsi želé, tuby s mejkapem a různé chirurgické nástroje.

„Stojíme v balzamovacím sále,“ uvedl pan Dalby s jistou dávkou hrdosti. „Balzamování provádí má dcera.“ Otevřel dveře na vzdálené straně místnosti a Kate slyšela tiché bručení. „Tady máme lednice.“

Kate za ním postoupila do alkovny s vybetonovanou podlahou a zadívala se na řady kovových čtvercových dveří rozměru sedmdesát na sedmdesát, které pokrývaly jednu stěnu. Ze všech dveří čněla klika a byl na nich čtvercový rámeček pro jmenovku. Některé z nich byly prázdné, jiné obsahovaly tuhý lísteček se jménem, ručně napsaným černým inkoustem. Kate si je z nich četla:

T. Hake, E. Millbrightová, A. Reece, S. Donaldsonová, N...

Srdce se jí v hrudníku divoce rozbušilo.

Sally Donaldsonová.

Takže ona je tady. To znamená, že koroner povolil její přemístění. Znovu si četla štítek, aby se ujistila, že se nespletla, a snažila se vypadat nenápadně.

„Pokud nehodláte tetu vystavit, uložíme ji v jednom z těchto boxů,“ švitořil pan Dalby. Předklonil se, vzal za kliku dveří, u nichž nebyl žádný lísteček, a otevřel je.

Kate obestřel závan ledového vzduchu. Vhrůze se podívala do temné hlubiny a cítila, jak se ven valí zima, a snažila se zadržet dech před zatuchlým, vlezlým a odporně nasládlým pachem mrtvého lidského masa. Vpravo ve slabém světle zahlédla siluetu těla v bílém plastickém obalu.

Naskočila ji husí kůže. Tady ležela Sally Donaldsonová, v temnotě a zimě. Pohřební úředník o několik centimetrů vytáhl prázdná listová nosítka. Vyjela zcela nehlučně po velmi dobře naolejovaných válečcích.

„Udržujeme tady čtyři stupně. To nemůže přežít nikdo déle než hodinu.“

„Proč je klika i na vnitřní straně dveří?“ zajímala se Kate.

„Pro případ, že by se někdo náhodou zabouchl zevnitř při čištění boxu.“

Kate se pokusila představit si noc uvnitř této lednice. Kriste pane, smrt vypadá tak osaměle. Člověk je tu skutečně sám, tady v některém z těch boxů. Přesvědčovala sama sebe, jak to dělala už tolikrát, že když člověk zemře, už mu nic nevádí. Všechno je pryč. Je to tak přece. Přichází zapomnění, tvá duše a životní síla, všechno co bylo v pohybu, to živé, odchází do nebe nebo snad do pekla anebo se snad v jiné podobě vrací zpět. Tvé tělo je pouhá schránka. Je něčím, co zde člověk zanechá, podobně jako motýl kuklu a měkkýš ulitu. Nic víc.

Nic.

Ale co když někdo procitne uvnitř této lednice? Co když se v noci probudí, je mu zima a je zabalený v plastické fólii? Příliš zesláblý na to, aby se pohnul, příliš zmožený, aby otevřel dveře, vyčerpaný a bezmocný. Nikdo neslyší jeho volání o pomoc?

„Mohou být podchlazení lidé zaměněni za mrtvé?“ ptala se Kate.

„Slyšel jsem, že to možné je.“

„Mohlo by se to stát tady?“

„Ne, děvenko,“ jeho hlas pozbýval na trpělivosti. „Lidé, kteří se sem dostanou, jsou už mrtví, a mají na to lékařské potvrzení.“

V jeho hlase cítila nedůtklivost, která se jí nelíbila. Zavřeli místnost s lednicemi a prošli zpět do balzamovny a dál na konec chodby k dřevěným staromódním dveřím se dvěma okénky. Dveře byly opatřeny moderním zapuštěným zámekem, který znemožňoval otevření zvenčí.

Ocitli se na vydlážděném dvoře obehnaném řadou garáží. Z jedné z nich vykukoval nos bílého volva, zatímco z ostatních hleděly zadní černé limuzíny a pohřebního vozu.

„Daimlery,“ prohodil. „Ty jsou skutečně komfortní.“

Když se vrátili opět dovnitř, všimla si Kate, že okna zadního traktu jsou chráněna mřížemi. Pan Dalby otevřel dveře po pravé straně a z nich zavonělo čerstvě řezané dříví.

„Tady je naše dílna i sklad.“

Místnost byla z poloviny zaplněna vztyčenými rakvemi, vyrovnanými spořádaně podél stěn jako švadrona vojáků, pěkně rameno na rameni, a seřazenými podle šířky, výšky, délky, zkrátka podle velikosti. Částečně zakrývaly výrazné zelené označení požárního únikového východu, pod nímž byly malé dřevěné dveře. Na háku vedle se pohupoval mohutný kovový klíč.

„Vedeme tři základní typy rakví: pevnou dubovou, pevnou mahagonovou a lepenkovou s dubovou dýhou. Ovšem pokud by si vaše tetička přála něco jiného, jsme schopni to zajistit,“ nabízel Morris Dalby.

Ze stěny shlížel napůl odchlípnutý staříčský plakát s tematikou první pomoci. Dílna byla mizerně osvětlená pouze holou zaprášenou žárovkou a oknem, pod nímž byla pracovní plocha s nářadím a rolemi látky. Starší muž v hnědé kombinéze se skláněl nad rakví na dřevěném podstavci a malým kladívkem do ní připevňoval krajkové obložení. Pokračoval v práci, aniž jim věnoval pozornost.

„Dub je nejdražší,“ řekl šéf pohřebního ústavu, „ovšem je také nejodolnější. Vyržší věky.“

Kate ho moc neposlouchala. Ve vzdáleném koutě vlevo za rakvemi totiž spatřila velikou lepenkovou bednu. Právě takovou použili zaměstnanci ústavu k uložení exhumované rakve Sally Donaldsonové. Na spodní části bedny objevila dosti zřetelné stopy zaschlého bahna.

To je ta bedna, usoudila.

„Tradičně rakve osazujeme mosazným kováním,“ pokračoval Dalby, „pokud vám váš rozpočet něco takového nedovoluje, je možné použít plastickou napodobeninu, která je vhodná spíš pro pohřeb žehem.“

Kate se dotkla jedné rakve. „To je dub?“

„Ano.“

Opět stočila pohled na klíč na háku a pak zpět na lepenkovou krabici. „A jak vypadá mahagonová rakev?“

„Hned vám ji předvedu.“ V dílně zazvonil telefon. Krátce zaváhal, pak se obrátil a přešel k pracovnímu stolu, aby zvedl sluchátko: „Morris Dalby.“

Kate se přisoukala blíž ke klíči a sledovala Dalbyho. Vypadal podrážděně.

„Radši mi ho dejte,“ zakryl dlaní mikrofon a obrátil se na Kate, „můžete chvíli počkat?“ Pak opět pokračoval v hovoru.

„Pane Webbe, dobré odpoledne. Ne, to vůbec není pravda. Myslím, že sám uvidíte u soudu. Říkáte, že jste s manželem mluvili? Jistě, on se chudák z toho smutku úplně pomátl. Ta exhumace se vůbec neměla uskutečnit.“

Truhlářova hlava teď zmizela v rakvi. Kate bleskově sejmula z háčku klíč, sevřela ho v dlani, jakoby nic si to namířila k policím a pak tiše spustila klíč do kapsy.

Kapitola třicet

Márnice Královské nemocnice byla hluboko v základech hlavní budovy, až na konci ponuré a tmavé chodby za kuchyněmi. Rozlehlá, syrová místnost s klenutým cihlovým stropem, stěny bez oken byly obloženy kachlíky a podlaha zeleným mramorem. Hluboká chodba vedla k lednicím, v nichž byla uložena jednak těla zemřelých pacientů, která čekala na pitvu, a jednak těla věnovaná pro vědecké a didaktické účely.

Vedle kamenné výlevky stál pracovní stůl pokrytý umakartem, na němž ležely připraveny chirurgické nástroje a

skleněné zkumavky a nádoby. Pod černou poznámkovou tabulí byly starobylé váhy a před ní stály stupňovitě uspořádané řady lavic, schopné pojmout až padesát studentů. Ve středu sálu byl oválný kovový stůl, na němž ležela nahá, jasně bílá mrtvola Sandry Lockové.

Její tvář vystupovala z krátkých černých vlasů jako alabastrová busta. Měla lehce vpadlé tváře, pootevřená ústa a nevidoucí oči hledící vzhůru nevnímaly svit široké lampy umístěné nad ní. Za hlavou měla zakrvavený dřevěný stoleček na čtyřech nožkách upevněných k zadní straně stolu. Sál byl naplněn týmž pachem lidských vnitřností, který se vždycky táhl z pítiven při sekcích.

V čele posluchárny stanul patolog doktor Percy Higgs, podsaditý, přísně vyhlížející muž s prokvetlými vlasy a s knírkem stříhu zubního kartáčku. Celý v zeleném ochranném sálovém oblečení, rukavicích a opásán zástěrou přistoupil k tělu mrtvé sestry. Ke studentům promlouval skrz kotouče modravého dýmu z cigarety, kterou svíral mezi rty. Ruce zabořil až po zápěstí do dutiny hrudní ve snaze vydělit ostrým nožem plíce a srdce.

V lavicích seděla jen hrstka studentů. Tentokrát nebyl přítomen nikdo z těch rádob odvážných vtipálků. Dnešní pitva byla příliš osobní, příliš domácí. Sandra Locková nebyla starší než oni sami, navíc to byla krásná, život milující dívka, jedna z nich. Prostřednictvím mrtvolky ležící na stole před nimi a děsivých jatek, které se tu odehrávaly, byli svědky nepříjemného pohledu za tenkou oponu, která je dělila od vlastní smrtelnosti.

Všichni vyjma Harveyho Swirea.

Ty prsy, které tehdy Harveyho nakrátko vzrušily, ležely teď zploštěle po obou stranách hrudníku rozpolceného od hrdla až k rozkroku, její velké propadlé bradavky spočívaly na kovové ploše stolu. Proti stehnům, najednou podivně tlustým a rozpláclym, vypadaly její nohy neúměrně malé a podivně ohnuté k sobě na konci kovového stolu. Okolo palce měla na provázku uvázaný štítek se jménem. Nehty měla čerstvě nalakované a Harveyho napadlo, jak marný byl čas, který této péči věnovala.

Smrt podivuhodně lidi promění. V posteli před několika dny byla plna divoké síly, nezkrotné energie svalů, žláz a vášní. teď nebyla ničím. Ta věc z ní unikla bez jakékoli naděje, že by ji získala zpět. Za hranici, odkud není návratu.

Patolog odstranil poslední membránu zakrvácenými rukavicemi vyzdvihl plíce a položil je s vlhkým mlasknutím na dřevěný stolek a zabořil do nich prsty.

Temně červenohnědé plíce svou stavbou připomínaly houbu nebo gumovitou pěnu. Po zatlačení v nich zůstával mělký důlek, z něhož se uvolňovaly černé krůpěje.

„Všimáte si retence tekutiny?“ ptal se patolog s nosovým yorkshirským akcentem. Třicentimetrový popel na konci cigarety se chvěl tak, až se uvolnil a upadl na podlahu. „Něco takového můžeme čekat u starší osoby, rozhodně však ne u děvčete tohoto věku. Patrně to byla silná kuřačka.“ Na špičce nosu se mu tvořila jemná kapička.

To tedy byla, málem řekl Harvey. Stiskl však pevně rty a jen malinko přikývl. Pítevní sanitářka, tichá a křehká žínka kolem padesátky, vnořila nerezovou naběračku do hrudní dutiny, jako by nabírala z mísy polévku. Získala zakrvavělou tekutinu, kterou nalila do výpuste ve stole, a tekutina pak se šploucháním zmizela v gule pod stolem. Stejně množství tekutiny vyslovila z hrudníku ještě jednou.

„Navíc zde můžeme pozorovat známky sufokace, dušení,“ pokračoval patolog, „dávky barbiturátů, jinak nezbytné pro zastavení epileptického záchvatu, oslabí funkci dýchacích svalů tou měrou, že je zcela vyřadí. Pak plíce kolabují a selhávají.“

„Domníváte se, že to byly barbituráty, které ji usmrtily, doktore Higgsi?“ zeptal se Harvey a pokoušel se překrýt svou obavu zdáním prosté studentské zvědavosti.

„Lidské orgány mohou takto reagovat na rozličný chemický inzult. Toto nebezpečí je vždy spojeno s léčbou status epilepticus.“ Utřel si nos do rukávu, zdvihl plíce a odhodil je do drátěného košíku na konci stolu.

Pítevní sanitářka nechala naběračku nechutně trčet ze Sandřina hrudníku a přenesla drátěný košík přes místnost až k váze pod tabulí. Křídou pak napsala 750 g pod slova levá plíce a čísla 850 g pod slova pravá plíce. Pak je vložila do bílého plastického sáčku a košík nesla zpět.

Při pohledu na tabuli patolog přikývl.

„U normální zdravé ženy věku této dívky se pohybuje váha plic kolem tří nebo čtyř set gramů. Retence tekutin jasně svědčí pro sufokaci.“ Sejmul si rukavice, položil cigaretu do popelníku na pracovní desce vedle kovové jímky, utřel si ruce do ručníku a sáhl po propisovací tužce.

Harvey se trochu uklidnil, když doktor Higgs komentoval plicní nález. Zdálo se, že všechno probíhá bez komplikací. Vypadalo to, že nakonec všechno projde hladce. Sanitářka nabrala další krev z útroby Sandry Lockové. Krev mrtvé osoby ležící vodorovně vždycky steče do hrudníku jako do jímky.

Stroje. Všechna lidská těla jsou vlastně stroje.

Patolog odložil tužku, zatáhl z cigarety a potom ji udusil. Když se vracel k tělu, oslovil ho student Brian Kirkland:

„Doktore Higgsi, cílem této pitvy je potvrdit, že sestra Locková zemřela na status epilepticus, nebo odhalit příčinu epilepsie?“

Patolog vytáhl kapesník, zatřepal s ním jako kouzelník a hlučně do něj zatroubil. Obrátne jej pak zmačkal do dlaně, strčil zpět do kapsy a podíval se mezi studenty.

„Cílem pitvy je potvrdit příčinu smrti a vyloučit případné pochybnosti. Zákonu této země stanoví, že pokud osoba zemřela za dobu překračující dvacet osm dní od posledního vyšetření lékařem nebo do dvaceti čtyř hodin po operaci, je pitva nezbytná. Pokud se však objeví jakékoli pochybnosti o příčině smrti, je také nařízena pitva. V tomto případě známe bezprostřední příčinu smrti, tedy zmíněný status epilepticus. Není nám však známa příčina vlastní epilepsie u této zjevně zdravé mladé ženy, která nikdy ničím takovým netrpěla.“

Strach se navracel. Lékař přešel ke svému saku, které viselo na háku u dveří. „Už jsem vyšetřoval mozek, kde jsem pátral po známkách tumoru nebo jiného poškození, a nenašel jsem nic. Vzal jsem v úvahu všechny možnosti, od

lehkého zánětu přes možnost virové infekce, na niž jistě známky mohly ukazovat, ale nelze stavět na pouhých domněnkách.“ Z kapsy saka vytáhl krabičku playerek.

Harvey zachytil patologův pohled a horlivě přikývl. To je taky všechno, na co můžeš přijít, pomyslel si povýšeně.

Virové symptomy.

„Doktore Higgsi,“ přihlásil se další student, „budete posílat tělní tekutiny na toxikologii?“ Patolog si vyklepl cigaretu z balíčku a ťukl s ní na sklíčko hodinek.

„Viry se identifikují jen velmi obtížně. Odebereme krevní vzorky i pro laboratorní vyšetření, ovšem daleko užitečnější by bylo, kdyby krev mohla být odebrána zaživa.“ Zapálil si cigaretu a opět si navlékl gumové rukavice.

Dvě hodiny poté, co Harvey myším podal ekvivalentní množství látky, odpovídající čtyřnásobku dávky podané Sandře Lockové, neobjevil už v jejím organismu naprosto žádnou stopu po GW 2937. Harvey věděl, že i kdyby látka nebyla plně metabolizována, muselo by se po ní cíleně pátrat. S úspěchem srovnatelným s pověstnou jehlou v kupce sena. Patolog vzal opět nůž a začal oddělovat dívčina játra. Tím otevřeným břichem a centimetrovou vrstvou bílého masa s krvavými nitkami na řezu připomínala špalek vepřového, které bourá zručný řezník. Mrtvá. Prázdna. Řidič odjel, pilot se vzdálil, duše unikla nebo snad duch pokud vůbec existoval. Je už teď příliš daleko, aby se jí na to zeptal.

Pítomá čubka. Podíval se na ni přezíravě. Vztek měl ale především na sebe. Odhadl to špatně. Podal jí toho moc. Zadíval se na tabuli na váhu mozku, srdce a plic a poznamenal si je do sešitu.

Příště by měl dávku trochu snížit. Kromě toho bude muset nějakou dobu počkat, to si uvědomoval. Dvakrát status epilepticus během čtrnácti dnů je ještě přijatelná náhoda. Tři případy by byly krajně podezřelé. Nechá to uležet pár měsíců. Sandře Lockové podal třicet pět miligramů GW 2937. Příště podá holce, která bude mít zhruba váhu a výšku Sandry, pouze pětadvacet miligramů.

Kapitola třicet jedna

Středa, 24. října

„Pokud koroner už tělo předal,“ rozvažoval Patrick Donoghue, „svědčí to o tom, že ji během několika dnů opět pohřbí. Třeba hned zítra.“

V restauraci byl obsazený jen jediný stůl a Kate trochu litovala, že zvolila právě tento podnik. Když tady obědvala před několika týdny, bylo tady živo, téměř nappáno. teď tu najednou seděla opuštěná, v elegantním prostředí černobílého dekoru, který jen stupňoval nervózní strach, který cítila. Číšník postával nedočkavě stranou, aby se zeptal na jejich přání. Kate si ovšem ze všeho nejvíc přála, aby odešel a ponechal jim soukromí pro rozhovor.

„Počkejte, prosím, chvíličku,“ požádal ho Patrick.

Kate si pohrávala se skleničkou vína. Patrick měl na sobě odřené manšestrové sako a modrou džínovou košili bez kravaty, zapnutou až ke krku, což mu propůjčovalo vzezření vzpurné upřímnosti. Přesně to, co milovala.

Přelétla očima menu a hledala něco lehkého, co by jí sice dodalo energii, ale neuspalo ji. Nejdřív parmská šunka s melounem a pak grilovaný rejnok rozhodla se.

„Pokud vydal tělo, tak zřejmě nejde o nic podezřelého.“

„To není tak jednoznačné. Znamená to jen, že ho uspokojily veškeré informace, které mu poskytl patolog. Mluvil koroner s manželem Sally?“

„Zvečera jsem tam volala a mluvila jsem s jeho matkou. Koroner jí skutečně volal, ale pouze ji sdělil, že patolog ještě čeká na analýzu krve a tělesných tekutin. Jeho předběžná zpráva ale potvrzuje, že příčina smrti odpovídá původní diagnóza z kliniky.“

„Byla to epilepsie, že?“

„A s ní související otok mozku.“

„Tedy žádné známky dušení?“

Kate se naklonila nad stůl. „Probírala jsem to s doktorem Martym Morganem, konzultantem listu News, a ten mi řekl, že u někoho, kdo je přes týden mrtvý se dost obtížně patologovi prokazuje sufokace. Prakticky je to nemožné.“

„Jak koroner vysvětluje krev v rakvi?“

„Amniotická tekutina a ostatní složky, které byly vypuzeny s plodem.“

„A co na to říká matka?“

„Že to jsou kecy.“

Zaklesl si své mohutné chlapské prsty, o které sice pečoval, ale ne přemrštěně, a studoval její tvář.

„Ty si myslíš, že jsem se zcvokla,“ pronesla a hleděla na něj svýma měkkýma šedomodrýma očima.

„Ne, to ne.“

„Věříš mi ještě?“

„Jistě.“ Lokl si trochu vína. „Dokonce si myslím, že by Donaldsonovi měli zažádat o nezávislou pitvu a posudek.“

„Koroner by to připustil?“

„To by měl. Pomohlo by, kdybys měla nějaké důkazy, které patolog přehlédl. A co ti ostatní svědci té exhumace? A hrobníci?“

Kate ucucávala víno, australské chardonnay, zemité a bohaté, a zatoužila vypít ho spoustu a pořádně se opít. Místo toho se snažila udržet střizlivá a pít jen tak, aby si zklidnila nervy a dodala si kuráž. Víc nesměla. „Chystám se promluvit se všemi. Chtěla bych to stihnout během zítřka.“

„Ovšem na zítřek se mnou nemůžeš počítat. Posílají mě do Bruselu.“

„Do Bruselu? To máš fajn,“ řekla a snažila se zakrýt rozčarování.

„Jo, mám udělat reportáž o životním stylu členů evropského parlamentu.“

„To je fantastický.“

Jejich pohledy se na okamžik střetly. Kate očima sklouzla na menu, pak zpátky na něj a usmála se. V jeho výrazu se zračila něha, která ji zasáhla. Hrdlo jí vyschlo a rozechvělo ji vzrušení, které se v ní postupně nashromačovalo. Zmítalo se jí v žaludku jako lapené zvířátko, když si uvědomila, jakými city k němu vzplanula. Všimla si kudrnatých chlupů na jeho zápěstí, vinoucích se kolem hodinek, pohlédla na jeho pevné ruce s dlouhými prsty a plochými bříšky s čistými pevnými nehty. Ano. Všechno na něm bylo pevné, nezníčitelné. Bylo jí smutno z toho, že ji opouští. Moc by ji zajímalo, jestli má nějakou přítelkyni nebo snoubenku.

Stále se na ni díval a jí se z toho pohledu rozlévalo teplo po těle a dodávalo odvahy.

„Přeju ti to,“ vyznala se mu, „opravdu moc.“

„Dneska bylo u toho soudu opravdu moře reportérů. Určitě najdeš někoho místo mě, kdo ti pomůže.“

„Jistě.“ Uvědomila si, že zapomněla zajít na hudební představení pořádané Základní školou Lady Gosdenové a bylo jí z toho na nic. Nerada působila dětem zklamání. Zatelefonovala do školy a reportáž napíše dodatečně.

Bylo krátce po půlnoci, když se Kate pomalu blížila se svým volkswagenem k průčelí budovy společnosti Dalby a syn. Uklidnilo ji, když zjistila, že budova ředitelství pohřebního ústavu se ztrácí ve tmě. Kolem se přehnal pouze osamělý taxík, který zuřivě akceleroval. Provoz byl tou dobou velice mírný a kromě několika bufetů prodávajících jídlo přes ulici bylo v okolí už všechno zavřeno.

Zahnula do boční uličky a pak mezi řady malých omšelých eduardovských domků a vmáčkla vůz mezi odstavený karavan a zchátralý jaguár. Vypnula motor, uvolnila si pás a vystoupila ven do sychravé a větrné noci pod cáry temných mračen. Vichr jí bičoval do tváří a čuchal vlasy.

Patrick ji před chvílí hodil domů, zlehka ji políbil na tvář a slíbil, že ji zavolá hned, jak se vrátí za pár dní z Bruselu.

Nahoru ho nezvala, protože se potřebovala trochu vzchopit, a navíc se mu nechtěla svěřovat s tím, co zamýšlí dnes v noci podniknout. Obávala se, že by dozajista chtěl jít s ní, a ona nechtěla, aby kvůli ní měl trable. Byl to její problém, její průšvih, a ona se z něj také musela sama vyhrabat.

Převlékla se do džínů, na sebe si natáhla tlustý černý svetr, na nohy si obula pohodlné boty na gumové podrážce a přehodila si tmavomodrou bundu. Natáhla si tenké černé kožené rukavice, které si zakoupila zvlášť pro tento účel hned, jak opustila pohřební ústav. Do kapes bundy si nastrkala baterku, perořízek, kleštičky a malou automatickou minoltu. Když opět vyšla na hlavní ulici a snažila se spojit obě části zipu, roztřásla ji zimnice a nervozita, pocítila únavu.

Zatoužila sedět opět ve svém pokoji, povídat si s Patrickem, upíjet víno a poslouchat hudbu.

Patrick. Myšlenka na něho ji zcela pohltila, bolestně se jí po něm stýskalo, když koncová světla jeho oprýskané alfy romeo zmizela dole v ulici. V tu chvíli ji ovládla touha tak hluboká, jako nikdy předtím.

Na vrata padal svit pouliční lampy a měkká zář linoucí se z hlavní třídy. Přicházela k bráně a její napětí vzrůstalo.

A. DALBY SYN, POHŘEBNÍ ÚSTAV, NEPARKOVAT VJEZD MUSÍ BÝT VOLNÝ 24 HODIN

Kolem přejela policejní panda a Kate ji ostražitě sledovala, dokud se jí neztratila z dohledu. Vítr s chutí přidával na síle a přes ulici se ozvalo bouchnutí dveří. Kate pohlédla vzhůru na příčky dřevěných křídel vrat. Mířily do výšky asi dvou metrů a o metr níže byly obě části spoutány smyčkou ze řetězu. Za denního světla se zdálo snadné je překonat, ale teď za tmy se úkol zdál být srovnatelný se zdoláním zdíva pevnosti.

Kolem se přehnal starý otřískaný chevrolet, z něhož se linula dunivá rocková hudba. V domě kousek odtud se otevřely hlavní dveře, odkud vyšel pár, otočil se a kráčet pryč.

Rozhlédla se ostražitě kolem, zdvihla paže, odrazila se, zachytila se oběma rukama horního okraje brány a snažila se převalit na druhou stranu. Podrážky hledaly oporu na kluzkých příčkách, pravou nohou našlápla řetěz, špičkou boty vklouzla do oka a vyhoupla se přes hřeben brány. Sklouzla na druhou stranu a skočila dolů.

Měla pocit, že bude padat věčně. Na dlažbu dvora dopadla tvrdě a bolestivě se udeřila do kolena. Dlaněmi v rukavicích narazila na vlhkou tvrdou dlažbu a v kapse jí zachřestily kleštičky a baterka.

Nejistě se vztyčila, vytáhla baterku, nervózně se rozhlédla po tmavém dvoře a naslouchala. Všechny dveře od garáží, až na jedny, byly zavřené, okna budovy temná. Nevelký kužel světla zamyšlila do otevřených dveří garáže, kde nenašla nic víc než olejovou skvrnu na betonové podlaze.

Umožňujeme příbuzným navštěvovat své zemřelé po dobu dvaceti čtyř hodin.

Nezbývalo než věřit, se nevyskytne nikdo, kdo by zatoužil navštívit svého zemřelého během příštích minut nebo že nikdo nejel vyzvednout nebožtíka. Kužel světla klouzal přes mléčně zbarvené sklo dílenského okna na černé plochy kaple a pak pronikl do temnoty vzdáleného kouta dvora. Byla tam pouze slepá zeď sousedního železářství. Nikdo ji nemohl vidět.

Nikdo, kdo byl živý.

Zachvěla se. Zapudila tu myšlenku dřív, než se rozvinula.

Bylo mu osmáct let, když se mu to stalo, ale vy jste stále jeho malá sestřička a on se chce o vás starat, říkala jí ta jasnovidka.

Nebudeš přece věřit na duchy.

Došla až k malému požárnímu východu v zadním traktu dílny a vložila do zámku klíč, který vylovila z kapsy. Do klíčové dírky si pro jistotu posvítla.

Upozorňuje mne, že vám hrozí veliké nebezpečí od něčeho, čím se zabýváte při své práci. Nesmíte v tom pokračovat!

Nebudeš přece věřit na duchy.

Zámek byl zatuhlý a v prvním okamžiku se vylekala, že s ním nedokáže otočit. Teď v to skoro doufala. Pak se ozvalo ostré a krátké cvaknutí jako výstřel z pistole a dveře se o několik centimetrů pohnuly, jako by je uvolnil střídaný tlak.

Stiskla kliku a dveře se se skřípěním v dolní části otevřely.

Stíny rakví vykročily o jeden krok proti ní. Pak se rozhoupaly, jak po nich klouzal kužel světla. Stáhlo se jí hrdlo v

okamžiku, kdy vstoupila dovnitř, zabouchla a zamkla za sebou dveře. Cítila se hrozně osamocená a vystrašená. Proháněla světelný kotouč po zdech místnosti, po pracovním ponku a po odchlípnutém plakátu inzerujícím první pomoc. Posvítila si na nedokončenou rakev a police s kováním, madly, štítky a urnami na popel. Paprsek baterky vyloupl z podlahy nějaký hrbol a Kate se na něj s hrůzou zadívala. Byla to drobná šedivá myš s chundelatou srstí a s předlouhým tenkým ocasem, lapená za roztržité záhlaví ocelovým drátem pastí, kolem které se rozbíhala sprška čerstvé krve. Opodál ležel na holých prknech kousek sýra. Za kuželem světla se honily stíny, vystupovaly ze zdi jako fantomy, které ji přišly pozdravit, a Kate se snažila každý z těch stínů dostihnout svým žlutavým paprskem. Přála si, aby se vrátily zpět do svých rakví, chladicích boxů nebo na stůl.

Zklidni se.

Pod nápořem větru zadřčelo okno. Kráčela podél rakví, vonících čerstvě řezaným dřívím, poklekla až k lepenkové krabici, pomalu ji otevřela a namířila světlo na rakev, která vlezla uvnitř. Bočnice byly pokryty bahnem, zaschlými listy a proužky bílého vápna. Mosazné kliky a kování na ni civěly mdlým odrazem světla.

Víko bylo téměř čisté, jiné než zbytek rakve. Nadzdvihla ho, překvapená jeho tíhou, a ovanul ji ostrý pach nové plastické fólie. Výstelka uvnitř rakve vypadala, jako by ji někdo vyměnil. Bělostný satén a krajky byly bez poskvrny. Dno rakve bylo pobito novou fólií. Zkoumala vnitřek víka kousek po kousku, ale nic nenarušovalo dokonale hladký přirozený povrch letokruhů mahagonu.

V myšlenkách se přenesla zpět do oné pondělní noci, kdy bylo víko rakve zdviženo a ona spatřila to, co považovala za škrábance. Tehdy dokonce změnila svou polohu, kdyby náhodou šlo jen o hříčku světla, ale ve skutečnosti si byla jistá, že je viděla, mělké nehluboké rýhy, některé se křížily, některé byly hlubší, jako by je někdo vyryl jedinou věcí, kterou měl k dispozici. Nehty. Podrobně zkoumala povrch dřeva a lámala si hlavu, což dělala teď neustále, zda se nemýlíla a nepovažovala docela obyčejné letokruhy za zoufalé stopy po škrábání. Převrátila víko rakve, ale neobjevila zhora nic, co by jen vzdáleně mohlo připomínat škrábance.

Uložila víko opět na místo a přikryla ho lepenkovou krabicí, rozčarovaná a zklamaná. Protáhla se napříč truhlárnou otevřenými dveřmi do chodby. Doufala, že stopy na víku tam ještě budou, mohla by pořídit pár fotografií, informovat policii a nechat provést analýzu. Strach však vypudil její myšlenky, když vstoupila do chodby.

Znehybněla a ostražitě naslouchala, když baterkou klouzala po žlutém obložení stěn. Celý dům skřípal a rachotil ve větru, protahoval jím průvan a vířil kolem ní. Podlaha jí pod nohama ostře zavržala až nadskočila leknutím. Po zemi cosi světlého přeběhlo, snad myš, možná krysa, a pak se opět rozhostilo ticho. V tom okamžiku byl slyšet jediný zvuk, bušení jejího srdce. Všude se roztahovala vlezlá a nepřijemná zima, ale Kate si ji téměř neuvědomovala.

Říká mi, že zahynul při neštěstí na moři. Plul na jachtě, mluví o tom, že ho zachytila plachta a vrhla přes palubu.

Nebudeš přece věřit na duchy.

Udělala několik kroků, pak se zastavila přede dveřmi do balzamovací místnosti a zaváhala. Zdálo se jí, že zaslechla hlasy. Nic. Jenom slabý brum lednic kdesi z útrob temných prostorů. Husí kůže se jí přeběhla po celém těle a sjela po obou pažích, když sáhla na kliku, otevřela dveře a vešla. Zmrtvěla děsem a hrůzou.

Uvnitř byl muž.

Couvla a přitiskla se na zeď. Světlo stále polévalo jeho tvář, bílou nehybnou tvář patřící k torzu jeho těla, které leželo na kovovém stole.

Ochablé čelistní svaly způsobily, že měl otevřená ústa a vypadal, jako když zívá. Stříbrošedé vlasy, rovné a ostříhané, byly rozcuchané jako po nočním spánku. Ležel tady nahý, natažený na ocelové lavici s kůží barvy měsíčního kamene a penisem skrytým v šedivém obrvení. Nohy s modrými palci spočívaly na chabých oploštělých lýtkách a hubené kostnaté paže měl složené přes velké břicho.

Promiňte, chtělo se jí říct, promiňte, že ruším. Kdesi odkapával kohoutek. Nepřestávala na muže svítit a postoupila o krůček blíž, zda nespatří škubnutí kůže, záchvěv víček nebo pohyb prstů. Pach formaldehydu plnil celý okolní prostor. Ponuré přiseři alkovny se přiblížilo, bzučení chladicího zařízení zesílilo a vzduch citelně ochladil.

Stočila svit baterky z mrtvolky k přístěnku. Všechno bylo jak mělo být, jen krémový odlesk dlaždic. Nic víc.

Žádní duchové.

Náhle podlaha za ní zaskřípala a ona se s trhnutím otočila. Kužel světla se zabodl do obličeje mrtvolky a z hrdla se jí vydral příškrčený skřehotavý sten. Na straně, kterou ode dveří nemohla vidět, byl jeho obličej proražený. Kousky roztržité obnažené kosti trčely ze zbytků tváře a čela. V části skalpu chybělo maso vůbec. Oko na této straně bylo zdeformované, puklé, zpola viselo ven a hledělo kamsi stranou za ni.

Odvrátila se, nasucho polkla a rázně vstoupila do místnosti s chladicími boxy. Žlutavý kužel světla tékal po malých čtvercových dvířkách, šedivě studených a klaustrofobizujících. Uvnitř byli lidé. Za každými dvířky opatřenými vizitkou někdo byl, místo aby odpočíval ve své posteli doma.

Opuštění.

Paní S. Donaldsonová.

Kate rukavicí sáhla na kliku a zatáhla. Páka se otočila s kovovým cvaknutím, gumové obložení se s mlasknutím uvolnilo a dvířka se měkce otevřela. Ovanul ji ledový vzduch.

Vnímala duté bušení na stěnu svého hrudníku, když hleděla do tmy, do temnoty, v níž ležela lidská postava obalená jako mumie do plastické fólie.

Sally Donaldsonová.

Uchopila držadla nosítek rukama téměř nemohoucíma strachem a zatáhla. Neslyšně, lehce vyjela nosítka ven.

Tohle není skutečnost, pomyslela si, nic z toho není pravda, je to jenom sen. Jen stěží dokázala uchopit cíp přehození a pomalu, chvějícími se prsty, odkrýt obličej. Mrtvé oči dívky slepě zíraly z alabastrového bezkrevného obličeje. Měla týž

výraz jako tehdy, když její rakev otevřeli. Grimasa znetvořená znehybnělým masem a rty, které zamrzly uprostřed výkřiku zoufalství a beznaděje.

Byla to právě ona absence jakéhokoli pohybu, která ji děsila ze všeho nejvíc. Nehybnost. Čekala, že procitne, ale věděla, že to nikdy neudělá. Na kůži se tvořily malé hnědé flíčky jako jaterní skvrny v místech, kde maso už podléhalo hnilobě. Vedle pečlivě sčesaných blond vlasů vyzníval tento obraz ještě obsceněji, strašidelněji. Kate jí opět přikryla obličej.

„Dělám pro tebe, co můžu,“ zašeptala, „pokouším se o to kvůli tobě.“

Uvolnila levou paži Sally Donaldsonové a zdvihla jí ruku. Byla tuhá a pevná. Pod paprsky světla zkoumala každý prst zvlášť. Prsty byly tmavě modré a scvrklé. Nehty měla čisté, nenalakované, dlouhé a dokonale upravené. Nedotčené, až příliš bezvadné a nedotčené.

Sejmula rukavici, sevřela okraj nehtu ukazováčku Sally Donaldsonové mezi vlastní ukazovák a palec a zakroutila jím. Nestalo se nic. Ještě jednou a silněji se pokusila nehet vykrotit, ale jeho okraj zůstal naprosto pevný, zatímco její vlastní nehty se už ohýbaly. Zatáhla a zase nic. Provedla totéž s dalším nehtem, ale opět marně.

Teprve potom z kapsy vyprostila kleštičky, sevřela nehet na ukazováčku a jaksepatří zatáhla. Ozval se krátký páravý zvuk a nehet se oddělil i s kouskem masa.

Kriste pane.

Podívala se na plošku odchlíplého masa na prstu a pak na nehet sevřený bráněmi kleštiček, pod nímž se pohupoval zbytek měkké odtržené tkáně. Žaludek se v ní bouřil a dělalo se jí zle. Držela nehet ve světle baterky. Vypadal skutečně a opravdově, vůbec ne falešně, jak očekávala. Pečlivě ho zabalila do kapesníku, ten pak poskládala a vložila do kapsy bundy, kterou zapnula na zip.

Zavřela oči, chtělo se jí brečet, jako by se tomu vzpírala uvěřit. Znovu si vybavovala okamžik na hřbitově, kdy nadzvedli víko. Především ten strašlivý mrtvolný puch. Škrábance na víku rakve. Měděné skvrny po zaschlé krvi na modré noční košili. Oči Sally Donaldsonové široce otevřené, naplněné děsivou beznadějí. Její pergamenovou kůži svítící v záři reflektorů a bělostné dokonalé zuby čnějící za modrými rty v křečovitě, zoufalé grimase. Zase viděla dlouhé nehty na palcích, zatímco ostatní nehty byly ubroušené nebo olámané až do masa.

Ubroušené škrábáním.

Bylo to tak.

Stejně tak tenkrát nemohla být podezírána z nadměrné představivosti, když sledovala policistu, jak vytáhl nohu a dolní část těla poslance konzervativců zpod růžového keře pětadvacet metrů od auta, které bylo rozmetáno nastraženou bombou. Během své novinářské praxe se přece stala svědkem víc než tuctu hroživých událostí.

Do výklenku znenáhla padlo trochu světla. Zhasla baterku a otočila se. Přicházelo z balzamovacího šálku. Přitočila se ke dveřím a srdce se v ní rozdunělo jako kovadlina. Zář přicházela z chodby. Ovanul ji průvan a pak zaslechla mužské, téměř rozverně hlasy.

„Máš ho?“ ptal se jeden.

„Jistě.“

„Jenom zavřu dveře.“

Strach se jí zaťal mezi kůži a svaly jako ledová čepel nože. Tělo. Odsunout ho, pryč z jejich zorného pole.

Běžela zpět a ve sporém osvětlení přehrnula fólii na chladné tělo Sally Donaldsonové a zatlačila na madla nosítek. Snad až příliš, protože nosítka v hlubině lednice zadrnčela. Zabouchla dvířka a otočila se. Chtěla někudy utéct, ale světlo se mezitím rozžalo i v balzamovně.

„Je pěkně těžkej,“ prohodil jeden z hlasů.

Zoufale očima slídila po místnosti. Nic. Žádná okna, jen dlaždice.

Zahlédla beztvářý stín, který přeletěl po stěně alkovny, a pak po zemi zašoupaly tvrdé podrážky.

„Neměli by se tady povalovat takhle bez šatů. Co když se nám nachladí,“ řekl druhý hlas, ten mladší. První se uchechtl. Lednice.

Stín narostl. Pak zahlédla záda muže ve větrovce.

Šoupla baterku do kapsy, klesla na kolena a pokusila se otevřít nejnižší dvířka ve vzdáleném koutě. Klikla se pohnula a vzápětí se už snažila vecpat nohy do studené temnoty. Narazila na něco tuhého, ale poddajného. V hrůze nahlédla dovnitř. Bylo tam tělo zabalené v bílé fólii.

Pane Bože.

Pokusila se vyškrábat ven, ale přichozí se začal otáčet k ní.

Nebyl už čas.

Znovu se tedy začala soukat dovnitř a ucítila pod sebou měkký hrudkovitý povrch. Zada se jí vtlačovala do nosítek nad ní, jak se snažila vecpat do lednice. Vrtěla se uvnitř dutiny, zápolila se stísněným prostorem a pak konečně hrábla po vnitřní klice a zavřela co možná nejtišeji dvířka.

Pevně semkla v palčivé úzkosti oči a čekala.

Ticho.

Zima.

Mrazivá zima, tak ledová, až se zabodla do plic, zmrazila jí dech, štípala v nose a ochladila sklovinu zubů. Ucítila pach plastické fólie. Tvář ležela na lebce mrtvoly pod sebou, vlasy jí visely přes obličej a jejich dotyk ji na prchavý okamžik uklidnil. Vnímala neurčité obrysy hlavy a něčeho měkkého. Ucho. Pokusila se změnit poněkud polohu a rukou neobratně narazila do nosu pod přehozem.

Zaslechla kroky, tlumené a duté, znějící ozvěnou. Uvnitř panovala absolutní tma, kromě slabého proužku světla po straně dveří. Zachvěla se, zuby jí drkotaly zimou, obavou a nervozitou. Trásla se jako rozervané lanoví ve větru. Zima jí

zatemňovala mysl. Puch se stával nesnesitelným. Plastikové obaly, formalín, borové dřevo a balzám. Žluklý tuk a hniјící maso.

Něco třesklo jako výstřel z pistole a dovnitř proniklo světlo. Plna hrůzy se dívala skrz mřížky nosítek. Vnitřek lednice tvořil jedinou dutinu. Viděla další vodorovně ležící bílé postavy. Světlo padalo až do vzdáleného kouta lednice. Slyšela, jak se vysunula s rachotem nosítka. Pak se ozval mladší z mužů, v němž rozpoznala syna Morrisa Dalbyho.

„Táta objednal další lednici. Vejde se jich tam devět.“

„Nejvyšší čas.“

Kate se snažila ležet naprosto tiše, dýchat klidně a pravidelně, aby utlumila třas svého těla a šustění plastické fólie pod sebou. Uši měla promrzlé zimou. Každou chvilku ji objeví, spustí povyk a vytáhnou ji ven. Očekávala to. Chvilíčku téměř doufala, že se to stane. Že se stane cokoli, co ji vysvobodí z té mrazivé stísněnosti a zbaví ji těla pod ní.

Zaslechla opět klouzavý zvuk nosítek a drnčivé cvaknutí, které se kovově neslo za dveřmi boxu, a pak se uvnitř rozestřela opět neproniknutelná tma. Kroky se pomalu vzdalovaly. Nakonec pohasl i tenký proužek světla podél dveří. Absolutní tma.

Takže ji neviděli. Něco pod ní žuchlo a na okamžik se lekla, že tělo, na kterém ležela, se pokusilo pohnout. Na tváři cítila tlak tvrdé lebky a zprudka zvedla hlavu. Ozval se drnčivý třesk a celým tělem jí projela bolest, jak se praštila o žebrování nosítek nad sebou. Opět složila svou tvář na tvrdé temeno mrtvého muže nebo ženy pod sebou. Na hlavu mrtvého člověka.

Jeho srdce divoce tlouklo.

Pak si uvědomila, že je to její vlastní. Hlasitě bušilo v tichu. Mráz ji připravoval o síly a vysával jí teplo z těla. Ledový vzduch vtékal do hrdla, vpíjel se do vlasů, pronikal rukavicemi a prostupoval botami. Chvěla se, třásla, doslova drtila ten neživý předmět pod sebou.

Výprostila baterku, rozsvítila ji a hned toho litovala. Potmě to bylo lepší, neviděla alespoň ten bílý ranec pod sebou, ty nacpané bílé balíky, které ji obklopovaly ze všech stran. Nehybné, tiché, mlčenlivé. Zima se stupňovala, pochopila, že tady už déle setrávat nemůže. Morris Dalby měl pravdu, když říkal, že zde nikdo nepřežije delší dobu. Poslouchala ozvěnu vlastního dechu a posvítila si na hodinky. Pohybovala se v těchto prostorách už bezmála půl hodiny.

Zatlačila na dveře, posunula je o několik centimetrů a čekala. Ticho. Kousek po kousku se plazila ven a klouzala přes tělo pod sebou. Cítila, jak se jeho hlava otlouká p nosítka, jak přes ni přetahovala nohy. Nezadržitelně se roztřásla. Pak se vztyčila a ostražitě naslouchala. Neslyšela nic jiného než vytrvalý svist větru. Z okraje otevřených dveří jen pleskla kapka, jinak nic. Urychleně lednici zavřela a téměř úprkem proletěla balzamovacím šálkem do truhlárny a dál kolem rakví. Otevřela nouzový východ a vyběhla ven. Vrata od garáže, které viděla otevřené, někdo mezitím zavřel.

Tiše za sebou zavřela dveře, přeběhla dvůr a vyhoupla se na bránu. Ulice byla liduprázdná. Dopadla na chodník a rozběhla se k autu, aby se trochu zahřála, aby utekla té hrůze. Pak si uvědomila, že zapomněla vrátit klíč. Krátce přemýšlela, zda ho má zanést zpět, pak ji ale napadlo, že by to bylo příliš nebezpečné. Vytáhla klíč z kapsy a mrštila jím do kanálu.

S úlevou se sesula do sedadla, zapnula motor, topení a přijímač. Bylo jí lhostejné, kterou stanici poslouchá, chtěla jen slyšet zvuk, libovolný hlas, cokoli normálního.

Pak zavřela oči, ve kterých stály slzy rozčarování. Chtěla pročistit myšlenky, prokletit si cestičku skrze spleť zmatku a němé hrůzy ve své mysli, skrze rostoucí beznaděj, která se jí zmocňovala.

Něco jí vtálo hlavou. Nějaká drobnost, kterou v pohřebním ústavu přehlédla. Něco, co nebylo v pořádku. Pokoušela se na to přijít, ale bylo jí příliš zima. Nic. Nejspíš to nic neznamenalo. Třeba jen nějaká drobnost.

Kriste pane. Vždyť u té exhumace byli přítomni i jiní lidé. I oni viděli přece víko rakve, když bylo zdviženo. Nebyla tam jenom ona, Kevin Donaldson a hrobníci. Stáli tam i zástupkyně koronera, Judith Pickfordová a lékař.

Opět se v ní zahnízdila beznaděj. Možná nikdo z přítomných nic neřikal, protože nepozorovali nic neobvyklého. Možná rakve takto vypadají vždycky, když se po krátké době otevřou. Třeba měl Terry Brent nakonec pravdu. Snad měli pravdu všichni. Prostě jeden smutkem zlomený manžel, který se chytá stébel, a jedna ztřeštěná reportérka, která pase po laciné reportáži.

Směřovala domů ve skleslé náladě. V bytě hodila kabát na pohovku a pak si dopřála předlouhou horkou sprchu, kterou chtěla smýt pach smrti z pokožky a vlasů. Nesmýla ale pach onoho zklamání.

Kapitola třicet dva

Čtvrtek, 25. října

Atmosféra v soudní síni byla ponurá. Dopoledne byl sice do sálu vpuštěn tisk, ale nikoliv veřejnost. Pět dobromyslně vyhlízejících mužů ve středním věku stálo v lavici obžalovaných. Za zástěnou proti soudci v paruce a taláru ličila desetiletá holčička v patřičných podrobnostech klidným, téměř veselým hlasem, co se jí přihodilo. Kate obdivovala její kuráž.

Po obědě byla přizvána i veřejnost. Rodiče děvčete podávali svědectví. Pak promluvil ještě automechanik, který jednomu z obviněných prodal auto. Soudní síň působila impozantním a lehce teatrálním dojmem, čemuž napomáhaly vysoké stropy a galérie s pyšnou balustrádou. Právě ta byla přeplněna žurnalisty, příbuznými a přáteli obětí a obviněných, studenty práv a zvědavci. Celý proces skicovali kreslíři ze tří listů.

Kate mechanicky popisovala těsnopisem stránku za stránkou, její myšlenky ale stále unikaly k Sally Donaldsonové.

Převalovala se v posteli a nemohla usnout. Myšlenky honily jedna druhou. Ty nehty jí nedávaly smysl. V pondělí byly obroušené do masa, a včera byly naprosto nedotčené a dokonalé. A byly opravdové.

To ale nic na věci nemění. Nic to nemění na faktu, že Sally Donaldsonová byla pohřbena živá.

V soudní síni bylo dnes horko a dusno. Na sobě měla totéž co včera, tentýž elegantní černý kostým, vzala si jen čistou blůzku. Z tašky vylovila mechanický diář, s cvaknutím ho otevřela na zvolené stránce a překontrolovala si jména lidí, s nimiž chtěla ještě promluvit. Kostelník, který první zaslechl t'ukání z rakve, by stál za rozhovor určitě. Byl tady nosič rakví, který také připustil, že zachytil v rakvi pohyb, a další, kteří přiznali, že slyšeli nárek. Byli zde pracovníci pitevny z nemocnice, Judith Pickfordová. Jenomže se všemi by zbytečně mařila čas, pokud by závěr patologa vyzněl zamítavě. Pravděpodobně to tak také dopadne, vezme-li v úvahu telefonický hovor matky Kevina Donaldsona z minulého večera. Jedině že by rozbor tělních tekutin něco prokázal. Doktor Marty Morgan jí velice ochotně vysvětlil, že pokud v těle nebyla zjištěna přítomnost patologických chemikálií a léků, znamená to, že se po nich cíleně nepátralo.

Musí se nařídít druhá pitva.

Už postě se snažila posbírat střepinky faktů a sestavit sled událostí, které se zřetězily od chvíle příjetí do nemocnice až do pohřbu. Kdo všechno se na nich podílel? Kolik zaměstnanců nemocnice? Na listu o prohlídce mrtvého je sice uvedeno jméno doktora Matthewse, ale byl to on, kdo potvrdil její smrt?

Všechno se zase stáčelo zpět k verdiktu patologa. Lékařská fakta. Právě z nich se totiž bude vycházet při závěrečném posuzování. Nikoli z výpovědí nějakých očitých svědků, kteří slyšeli sténání a klepání. Ty nebudou znamenat zhola nic, nebudouli podepřeny strohými fakty.

V soudní síni se cítila jako v pasti. Hned ráno zatelefonovala matce Kevina Donaldsona a řekla jí, co má sdělit koronerovi, a za žádných okolností ať nedovolí nový pohřeb. Nic jí ovšem nevyzradila o své noční návštěvě v pohřebním ústavu.

V poledne si šla se skupinou novinářů do hospůdky na oběd, vypila dvě sklenky těžkého červeného vína a dala si musaku z mikrovlnné trouby, která jí notně spálila patro. teď litovala, že něco takového pozřela. Zhltnutá plný talíř, s vínem to malinko přehnalo a teď zívala na všechny strany a bylo nad její síly udržet otevřená víčka.

Harry Oakes, obtlouklý reportér listu Eastbourne Gazette, se ještě cítil dotčený, protože mu zapomněla zavolat podrobnosti o exhumaci, jak mu slíbila. S úspěchem ho nakonec uchlácholila tím, že mu vyličila, jak ji z toho případu odvolali, a slíbila mu svatosvatě, že zavolá hned, jak bude mít něco nového pokud by za ni podržel zítřek. Neochotně souhlasil a potměšile dodal, že by spolu měli někdy poobědvat. Kate usoudila, že mužům často splývají pojmy poobědvat předehra v neoddlitelná slůvka.

Od soudní stoly k ní doléhala slova obhajoby: „Vaše ctihodnosti, tento důkazný...!“

„Sedněte si! Nechte domluvit svědkyni.“

Kolem ní vzkypěly vzrušené hlasy, Kate zvedla oči a pochopila, že jí něco uteklo. V uších jí zazvonil hlas Morrisa Dalbyho a jeho syna.

Táta objednal další lednici. Vejde se jich tam devět.

Nejvyšší čas.

Kate se zachvěla. Zalila ji vlna vzrušení, když pochopila, co ji znepokojovalo celou noc.

Nejvyšší čas.

Znamenalo to snad, že ta lednice, v níž pobývala, může být taky někdy plná? Že už tam není místo pro žádné tělo?

Není to nakonec právě Pohřební ústav A. Dalbyho, kde všechno začíná i končí? Nebyli si náhodou dobře vědomi toho, že Sally Donaldsonová ještě žije, ale ve snaze neodradit zákazníky, chtěli dokončit pohřeb stůj co stůj?

Ne. Mnohem více jim přece muselo záležet na dobrém jménu firmy. Snad vše chtěli zahladit následně.

Ta ubohá žena byla klinicky mrtvá několik dní už v nemocnici. Strávila víc než dvacet čtyři hodin v naší lednici. To nemůže nikdo přežít. Nemá smysl uvažovat o opaku.

Asi ne. Ale co když tělo Sally Donaldsonové nebylo uloženo v lednici? Co když místo očekávané smrti po vypnutí všech přístrojů podporujících životní funkce nastala pozvolná úprava základních pochodů a pracovníci pohřební služby včas neodhalili tichounce se prosazující srdeční puls?

To by se přece mohlo stát snadno. Její tělo, zabalené do plastické fólie, mohli odvézt z nemocniční márnice hned ráno, pak ji jen převlékli do modré noční košile, hned uložili do rakve a upevnili víko. Třeba ji ani nepřevlékali a pohřbili ji v košili, v níž ležela už v nemocnici. Patrně jí sotva pohlédli do obličeje.

Kate vzrušeně poťukávala na dřevěnou ohrádku před sebou. Zajímalo by ji, zda vůbec někdo zjistil, že požární východ byl odemknutý. Sebetrapičsky zatoužila vrátit se tam ještě jednou dnes v noci a znovu si to tam obhlédnout, daleko lépe.

Soudce prohlásil: „Přelíčení se odrokuje na zítra dopoledne, na desátou hodinu a třicátou minutu.“ Vstal a opustil soudní síň.

„Nechceš se něčeho napít, Kate?“ nabídla jí Gail Cohenová z Rádia Sussex, když se spolu s davem sunuly pomalu ze sálu.

„Ráda.“ Kate bylo jasné, že by se napít potřebovala. Zvednout si sebevědomí a kuráž. „Nejdřív musím zavolat do redakce, aby mohli dokončit číslo a pak se k tobě připojím.“

Vytrvale mrholilo a venku nastala tma. Klusala po schodech dolů a zahlédla malou tmavou postavu blížící se k ní.

Trochu ji poděsila. Muž v obnošeném přšiplášti s ohrnutým límcem hleděl přímo na ni. Jeho obličej zalévala neživá zář sodíkového pouličního osvětlení, tichá důstojnost ze včerejška se proměnila v cosi naléhavějšího a hrozivějšího.

„Slečno Hemingwayová.“ Skřípavý hlas Morrisa Dalbyho, ředitele pohřebního ústavu, zadrnčel v halasu kolem ní a rázně se prosadil v hluku rušného provozu.

Na okamžik ji napadlo, že si ho jenom představuje. Vůbec se sem nehodil. Třeba si ho s někým spletla. Pak směle vykročil k ní a ona v panice ztrácela vládu sama nad sebou. Její oči se rozšířily a zíraly mu do tváře, mozek vypovídal poslušnost a ústa oněměla.

Jedině, co ji napadlo, byl Terry Brent. Ten funebrák si stěžoval Brentovi, že ho vyhledala, a to zrovna v době, kdy měla

být na přeličení v soudní síni. Brent přitom jasně přikázal, že toho má nechat. Nesmí Dalbemu odpovídat, Dalby nesmí s jistotou vědět, že to je ona.

Odvrátila obličej zalitý ruměncem a vmísila se do tlačence opouštějící soudní síň. Prodrala se mezi dvěma právníky v talárech a minula několik lidí s označením na klopě a řádku fotografů.

„Promiňte, slečno Hemingwayová.“

Zrychlila krok, klíčovala mezi nakupujícími, pak přeběhla silnici a utíkala po chodníku, poloslepá strachem a deštěm. Zakopla o pojízdný nákupní košík, běžela dál z kopce dolů na silnici vedle chodníku, aby se vyhnula hustému proudu chodců. Minula trafikou a směřovala dál pryč, úzkou postranní uličkou vedoucí na parkoviště.

Odemkla svůj volkswagen a vklouzla dovnitř. Plíce vydechovaly horký vzduch. Zabouchla rychle dveře a vsunula klíček do zapalování. Několik vteřin nebyla s to klíček vůbec zasunout, bojovala s ním. Vnitřek vozu páchl vlhkem a okna byla zamlžená. Motor se líně otočil a ona poplašeně uvažovala, jestli je baterie dost nabitá. Dělej, tak dělej. Motor naskočil a zvýšil otáčky. Setřela zamlžené sklo hadrem, levou nohou sešlápla spojku a hned se bolestivě ozvalo koleno, to jak na něj včera večer dopadla. Potom noha sklouzla z pedálu a ten se s cvaknutím vrátil zpátky.

Krucifix.

Znovu sešlápla pedál, zařadila rychlost a vyrazila. Ve chvíli, kdy čekala na výjezd z parkoviště, se nervózně rozhlížela kolem sebe, jestli toho funebráka někde neuvidí. Pak ji oslnila zář hlavních světlometů automobilu za ní, vržená do zpětného zrcátka.

Stiskla rty a vtlačila se do jednosměrné uličky, přímo mezi projíždějící vozy. Automobil ji následoval s hlasitým řevem motoru a pak kousek za ní zastavil na červenou. Ve svitu pouliční lampy Kate viděla, že auto je bílé. V odrazu svého zpětného zrcátka se snažila rozlišit tvář řidiče, ale viděla v siluetu za čelním sklem.

Odbočila vpravo, směřujíc na zkratku do Lewes, kterou objevila před několika týdny, aby se vyhnula zácpě v nejrušnější špičce. Chtěla pokračovat v jízdě, stále jet. Uniknout. Vůz ji pronásledoval. Soustředila se na vozovku před sebou, snažila se prohlédnout špinavým sklem uvnitř a vytrvalým deštěm venku. Pan Dalby. Co ksakru chtěl? Tušila, co to bylo. Věděla, proč přišel. Větrák v autě tiše bzučel, ale okna se zamlžovala víc a víc. Nakláněla se dopředu a stírala hadrem okno, aby viděla alespoň o něco lépe. Silný liják zahlcoval stěrače. Ruce se jí třáslly. Klid, nic se neděje. Nemá žádný důkaz.

Žádný.

Aspoň doufal.

Přidala plyn a teď ujížděla snad až příliš rychle tmavou silnicí, ale ten vůz za ní přidal rovněž. Nesmlouvavě se na ni lepil. Před sebou spatřila světla a zpomalila. Blížila se k hlavní silnici, blikala doleva a zastavila se před křižovatkou ve tvaru T na dlouhé zatáčce. Automobil se natlačil za ni a ona sledovala zdánlivě nekonečnou šňůru aut, které ji kvapně mýjely v mokré záři reflektorů. Stěrače, které se jí míhaly s cvakáním před očima, náhle zpomalily, osvětlení tachometru pohaslo a motor začal skomírat. Přidala plyn, stěrače ožily a světlo se vyjasnilo. Zařadila jedničku a stlačila pedál spojky jako na závodech před startem.

Stále přijížděla auta, mezi nimi se však tvořila delší mezera, ale ještě ne dost dlouhá. Podle rampy světlometů poznala, že se blíží mohutný tirák. Ta mezera může stačit, když rychle vyrazí. Za dlouhým kamiónem se už opět vlekla kolona aut. Pokud vypálí okamžitě, může setřást bílé auto za sebou. Několikrát sešlápla plyn, uvolnila spojku a cítila, jak zabrala. Ted'.

Když vystřelila do mezery, před světla nákladního automobilu, motor zhasl, auto poskočilo a zůstalo stát.

Zoufale otáčela klíčkem v zapalování. Obrovská světla se k ní blížila a míhala se sem tam napříč silnicí. Dostal smyk, došlo jí. Pak se do ní ta světla zaklesla a oslepila ji. V mrtvém cvakání motoru, jak stále otáčela klíčkem v zapalování, s plynem stlačeným na podlahu, slyšela svisť vzduchových brzd a kvílení pneumatik.

Civěla do oslepujících reflektorů.

Viděla postavu řidiče nad sebou ve vysoké kabině.

Motor naskočil. Hrábla po řadicí páce, snažila se zařadit zpátečku, couvnout.

Nejdřív to byl jen slabý náraz. Pak tupý úder, který přišel ze všech stran najednou, jako by se stala srdcem zvonu.

Uchvátilo ji zuřivé tornádo. Così jí zmáčklo žaludek a vytlačilo vzduch z plic. Zničující bolest se jí zabadla do pravého boku. Potom se vznesla do vzduchu. Plula. Lehounká jako pírkó. Vznášela se, jako by to činila odjakživa, jako by jí už nezáleželo na čase. Světla klouzala kolem ní, nahoře i dole.

Z dálky se k ní nesl zvuk připomínající rolující popelnici po betonu. Klešťové sevření jí tisklo tělo a bezpečnostní pás se zařízl do ramena. Lebkou jí projel tupý úder. Pomalým pohybem se vylomilo přední okno, vpadlo dovnitř, jako by bylo na pantech, a uhodilo jí do tváře, až se zkroutila jako had. Palubní deska se prohnula, pak se vymrštila a zkroutila jako hořící papír. Slyšela ječení a houkání. Koulela se a převracela, do něčeho narazila a valila se dál.

Pak nastalo ticho. Jemné houpání, tikání a syčení. Cítila benzin.

Sama si nejasně uvědomovala, že visí vzhůru nohama a bolí ji hrdlo. Blížilo se k ní světlo, stále jasnější a jasnější.

Pneumatiky se smýkaly po mokré vozovce. Pak přišel opět úder. Jako by se vezla v autíčku na autodromu, napadlo ji, a bezmocně kroužila na místě. Všechno se převracelo, světla se slévala, jako by někdo rozsvěcel a zhasínal.

„Dýchá,“ řekl hlas.

„Nacpala se těsně přede mě. Přímě přede mě a zůstala stát,“ vykřikoval hystericky mužský hlas.

„Ať někdo zastaví dopravu na druhém konci,“ křičel jiný hlas.

Z dálky se nesl zvuk sirény, který sílil. Třásla se. Sledovaly ji tlumeně osvětlené obličeje. Bylo jí zima a cítila bolest na boku. Pokoušela promluvit, ale ústa zůstala tichá.

Bouchly kovové dveře. V jasném světle na ni shlížel muž v modré uniformě s hebkou černou bradkou. Silnice pod ní se otřásala a zdálo se, že siréna ji snad pohltí.

„Už jenom chvíličku,“ nabádal muž, „ležte a odpočívajte.“

Pak siréna ztichla. Ledový vzduch zavířil kolem ní. Cítila déšť v obličejí, pohyb a rotující kola. Přibíhali sem lidé, křičeli více či méně srozumitelně, přiblížila se řada dalších reflektorů, které jí svítily nad hlavou. Pak vnímala řady zářivek v dlouhé temné chodbě. Tunel. Měla pocit, že se vzdaluje navěky. Rychle klouzala hlouběji a hlouběji. Vedle sebe vnímala rychlé kroky, jinou chodbu, pak ještě jinou a pak prostor plný jasného světla.

Skláněli se nad ní dva muži, zatímco nějaká žena připravovala nůžky, Kate si nejasně uvědomovala, že jí stíhají šaty. A právě ty nejlepší.

„To jste nemuseli dělat,“ volala, ale slyšet nebylo nic.

„Nitrolební poranění, možná i trauma míchy. Podezření na rupturu sleziny,“ oznamoval mužský hlas. Díval se sice na ni, ale zdálo se, že hovoří o někom docela jiném. Něco ji ostře píchlo do levé ruky.

Bolesti se zvyšovaly, bylo jí zle. Usmívala se na ni sestra: „Budete v pořádku, dostanete se z toho.“ Pověsila na háček nad ní infúzní balíček krve.

„Jmenuje se Catherine Hemingwayová,“ sděloval kdosi.

„Ztratila hodně krve,“ řekl někdo.

Ted' se nad ní sklonila žena v bílém plášti s krátce střiženými stříbrnými vlasy a pórovitým nosem.

„Nejbližší příbuzní?“ vyptávala se naléhavě. „Kdo jsou vaši nejbližší příbuzní?“ Krev začala stékat kanylkou.

„Matka,“ hlásila Kate, ale neslyšela, že by hlas skutečně zazněl. Opět ji vezli pryč. Jedno z koleček pod ní trochu vrzalo. Strop klouzal nad ní, stěny unikaly, jako by se rozplývaly, a lidé je tiše mýjeli, právě tak jako vozíky, dveře a potrubí.

Zavřely se dveře. Ocítila se v místnosti, bíle vymalované a maličké. Krémové police byly zaplněny ampulemi, lahvemi, stříkačkami v plastických sáčcích. Páchla zde desinfekce. Dívala se na ni sestra v modré nažehlené uniformě. Pak ještě jedna. Po chvíli se dostavil muž, který se jí zdál povědomý, také v modravé uniformě s modrou čepičkou na hlavě a s ústenkou volně spuštěnou jen na šňůrkách někde pod bradu. Obličej měl lehce povadlý, s bledou pletí, tupým nosem, odulými rty a drobnými růžovými rty. Malé, ledově chladné oči hleděly z těstovitých tváří.

Už ho určitě někdy viděla, ale byla zmatená a nedokázala se upamatovat. Neznala ho. Lékař se jen usmíval a v ochranných rukavicích natahoval obsah ampulky do stříkačky.

V tom okamžiku z něj dostala strach. Nevěděla přesně proč, ale nechtěla tady zůstat, nechtěla tu injekci dostat.

Bojovala a křičela. Někdo jí sevřel zápěstí.

„To je v pořádku,“ konejšila ji sestra a přiložila jí kyslíkovou masku na obličej.

Muž spojil stříkačku s infúzní soupravou a zavedl ji do levého zápěstí. „Během několika vteřin usnete,“ vysvětloval jí. Jeho hlas byl vřelý a vmlouvavý, jen trochu výše posazený.

Jmenoval se Harvey Swire.

Kapitola třicet tři

Čtvrtek, 25. října

„Ne,“ ječela Kate, „ne, nechte mě.“

Ketamin pronikal do její žíly a celým krevním řečištěm pak dál do mozku. Během třiceti sekund od zavedení injekce s účinnou látkou se její vědomí začalo rozplývat.

Bezmocně jen vnímala, jak všechno kolem ní se zpomaluje a těžkne. Oči se jí zavíraly, propadala se do svého těla, chtěla se vymanit z účinku drogy, uniknout vlastními tunely. Toužila nalézt místo, kde by před ní byla v bezpečí. Jenže droga se bez přestání valila dál a pohlcovala ji jako přicházející příliv vtékající do každického místečka. Zaháněla ji zpátky, stále dál hlouběji a hlouběji do temnoty.

Ale ne do ticha.

Nepřestávala vnímat zvuky a hlasy.

Lidské hlasy, které přicházely odněkud z dálky, jakoby z jiné místnosti.

„Nemůžu ten zatracený krám dostat dovnitř,“ řekl mladý muž.

„Ukážu vám to,“ odpovídal ženský hlas, „musíte mít pevnou ruku. Vidíte ten i malý bílý trojúhelník v hrtanu?“

Kate si uvědomila, že je opět v pohybu. Slyšela rachocení kola a klapot kroků. Nedaleko se ozývalo cvakání nástrojů pokládaných na instrumentační stolek.

Hej, já jsem ještě vzhůru, prosím vás.

Snažila se za každou cenu na sebe upozornit, zvednout paži, promluvit, otevřít oči. V sále, někde v tom nehybném tichu, pořád slyšela, jak lidé hovoří mezi sebou, zaslechla syčení vzduchu a pak znova.

„Ted' ale nemůžu, od zítřka mám zase noční služby,“ řekla mladá žena.

„Chci to koupit pro syna,“ vysvětloval muž s indickým přízvukem.

„Musí to projít technickou prohlídkou.“

„Co to tady vlastně máme?“ zeptala se nějaká žena kysele.

„Autonehoda,“ opáčil jiný ženský hlas, mnohem mladší. „Podezření na rupturu sleziny, vážné zranění levé dolní partie břicha a pokles krevního tlaku. Porucha vědomí, povrchové zranění hlavy a obličej, nelze vyloučit nitrolební trauma. Četné lacerace po těle a další možná vnitřní zranění.“

„Pěkná holka, že?“ prohodil kdosi.

V sále se ozvalo cvakání, ostré syčení, k němuž se hned přidalo další. Potom fouknutí a cvak. Fouknutí a cvak. Do plic jí vnikal proud vzduchu a měla pocit, že dýchá skrz šnorchl.

„Ví tady někdo, jak se jí to stalo?“ zajímala se jedna z žen.

„Jo,“ odsekl drsně mužský hlas, „jela volkswagenem broukem a napálil to do ní kamión. Prý jí urazil předek auta.“

Několikrát se převrátila. Aspoň sanitářak to takhle popisoval.“

Pak opět promluvil zdvořilý muž s indickým akcentem, tiše, ale nesmlouvavě: „Jaký má tlak krve, Harvey?“

„Osmdesát systolický a jde dolů,“ poznala laskavý, trochu vyšší hlas lékaře, který jí dával injekci.

„A jaký je puls?“

„Sto dvacet, nitkovitý.“

Hej, já jsem při vědomí.

„Dostala už nějakou krev?“

„Teď jí kape nula negativní a kromě toho dostala už něco na cestě k nám.“

„Co všechno jsi nasadil, Harvey?“

Já jsem při vědomí, prosím vás, jsem při vědomí.

„Teď jí mám pod sto padesáti miligramy ketaminu,“ začal vypočítávat laskavý hlas. „Ještě dostala sto miligramů suxamethonia, šest miligramů vecuronie, patnáct kubíků rhesodioxepanu. A teď je na ventilaci kyslíčnický dusný a kyslík čtyři dva.“

„Rhesodioxepan? To je ten nový lék od Grauera?“

„Na EEG je záznam nadměrné aktivity mozku,“ vysvětloval muž s indickým přízvukem.

„To může být vlivem ketaminu. Ale já sám si myslím, že by tato patologická aktivita mohla poškodit mozek.“

„Tedy to je důvod, proč jí v infúzi podáváte rhesodioxepan?“

„Jistě. A dávkování budu muset zvyšovat až do vymizení záznamu záchvatovitěho charakteru.“

„Tady má docela pěkně zhojenou jizvu po apendektomii,“ prohodila žena.

„To ano, vypadá hezky,“ ocenil jizvu Ind. „V pořádku. Jsme tedy připraveni? Asi bychom jí měli nasadit nějaké antibiotikum.“

„To bezesporu,“ řekl ten laskavý hlas.

Pokoušela se křičet. Nic. V paži jí něco ostře bodlo a pak kolem cítila stoupající tlak, stále přifukovaný.

„Je už připravena k výkonu, Harvey? Můžu to břicho otevřít?“ zeptal se Ind. Kate usoudila, že je to chirurg.

„Ano.“

JÁ JSEM VZHŮRU.

„Krevní tlak stále klesá,“ upozorňoval mladý mužský hlas.

Byla jí zima a měla strach. Prožívala snad Sally Donaldsonová právě tohle, když byla uvězněna ve vlastním těle, živá a bezmocná? Neprožívala totéž Sally Donaldsonová, když ji vysvobodili z lednice a pak uložili do rakve?

„Na kolik přijde technická prohlídka v Automobilové asociaci?“

PŘESTANTE SE VYKEČÁVAT O TĚCH VAŠICH PITOMÝCH AUTECH. JÁ JSEM VZHŮRU, COPAK TO NEVIDÍTE?

„Kolem devadesáti liber, ale vyplatí se to.“

Cloumala s ní panika. Jednou říkala matce, že by chtěla být pohřbena žehem. Kristepane, ale co když...? Co když ji prohlásí za mrtvou, ale ona bude naživu? Jako byla Sally Donaldsonová? Bez naděje na záchranu bude ležet v bedně, kterou už stravuje oheň.

Ostrá bolest jí projela tělem. Pohrabáč rozžhavený do ruda se jí vnořil do útrob a uvnitř všechno zpřevracel. Zařvala bolestí, až se jí plíce málem thaly, mlátila kolem sebe sevřenými pěstmi, trýzněná strašlivými mukami. Oheň jí vzplanul uvnitř břicha, spaloval žaludek, játra a ledviny. Zničující a nesnesitelná bolest jí rvala hrudník, žhavé čepele se jí vřezávaly do ramen. Každou vteřinou se to zhoršovalo. Trásla se, svírala pěsti, házela sebou ze strany na stranu, mlátila hlavou do desky stolu ve snaze tomu uniknout, ale marně, žár pokračoval. Spaloval jí vnitřnosti jako pochodeň. Vztyčila se a padla zase dolů. Zhoršilo se to. Zase nahoru, pak dolů, stále hůř. Už to dál nesnesu.

BOŽE, ZACHRAŇ MĚ.

Ovládl ji naléhavý pocit na zvracení.

„Ani moc nekrvácí,“ konstatoval chirurg trochu ustaraně.

„Nejspíš ztratila hodně krve.“

POMOZTE MI, řvala.

„A pak ten rhesodioxepan,“ řekl muž s laskavým hlasem.

„Nějak tě nadchl.“

„Je vynikající nejen pro tlumení epileptických záchvatů, ale i pro úpravu traumat. Navozuje konstriktci kapilár.“

„Ano, ztráta krve je o něco nižší, než bych u takové rány předpokládal. Má ale pěkně nízký tlak. Je velmi klidná.“

„To je dobře.“

Klidná? Ježíši Kriste, POMOZ MI. Cítila, že něčí prsty v podobě bílých bodců se do ní vrývají a ocelové břity se jí noří kůži do těla. Křičela bolestí, když jí žaludek odtlačily stranou a dotkly se nervových pletení. Drásavá bolest jí stoupala páteří vzhůru až ke spodině lebeční. Ječela znova a znova.

Nikdo ji ale neslyšel. Nikdo nevnímal žádný její pohyb.

Nehýbala se. Víčka ležela na očích jako olověná závaží.

Jako víka rakve.

„Takže si myslíte, že technické osvědčení od Automobilové asociace je nejlepší?“ ptal se chirurg.

„Jsou velmi důkladní. Staré fiaty rezavějí. Tak jako tak víte, co očekávat.“

„Ne, to tedy nevím. Já se v autech nevyznám.“

Břečela suchými slzami, tloukla na zdi svého vězení, kroutila se. otáčela, její prsty hrabaly, pořád hrabaly. Ježíši Kriste, už to nevydržím. PROŠÍM, POMOZ MI.

Zřetelně slyšela píppíppíp. Pak naléhavý hlas mladého muže: „Doktore Swire, podívejte se na EEG. Ten záznam mizí.“

„To je v pořádku. Efekt rhesodioxepanu a nízkého krevního tlaku. Vypněte alarm. Soustředte se na EEG a na parciální

tlak kyslíku v krvi.“

Rozeznělo se ostré bzučení.

Pohrabáč se rozšířil v širokou žhnoucí lopatu převracející se mezi vnitřnostmi. Ječela, škrábala a chňapala po své cele, po vnitřku vlastního těla a rozdírala ho nehty.

„Krevní kyslík klesá,“ hlásil mladý muž trochu nervózně.

Bolest se zase vzedmula, explodovala jako doběla rozžhavený šrapnel uvnitř těla Bzučák se prosazoval stakatovým tónem. Okamžitě se ozvala směsice hlasů zachvácených panikou.

„Kriste pane, ona ujíždí!“ vykřikl mladý hlas.

„Co se děje, Harvey?“ zvýšil hlas chirurg.

„Alergická reakce. Buď na anestetikum, nebo antibiotikum,“ vysvětloval ten medově sladký hlas nevzrušeně.

„Srdce se zastavilo!“

„Proboha!“ vykřikl chirurg, „okamžitě jí podejte adrenalin. Rychle, člověče! Defibrilátor!“

Rozdrnčel se zvonek. Kate slyšela kroky. Někde troubil klakson a zazněl hlas z ampliónu.

Bolest ustala.

Uvolnění přišlo okamžitě. Kate chtěla vykřiknout radostí, říct jim, že už je všechno oukej, že se jí srdce nezastavilo, že je jí skvěle.

BOLEST NÁHLE ZMIZELA!

Opět viděla rozmazané světlo. Podivný kulatý zářící objekt všechno poléval světlem, nejdřív rozostřeným a pak jasnějším. Létající talíř. Všechno se jí zdá. Najednou ale pochopila, co vlastně vidí. To byla přece ta ohromná okrouhlá lampa, ten zářící tympán nad operačním stolem. Až na to, že na něj hleděla shora.

Vznášela se pod stropem operačního sálu.

Snad snila nebo šlo o halucinaci, ale v každém případě se cítila skvěle. Hleděla dolů na oblý kovový povrch lampy, na úchyt a obrovská ucha, která rámovala její obvod. Viděla umělohmotný kabel. Chromované rukojeti a štěrbiny chlazení, provrtané do krémového krytu nad každou z deseti silných žárovek. Všimla si pozoruhodného symbolu, který byl nakreslený černým značkovacím perem na krytu lampy. Trojúhelník s klikyhákem uvnitř, podobný dopravní značce varující před zatáčkami.

Na stole pod lampou ležela mladá žena, zabalená do zelených roušek až po bradu s výjimkou velké odhalené plochy v oblasti jejího břicha. Lidé v modrých operačních úborech a maskách usilovně soustředili svou pracovní aktivitu právě sem. Bzučák zněl bez přestání, indikátory blikaly. Z látky vyčnívala ženská hlava. Měla dlouhé rozcuchané vlasy, dvě řezné rány v obličeji a z úst jí čněla endotracheální kanyla. To děvče jí bylo podobné. Neuvěřitelně podobné.

Byla to ona sama.

V úžasu hleděla dolů, nebála se, byla pouze zvědavá. Zadívala se na řezy ve svém vlastním obličeji. Jeden viděla na čele, ten druhý na tváři pod okem.

Dole, v centru dění, v otevřeném břiše lemovaly hlubokou incizi ocelové nástroje svírající červené masité vrstvy.

Uvnitř pulsovaly hladké a lesklé orgány pokryté jemnými cévkami. Sestra stočila z jejího hrudníku zelenou látku a obnažila její prsy. Ploché a znetvořené. Jiná sestra neprodleně začala rytmicky stlačovat její hrudník. Chirurg, malý snědý muž, štekla pokyny.

Chlápek s růžovými našpuhlenými rtíky, kterého už viděla a poznala, byl anesteziolog, jak pochopila. Právě odstraňoval obal ze stříkačky. Vedle něj mladý muž sledoval osciloskopy.

Sestra vběhla do sálu a podala skleněnou ampuli anesteziologovi. „Lignocaine,“ hlásila.

Kate sledovala, jak se anesteziolog otočil. Místo aby vsunul jehlu do podávané ampule, rozhlédl se nenápadně kolem sebe po přítomných v sále. Pak viděla, jak obratně vsunul ampuli do pláště a vyjmul jinou, která byla nerozlišitelná od první, a vnořil do ní jehlu.

Hej, hej! Zmocnila se jí panika a vztek. Sledovala chirurga, který vkládal tlusté bílé tampóny do incize a zde je ponechával nasáknout krví.

Scéna pod ní někam unikala a zmenšovala se. Viděla teď celý operační sál, teracovou podlahu, neposkvrněné pastelově zelené obkládačky na stěnách, mléčně zabarvená skla, ohraničený prostor na mytí s dvojicí dřezů z nerez ocele, a dvojité dveře do operačního sálu, kde od stropu visely modré, žluté, bílé a černé hadice pro medicínální plyny a kyslík.

U hlavy měla vztyčenou zelenou zástěnu. Světelné indikátory, tlačítka, ovládací prvky, potištěný papír i monitory pulsovaly a zářily z anesteziologického přístroje a řídicího panelu na stěně. Zde také visely dva kulaté hodinové ciferníky. Na jednom bylo sedm hodin deset minut a druhý byl časoměr, který ukazoval, že uplynulo už pět minut. Pravou paží objímala manžeta k měření tlaku, na levém zápěstí byla připoutána plastická visáčka se jménem a na hřbetě ruky přelepena jehla, která byla jemnou kanylkou spojena s obrácenou plastickou lahví na infúzním stojanu. Na prostředníku viděla černou svorku, z níž běžel drát až k digitálnímu měřicímu přístroji. Dvě gumové hadičky ubíhaly od anesteziologického přístroje směrem k záhlaví operačního stolu a jedna průhledná kanyla mizela v jejích ústech. Pod sebou viděla černý vak ventilátoru, který se pravidelně nadouval a zplošťoval. Nahoře, na horní ploše přístroje stál osciloskop vykazující kratičké, ostře zelené vlny lehce se vyvyšující nad úroveň rovné čáry.

Anesteziolog vtlačil prázdnou ampuli do odpadového boxu pod přístroje a pak vstříkl roztok přímo do kanyly.

Co to sakra provádíte?

Nepozorovaně se rozhlížel zpoza svého ventilačního přístroje po přítomných, ji však pozornost nevěnoval. Téměř nepozorovaně stiskl tlačítko na boku monitoru, pak se postavil k infúznímu stojanu a seřídil rychlost podávání roztoku korekčním tlačítkem těsně pod lahví. Zapsal si několik údajů do bloku, který byl připnut k malé hrazdičce na přístroji. Rozletěly se dvojité dveře a tři muži vjeli do sálu s velkým přístrojem vybaveným dvěma malými polštářky,

pohupujícími se na kabelech.

Lidé kolem se ztráceli a zmenšovali. Něco táhlo Kate vytrvale vzhůru. Mírně se snažila tomu čelit, tah byl však silný a zápolit s ním bylo nemožné. Její poklidné okouzlení se proměnilo v neskutečnou hrůzu.

Smrt.

Ne. Smrt ne. Prosím ne.

Stoupala dál, cítila chlad.

Jsem v pořádku. Prosím vás, já se cítím dobře.

Vnímala, že je nasávána jakousi gigantickou vývěvou, obraz pod ní se stále víc scvrkával. Prosím vás, kdokoli!

Zvuky tam dole umlkly, teď už neslyšela vůbec nic. Ticho. Prázdnota.

Zaplavila ji hrůza. Škrábala, sekala rukama, kopala nohama, snažila se vyprostit z dosahu té strašlivé vývěvy.

Neodnášejte mne pryč, ne, prosím vás, pust'te mě.

Její tělo se zmenšovalo stále víc a víc. Lapala po vzduchu. Já nechci zemřít, ještě ne. Takhle určitě ne, ještě není konec, prosím, vždyť to ještě ani nezačalo.

Představila si pohřeb. Matku, otce, Daru a její děti v krematoriu. Snad i Patricka. Všichni pozorují rakev, která mizí za závěsem v krematoriu.

Ona je uvnitř a křičí na ně.

Dara odvádí děti ven z budovy, zastavuje se a čte si texty na kytkách. Mohla slyšet, jak dětem říká: Ubožátko, pořád se rvála se životem, nikdy nejednala normálně.

Operační sál pod ní se ztrácel v jediném bodu bílého světla, jaký zůstává krátce po vypnutí televizoru na obrazovce.

Světlo však nepohaslo docela, stále někde v dálce přetrvávalo jako jemné bodnutí špendlíkem.

Pak se velmi rychle začala pohybovat, ale zvuk kol slyšet nebylo. Jako by byla izolována uvnitř skleněného boxu. Řítila se směrem ke světelnému bodu, zrychlovala, ale bod se nezvětšoval. Míjela ji temnota prokládaná ojedinělými záblesky, podobně jako by cestovala rychlíkem v tunelu. Jen s tím rozdílem, že neslyšela žádný lomoz, burácení a dunění. Byla tam zima, zima jako v mraznici. Strach vzrůstal. Pomozte mi. Hlas se vytrácel, slábl. Chvěla se hrůzou. Stále ještě viděla ten zlomek světla. Padala už tak rychle, že tma zhoustla do pevné hmoty, a ona už nebyla schopna rozlišit, jestli letí, nebo strnula v nehybném klidu. Do uší se jí prodral nějaký hluk, drnění, které se stupňovalo.

Sen, budík, probouzí se, Drnění zesílilo, vzápětí ale utichalo a začalo zanikat podobně jako bzučení rozlétajícího se včelího roje. Světelná skvrnka rostla a projasňovala se. Byla stále jasnější jako blížící se světlomet, ale přesto neoslňovala. Zář byla vstřícná, teplá jako prosluněná pláž. Přitahovala ji. Pomalu a beze spěchu. Vnímala, jak rychlost opadá. Zlehka klouzala k tomu světlu, paprsky sametového tepla si hrály s jejím obličejem a laskaly její tělo, plnily každý její pór, prostupovaly ji a rozpouštěly bolest i strach, které v ní ulpěly. Světlo ji bez ustání přitahovalo.

Pak znenáhla, jako když se stiskne tlačítko, celý její život se jí najednou začal přehrávat před očima. Představy, myšlenky, vzpomínky a emoce putovaly její myslí. Sama sebe viděla ve věku šesti let, kdy zůstala zamčena v ložnici a plakala, protože dostala výprask za to, že tloukla Daru. Jenomže ona ji zbila proto, že otvírala a zavírala zásuvky v jejím prádelníku, vyhazovala ven všechny její cennosti, které si tam schraňovala. Kousek hladkého sklíčka z pláže, zahnědlý čtvrtáček pro štěstí z vánočního pudinku, drobnou ušmudlanou zkamenělinu, která byla drsná, když po ní přejela palcem. Viděla Howieho, jak ji honí s krabem v ruce po pláži. Křičela na celé kolo a utíkala pryč. Později ho vypustili v koupelně na zem, těsně předtím, než tam vstoupila Dara.

Znovu se účastnila večírku k devátým narozeninám Dary. Ta seděla v čele stolu a důležitě se naparovala v parádních šatech. Kate sledovala matku i otce, jak ji líbají. Kate měla dojem, že Dara oslavuje narozeniny pokaždé, kdežto ona nikdy. Jediný, kdo tehdy Daře nedal žádnou pusku, byl Howie, její brácha.

Viděla hrdost, která se zračila v matčině pohledu, když držela kus papíru a mávala jím ve vzduchu. „Dara se dostala na univerzitu. Bude studovat v Berkeley!“

Dara se vdává. Tehdy Kate byla v Americe naposledy. Pak už jen pravidelně přicházely vždy po několika měsících fotografie Darmých tří dětí, doprovázené zprávami o jejich pokroku, které Kate vnímala jako políček na tvář. Doklady Darina úspěchu jako ucelené lidské bytosti a jejího vlastního nezdaru.

Howie v odrbaných džínách, uvelebený na přídí otcovy staré jachty a začtený do knížky. Howie s pihovatým obličejem a blondatou čupřinou, s obrovským rozšklebeným úsměvem, který s Darou taky nevycházel. Její spojenec.

A její otec, který jednoho podzimního dne přišel za ní do ložnice, a ona už tušila, že se přihodilo něco zlého. Něco pochmurného viselo ve vzduchu, v tom studeném vichru za oknem. Posadil se vedle ní na postel, černé vlasy měl rozčuchané jako vždycky, oči rudé od pláče. Odsunul Fífu, narovnal opičce nožičku, objal ji a řekl jí, že Howie měl v noci nehodu na lodi. Zachytila ho vlna, když se pokoušel připoutat plachtu, a svrhla ho přes palubu. Ráno ho našli vyplaveného na pláži.

Tony přichází opět do jejího bytu v Birminghamu, je nedělní ráno, a on zde stojí ve svém joggingovém dresu s kyticí, kterou zakoupil u benzinové pumpy. A pak Tony vycházející ze supermarketu, ověšený balíčky, s manželkou po boku, s rukou na jejím rameni. Rodinnou idylku doplňovala tři způsobilá dítěta. Dříve než se obrátil na opačnou stranu, zahlédla jeho rozpačitý výraz.

V mysli viděla obraz sebe samé, jak stojí u dveří jednoho bytu v Birminghamu. Po zazvonění jí tehdy otevřela svěží příjemná dívka, tak kolem dvaceti, která v náruči tiskla dvouměsíčního slabě vrnícího kojence. Výraz té mladé šťastné ženy se zvolna proměňoval, když jí Kate pověděla, jak ji mrzí, co se přihodilo jejímu manželovi.

„Mému Billymu? Proč? Co se stalo?“ Štěstí z její tváře zmizelo, jako by ho někdo ut'al sekerou.

Kate v úžasu strnula. Pochopila, že policie udělala strašlivou chybu, když sdělila novinám plné jméno a adresu ke zjištění dalších okolností dříve, než byla informována manželka. Cestou do práce jeho motocykl dostal smyk, sjel přímo pod nákladák a po nárazu do palivové nádrže došlo k výbuchu, při němž uhořel.

Zář světla pohltila celou její vinu, hrůzu i rozpaky, osvobodila ji od všeho. Co se stalo dřív, jí už nevadilo. Proploouvala tím světlem a nabíjela se novou silou. Cítila, že světlo jí oznamuje, že přichází chvíle pochopení.

V dálce spatřila nějakou siluetu. Postupně nabývala na zřetelnosti, jak se pohybovala směrem k ní, blížila se k ní skrze světlo, ale odněkud zvenčí, z jiné strany. Z nádherného zeleného pole na kraji vzrostlého lesa. Obloha byla bezmračná, čirá, jasně šmolgově modrá. Za lesem viděla nezměrný oceán, plochý, klidný jako jezerní hladina, na níž si pohrává třpytivé světlo.

Ta silueta ji pozorovala. Kluk opírající se o vrátka.

Vždyť to byl Howie.

Srdce jí poskočilo radostí. Howie, stejný, jak ho viděla naposledy. Měl rozčuchané blondáté kudrny a tričko s nápisem JSEM HODNÝ NA DELFÍNY, stál zase před ní v odřených džínách, s bosýma nohama a s opálenou rozesmátou tváří posetou pihami.

Rozběhla se k němu a naklonila se přes vrátka. Objali se a pevně drželi. Začala plakat, cítila, jak se jí slzy koulejí po tvářích. Prohrábl jí vlasy, jako to dělával vždycky dřív. Chvilí tiše stáli v objetí a ona se divila, že je možné prožívat něco tak nádherného.

„Mrňousi, ty pitomečku,“ vypravil něžně ze sebe, „proč jsi to udělala? Vždyť jsem ti to říkal.“

„Co jsi mi říkal?“

„Abys toho nechala, vykašlala se na to. Držela se od něj co nejdál.“

„Já tomu vzkazu neporozuměla. A nejspíš jsem nevěřila, že jsi to opravdu ty.“ Znovu jí prohrábl vlasy. „Jsi fakt trdlo.“ Sevřela ho pevněji.

Záchvěv chladného vzduchu ji prostoupil a ona si uvědomila, že obloha potemněla. Jeho paže sklouzly dolů. „Budeš se muset vrátit,“ řekl jí.

„Já ale nechci,“ šeptala, „chtěla bych tady zůstat.“

„Musíš dodělat spoustu věcí.“

„Co tím myslíš? Jakých věcí?“

Zašklebil se po svém a pokrčil rameny. „Přece víš jakých. Tamtěch.“

„Proč tady nemůžu s tebou zůstat?“

„Protože ti oživují srdce, mrňousi. teď se musíš vrátit.“

Rozcházel se. Howie se však ani nepohnul. Byla to ona, kterou něco táhlo zpět. Chtěla se ho zachytit.

„Drž se od něho co nejdál, mrňousi!“

„Od koho?“

„Nech ten případ plavat.“

Prudký víchr se jí rval do uší a světlo pohasínalo. Opět byla tažena zpět. Howie se rychle vzdaloval.

„Chci tu s tebou zůstat!“ volala za ním. „Chci zůstat tady!“

Světlo zmizelo, obklopila ji černá neproniknutelná tma, kterou padala šílenou rychlostí. Uši jí zalehly.“

Ticho.

Cítila se ztěžklá, tak těžká, že se nemohla pohnout.

Civěly na ni ledově chladné oči.

Pak zmizely. O chvíli později tu byly zase. Pod nimi růžové rty, pevně sevřené, tvář bez výrazu. Opět zmizely. Pak k ní pronikl ženský hlas, který neznala a který zněl z velké dálky: „Už si začíná dýchat sama.“

Slyšela, jak lidi chodí tiše kolem ní. Pak kašel, vzdálené drnění telefonů, rachot vozíků a pak opět ticho. Otevřela oči, a byla tma.

Když je otevřela znovu, byl den, teplé světlo zalévalo lůžko. Všechno blikalo jako staříčkový filmový projektor. Tupé žluté světlo v oparu. Cítila čerstvě vyprané prádlo, obvazy a pach antiseptických prostředků. Tělo měla těžké, jako odlité z olova, a z žaludku stoupala ostrá bolest. Nejasně rozlišila přímo před sebou sestru v modré uniformě s modrým páskem. Už tedy nebyla na operačním sále.

Sestra se usmívala, ale nebylo snadné soustředit pohled na její obličej. Kate se zdálo, že stále mění tvar, prodlužoval se a smršťoval, jako by byl tekutý a ne z masa a kostí. Na klopě jí visely hodinky. Jejich řetízek jednou delší a hned zase kratší jí připomínal pohyb jojo. Sesterská zástěra se zachvěla.

„Tak už zase mezi námi?“ přivítala ji radostně sestra.

Kapitola třicet čtyři

Čtvrtek, 25. října

Bylo devět dvacet večer a vytrvalý déšť vůbec nepolevil. Hnán jihozápadním větrem v ostrém úhlu od Kanálu, bičoval vydatnými proudy vody tmavé terasovité uličky a skučel mezi nimi v mokřích vírech. Harvey Swire zajížděl zvolna se svým range roverem otevřenými vraty do dvora pohřebního ústavu A. Dalby syn a vypnul světla. Vůz se otřásl póry vy větru.

Od vzdálených dveří se oddělila postava a spěchala proti dešti zavřít hlavní vrata a pak se vracela zpět ke dveřím.

Harvey Swire následoval muže pod přístřeší do tmavé chodby domu a uhladil si vlasy do náležitého tvaru.

Morris Dalby za sebou dveře zavřel a otočil klíčem. „Jsem rád, že jste přišel, doktore Swire.“ Déšť ještě stékal po majitelově olysalé hlavě, když napřáhl malou kostnatou ruku. Vypadal vyplašeně.

Harvey Swire proti němu stál ve svém koverkotovém plášti, vepřovicových rukavicích a pozoroval malého mužička v naškrobené bílé košili a široké vázance s jistým znechucením a opovržením. Potřásl mu rukou jen v nezbytné míře, jako by se dotýkal splachovačla na veřejném záchodku. „Nemohl jsem přijít dřív. Strávil jsem mimořádně rušný večer na

operačním sále. Je nás tam velice málo.“

„Neomlouvejte se, samozřejmě,“ pronesl funebrák chraplavě, vysoukal z kapsy balíček bensonek a vytáhl jednu cigaretu. Až dodatečně nabídl krabičku anesteziologovi, ale ten zavrtěl hlavou.

Pohřební úředník rychle pomrkal očima a ruce se mu třáslly. „Myslel jsem, že bude nejlepší vás zavolat sem. Máme trochu potíže.“

„V jakém smyslu?“

„Měli jsme dnes v noci návštěvu. Vloupání, chápete?“

Harvey Swire ho pozoroval v chabém osvětlení holé žárovky. „A co vám sebrali?“

„To je právě ono,“ spustil majitel a převaloval v ústech nezapálenou cigaretu, „nevzali nic.“

„Někdo tady čmucha?“

„Syn objevil, že požární dveře v dílně byly ráno odemčené a klíč zmizel. Přitom naprosto jistě ví, že zamykal, protože právě tudy zavážel včera ráno nové rakve. Dokonce tuším, kdo to byl.“

„Kdo?“

Funebrák cvakl zapalovačem a připálil si cigaretu. „Včera tady byla taková fešná mladá dámička. Balamutila mě blboučkou vyprávěnkou o nějaké tetičce v útulku. Trochu jsem po té věci pátral a žádná taková teta neexistuje,“ zatáhl z cigarety a dodal, „novinářka, řekl bych.“

„To ona vzala ten klíč?“

„Chtěla, abych jí to tady všechno předvedl. To je docela běžné. Člověk se pak cítí lip, když ví, jak to tady chodí.

Provázel jsem ji tudy a zašli jsme až do truhlárny. Právě jsem měl telefon. Hned mě napadlo, že dělá něco divného, ale nemohl jsem přijít na to, co to je. Ten klíč z háčku musela vzít ona.“

„A vůbec nic nezmizelo?“

„Zatím jsme nic nezjistili. Hned mi byla totiž podezřelá. Souvisí to s tím článkem v News. Tuším, že ho psala, ale neptejte se mě proč. Ta holka ze včerejška byla Američanka. V úterý u článku otiskli jméno reportérky, tak jsem zavolał okamžitě do redakce News, kde mi potvrdili, že to Američanka je.“

Rozšířené oči Harveyho Swirea plály zájmem.

„Někdo od nich mi řekl, že bude celý den u soudního přelíčení v Lewes, tak jsem tam odpoledne zaskočil. Chtěl jsem s ní promluvit!“

„Zbláznil jste se?“

„Chtěl jsem si to s ní vyřídit,“ bránil se Dalby.

„A jak to dopadlo?“

„Utekla, jen mě viděla.“

Harvey Swire zkoumal Dalbyho. „A co to tělo? Je v pořádku?“

Jeho tvář pobledla. „To by snad nikdo neukradl.“ Stará šňůra s holou žárovkou se rozhoupala poryvem větru zvenčí.

„Podíval jste se?“

„No, vlastně ani moc ne...“

„Kde je?“

Dalby zasunul cigaretu do úst a kráčel chodbou. Odbočil vlevo do balzamovny a rozsvítil.

Harvey Swire ho následoval kolem vyblýskaných obkládaček, zvuk jeho kožených podešví se odrážel na tvrdé podlaze, plášť vlhce šelestil a praménky vody stékaly z černých oxfordek. Minul balzamovací stůl, prošel alkovnou a stanul před lednicemi.

Dobrá polovina malých okének byla vybavena vizitkami se jmény. Dalby otevřel dvířka se jménem Sally Donaldsonové a vysunul kovová nosítka s tělem zahaleným v plastickém obalu.

„To je ona.“ Poodhrnul lehce příkrývku a zůstal stát stranou.

Harvey Swire se na ni zadíval. „Trochu jsem se polekal.“ Strhl příkrývku z obličeje takovým způsobem, že její pravá paže se uvolnila a bezvládně klesla podél vozíku. Zdvihl ruku a ztuhl. Přiblížil si ji ještě více a bedlivě zkoumal ukazovák. Pak ruku převracel, jako by očekával, že něco najde v její dlani.

„Kde je k čertu její nehet?“ Začal se přehrabovat v plastickém obalu.

„Nehet?“ majitel ústavu mžoural skrz kotouče cigaretového dýmu na roztřepenou kůži v místech, kde by měl být nehet.

„A sakra.“

„V žádném případě ten nehet neupadl sám od sebe,“ konstatoval Harvey Swire. „Jak sám vidíte, někdo ho odtrhl. Kdy se to stalo?“

V Dalbyho tváři se zračil děs. „Takhle z márnice nepřišla. Pečlivě jsem ji prohlídl.“

„Tedy pro tohle sem přišel ten váš zloděj, že?“ Harvey Swire shlížel na funebráka s neskrývanou zuřivostí, pak pustil ruku mrtvé dívky a přecházel po betonové podlaze.

„Copak tu sakra nemáte bezpečnostní zařízení?“

„Nikdy jsme necítili potřebu ho mít,“ zdvihl ještě jednou dívčinu ruku a zkoumal prst polekanýma očima. „Ale nikdo přece nemůže něco dokázat jen z nehtu, nebo snad ano?“

„Můžou z něj získat vzorek DNA. Porovnat ji se zbytkem jejích tkání.“

Na chvíli je spojilo ticho. Dalby zatáhl z cigarety a pak ji palcem a ukazovákem vytáhl z úst a promlouval z oblaku kouře:

„Doktore Swire, já plně respektuji, že si nemocnice nepřeje skandál. To je taky důvod, proč jsem hned za vámi šel. teď si ale myslím, že je na čase informovat policii. Mě samotného tisk už dost bombardoval po celý minulý týden, a teď tohle. Nepřipadá mi nijak zábavné, když se jméno mé firmy ocitne na pranýři.“

Harvey Swire vztekla s trhnutím otevřel sousední box. V prostřední polici leželo jediné zabalené tělo a ostatní místa byla prázdná. „Dnes tady máte místa dost, co?“ prohodil. „Kdybyste si jich nenabrali víc, než jste schopni zvládnout,

nemohlo by se tohle stát.“

„Neexistuje přece žádný předpis, který by nařizoval, že tělo musí být uloženo v lednici, doktore Swire. Takhle to děláme běžně, je to normální. Paní Donaldsonová pobyla v lednici velmi krátce. Vyndali jsme ji právě proto, že jsme potřebovali volné místo. To je přece totéž, jako když vy vypnete podporu životních funkcí proto, aby vám uvolnila postel,“ odsekl Morris Dalby a vykouřil cigaretu až k samému konci. „Pokoušíte se naznačit, že bychom neměli tyhle problémy, kdyby v lednici zůstala celou dobu, protože pak by umřela prochlazením.“

„Přirozeně.“

„Já si vždycky myslel, že se lékaři snaží udržet lidi při životě.“

„Jen v těch případech, kdy lze zaručit náležitou kvalitu života.“ Zabouchl dveře od lednice a pokračoval. „Ona byla mozkově mrtvá. Pokud snad i začala znovu dýchat, tak to vůbec nic neznamenal. Byla to jen živá mrtvola.“

„Opravdu, doktore Swire?“ Ředitel pohřebního ústavu se na něj pronikavě zadíval.

Harvey Swire ve tváři zčervenal. „Nejsme neomylní. Děláme pro naše pacienty, co je v našich silách, jenomže medicína je velmi nevyzpytatelná věda. Někdy se chyba stane,“ doplnil bez obalu. „To, co se přihodilo té ženě, je samozřejmě velmi nepříjemné. Nikdy dřív se to nestalo a snad se to nestane ani v budoucnu. S tím se přece nechodí na policii. Nebudete takový šílenec. Nesouhlasil jste s tímhle vším proto, že vám záleží na dobrém jménu nemocnice, ale že se bojíte o pověst vlastní firmy. Zničilo by vám to podnik přes noc. Musíte zkrátka zachovat klid.“

„A co tedy máme dělat?“ ptal se Dalby.

„Velice rychle najít toho, kdo vzal ten nehet. Myslíte si, že by to mohla být ta reportérka?“

„Nemám sice žádný důkaz, ale ten její útěk byl podezřelý.“

„Mohla to být ona. Musíme zjistit, co s tím nehtem udělala a komu o něm řekla. Máte ponětí, kde bydlí?“

Dalby chvíli nic neříkal. „Možná že je už taky mrtvá.“

„Přece jste říkal, že jste ji dnes odpoledne viděl.“

„Viděl. Snažila se mi utéct, běžel jsem za ní k jejímu autu. Parkovali jsme na téže parkovišti a odtud jsem ji sledoval. Pokoušela se mi ujet. Nevím, jestli jí přiskočilo nebo se jí něco stalo, v každém případě vyrazila přímo pod kola nákladáku.“

Harvey Swire se zamračil.

„Byla to strašná mela.“ Dalby nervózně přežvykoval.

„Jak ta reportérka vypadala?“

„Docela hezká. Dlouhé blondáté vlasy, takový trochu rošťácký typ. Oblečená podle módy, pihovatá, tak kolem stopětašedesáti, štíhlá.“

„Jaké to bylo auto?“ skočil mu do řeči Harvey Swire.

„Volkswagen brouk.“

„Ta není mrtvá,“ procedil Harvey Swire, „je v pořádku. Až na to, že pár příštích dní ta malá čubka nebude schopna mluvit.“

Kapitola třicet pět

Sobota, 27. října

Kate probudil kovový rachot. Do nosu se jí vloudil pach bramborové kaše a hned se jí udělalo špatně, jako by ji někdo kopl do žaludku a do hrdla. Rty měla okoralé, ústa suchá a čelisti ji bolely. V krku ji pálo a chtělo se jí zvracet. V obavě otevřela oči do oslňujícího světla. Kolem přecházeli lidé a v podobě neurčitých tvarů postávali u jejího lůžka. Zápach kaše zesílil. Musí na záchod. Pokoušela se pohnout, posadit se a opustit postel.

Začala dávit, nic však nezvrátila. Kdosi jí přistrčil kovovou misku pod bradu, ale zase jen dávila. Pochopila, že nablízku jí stojí mladičká sestra v bledě zelené uniformě a naškrobené zástěře, s hodinkami zavěšenými na řetízku v oku klopky a plastikovou jmenovkou, na níž stálo Belinda Tindallová.

Znovu se jí zvedl žaludek, chtěla zvracet a do misky vyplivla jen několik slin. Sestřička se usmívala. Měla příjemný a pohledný obličej s pihou a krátké hnědé vlasy.

„Promiňte,“ drtila mezi zuby Kate.

„Nelamte si s tím hlavu,“ její hlas zněl mladě a radostně. „z nejhoršího už jste venku. Nechcete se posadit?“

„Ano, ráda,“ odpověděla, „děkuju.“ Slyšela kovové cvakání a pocítila, že se její záda zvedají spolu s matrací, na níž ležela. Sestra vstrčila ruku pod její paži a pokusila se ji nadzvednout. Ostrá bolest jí projela celým tělem a Kate na okamžik ztuhla, aby bolest pominula. „Promiňte.“ Chabě se usmála a pokusila se dosáhnout na madla. Přes záda a krk se jí vinuly tkalouny z nemocniční bavlněné košile. Pak si všimla, že je spojena hadičkou nalepenou na hřbetě ruky s infúzní lahví.

„Bolí to?“

Kate se ušklíbla. Sestra jí stáhla příkrývku. Kate spatřila katetr a láhev zpola naplněnou močí.

„Výměním vám to. Chtěla byste se něčeho napít? Vody nebo džusu?“

Místnost připomínala svým pohupováním kajutu na lodi. „Já jsem... ano... co to mám v paži?“ Její hlas zněl chraplavě a v krku měla pocit, jako by jí ho někdo sedřel skelným papírem.

„To jsou solné roztoky a dextróza, které vám dávají sílu. Dlouho jste spala den a půl.“

„Den a půl?“ Kate zdvihla ruce, ale škusla sebou, jak ji opět píchlo v břicho. Celá zmatená se dotkla svých vlasů. Byly rozčuchané. Sáhla si na obličej a nahnatá náplastí. Vzpomínky se vracely v rozbředlé a nezřetelné podobě.

„Kriste pane.“ Na čele našla další náplast. „Jsem v pořádku?“

Sestřička se usmála: „Ale ano, jste docela v pořádku. Prodělala jste těžkou autonehodu a chirurg se vám musel podívat

do břicha, aby se přesvědčil, že je všechno v pořádku. Pár dní to bude trochu bolet. Máte několik šrámů v obličeji, ale ty nejsou velké. Jizvy po nich nebudou.“

„Kde teď jsem?“

„Jste v Nemocnici prince regenta v Brightonu. Už jste tady někdy byla?“

„Ano,“ přisvědčila Kate.

„Hej, mrňousi, ty pitomečku.“

Kate se rozhlédla okolo sebe, celá vyděšená, že slyší krystalicky čistý hlas Howieho.

„Proč jsi to udělala? Říkal jsem ti to, nebo snad ne?“ promlouval Howie.

„Co jsi mi říkal?“ tázala se Kate.

„Abys toho nechala. Aby ses na to vykašlala. Aby ses držela od něj co nejdál.“

„Já tomu vzkazu nerozuměla.“ Kate se popleteně rozhlížela kolem sebe. Rozlehlý pokoj. Na posteli naproti ležela žena s rezavými vlasy, vedle ní seděl nahrbený muž s kabátem složeným v klíně a znuřeně vyhlížející kluk, který se potýkal s elektronickou hrou. Po ženě levé ruce bylo vysoké okno s modrými závěsy, které hledělo na betonovou šedivou zeď několikapatrového parkoviště. Osoba na další posteli měla nad sebou konstrukci, která nadnášela její váhu. Pacientův obličej Kate neviděla.

Ted' se musíš vrátit. Protože ti oživují srdce.

Cítila se vyčerpaná. Sestra ji pozorovala se stínem obav v obličeji. „Co je dnes za den?“ zajímala se Kate.

„Sobota.“

Sobota. Nebyla si ovšem jista měsícem. Sobota. Asi před velikonoce. Ne to nebudou velikonoce. Blíží se vánoce. Už se rozpomínala. „Včera jsem měla být u soudu. Hartley Briggs. Soudní síň Crown v Lewes. Potřebovala bych si zavolat. Musím to říct šéfredaktorovi. Nevědí, že...“

„Vy jste novinářka?“

„Hm“

„Můj bratr by taky chtěl být žurnalistou. V jakých jste novinách?“

„Sussex Evening News.“

„To jsou dobré noviny. Já je čtu. Právě tam je ten šéf, co mu chcete něco vzkázat?“

Kolem její postele projela pomocnice s patrovým vozíkem na obědy a za ním se objevil lékař v bílém plášti, z něhož vykukoval pohupující se fonendoskop. Vedle něj šly dvě sestry, které živě o něčem štěbetaly. Hlouček lidí v kabátech se zastavil přede dveřmi do sester. „Tamhle, to je ona,“ řekl někdo z nich a mávl do kouta pokoje.

„Kolik je hodin?“ zeptala se Kate. Někde blízko se linul řinčivý zvuk hudby ze sluchátek.

„Půl jedné. Chcete, abych tomu vašemu šéfovi zavolala? A netvařte se tak utrápeně. On to pochopí.“

„Dělám reportáž ze soudního přelíčení, víte?“

„Řekněte mi jméno vašeho šéfa a já se o to postarám.“

„Oni mi rozstříhali šaty, že. Já si to pamatuju. Párali je.“

„Když jste se sem dostala, byla jste v dost mizerném stavu. Všechny věci jsem vám dala do skříňky. Máte někoho, komu bychom mohli zavolat, aby vám přinesl noční prádlo a toaletní potřeby?“

Patrick.

Kate se jazykem dotkla horního rtu.

„Manžela nebo přítele?“

Zavrtěla hlavou. „Nebo můžeme zavolat vašim rodičům?“

„Nejsou v Anglii.“

„Nemáte spolubydlící nebo někoho takového?“

Všechno se jí začínalo vybavovat. Znovu se jí zmocňoval strach. Ten funebrák. Nákladák. Na chvíli zmlkla a snažila se utřítit myšlenky. Upadla znovu do dřimoty, ale hned se probudila. Howie. Podivný sen. Vtom už se k ní přibližovala skupina lidí v čele s poměrně Indem v šedivém obleku, za ním kráčet mladý muž v bílém plášti se dvěma sestrami, pak vysoká, elegantní žena s dlouhými tmavými vlasy a ještě jedna mladší a hubenější s vyzábělým obličejem.

„Geoff Fox,“ řekla Kate, „šéf zpravodajství listu News. Mohl by mu někdo zavolat?“

Sestra už ale vedle ní nebyla. Osvětlení v pokoji se změnilo, okenní tabule byly zataženy modrým závěsem. Zamračila se a trochu ji to zmátlo. ted' přece bylo poledne, nebo snad ne? Jak to je?

„Ale ale, dobrý večer. Už jsme se probrali?“ oslovil ji Ind a Kate sebou trhla, když ten hlas poznala.

To byl přece ten chirurg.

Stál v nohách postele a díval se na její záznamy. Byl to drobný chlapík s chytrými temně hnědými očima a jemně řezaným obličejem. „Jak dlouho jste vzhůru?“

„Myslím, že chvíličku, já...“ odmlčela se, stále trochu zmatená.

Kromě zlatých hodinek Rolex měl na sobě lesklou černou vázanku s červenožlutými šestiúhelníky, ale možná osmiúhelníky. Stejně se jí míhaly před očima. Pokusila se ty strany spočítat.

„Jak se cítíte?“ zajímal se s účastí a přešel blíž k lůžku.

„Trochu slabá, řekla bych. Bolí mě v břiše.“ Znovu se pokoušela spočítat strany obrazce na kravatě. ted' se dopočítala sedmi.

„Vůbec nemíním žertovat, když vám něco prozradím. Vy jste nám na operačním stole fakticky umřela, víte to? Po dobu tří minut jste měla zástavu srdce a nulovou mozkovou aktivitu. Jste ta nejmrtvější pacientka, kterou se mi kdy podařilo přivést zase k životu.“

Muž v bílém plášti za ním na ni civěl jako na exponát v muzeu. Vzpomínky se řadily, třídily a zase míchaly mezi sebou. Zvonění bzučáků, pak jasné světlo. Howie.

...ona ujíždí.

„Viděla jsem vás všechny,“ pronesla Kate, „pozorovala jsem vás.“

Ind se zájmem pozvedl obočí.

„Vy jste chirurg?“

„Ano, jmenuji se Amritsan.“

„Viděla jsem vás. Sledovala jsem vás shora.“

Dobrácky se usmál. „Měla jste nejspíš pořádné halucinace.“

„Slyšela jsem všechno, už když jste mě přivázeli na sál. Mluvili jste mezi sebou o autech. Zajímal jste se o technické osvědčení od Automobilové asociace pro nějaký fiat nebo tak něco.“

„Ano, mluvil jsem o autě, které bych rád koupil svému klukovi, protože se dostal na univerzitu. Ovšem rád bych teď sám věděl, kdy to vlastně bylo.“

„Na operačním sále,“ připomenula mu Kate.

„Ne, to bylo...“ pak znejistěl, „ale ano, máte pravdu.“ Naklonil se k ní a za chmuřil se.

„Ale vy jste přece byla v té době v celkové anestézii, ne?“

Bylo to zvláštní, jako by se jí ten rozhovor zdál.

„Cítila jsem, jak do mě řežete, i vaše prsty.“

Jeho oči se rozšířily. Hluboké temné panenky a bělma, která vypadala vedle oslnivě bělostné košile nažloutlá.

Byla unavená, zdálo se jí, že se opět propadá do spánku. Chtěla mu ale všechno vypovědět. Musela mu to říct.

„Křičela jsem, jenomže mě vůbec nebylo slyšet. Nemohla jsem se pohnout, nebyla jsem schopna ničeho. Málem jsem se zbláznila bolestí.“

Posadil se na židli vedle ní a zvolna si sepal dlaně, jako by zavíral knížku. Měl veliké ruce, až nepřiměřeně ke své malé postavě, a štíhlé pěstěné prsty.

„Jste Catherine, je to tak?“

„Kate.“

„To je pěkné jméno. Vy jste Američanka?“

„Ano.“

„Tak vaše slezina je v pořádku. Museli jsme provést laparotomii, protože klinické příznaky svědčily pro její rupturu. Bylo to však pouze těžké zhmoždění mezenteria. To dohromady se šokem navodilo efekt velké ztráty krve a značně snížilo váš tlak. Tyhle symptomy jsou charakteristické pro rupturu sleziny. Kromě toho jste měla zlomená dvě žebra. Někou dobu ještě budete mít bolesti, ale to je všechno.“

Chvěla se, protože někde uvnitř cítila palčivou naléhavost, vzrůstající a opět opadající.

„Bohužel se však rozvinula velmi těžká alergická reakce na jedno z anestetik nebo antibiotik, která vyústila v srdeční selhání a zástavu. V každém případě teď musíte podstoupit alergologické vyšetření pro případ anestézie někdy v budoucnu. Namouduši, už jsem si myslel, že jsme vás ztratili.“ Rozhodil ruce a opět je pomalu spojil. „Jste silné děvče a můžeme mluvit o štěstí, že jsme na sále měli doktora Swirea. To je velice schopný lékař a nejlepší anesteziolog v celé jižní Anglii. Pořádně jste nás vylekala. Máte štěstí, že jste mladá a zdravá. Brzy se zase dáte do pořádku.“

„Jak dlouho tu budu muset zůstat?“

S odpovědí krátce váhal. „Nejdřív musíme zjistit, jak na tom jste. Odhaduji to tak na týden dva.“

Po těle se jí rozlila panika. Sally Donaldsonová.

„Musím vstát hned. Řeším vážný problém. Já... nemůžu tu zůstat ani týden.“

„Budete muset, Kate. Ale opravdu si nemyslím, že by se vám v nejbližší době vůbec chtělo cokoli podnikat. Bolí vás hlava? Nemáte závratě?“

„Ne. Nebo trochu možná.“

„Musíme se ujistit, že jste neutrpěla žádné vnitřní zranění nebo netrpíte nějakým nitrolebním poškozením, ať už v souvislosti s nehodou, nebo se srdeční zástavou na sále. Vy jste ovšem ke vši směle vykazovala známky určitého záchvatu během operace.“

„Záchvatu?“

„Epileptického záchvatu. Může to být důsledek vnitřního poranění, ale myslím, že jde pouze o součást alergické reakce, kterou si nemusíme lámat hlavu. Musíme ovšem pořídit elektroencefalogram. Pokud zjistíte nějaký výpadek v paměti anebo podobné potíže, neprodleně nás na to upozorněte. Požádám našeho neurologa, aby se na vás podíval.“

„Děkuju.“

Chirurg si srovnal už tak bezvadně upravený uzel na kravatě. „Ta bolest, kterou jste cítila na operačním sále..., víte, musíme chápat, s autonehodami je to těžké. Přivezou vás, a často ani není možnost vás náležitě připravit na operační výkon. Vůbec nemáme ponětí, co jste jedla, pila nebo jaké léky máte v sobě. Rozhodnutí o anestézii a operaci musí přitom padnout okamžitě.“ Stáhl si sako trochu níž. Boty měl poměrně malé a přemrštěně marnivé.

„Vy jste nás tedy slyšela, když jsme během operace hovořili. Dívala jste se na nás shora. Jeden z léků, který jsme vám podali byl ketamin, který je výtečný pro tlumení krvácení, ale jeho vedlejším efektem je, že pacientům navozuje klamný pocit, jako by opouštěli své tělo a pluli nad ním. Někdy ani sluch není úplný a možná si pak v hlavě směřujete dvě věci najednou. Právě po ketaminu můžete trpět halucinacemi ještě několik dní po aplikaci. Anestetika natropí v mysli skutečnou paseku. Jsou to silné látky. Pokud k nim ještě přidáte trauma po automobilové nehodě, pak...“ jen pokrčil rameny.

„Cítila jsem to velmi živě,“ řekla Kate.

„Je mi líto, pokud jste pociťovala bolest. Je možné, že na počátku jste dostala slabší dávku anestetika. Byla jste pouze paralyzována vecuroniem a ketamin přestal působit. Mohlo to být třeba jen na okamžik, než doktor Swire prohloubil

anestézii, protože vaše mozková aktivita byla po několik minut nulová. Je prostě nemožné, abyste v té době něco slyšela nebo viděla.“

„Tehdy jsem právě měla srdeční zástavu?“

Na chvíli se odmlčel. „Ano.“

„Viděla jsem a slyšela všechno. Kromě toho jsem potkala svého bratra.“

„Vašeho bratra?“

„On je...“ její hlas slábl, „on je mrtvý.“

Usmál se. „To byste musela umět čarovat. Obávám se, že halucinace dokážou člověka pořádně poplést. Srdeční selhání může vést ke chvilkové ztrátě paměti. Jsem jist, že sama pochopíte, že šlo pouze o halucinace, které u vás ještě chvíli budou přetrvávat.“ Pohlédl na hodinky. „Stavím se tady zase zítra.“

„Díky,“ uzavřela Kate.

Jeho myšlenky už uháněly zase někam jinam, když odcházel, a za ním i lékař v bílém plášti, provázen oběma sestrami. Pak s ní začloul malý hrozný strach, docela stejně jako ten nákladák. Celým tělem jí projela ledová tekutina jako vstříknutá jehla.

Mrňousi, ty pitomečku. Říkal jsem ti to, ne? Abys toho nechala. Vykašlala se na to..., držela se od něj co nejdál.

Od koho?

Musíš se od něj držet co nejdál, mrňousi! Vykašli se na ten svůj případ.

Myšlenky se rozbíhaly. Od Howieho k Doře Runcornové.

Chce mě upozornit na to slovo, snad drát, pokud mu rozumím. Máte něco společného s elektřinou? Nejspíš si máte dávat pozor na dráty. You mustn't touch any wire. Nesmíte se dotýkat žádného drátu. Vy tomu rozumíte, drahoušku? Pak únava přehlušila strach a Kate na chvilku usnula. Zdálo se jí, že vězí v temné bedně, která se sune vpřed a za ní se zatahuje závěs. Bedna byla čím dál teplejší a teplejší. Boky truhly náhle vzplály a zmizely, pohlceny ohněm. Z hořáků kolem ní syčely mohutné plameny, které ji obklopovaly jako svíce oltář. Třebaže plály po stranách, mířily přímo na ni. Pálily ji.

Široce otevřela oči.

Celé oddělení bylo osvětleno a všude byl klid. Kdosi se k ní blížil. Byla to jiná sestra, která jí v papírovém kelímku přinášela léky. „To jsou vaše tabletky. Čeho byste se chtěla napít?“

„Trochu vody, prosím.“

„Jak se cítíte?“

„Docela dobře. Snad jen trochu unavená.“

„Byl tady několikrát u vás doktor Swire, ale vy jste spala. Říkal, že se ještě vrátí ráno.“

Kapitola třicet šest

Neděle, 28. října

Kate ležela na svém lůžku, teď už docela bdělá, vstřebávající nové, neobvyklé prostředí pooperačního pokoje. Neznámé zvuky, povrzávání postelí, rachocení vozíků, cinkání přístrojů a nádobí, šoupání bot, šelestění naškrobených uniforem a tlumený hovor. Nemocniční pokoj vypadal ošuntělé. Kovové postele už byly staré, citrónově zelené stěny potřebovaly přetapetovat a okenní rámy volaly po novém laku. Plakáty bez rámu jen ledabyle přichycené na zeď, většinou na téma ohroženého zdraví, se v rozích kroutily jako staré chlebičky. Dokonce ranní světlo, přicházející okny do pokoje, vypadalo jaksi skomíravě. V postelích netečně polehávaly postavy nebo se pomalu šouraly po pokoji v županech. Z kouta se ozývalo pokašlávání. Kate ucítila toust, který v ní probudil pocit hladu. Mužní hadička zmizela a na hřbetě ruky měla náplast. Na zápěstí o kousek výš byl náramek s plastickou visačkou, na níž bylo vytištěno její jméno. Jako štítek u zavazadla. Pohledem pak sklouzla na své štíhlé prsty s dlouhými nehty, z nichž dva, jak s nelibostí zjistila, byly zlomené. Uvědomovala si bolest v oblasti žeber, jako by na ně trvale tlačila něčí ruka.

Znovu si nechala přehrávat v myšlenkách scény z operačního sálu. Pohled na její vlastní tělo pod ní. Četla o lidech, kteří prožili něco podobného. Takový zážitek obvykle následoval po nějakém traumatu nebo po nehodě.

Opět viděla své tělo ležící na operačním stole. Tak zřetelně a jasně všechno viděla, že by mohla celou tu scénérii namalovat. Barvy obkládaček i podlahu operačního sálu. Podivný trojúhelníkový symbol nakreslený černým značkovačem, který spatřila na krytu operační lampy. Viděla i anesteziologa, který vytáhl z kapsy jakousi ampuli, aby ji zaměnil za tu patřičnou.

Halucinace. Ten indický lékař měl pravdu. Musel mít pravdu.

„Přinesla jsem vám pár sušenek.“

Belinda Tindallová, její sestřička, stála opět před ní a nabízela jí talířek se čtyřmi sušenkami petit beurre a pak ještě obrovskou kyticí květů. „Tohle přišlo právě teď pro vás. Přinesu vám na ně vázu, chcete?“ Sušenky položila na stolek a kyticí přes postel.

Kate se dotkla celofánu, roztrhla malou přilepenou obálku a vytáhla z ní kartičku.

„Rychle se uzdrav. Od Terryho, Geoffa a všech z News.“

Postavila pohlednici se žlutými narcisy vedle sušenek a prázdné sklenky na vodu. Kolem ní se šourala baculatá dívka o berlich, usmála se na ni a Kate jí úsměv opětovala.

Od litinového radiátoru pod oknem zavlál horký vzduch celým pokojem. Belinda se vrátila s velikou modrou vázou.

„Někdo vám včera večer telefonoval. Měl o vás veliký strach.“ Z kapsy sesterské uniformy vylovila malý papírek a rozložila ho. „Volal Patrick Donoghue. Ještě zavolá ráno.“

Jen slyšela to jméno, cítila se rázem mnohem silnější. Nával emocí ji zcela pohltil a ona zapomněla na přítomnost sestry.

Patrick. Připadala si hrozně hloupě, co si o ní pomyslí, až ji takto uvidí. Sestra právě přijížděla s mobilním telefonem a Kate zatoužila po tom, aby to byl právě Patrick. Sestra ji ale minula a s vozíkem šla o lůžko dál.

„Je možné tady dostat noviny?“ zeptala se Kate.

„Já vám je vezmu dole v obchodě, hned jak mi skončí služba. Které byste chtěla?“

„Dnes je neděle, že?“

„Ano.“

„Mohla byste mi vzít Sunday Times?“ zeptala se. „A pokud ještě mají včerejší Evening News, to bych byla ráda.“

„Doktor Amritsan by uvítal, kdybyste se pokusila vstát z postele a trochu se prošla po pokoji. Cítíte se na to?“

„Jistě.“

„Takže já vás nejdřív zbavím toho katetru.“ Sestra zatáhla kolem postele závěs.

Kate stiskla bolesti zuby, když katetr vyklouzl ven. Pak ji zalil pocit nesmírné úlevy, opět jeden krůček k nezávislosti. Ochutnala sušenku a nemohla se nasytit té křupavé, jemně sladké chuti a hned chtěla další. Pak se pomalu a namáhavě zhoupala z postele a její bosé nohy se dotkly chladného hnědého lina. Belinda rozhrnula závěsy, odběhla a už byla zase zpátky s županem a pantoflemi, které Kate pomohla obout. Ušla prkenně pár kroků za pomoci sestry, která ji držela v podpaží, a pak to zkusila sama. V břiše stále cítila tu šíravou bolest, ale už byla snesitelná.

Šouraly se přes oddělení až do sesterny, čtvercového pokojíku s malým stolem, dvěma telefony a spoustou papírů, které ležely vlastně všude. Pokoji vévodila tlustá matrona se směšným velšským přízvukem a s vlasy sčesanými do drdolu.

„Tady je náš andílek, co vstal z mrtvých.“ Prohrabovala se v zásuvce a vyjmula z ní plastický sáček se zubním kartáčkem, zubní pastou a žínkou a podala jí bílý ručník. „Budete se cítit docela jinak, až se umyjete. Každého to osvěží.“

Belinda pokynula ke koupelně, která byla na dosah. Kate se k ní pomalu přesunula, s ručníkem přes rameno, a vnímala opojný pocit svobody, když vstoupila dovnitř a zavřela za sebou dveře. Soukromí. Bylo velice příjemné být sama, bez všudypřítomných sester. Zblízka se podívala do zrcadla a zděsila odrazu vlastního obličeje. Odulá, poraněná tvář a rozčuchané vlasy.

Opřela se o umývadlo, vyčerpaná chůzí sem, pohnula pákami vodovodu a spustila do umývadla zátku. Čím více se plnilo, tím ostřeji čpěl chlór obsažený ve vodě, smíšený s neutrální vůní nemocničního mýdla. Na chvíli se musela posadit na židli, aby se vzbudila a umyla si obličej.

Pomaloučku se vracela chodbou. Před inspekčním pokojem stála Belinda držela šálek čaje a povídala si s dalšími sestrami. Zlatými písmeny se nade dveřmi oddělení skvěl nápis Oddělení princezny Margaret.

„Cítíte se lépe?“ ptala se Belinda.

„Díky,“ přikývla Kate.

„Přinesla jsem vám ty noviny. Pomůžu vám do postele.“

Na malém stole vedle lůžka stála váza s květinami a vedle ní zmačkaný vzkaz od Patricka, složený výtisk včerejších Sussex Evening News a tlustý svazek čerstvých Sunday Times. Nad postelí visela malá lampička, sluchátka a světélko alarmu.

„Ještě jsem vám nepředvedla dálkové ovládání,“ řekla Belinda a zvedla malou krabičku na kablíku, „tady tohle je na rádio, tohle na osvětlení a tady je alarm.“

„Fajn.“

„Vaše cennosti jsou v uzavřené obálce v sejfě. Kdybyste cokoli potřebovala, dejte mi vědět.“

„Ano, jistě.“

„A tady je jídelníček. Vyplňte si, na co byste měla chuť v poledne a co byste si dala na večeři.“ Nabídku sestra ponechala na nočním stole.

Kate se vysoukala s bolestmi opět do postele a sestra jí přikryla dekou.

„Nechcete zvednout opěradlo?“

Kate přikývla, pak zívla, uslyšela cvaknutí páky a potom už jenom cítila, jak se zvedá. Vděčně se na sestru usmála, zavřela oči, ale myšlenky jí stále vířily hlavou.

Ten trojúhelník na lampě.

Otřásla se. Sebrala zmačkaný Patrickův vzkaz a četla: Volal Patrick Donoghue. Ještě zavolá ráno.

Jen z toho, že viděla napsané jeho jméno, jí bylo báječně. Do ruky vzala News. Na titulní straně, jako hlavní článek, byl zveřejněn nějaký případ z boxerského ringu, pak menší článek z přelíčení. Kdo tam asi v pátek byl? Očima přelétla stránku a hledala, jestli tam není něco od ní. Hned na dalším listě ji překvapilo, že vidí článek, který zaplňoval téměř celou stranu, s výjimkou sloupku vydavatele, a který napsala už před třemi týdny BRUTÁLNÍ OBHÁJCI PRÁV ZVÍŘAT od Kate Hemingwayové.

Přečetla si článek a zarazila ji jedovatost, s jakou ho vůbec nemínila napsat. Článek byl upraven daleko volněji než obvykle. Tu reportáž napsala poté, co ochránci práv zvířat nastražili nálož u místního kožešníka, a chtěla tím kritizovat takovéto postupy, jenomže současně chtěla dát najevo, že práva zvířat ctí a že jí na nich záleží.

Složila noviny a celá rozčilená se rozhodla, že si o tom promluví se zástupcem šéfredaktora až se vrátí do práce. Vzala si jídelníček, ze stolku vyndala kabelku a hledala v ní tužku. Vybrala si celerovou polévku, grilovanou tresku a ovocný salát. Když zaškrtila poslední kolonku, všimla si, že kdosi nehybně stojí u její postele. Někdo, kdo jí připadal povědomý, ale koho nemohla okamžitě zařadit.

Muž kolem čtyřicítky, nákladně oblečený, s podsaditou, skoro býčí postavou a hlavou, která vypadala trochu větší vzhledem k tělu. Jeho tvář byla měkká, ale ne tučná. Měl bledou pleť, tupý nos, malé růžové našpulené rtíky a očka utopená hluboko za těstovitými lícemi. Vlasy měl světle hnědé, prořídle a pečlivě sčesané. Na sobě měl tmavomodrý

dvouřadový oblek, naleštěné mokasíny se zlatými řetízky, modrobílou proužkovanou košili a žlutou kravatu s housličkami. Na jednom zápěstí se mu houpal zlatý identifikační náramek a na druhém měl zlaté rolexky. Kromě toho se pyšnil mohutným wedgwoodským pečetním prstenem s modrobílým kamenem. Zpřima se na něj podívala, ale v první chvíli nereagoval. Nadále si ji chladně prohlížel, docela stejně, jako by hodnotil kus nábytku.

Potom se celý proměnil, začal se dokonce příjemně usmívat, což ji překvapilo. „Jak se cítíte?“ Hlas měl laskavý, jen trochu vysoko posazený, překypující vřelostí, o jejíž upřímnosti pochybovala. Okamžitě poznala, koho má před sebou. Viděla ho ve čtvrtku, jak se nad ní naklání v anesteziologické místnosti, s ústenkou zavěšenou pod bradou. A pak na operačním sále. A ještě kdesi jinde.

„Jako kopnutá koněm,“ řekla Kate.

„Pořádným železným koněm na šestnácti kolech, vidle?“ Usmíval se dál, jako by s ní sdílel společné tajemství. Ona v tom pohledu cítila něco mrazivého. „Nejsem si jist, jestli si na mě ještě pamatujete, jsem doktor Swire. Váš anesteziolog.“

„Takže asi vám bych měla poděkovat za to, že jste mi zachránil život.“

„Dělal jsem jen to, co by dělal kterýkoli jiný anesteziolog za daných okolností. Ačkoli jak jsem vyrozuměl od doktora Amritsana, zas tak dokonale jsem vás neuspal.“ Na obličeji se mu usadila bolestná grimasa. „To je mi skutečně líto, to muselo být pro vás hrozné, Kate. Jmenujete se tak, že?“

Přikývla.

Posadil se vedle ní a s přehnanou pečlivostí si povytáhl nohavice, aby si nenarušil puky. Měl masité a poněkud beztvaré ruce s dokonale upravenými a čistými nehty.

„Myslela jsem, že tu bolest nepřežiju,“ stěžovala si. „Cítila jsem skalpel, jak mě otevírá a jak chirurgovy prsty pronikají do mých útrob.“

„Hrozné. Chudinko. Někdy se to stává. Taky jsem se divil. Všiml jsem si, že váš puls se zrychlil, když doktor Amritsan vedl první řez, a prohloubil jsem vaše znecitlivění. Ovšem potom se u vás rozvinula těžká alergie na anestetikum nebo na antibiotikum, které jsme vám podali.“ Postavil se a přisunul židli o něco blíž. „Dám vám něco ještě dnes večer, abyste lépe spala. Doktor Amritsan se mi také zmínil, že jste měla nějaké nepříjemné halucinace.“

„Neřekla bych, že to byly halucinace. Já... spíš si myslím, že jsem si prožila něco podobného, o čem jsem už četla. Víte, takový stav, kdy se člověk vyprostí z vlastního těla nebo se octne v bezprostřední blízkosti smrti.“ Zvědavě se na něj podívala. „Slyšel jste o tom někdy? Že lidé můžou opustit vlastní tělo? Že můžou pak vidět své vlastní tělo, jak leží na operačním stole nebo v troskách svého auta? Že se pak propadají temným tunelem k jasné záři a setkají se tam s blízkými zemřelými, kteří jim ale nařídí, že se musí vrátit zpátky?“

V očích se mu mihl podivný záblesk jako prchavý stín ptáka letícího za oknem, a hned zase zmizel.

„Ano.“ Mnul si ruce, jako by si je myl mýdlem.

„Přesně to jsem zažila.“

„Vyprávějte mi o tom.“ Nepřestával si mnout ruce.

Zaváhala. Vybavila si naprosto zřetelně, jak zaměňuje na operačním sále ampule. Viděla sestru, která mu dávala ampuli lignocainu. Sledovala, jak vytahuje z kapsy jinou, podobnou ampuli. Třeba to byl jenom jakýsi klam, všechno byl možná jen klam, přelud, a ona teď ze sebe udělá hlupáka. Ticho rozpáral zvuk suchého zipu, jak sestra odstraňovala manžetu tonometru pacientce po pravé straně. Ztlumila hlas. „Slyšela jsem dokonce, jak někdo upozornil: ‚Doktore Swire, podívejte se na EEG. Její mozková aktivita se snižuje.‘ Vy jste odpověděl: ‚To je v pořádku.‘ Pak jste řekl něco jako rhesodox a krevní tlak. Slyšela jsem ještě: ‚Vypněte alarm a soustředěte se na EEG a na krevní tlak.‘ A najednou jsem zjistila, že vznáším u stropu operačního sálu a koukám dolů.“

Obočí mu povyskočilo nahoru. „Vznášíte?“

„Něco jako slav beztlíže.“

„Jak jste se cítila?“

„Úžasně. Už jen proto, že bolest se najednou rozplynula. Všichni jste byli dost vyděšení a pokoušeli jste se mě vzkřísit. Chtěla jsem vás přesvědčit, že je mi fajn, ale nešlo to.“

Jeho oči se do ní zarývaly. Téměř cítila, že len pohled se jí přímo zařezává do masa, ostře jako diamant půlící sklo. „A co jste jste viděla?“

Stočila pohled stranou, protože se mu zdráhala říci to, co ví o lignocainu. Alespoň ne teď. „Vedle vás stál nějaký muž, zřejmě váš asistent. Sledoval hodnoty na ukazatelích a tak podobně. Viděla jsem, jak berete do ruky stříkačku a jehlu z obalu. Viděla jsem také hodiny na stěně, ukazovaly sedm deset. Dal jste mi v injekci něco do žíly na ruce, pak jste nastavil ventily a zapsal něco do tabulky. Sestra strhla zelené roušky a začala mi masíroval srdce vlastníma rukama. Pak tři muži přivezli defibrilátor, myslím, že to bylo ono, a pak už mě cosi táhlo pryč.“

Do očí mu vstoupilo něco, co ji vyděsilo. Výraz plný bezmála dětského nadšení, který však nenesl stopy dětské nevinnosti. Byl to ledově chladný, chtivý a záluďný pohled. V krku jí uvízl suchý drn, který tam ještě před chvílí nebyl. Uhnula očima na jídelníček: dušené hovězí s knedlíkem. Ta všednost jí opět navrátila jistou vyrovnanost. Kate si uvědomila ostrou vůni kolínské, drahé a okázalé.

„Pokračujte.“

„Docela se mi to líbilo, protože mě nic nebolelo. Pak jsem stoupala někam vzhůru, něco mě vtahovalo do toho temného tunelu. Nechtěla jsem tam jít, měla jsem strach.“

„Z čeho?“

„Že když mě odvedou, tak budu mrtvá.“

„Kdo že vás odvede?“

„Nejspíš duchové,“ připustila, ale připadala si hloupě. V pohledu se mu zračil vlídný zájem a po tváři mu přeběhl lehký úsměv. Sama si nebyla jista, jestli si ten mrazivý výraz, který se tam prve objevil, jen nenamlouvala. „Řítila jsem se tunelem a na jeho konci jsem vstoupila do záplavy světla. Bylo to nesmírně živoucí, samotné bytí, snad to byla nějaká bytost nebo sama podstata.“

„Bylo vám to přátelsky nakloněno?“

„Ano,“ přikývla. „Laskavé a chápatelivé.“ Cítila opět ten žár a veliké teplo, v nichž tála všechna bolest. „Bylo to nádherné. Sálala z toho neuvěřitelná jistota, bezpečí a láska. Už jsem nechtěla být jinde než tam. Pak jsem spatřila Howieho, mého bratra, zemřel, když mi bylo čtrnáct. Vysvětloval mi, že tam zůstat nemůžu, že mi oživíte srdce a že se mám vrátit zpět do vlastního těla.“

„Co jste přitom prožívala?“

„Nechtěla jsem se vracet. Cítila jsem nechut' k návratu. Bránila jsem se. To místo, kde jsem se octla, bylo mnohem příjemnější, chtěla jsem se zeptat ještě na tolik věcí, jenomže už mi nedopřál čas. Trochu se na mě zlobil, naléhal, abych se vrátila, říkal mi, že musím dokončit spoustu věcí. Pak jsem slyšela, jak někdo říká: 'Už zase dýchá sama,' ale to už jsem byla opět ve svém těle.“ Očekávala jeho posměšky. Místo toho seděl v naprosté tichosti.

„Myslíte, že jste porozuměla, co je to smrt, Kate?“ zeptal se konečně.

„Snad ano.“

„O smrti existuje množství falešných představ. Z právního hlediska jde o vyhasnutí mozkové aktivity. Člověk může být držen naživu celé roky jen na podpoře životních funkcí. Pokud však nejeví žádnou mozkovou aktivitu, po právní stránce mu chybí i vědomí. Živá mrtvola. To jste věděla?“

„Tak trochu.“

„Srdce je pumpa a ostatní orgány jsou jen takové filtry a chemické jímky k odstraňování odpadu.“ Zdálo se, že ožívá, do hlasu mu vstoupilo vzrušení a nadšení. „Váš mozek byl během operace vyřazen ze svých funkcí anestetiky. Po dobu dobrých pěti minut, a tak lze vyloučit jakoukoli činnost mozku. Pak se vám zastavilo srdce. Podle všech ukazatelů a předpokladů jste byla klinicky mrtvá. Živá mrtvola.“ Velmi bedlivě zkoumal její tvář. „Celé tři minuty vaše srdce stálo. Pokud se srdce zastaví na déle než devadesát sekund, mozek postrádá kyslík a rozvinou se nezvratné procesy a poškození mozku. Ten váš byl ale chráněn, protože byl vyřazen z funkce anestetiky a nevyžadoval tedy takové množství kyslíku.“

„Podobně jako při hypotermii?“

„Ano, lze to přirovnat.“

„Proč byl můj mozek vyřazen z funkce?“

„Vykazovala jste jisté symptomy epileptického záchvatu, který bývá spojen s vnitřním zraněním lebky. Tyto léky pak omezují nitrolební krvácení.“

„Vy se domníváte, že mám vnitřní poranění hlavy? Epilepsii?“

„Pochybuji. Doufejme, že tomu tak není. Často jde jen o obvyklý příznak traumatu,“ vysvětloval tónem, jako by v ní viděl úplného hlupáčka. „Když jste totiž byla u stropu operačního sálu, váš mozek vůbec nepracoval. Je tedy zcela mimo všechny pochyby vyloučeno, že byste mohla cokoli vidět.“

Omotávaly jí ledové cívky. „Jak mi tedy vysvětlíte, co jsem viděla?“

„Srdceční selhání a vliv barbiturátů na mozkovou aktivitu zcela běžně stírají paměťovou stopu. Už jen proto si nemůžete nic pamatovat.“

„Jenomže já si to pamatuju.“

„Trpíte typickou postoperační halucinací navozenou anestetiky. Mozek uvolňuje jisté halucinogenní látky právě, když umírá. Tvoří součást onoho vyhasínajícího pochodu. Někdy lidé, kteří se ocitli blízko smrti a vracejí se později do života, vypovídají o setkání se svými blízkými, dávno zemřelými. Je to součást přechodu ke smrti. Poslední záchvěv mozkové činnosti ulehčující přestup této hranice. Ve skutečnosti ale není možné, aby člověk v té chvíli opravdu něco viděl. Byla jste mimo, vyhaslá. Nevykazovala jste žádnou mozkovou aktivitu.“

Kate zavrtěla hlavou. „Bylo to opravdu zvláštní.“

Z paměti se vynořil hlas Dory Runcornové, opět se vracel obraz Howieho, znovu viděla operační sál a s ním onen podivný trojúhelník nakreslený na krytu operační lampy.

„Čím pak se živíte, Kate?“

„Jsem žurnalistka, reportérka v novinách.“

„Ve kterých?“

Ukázala na stůlek s hromádkou novin. „V Evening News.“

Usmál se. „Docela ujdou. Někdy jsou ale trošku sporné.“

Kate pokrčila rameny. „Ani ne. Nesmysly v nich nejsou nikdy.“

„Proč to říkáte?“

„Příliš je ovlivňuje potřeba nepobouřit veřejné mínění.“

„Ten článek o exhumaci, otištěný v úterý, byl sporný dost.“ Jeho oči se dívaly přímo do jejích. Uhnula pohledem stranou a uvažovala, zda tuší, že to byla právě její reportáž. „Z pozdějších vydání ho už stáhli, protože šéfredaktor znervózněl.“

„Proč znervózněl? Nechtěl rozrušit čtenáře?“

„Částečně.“

Sled rychlých pípnutí ji polekal. Vytáhl z kapsy malý přístroj a podíval se na displej. „Promiňte, volají mě k případu.“ Prudce vstal. „Ještě se tu stavím.“ Otočil se a rázoval pryč.

Myšlenky se jí v hlavě divoce rozvířily. Nehybně zůstala ležet na posteli, vyčerpaná a vystrašená.

V myslí jí stále vězel ten černý trojúhelník.

Howie.

Doktor Swire, který mění ampule. Je obestřen něčím podivným, záludným, něčím, co není v pořádku.

Drž se od něho co nejdál, mrňousi. Od koho?

Od doktora Swirea?

„Už jste si vybrala?“ naklonila se k ní Belinda Tindallová, vzala si jídelníček a přelétla ho očima. „Doktor Swire je sympatický člověk, že?“

Kate neurčitě přikývla. „Vede tady jednotku intenzivní péče, víte. Nenašla byste nikde lepšího anesteziologa.“

Kate se znovu probrala pamětí a vzpomínkami. Vybavila si, kde toho člověka už viděla. Když šla na jednotku intenzivní péče promluvit si z doktorem Matthewsem. Zahlédla anesteziologa, jak jde kolem nich.

„Vzpomněla byste si na pacientku, která se jmenovala Sally Donaldsonová? Mladou ženu, která tady nedávno zemřela?“

„Jistě,“ přisvědčila Belinda, „ležela na tomhle pokoji. Velmi příjemná paní. Hrozně se těšila na miminko.“ Sestra vypadala sklíčeně. „Bylo mi jí tak líto, i jejího manžela, chudák. Nemohla jsem uvěřit, když mi řekli, že zemřela.“

„Na co přesně zemřela?“

„Rozvinul se u ní status epilepticus, něco jako nepřerušované záchvaty křečí způsobené otokem mozku. Začalo to zvýšeným krevním tlakem, u těhotných žen je to vcelku běžné. Někdy se z toho vyvine tenhle stav.“

„A je to smrtelné?“

„Ne, ne vždycky. Ale léčba je velmi obtížná. Většina postižených se zotaví, ale stane se, že organismus to nezvládne.“

Doktor Swire dělal všechno, co bylo v jeho silách.“

„On ji léčil doktor Swire?“

„Ano, doktor Swire je uznávaný jako nejlepší specialista široko daleko. Napsal o tom několik knih a hromady článků.“ Pak ztlumila hlas. „Měli jsme štěstí, že k nám přišel. Od chvíle, kdy tady je, jako by se s nimi roztrhl pytel. V poslední době tu už bylo pět těžkých pacientů s rozvinutým status epilepticus.“

„Jak dlouho tady už pracuje?“

„Nastoupil k nám asi před čtyřmi měsíci. Obvykle toho nebývá víc než pár případů za rok. Někdy se stávají divné věci.“

„Ty případy tedy přicházejí nárazovitě,“ vyvodila si Kate.

„Ano. A víte, co ho přivedlo k tomu, že se o to tak zajímá?“

„Ne.“

„Totiž jeho děvče před několika lety na to zemřelo. Ten chudák se s tím nikdy nevyrovnal. Z toho důvodu se snaží najít na tu nemoc lék. Tragické, že?“

Kapitola třicet sedm

Neděle, 28. října

Kate sebou trhla a probudila se z lehké dřimoty.

„Catherine Hemingwayová?“

Uslyšela naléhavý velitelský hlas a rozhlédla se. Tyčil se nad ní statný a ramenatý muž v uniformě policejního konstábla. Byl navlečen do objemného nepromokavého pláště a v ruce svíral služební čepici.

Ti funebráci. A. Dalby syn. Někdo ji viděl a oznámil to. „Ano,“ řekla ostražitě a sbírala myšlenky.

„Konstábl Stroud, policie East Sussexu. Je mi líto, že vás obtěžuji. Nevadilo by vám, kdybychom si teď promluvili?“

„Jistě,“ hlesla a pokoušela se vzpamatovat a zjistit, kolik je vlastně hodin. Kolem ní přešla sestra, třímajíc obrovskou kytici. Za ní se loudal kaplan, nepřítomně se usmíval a upravoval si kolárek. Ve středu pokoje postával vážný mladý muž v bílém plášti, zabrán do konverzace se starším mužem ve tvídovém obleku.

Konstábl Stroud rozeplnul knoflíček na náprsní kapse a podíval se na židli vedle Kate. „Dovolíte, abych se posadil?“ Pokynula mírně hlavou, policista si sedl a vyjmul z kapsy úřední notes.

„Jak se teď cítíte?“

„Děkuju, dobře.“

„Zřejmě si na mě už nepamatujete,“ řekl. „Byl jsem jedním z těch, kteří se vás snažili vyprostit z auta.“

Pocítila jiskřičku úlevy. Takže nepřišel kvůli pohřebnímu ústavu. „Ne, promiňte mi to, nepamatuju.“

„Upřímně řečeno, myslel jsem si, že jste ztracená. Překvapuje mě, že už dokonce sedíte. Měla jste štěstí, pokud to tak můžu vůbec nazvat. Ten tirák upálil celý předek vašeho volkswagenu. Narazit do vás jen o několik stop blíž k vám, do dveří, tak by to dopadlo daleko hůř.“ Otevřel notes a sáhl do kapsy pro pero. „Rád bych si udělal několik poznámek, pokud se na to cítíte.“

„Je řidič toho nákladáku v pořádku?“

„Ano, je. Měl jenom otřes, ale žádná zranění.“

„A nikomu jinému se nic nestalo?“

„Ne.“

„Díky Bohu.“

Sejmul kryt ze svého kuličkového pera a hrot lehce odzkoušel bříškem svého prstu. Objevila se na něm modrá čára.

Zalistoval v notesu, až dospěl k čisté stránce. „Tak a teď mi povyprávějte, co se vlastně stalo.“

„Kde mám začít?“ V jeho očích zachytila výraz, který způsobil, že zčervenala vinou. Jako kdyby věděl, že se vloupala do budovy pohřebního ústavu, že toho je víc, než co mu chce říct, než co mu hodlá prozradit. V jeho výrazu se zračila únava. Únava z toho, že mu lidé nikdy neřeknou všechno, co vědí.

Shrnula to do zkratky. Řekla mu, že za ní jelo bílé auto, ale už neřekla, že ji pronásledovalo. Popsala, že se vynořilo u té křižovatky bezprostředně za ní, vyrazila tedy, snad opravdu příliš divoce, víc než bylo nutné, protože měla pocit, že ten vůz za ní velmi spěchá.

Pomalů si všechno zapisoval běžným písmem a upozornil ji, že si ještě ověří, zda řidič bílého auta nabídl svou pomoc. Udivil ji pak tvrzením, že si žádného bílého auta nevšiml. Přivřel oči, opět je otevřel a teď se v nich objevil jiný výraz, jako když se mění scéna na jevišti.

„Slečno Hemingwayová, obávám se, že si vás ještě budeme muset pozvat, abyste učinila formální prohlášení, a budeme muset předat výsledky šetření k přezkoumání na prokuraturu kvůli vaší nebezpečné a nepozorné jízdě.“

„Pěkně děkuju,“ odtušila.

Vstal, pokynul hlavou a měl tu slušnost, že se zatvářil rozpačitě. Když ho sledovala, jak odchází z pokoje, ostřeji bodlo v břiše. Odkryla příkrývku, vyhrnula si chatrnou nemocniční košili, prohlížela si tmavě modré stehy na břiše a uvažovala, jak velkou tam bude mít jizvu. Bolest v ráně se opět zjitřila, když se pokoušela změnit polohu. Zaslechla vrznutí a pak rachot a rozhlédla se.

Mladá hezká sestřička s hnědým přelivem k ní přivázela mobilní žlutý telefon. „Volá vás meziměsto.“ Zapojila zástrčku do zdířky ve zdi nad hlavou Kate a podala jí sluchátko.

Asi matka, napadlo ji, když si přikládala sluchátko k uchu, a sbírala síly k tomu, aby ji ujistila, že je úplně v pořádku.

„Kate?“

Byl to Patrick. Jeho pevný, jistý a vřelý hlas zněl tak blízko. „Jak se cítíš?“

Bylo jí, jako by ho znala odjakživa, jako by on byl její nejlepší přítel na světě, bylo jí najednou krásně do pláče, toužila po tom, aby teď byl tady s ní, seděl na její posteli. „Jsem už v pořádku,“ hlásila.

„Co se ti to stalo?“

„Odkud voláš, kde teď jsi?“

„V Bruselu. Musím tu ještě pár dní zůstat. Co tě to potkalo?“

„Jsem maličko potlučená,“ pak se zarazila. Morris Dalby. Bílé auto. Uvědomila si, že po telefonu mu nemůže říct vůbec nic. Chtěla mu vypovědět svůj zážitek, jak se ocitla mimo své tělo, ale bála se, aby si nemyslel, že se docela pomátla.

„Volal jsem do práce a jeden kolega mi to řekl. Viděl zprávu ve vašich novinách. Nemohl jsem tomu uvěřit. Telefonoval jsem ti včera do redakce a tam mi řekli, že jsi tady. Volal jsem ti už čtyřikrát, ale ty jsi pořád spala a nikdo mi nechtěl podat žádnou informaci. Jsi doopravdy v pořádku?“

„Ano, trochu mám bolesti.“

„Podle hlasu jsi pěkně skleslá.“

„To taky jsem.“

„Jak dlouho tam ještě budeš muset zůstat?“

„Říkají, že asi tak týden.“ Poněkud ztlumila hlas. „Ležím na pokoji, kde byla i Sally Donaldsonová.“

„Nepovídej! Zjistilas něco?“

Lékař se sestrou právě míjeli její postel, takže Kate na chvíli zmlkla, než promluvila: „Pracuju na tom.“ Musela myslet na doktora Swirea. Na to, že vede jednotku intenzivní péče. Na divný výraz v jeho tváři. On věděl o Sally Donaldsonové. Musel o ní vědět. „teď tady nemůžu mluvit.“

„Stojím u telefonního automatu na mince a nemám už drobné. Zavolám ti ještě večer, až se vrátím do hotelu. Do kdy můžu volat?“

„Já nevím.“

Zaznělo několik krátkých pípnutí, pak hlasitě cvaknutí, ještě zaslechla, jak něco říká, ale už mu nerozuměla a pak bylo slyšet jen monotónní brum. Zavěsila sluchátko zpět do vidlice, usmála se a cítila se báječně. Zavřela oči a obohatila právě ukončený hovor představou jeho drsné a mužné tváře, kterou by okamžitě dokázala vykreslit ve své fantazii do nejmenších podrobností. Krátké rozčepýřené hnědé vlasy, jasné zelené oči, zakřivený hřbet jeho nosu, který byl asi kdysi zlomený, pevnou bradu, kterou vždycky držel vzhůru, soustředěný, účastný výraz a jiskřivé teplo skryté pod povrchem. Představa se zvolna zastírala, a ona se vyděsila, protože najednou nebyla schopna si vybavit, jak vypadá, a zatoužila, aby měla u sebe jeho snímek, fotografii, cokoli.

Pak spatřila hromotlucnou postavu Eddieho Bixe, fotografa z News, jak rázuje v džínách a pohorkách s košíkem plným ovoce a obrovitou obálkou přes pokoj k ní.

„Hej,“ volal, „vypadáš skvěle! Už jsem myslel, že tě tady najdu, jak ležíš s rukama a nohama na trakci.“

Mžourala na horu ananasů, grapů, kiwi a banánů. Gratulace v obálce byla podepsána, jak se zdálo, naprosto všemi zaměstnanci novin.

„Díky,“ řekla, „mám fakt radost.“

„Jsi v pořádku?“

„Jenom nějaká vnitřní zranění.“ Dotkla se obličeje. „A pár šrámů. Chtějí mi ještě udělat nějaká vyšetření, ale prý už pak žádné problémy nebudou.“

Sedl si na pelest a hlasitě popotáhl nosem. „Teda jsem rád, že jsem to tvoje auto nemusel fotit já.“

„Někdo to udělal?“

„Dennis Rigby. Vyprávěl, že to byla pěkná spoušť. Přinesl jsem ti tu zprávu.“ Vytáhl výtisk Sussex Evening News, který mačkal v podpaždí, položil jej před ni a obrátil pár stran.

Oči jí přitáhla fotografie rozmačkaného auta, ostře osvětleného proti temné noci. Policista zády k objektivu ve fluorescenční bundě řídil provoz. Kate si přečetla článek.

REPORTÉRKA UNIKLA ZÁZRAKEM

Žurnalistka listu Evening News Kate Hemingwayová byla včera večer převezena do nemocnice po těžké automobilové kolizi s nákladním automobilem na silničním tahu nedaleko Lewes. Policejní konstábl Derek Stroud vypověděl: „Její volkswagen byl zničený téměř k nepoznání v důsledku nehody, za jejíž příčinu lze označit hustý déšť. Řidička přežila jen zázrakem.“ Kate utrpěla vnitřní zranění a řezné rány. Její stav byl dnes ráno hodnocen jako uspokojivý.

„A co je nového v redakci?“ odbočila Kate, znechucená tím, na co se dívala.
„Všechno v klidu, žádná velká dramata,“ ušklíbl se. „Žádná od tvé exhumáčnické story, kterou Terry Brent vzal na milost.“
„Můžeš mi udělat malou službičku? Potřebovala bych z mého bytu nějaké šaty a věci na mytí.“
„To není problém. Geoff Fox se už ptal Joanny. Vezmu jí tvé klíče.“
Kate otevřela zásuvku a vytáhla ven kabelku. Otevřela ji, ale klíče uvnitř nenašla, nebyla tam ani její peněženka. Pak si ale vzpomněla a obrátila se na Belindu, která právě u vedlejšího lůžka odhrnovala závěs.
„Vaše klíče budou s ostatními cennostmi uloženy v sejfu. Přinesu vám celou obálku,“ řekla sestra.
Když odcházela, minula jinou sestru, která přivázela mobilní telefon: „Hovor pro vás.“
„Chceš mít soukromí?“ optal se Eddie Bix.
Kate zavrtěla hlavou a vzala si sluchátko. Ozvalo se v něm cvaknutí, když sestra zapojila zástrčku do zdířky ve zdi.
„Haló?“ hlásila se Kate.
„Kate Hemingwayová?“ Ihned poznala ostrý hlas matky Kevina Donaldsona. „Tady je Beth Donaldsonová.“
„Ano, slyším.“
„Je mi líto, že jste měla nehodu. Jste už v pořádku?“
„Ano, děkuju.“
„Pokoušela jsem se vás vypátrat. Chvilku to trvalo.“
„Víte už něco nového o té druhé pitvě?“ zajímala se Kate.
„Žádná nebude,“ zaznělo to s definitivností, která byla zlověstná Kate polkla.
„Proč ne?“
„V pátek v noci mi telefonoval pan Dalby z pohřebního ústavu. Byl samá omluva,“ řekla s hořkým sarkasmem, „jeho pomocník prý provedl strašlivou záměnu, politováníhodný omyl. Sally byla spálena.“

Kapitola třicet osm
Neděle, 28. října

Joanna Bainesová přinesla Kate nějaké ošacení a toaletní potřeby v malém kufříku. Chvilku s ní pobyla, aby si popovídaly, krátce před třetí odešla a Kate pak opět usnula.
Když se probudila, zjistila, že ji sestra a sanitář zvedají a pokládají ji na vozík. Rozhlédla se kolem sebe celá zmatená.
„Co se děje?“
„Stěhujete se na soukromý pokoj,“ odušila sestra nakvašeně, jako by s tím nesouhlasila.
„Ale já nemám soukromé pojištění,“ namítala Kate.
„Mám pokyn vás přestěhovat,“ uzavřela sestra, „vaše věci vám přinesu.“
Sanitář vytlačil Kate na vozíku ven z pokoje do dlouhé chodby. Vozík se lehce otřásl na linoleových čtvercích. Dívala se, jak jí kloužou nad hlavou zářivky. Minula několik prodejních automatů a pak se vozík zastavil před ocelovými dveřmi výtahu.
„Na čí příkaz mě dávají na soukromý pokoj?“
„Jo, to já nevím, slečinko. Já jen dostávám příkazy. Třeba vám v práci takový pojištění platí.“
„Neřekla bych.“
Výtah pomalu stoupal vzhůru. Byl ponurý stejně jako její úvahy. Sally Donaldsonová byla spálena. Je pryč. Dveře se otevřely a vozík se vyhoupl ze zdviže do prostoru, který působil daleko větším přepychem. Malba na stěnách byla nová a zdobily je abstraktní obrazy z Brightonu. Označení nade dveřmi neslo nápis Sekce I. Stanuli před sesterským pokojem. „Catherine Hemingwayová,“ pronesl sanitář, „na který pokoj přijde?“
„Jedenáct,“ odpověděl hlas. Kate obrátila hlavu a uviděla vysokou a poněkud agresivně vyhlížející ženu v modré sesterské uniformě. Měla slámově žluté vlasy, které ze všeho nejvíc svým sestřihem připomínaly mop, a velké oči jako z mramoru.
Vezla se dál dlouhou úzkou chodbou, kola se nyní měkce otáčela po koberci kolem širokých dveří, z nichž většina byla otevřena. Jimi Kate viděla úzké výseče interiéru. Postavy na postelích, zpravodajství na televizní obrazovce, květiny, gratulace. Starší dámu pojíždající u kovového podnosu. Sanitář otevřel konečně jedny dveře a vjeli do malého pokojíku, který vypadal jako vystřižený z hotelu, až na vysokou kovovou nemocniční postel. Další dveře, jak předpokládala, vedly do koupelny.
Do pokoje vstoupila štíhlá tmavovlasá sestra a pomohla sanitáři vyzdvihnout Kate do postele. Působila klidným dojmem jako milosrdná sestra. Na vizitce upevněné na klopě stálo jméno Margaret Wattsová.
„Už jste něco jedla?“ oslovila Kate.
„Ne.“
„Měla byste chuť na večeři?“
„Proč mě sem převezli?“
„Na hlavním oddělení mají dnes večer nedostatek lůžek. Jeden nebo dva pacienti, kteří už nevyžadují intenzivní péči, se přemístí ujit sem,“ vysvětlila sestra. „Tady je dálkové ovládání televizoru,“ předvedla Kate přepínač, „máte tu čtyři televizní kanály, tři rádiové stanice a tímhle tlačítkem můžete přivolat sestru. Za těmito dveřmi je koupelna a toaleta.“

Rychle opustila pokoj.

Kate opět ležela a kladla si otázku, proč byla tak překotně přeložena. Pokojík byl příjemný a bylo vynikající získat takové soukromí, telefon a televizor přímo na pokoji, ale klidná nebyla. Něco jí na tom převozu připadalo příliš hladké a „naolejované“. Pak ji s hrůzou napadlo, že telefon byl možná napíchnutý, když mluvila s Patrickem. Jenže ona mu nic neřekla. Asi je už paranoidní. Nejspíš bylo pro vedení nemocnice nepohodlné, aby zůstávala tam, kde byla. Potřebovali ji někam uklidit, aby nebyla tolik v kontaktu s okolím a aby nemohla klást tak snadno otázky.

Mladý sekundář s tuhou tváří vstoupil do pokoje, přečetl si poznámky zavěšené v nohách postele, zeptal se jí, jestli se cítí dobře, a zase zmizel. Po něm vešla opět tmavovlasá sestra, změřila jí teplotu a krevní tlak a oba údaje zanesla do tabulky. Štíhlá, orientálně vyhlížející sestra přinesla misku hrachové polévky, grilované kuře a mangový jogurt. Kate si nebyla jista, jestli nejde opět jen o přeludy, ale měla dojem, že celý personál se k ní chová odměřeně. Možná že zmínka o ní se už rozletěla po oddělení.

Jedla pomalu, neměla sice hlad, ale dobře si uvědomovala, že potřebuje nabrat sílu, a jedním okem sledovala na televizní obrazovce Jen blázni a koně. Nic ji nedokázalo zbavit pocitu beznaděje a vzteku. Sally Donaldsonovou spálili, je pryč. Myslela na uhlazeného Morrisa Dalbyho, viděla, jak běží přes ulici k ní. Měla tu situaci zvládnout, teď to ví, nějak ho oklamat. Znovu si vyčítala, že tak zpanikařila a kvůli tomu že skončila tady.

Všechno, co zbylo po Sally Donaldsonové, byl nehet a možná nějaké tělní tekutiny pro soudní a vědecké bádání. Vlastně vůbec nevěděla, jestli je takový nehet k něčemu dobrý. Visel na něm ještě malý kousíček masa. Soudní patologové jsou však schopni z velmi mála vytěžit značné množství informací. Víčka ztěžkla, oči se jí zavřely. Cítila se opět zmožená a unavená. Odstrčila servírovací stůl a otočila se na bok. Bylo to příliš bolestivé, a tak se opatrně převrátila na záda. Usnula.

O chvíli později si mlhavě uvědomovala, že vozík odváží pryč, podhlavník postele že se snižuje a dveře pokoje že se zavírají. Lehce dřímala a viděla Doru Runcornovou, jak utíká k ní a hrozně křičí, jenomže Kate ji nerozuměla, nechápala, co na ni volá. Jasnovidka zdvihala do výšky veliký plakát a na něm Kate rozlišila trojúhelník s klikatou čarou uvnitř, podobný dopravní značce.

Pak ji někdo uchopil za paži. Cítila svíravý tlak a leknutím otevřela víčka. Nad ní stál doktor Swire, oblečen do týchž elegantních šatů se žlutou vázankou, které na něm viděla už dnes ráno. Kolem paže jí upevňoval manžetu. Vyděšeně se na něj podívala, ale on jí vrátil laskavý chlácholivý úsměv.

„Dám vám něco, aby se vám dnes v noci lépe usínalo. Aby vás přestala bolet žebra.“ Vztýčil jehlu na stříkačce ke stropu, zahlédla jemnou kapku na jejím hrotě a pak už jen ucítila bodnutí.

Něco se rozlévalo do její paže a nadouvalo ji. Tlačila se do ní těžká, hustá a ledová tekutina. Děsil ji výraz v anesteziologových očích. Zachvátila ji hrůza a prudce se odtáhla. Bolest žeber ji však zradila, zkroutila se a lapala po dechu. Lékař nechal jehlu v žíle.

„Uvolněte se,“ nabádal ji.

Už za okamžik ale pochopila, že nemá důvod k nějakým obavám. Jeho úsměv byl tak laskavý, sladký a srdečný, jasně z něj četla, že jí nechce nijak ublížit. Je směšné, že se ho bojí. Přišel, aby jí pomohl. Je to vlastně její přítel. Jeho tvář se rozšířila do nádherného úsměvu, ujistil ji, že vedle něj je v bezpečí, v opravdovém bezpečí. Položila se na záda, oddávajíc se blaženě euforii, která se jí rozlévala po celém těle a intoxikovala ji.

„Jak se teď cítíte, Kate?“

Jeho hlas byl najednou vzdálený, oči jí pluly pomalu k jeho ústům a snažila se na nich odečíst, co jí právě sdělují. Jeho vyšpulené růžové rtíky se opět pohnuly a jeho hlas k ní dolehl jakoby z jiného kouta pokoje. „Cítíte se uvolněná?“

„Obrovsky,“ řekla, „opravdu báječně.“

„Výborně, to mě těší. Máte nějaké bolesti?“

Zdálo se, že je podivně vzdálen, a ona necítila nutnost spěchat s odpovědí. Euforie se prohlubovala. Byl úžasný a ona si uvědomila, jak lichá byla její nedůvěra vůči němu. Pečuje o ni, dbá o její blaho. Mohla to číst v jeho tváři.

„To byl pěkný článek, který jste v úterý napsala do News. Víte, o té exhumaci.“

„Líbil se vám?“

„Brilantní.“ Uchechtla se a žebra vůbec nebolela.

„Proč to potom šéfredaktor stáhl?“

„Částečně proto, že nenávidí ženy. Prostě nevěřil v mé schopnosti.“

„A vy jste přitom měla pravdu, je to tak? Vy víte, že jste měla pravdu.“

„Ano.“ Pocítila záchvěv vzrušení, když pochopila, že jí chce pomoci. Určitě se rozhodl, že jí pomůže.

„Měla jste nějaký důkaz, že?“

„Ano.“

„Nehty. Viděla jste, že nehty byly zlámané a zničené.“

„Ano.“

„Viděl to ještě někdo?“

„Její manžel.“

„A ještě někdo?“

„Museli to vidět. Ještě jsem se všemi nemluvila. Ale někdo je nahradil do rána jinými.“

„Byly to falešné, nebo skutečné nehty, Kate?“

„Já nevím. Právě tohle se pokouším zjistit.“

„Přála byste si, aby někdo prozkoumal ten, který jste si vzala?“

„Ano.“

„Když mi ho svěříte, já to zařídím.“

„Mám ho doma. Musím pro něj zajít.“

„Mohl bych to udělat za vás, jestli chcete. Kde bych ho našel?“

Skrze mlhu Kate spatřila dva nejasné tmavé kruhy. Zúžily se a ztemněly. Někdo vykřikl, Kate se rozhlížela na všechny strany, ale nic neviděla než ty dva kruhy. Vnímala, jak se na ni někdo usmívá a potměšile dívá. Už neslyšela svůj vlastní hlas a na chvíli ji zalil pocit strachu. Opět propadla euforii, která jí proudila v podobě teplých vln v břiše. Něco říkala ale nevěděla ani co. Nedovedla posoudit, jestli ji slyší ještě někdo jiný, ale bylo jí to jedno. Ležela na teplém písku, laskána sluneční lázní.

Probralo ji svištění a rachocení, pak jasné světlo. Otevřela oči a zamžikala na temnou siluetu stojící u okna. Stín se pohnul napříč stěnou a proměnil se ve vysokou ženu v bílé uniformě. Měla široký modrý pásek a černé punčochy, z nichž jedna pustila oko. Její tvář byla kostnatá a bledá s dlouhým nosem, tenkými rty a neklidnými úzkými očima. Šedivé vlasy měla nedbale spoutané do ohonu. „Dobré ráno.“

Kate opět zamrkala do jasného slunečního světla, které zalévalo místnost. Oknem viděla část žlutého jeřábu a řádku komínů. Přišla o výhled na zeď poschoďového parkoviště. Ležela v malém pokoji.

„Přejete si něco? Na snídani je už pozdě, ale mohla bych vám nabídnout nějaký toust.“

Barvy v místnosti jasně zářily. Kate obhlížela holé krémové stěny, televizor a dvě ohromné kytice na nočním stolku vedle ní. Jedna se svítivě leskla a jí došlo, že je zabalená do celofánu. „Ty přišly pro vás.“

„Kolik je teď hodin?“

„Za deset minut jedenáct.“

„Já... já,“ hlas se jí ztrácel, nepřestávala se rozhlížet a byla zmatená. Podivila se, že už není na svém oddělení. Ještě včera odpoledne tam byla. Mozek ztěžka klížil myšlenky, chyběl mu kousek logického uvažování. Ta žena byla určitě sestra. Byla tedy ještě v nemocnici, jenomže někde jinde. V jiné nemocnici. Poranění hlavy, patrně i poranění mozku. Začínala propadat panice. Asi ji přeložili na neurologickou kliniku. Poškozený mozek.

Zešlela.

„Kde vůbec jsem?“

„Jste v nemocnici,“ odvětila sestra prkenným hlasem.

„Ve které?“

„V Nemocnici prince regenta.“

„Byla jsem na oddělení.“

„Včera vás převezli.“

Kate se zamračila. Paměť byla najednou tak chabá. Sanitář ji vezl na vozíku nějakou chodbou, nad hlavou se jí míhala světla. Doktor Swire jí dal injekci. Nebo měla jen takový sen? Někde tady se pohybovala i Dora Runcornová, nebo snad i to byl jenom sen? Otočila se a vyjekla bolestí, jak ji prudce píchlo v břiše a ještě více ji bodlo v žebrech.

Vysvobodila levou paži z příkrývek a vysoukala si rukáv noční košile. Objevila jemný proužek náplasti na předloktí. Odchlípla její okraj a uviděla malou krvavou čárečku.

„Dal mi doktor Swire včera v noci nějakou injekci?“

„Podívám se do zápisu.“ Sestra přešla k nohám postele a zadívala se do tabulky. „Máte dostávat injekce, které vám utlumí bolesti v žebrech, a to jednou za dvacet čtyři hodin, ve vašem případě večer. Jenomže nikdo sem nenapsal, že jste ji včera dostala. Asi na to zapoměli, když vás převáželi. To je nedbalost. Máte teď bolesti?“

„Trošku.“

„Něco vám dám.“

„Díky.“

Kate zaklonila hlavu a snažila se utřídit myšlenky. Cosi vězelo pod povrchem její mysli a znepokojovalo ji to. Přihodilo se něco, co nebylo v pořádku. Doktor Swire. Byl docela určitě před chvílkou tady. Jistě? Dal jí injekci. Pokusila se vzpomenout, jenomže to bylo stejné, jako by četla písmo, které mizelo před očima.

Vytáhla malou obálku z celofánu kytice a z ní kartičku.

„Vyhybej se rychle jedoucím vozíčkům. Ahoj, Patrick.“

Usmála se, lehla si a stále svírala kartičku. Vzápětí se ozvalo zaklepání na dveře. „Vstupte.“

Dveře se pomalu otevřely a v nich stála žena. Kate chvíli trvalo, než ji poznala. Byla pomešší, měla kudrnaté, kyslíkem odbarvené vlasy a na obličeji nános mekaku. Na sobě měla slušivý černý kabát s astrachánským límcem a krémovou blůzku sepnutou u krku želvovinovou broží a na rukou černé semišové rukavice.

„Helou, drahoušku,“ volala ode dveří. „Můžu dál?“ Kate se nadzvedla, přemáhajíc bolest, a v úžasu hleděla na Doru Runcornovou.

Jasnovidka zavřela dveře, pak se posadila na židli vedle postele. „Trvalo celou věčnost, než jsem vás objevila.“

Recepční mě poslala na oddělení princezny Margaret, jenomže tam vůbec nikdo netušil, kam jste se ztratila.“ Opatrně si stahovala rukavice, aby je nepoškodila dvěma bohatě zdobenými prsteny.

„A jak se cítíte, drahoušku?“

„Jsem v pořádku, díky.“ Kate zachytila pronikavě sladký parfém. „Snažím se vás najít už od pátku. Vy jste ta reportérka, která přišla na mé vystoupení v úterý v obecním domě, je to tak?“

„Ano, omlouvám se, ale nestihla jsem ten článek o vás ještě nenapsat.“

„S tím si nedělejte starosti. Pořád pro vás dostávám vzkazy. Řekli mi, že vás musím vyhledat a předat vám je. Váš bratr na tom velmi trval. Naléhal až dotěrně.“ Pocit dezorientace se navrátil. Kate nedokázala rozlišit, zda už procitla, nebo se stále bloudí svými sny.

„Ten hoch, který se utopil při jachtingu, drahoušku.“

„Howie.“

„Vytýká mi, že jste ho neposlechla. Proto jste také tady. Chce vám sdělit ještě něco jiného, ale je to velmi nejasné. To je právě problém s těmito poselstvími, drahoušku, nikdy nejsou srozumitelná. Nevím, proč duchové neřeknou nic přímo. Vždycky mluví v hádankách, vždycky útržkovitě. Řekla bych, že vůbec netušíme, jak obtížné je pro ně dostat se až k nám.“ Usmála se. „Nejspíš si myslíte, že jsem praštěná.“

„Ne, to ne. Doopravdy.“

„Ale mně by to nevadilo, drahoušku. Myslí si to spousta lidí.“ Poplácala ji po rameni. „Je to mé poslání a duchové jsou mi velmi vděční, právě tak jako mnoho lidí na této planetě. Dostávám tisíce dopisů za rok. Nejdůležitější je pomoc člověku. Tohle musíte napsat do vašeho článku.“

„Ano, samozřejmě.“

Dveře se opět otevřely a dovnitř strčila hlavu uklízečka s koštětem. S omluvou opět zmizela.

„Líbil se vám můj večer v obecním domě?“

„Ano, ale pořád nevím, jestli tomu mám věřit. Vy skutečně věříte tomu, že s vámi komunikuje svět duchů? Nemůže se stát, že něco zachytíte telepaticky z hlediště?“ Jasnovidka vypadala ublíženě. „Nepřebírám přece umění pomáhat telepaticky, že?“ řekla podrážděně. „Právě duchové mi propůjčují tuhle schopnost, starají se o nás, jsou pořád kolem nás, jsou to naši duchovní rádci. Domnívám se, že váš bratr je takovým rádcem, ale nemůže vám pomáhat, když mu to nedovolíte. To je ten důvod, proč se na vás tak zlobí. Tvrdí, že jste ho neposlechla.“

„Zlobí se.“

Jasnovidka přivřela oči. „Právě teď přichází, chce mi něco vyjevit, stále tutéž věc. Kočky. Ukazuje mi kočky. Ohrožují vás kočky.“

„Předtím to byl drát,“ šeptala Kate, „nemám se dotýkat drátu, don't touch any wire, jste mi říkala.“

„Ukazuje mi kočku, něco podivného s kočkou.“ Otevřela oči plné hrůzy a zadívala se zpřímá na Kate. „Říká, že nemáte dělat vůbec nic, až to uvidíte.“

„Až uvidím co?“

„Kočku, drahoušku. Tu kočku, co mi ukazuje.“

Kate napadlo, zda ta žena není přece jen trochu vyšinutá.

„Jak ji poznám?“

„Ach, poznáte ji hned, jak ji uvidíte, drahoušku. Říká mi, že ji určitě poznáte.“

„Věříte, že se lidi můžou pohybovat mimo vlastní tělo?“ zeptala se Kate.

„Myslíte cestovat do astrálních zón, drahoušku? Přirozeně. Naše těla jsou na této planetě pouhými nástroji. Když umřeme, vracíme se do astrální zóny.“

„Můžeme vidět i jiné duchy z onoho astrálu? Můžeme se setkat s našimi rádci?“

„Samozřejmě, drahoušku, ale ne na příliš dlouho. Čím dále totiž dojdeme, tím blíž jsme velkému poznání.“

„Co se odehrává, když se lidé ocitnou v těsném dosahu smrti, když se jejich srdce zastaví a oni putují tunelem a pak je zase pošlou zpátky? Je to halucinace, nebo cestování v astrální zóně?“

„To není halucinace,“ pronesla žena, „to zdaleka není halucinace. To jen svět duchů se nás připravuje přijmout.“

„Můžete to dokázat?“

„Jaký důkaz chcete, drahoušku?“ Opět zavřela oči. „Zase mi něco říká váš bratr. Něco mi kreslí. Je to jako dopravní značka Černý trojúhelník s klikatou čarou dole. Kolem toho září světlo. Říká, že je to něco, co jste nedávno viděla, a víte, co to znamená.“ Otevřela oči.

Kate se rozbušilo srdce uvnitř hrudníku dunivým bumbumbum. Dlaněmi si zacpala uši, aby ten zvuk neslyšela, jenomže úder se stávaly hlasitějšími a hlubšími jako silící bubnování. Masivní palička se zhoupla vzduchem a s temným zaduněním udeřila do napjaté kůže. Pak se zhoupla ve vzduchu znova a udeřila z boku do bubnu. Kate očekávala zadunění, ale místo toho se ozval příšerný křik kočky v agónii.

V hrůze se posadila. Ledový pot skrápěl celé její tělo. Dora Runcornová byla pryč. Ložní prádlo se jí lepilo na tělo.

Polkla a nevěděla, jestli celá ta návštěva nebyla jen sen. Stále ale vnímala slabou vůni parfému v místnosti, sladkou a pronikavou, ale možná i ona byla jen přeludem.

Srdce bušilo jako o závod.

Zase mi něco říká váš bratr. Něco mi kreslí. Říká, že je to něco, co jste nedávno viděla, a víte, co to znamená.

Ano, věděla to. Věděla dobře, co to znamená. Přesně také věděla, co má dělat.

Kapitola třicet devět

Pondělí, 29. října

Sestra přinesla toust a drozdovou pastu. Když Kate dojedla, zazvonil Patrick. Telefonoval už včera večer a nikdo nevěděl, kam byla přeložena. Poděkovala mu za květiny, řekla mu, že jsou nádherné, a on jí oznámil, že ještě bude muset pár dní zůstat v Bruselu a že zítra znovu zavolá.

Vstala z postele, osprchovala se a hned se cítila mnohem svěžeji. Zeptala se sestry, která přinesla toust, zda tady měla před chvílí návštěvu. Ta se na ni podívala, jako by jí přiskočilo. Když vyšla z koupelny zabalená do ručníku, sestra vstoupila opět do pokoje. „Jak se dnes cítíte?“

„Lépe, díky.“ Kate postřehla, že sestra je poněkud rozrušená a neklidná. „Byla jsem ještě trochu obluzená, když jsem se probudila. Nemůžu si vzpomenout, jestli tady za mnou někdo byl, nebo se mi to jenom zdálo.“

„Jak vypadala?“

„Kolem sedmdesáti s odbarvenými krátkými blond vlasy, v černém kabátě.“

„To je příbuzná?“

„Ne, známá.“

„Neviděla jsem nikoho, kdo by takhle vypadal. Jenže jsem byla několikrát mimo kancelář. A co dělá dnešní bolest?“ Studovala tabulku zavěšenou na kostře postele. „Vy jste včera večer nedostala předepsanou injekci?“

„Já jsem... myslela...“

„Zřejmě to přehlédli. Stejně jste spala dost dlouho. Stolicí jste měla?“

„Ano.“

„Tak dobře. Doktor Amritsan by byl rád, kdybyste trochu chodila. Takže se oblečte a projděte se. O poschodí výš máme denní místnost, je to Sekce II.“ Pak urychleně opustila pokoj a zaklapla za sebou dveře.

Kate otevřela dvířka svého stolku, vytáhla ven kufřík a v něm našla spodní prádlo, legíny, blůzku, šedé pletené volné šaty a vytahací pulovr. Zabralo jí několik minut, než se oblékla, a pak se usadila na okraj postele. Tou námahou se unavila. Za chvíli si ještě obula boty a vyšla ven.

Stanula v chodbě a pocítila zvláštní závrať. Nevěděla, kam se má vlastně vydat. Po pravé straně se otevřely dvojité dveře, z nichž sanitář vytlačil vozík a přiblížil se téměř ke Kate, a pak si to namířil do jednoho z privátních pokojů.

Šourala se chodbou směrem, odkud viděla přijet vozík. Minula sesterský pokoj a prošla dveřmi do malého foyer a dál k osobnímu výtahu. Na stěně vedle zdviže visela abstraktní reprodukce Brightonu, kterou si nejasně pamatovala ze včerejška. Napravo byly dveře s označením Nouzové schodiště.

Kate si pohrávala s nápadem jít právě tudy, ale cítila se unavená už teď a uvědomovala si, že síly si musí šetřit. Stiskla čtvercové kovové tlačítko a přivolala výtah. Světelný pruh nade dveřmi výtahu jí dal najevo, že je v desátém poschodí. Opřela se o stěnu, jak se jí zatočila hlava. Kabina výtahu oznámila svůj příjezd cinknutím a dveře se měkce otevřely.

Uvnitř stál černý lékař v bílém plášti s tlustými brýlemi v živém rozhovoru se sestrou. Kate vstoupila do kabiny a cítila jisté sebevědomí. Lékař položil ruku na ovládací panel a tázavě se na ni podíval.

„Přízemí, prosím,“ řekla Kate, ale ve skutečnosti neměla ponětí, kam má vlastně jet. Stiskl tlačítko a jiné nad ním.

Přízemí bylo pokryté kobercem a po stěnách byly rozesety různé světelné šipky a označení.

Jubilejní křídlo. Šipka ukazovala směrem dopředu.

Blok královny Alžběty. Dočasný vchod přes druhé poschodí.

Pracovník v modrých montérkách prošel lítačkami naproti, v ruce kbelík a smeták. Spolu s ním pronikla do chodby zima a celou ji roztřásla. „Promiňte, můžete mi poradit, kudy se dostanu k operačním sálům?“

„Šesté poschodí v bloku královny Alžběty,“ řekl ochotně.

Třikrát ještě stihla zabloudit a musela se ptát na cestu. Vždy se ale vyhnula každému, kdo by mohl být lékař nebo sestra, aby nevzbudila podezření. Vyčerpaná se několikrát musela posadit, odpočinout si, aby znovu nabrala sílu.

Praménky potu jí stékaly od krku dolů, po celých zádech, a zmáhala ji závrať. Břicho se znovu přihlásilo svým pekelným pálením a skrčila se bolestí přicházející od žeber. Vlekla se dlouhou spojovací chodbou, kde čísel průvan, se zářivkami na stropě, které jí připadaly povědomé z předešlé noci. Snažila se probudit paměť. Doktor Swire minulou noc. Něco ji znepokojovalo. Něco, co se stalo a co si nebyla schopna vybavit. Dora Runcomová dnešní ráno. Byla vystrašená a zmatená.

Na konci chodby našla odbočku k výtahům. Krátce si odpočinula, vykročila, stiskla tlačítko a čekala.

Sotva vystoupila v šestém poschodí, hned ucítila pach sterilizace a desinfekčních prostředků. Proti ní bílými písmeny na zelené tabuli na dveřích s dvěma skleněnými panely stálo: Pouze personál sálů. Vstup zakázán.

Kate otevřela dveře a pach desinfekce ještě zesílil. V předsáli byl položen šedivý koberec. Prošla kolem okna malé společenské místnosti, kde posedávalo několik sester popíjejících čaj nebo kávu. Kromě toho zde zahlédla řadu plynových bomb a ještě jinou zelenou tabuli, na níž bílými písmeny byl vyznačen směr k sálům pět až devět.

Opět se zastavila. Ze vzdálenějších prostorů slyšela cvakání, jako by někdo skládal židle. Pustila se dál a po levé straně uviděla okno hledící přímo do prázdného operačního sálu. Prostor byl uklizený a čistý, kovový stůl stojící uprostřed se dokonale leskl. Na podlaze byly stejné dlaždice, jaké viděla shora. Podobné, zdály se být tak podobné, a přece to nebyly ony. Něčím se lišily.

Poznala, co to bylo. Obkládačky na stěnách nesly šedé bitevní lodi a ty, které viděla předtím, byly pastelově zelené.

Cítila se unavená a točila se jí hlava. V předsáli stála skupinka plastikových židlí, Kate si na jednu z nich sedla a utřela si čelo kapesníkem. Židle zavržala, zhoupla se a břichem jí projela ona známá ostrá bolest.

Zaslechla hlasy a uviděla skupinu lidí, oblečených do operačních úborů a bílých galoší, kráčející k ní. Tři muži a čtyři ženy. Obezřetně je sledovala v obavě, že jedním z příchozích by mohl být doktor Swire. Ihned se ale uklidnila, když shledala, že mezi nimi není. Skupinka přešla kolem, následována sanitářem, který tlačil na vozíku staršího muže. Sklonila hlavu, přemožena únavou, která se jí zmocnila.

Dveře se otevřely, pak opět zavřely a chodbou zavržaly gumové podrážky. Pak ji někdo oslovil: „Jste v pořádku?“

Proti ní stál mladík v montérkách s plastikovým kbelíkem v ruce. V každém uchu se mu houpal zlatý kruh a světlé vlasy měl ukázněně spoutány do ohůnku.

„Ano, děkuji.“ Její vlastní hlas zněl cize, skřípavě a chraptavě zároveň. Mluvení jí působilo jisté bolesti. „Hledám operační sál.“

„Určitě jste v pořádku?“ ujišťoval se.

„Samozřejmě, cítím se dobře.“

„Vy jste sem měla přijít?“

„Operovali mě tu a já bych jen docela ráda viděla operační sál, kde se to odehrálo.“

„Tak to si musíte probrat s vedoucí sálovou sestrou. Doprovodím vás k ní.“ Nabídl jí rámě a pomohl jí na nohy.

„Děkuju vám,“ špitla.

Pomalu s ní srovnal krok a vedl ji krátkou chodbou. Odbočili vpravo na širší prostranství, kde se řadilo podél stěny

několik prázdných vozíků, až přišli k malému okénku s označením Vedoucí sálůvá sestra.

„Paní Pearsová,“ mladík se naklonil do okénka a pokračoval, „tady slečna by s vámi ráda mluvila.“

Z okénka vykoukla ženská hlava. Na sobě měla modravé sálové šaty s malým čepečkem zaťatým do účesu. Baculatý obličej s hladkou pletí a okrouhlými rysy se rozjasnil. „Ano?“ Hned bylo slyšet francouzský přízvuk.

„Před několika dny mě tady operovali. Chtěla bych vás jenom poprosit, jestli by bylo možné vidět ten můj operační sál.“

„Pročpak?“ její tvář změkla do úsměvu. „Většina lidí chce spíše svému sálu ukázat záda.“

„Jsem vlastně jenom zvědavá.“

Žena se na ni chvilku dívala a pak se opět usmála. „Hm, mám pocit, že nic nezkazíme, jestli tam nakouknete, i když obvykle to nedovolujeme. Víte, který sál to byl?“

„Ne.“

„Kdo vás operoval?“

„Doktor Amritsan. Bylo to ve čtvrtek večer. Měla jsem autonehodu.“

„Podívám se, minulý týden jsem byla pryč,“ a zalistovala v knize. „Vy jste slečna Hemingwayová?“

„Ano.“

„Operační sál číslo čtyři. teď je zrovna volný. Oblékněte si plášť a galoše.“

Vzala Kate do převlékárny, pomohla jí do modrého úboru a podala jí pár obřích galoší. Pak prošly hlouběji do chodby.

„Nepostrádáte náhodou kontaktní čočky, falešné zuby nebo něco takového? Pokud ano, tak se spolehněte, že vám je doktor Amritsan zašil do těla.“

„Výborně. Je tak špatný chirurg?“

Sestra se bezelstně dětsky zachichotala, což Kate poněkud překvapilo, protože jí bylo slušně přes čtyřicet. „Ne, jenom žertuji. Je výtečný. Opravdu skvělý. Tak jsme na místě.“

Zastavily se před dvojími dveřmi, sestra zatlačila na jedno křídlo a přidržela ho Kate. Vstoupily do anesteziologického šálku, bile vymalovaného. U stěny stály police s různými lahvemi, ampulemi a krabicemi stříkaček ve sterilním balení.

Dalšími dveřmi prošly do vlastního operačního sálu.

Sotva Kate vešla dovnitř, bylo jí jasné, že tady už byla. Znovu ji zaplavila vlna strachu, váhala, zda má jít ještě dál.

Dívala se na puntikované teraco na zemi, pastelově zelené obkládačky po stěnách a na masivní válec operační lampy nad stolem. Očima přejížděla po dvou vyblýskaných umývadlech až k madlu na ručník, hleděla na elektrické zásuvky, barevně označená potrubí pro medicínské plyny, trčící ze stropu, na dvojce hodiny a na anesteziologický přístroj, připomínající robota s pohaslými monitory. Kolem sálu běžela vzhůru ke stropu mléčně zbarvená skla oken. Oči jí ale přitáhla opět ona operační lampa. Sestra ji stále pozorovala.

Slyšela ozvěnu hlasu doktora Swirea.

Když jste totiž byla u stropu operačního sálu, váš mozek vůbec nepracoval. Je tedy zcela mimo všechny pochyby vyloučeno, že byste mohla cokoli vidět... trpíte typickou postoperační halucinací navozenou anestetikou... ve skutečnosti ale není možné, aby člověk v té chvíli opravdu něco viděl.

Kate natáhla ruku a dotkla se jednoho držadla kolem lampy a v břiše ji opět píchlo. Zapotácela se. „Ráda bych viděla, co je nahoře, na té lampě.“

Sestra se na ni podívala jako na slaboduchou, pak ale těleso lampy sklonila úplně dolů. „Vůbec nic,“ řekla a tázavě se na Kate podívala.

Ale Kate si toho nevšímalá. Hleděla na krémovou klenbu lampy v naprostém mlčení. Na trojúhelník vymalovaný černým značkovačem. Velký, zřetelně viditelný trojúhelník s podivnou klikatou čarou uprostřed. Jako dopravní značka. Když se Kate vrátila do pokoje, byla vyčerpaná a utahaná. Klesla do křesla, stěží se svlékla a ulehla do postele. O chvíli později jí sestra z předešlého večera přinesla podnos s obědem.

„Má tahle nemocnice vlastní knihovnu?“ zeptala se Kate.

„Jistě, v křídle M. A. Fitzherbertové. Je však určena pouze pro lékaře a studenty. Máme ještě malou knihovnu v jedné z denních místností v bloku královny Alžběty, pokud byste si ráda něco přečetla.“

Když sestra odešla, Kate zkoumala jídlo na talíři. Celerová polévka. Dušené hovězí. Sladký pudink. Srdce jí bušilo a ona jasně cítila krev proudící žilami do celého těla. Ten trojúhelník. Ptala se sestry na sále, co ta značka znamená, ale ona nevěděla. Pokrčila rameny a odhadovala, že to může být nějaký elektrický symbol. Kate se jí nechtěla vyptávat příliš naléhavě, protože by mohla vzbudit nežádoucí pozornost.

S jistotou už ale věděla, že to nebyla halucinace. Skutečně byla nahoře pod stropem. Mimo své tělo. A viděla tedy doktora Swirea, jak mění ampule. Když jí tvrdil, že má jen halucinace, tak lhal.

Kate zůstala celé odpoledne v posteli, byla příliš unavená, aby udělala byť jediný krok. Eddie Bix a Joanna Bainesová se na přišli opět podívat a s sebou přinesli noviny, nějaké časopisy a čokoládu. Howard Michael, filmový kritik, jí donesl hromádku knížek, které dostal od literárního recenzenta.

Rozhodla se zatelefonovat Doře Runcornové, ale narazila jen na záznamník, kde jí nechala vzkaz, aby jí zavolala. Večer jí sestra změřila teplotu, krevní tlak a dala jí injekci. Vážný sekundář ji opět navštívil a pak přišel i sám doktor Amritsan, který zkontroloval stehy. Ale po doktoru Swireovi ani vidu ani slechu.

Následující ráno hned po snídani vstala a oblékla se. Přesvědčila se, že má svůj poznámkový notes v kabelce, a vydala se hledat křídlo M. A. Fitzherbertové. Cítila mnohem více síl než včera a nebyla nucena odpočívat tak často. Dvakrát se zeptala na cestu a konečně objevila podivuhodnou budovu v odeonském stylu ve stínu masivní konstrukce studentského křídla, které bylo zrovna sevřeno v lešení.

Mosazná tabulka vedle hlavního vchodu do knihovny Thomase Stanmorea uváděla, že budova byla vystavěna z odkazu zesnulého sira Thomase Stanmorea. Bezprostředně u vstupu byla instalována malá výstava římských

uměleckých děl a hrnčířských prací, které byly vyzvednuty při vykopávkách během stavby základů v roce 1928, jak udávaly doprovodné texty u exponátů. Vnitřní prostory knihovny byly větší, než očekávala. Byla překvapena rozměrem centrálního atria a dvěma podlažími naplněnými hustými řadami knih a spirálovými schodišti v každém koutě. Sál byl vybaven dubovými stoly a židlemi potaženými kůží. Na mnohých z nich seděli studenti ve všedních šatech, jaké měla ona sama. Mladí medikové v bílých pláštích, vousatý muž v tvídovém obleku, který působil dojmem vysokoškolského lektora, a postarší muž, který byl nejspíš penzionovaný odborný lékař. Vedle něj na stole ležel Výklad anestézie od A. J. Daveyho.

Knihovnice, žena kolem šedesátky, s upraveným účesem ze stříbrošedých drobných kudrlínek, seděla u obrazovky mikrofiše, obklopena kovovými zásuvkami s kartotékou proloženou dřevěnými destičkami.

Kate měla knihovny vždycky ráda a okamžitě se tu cítila jako doma. Přistoupila ke knihovnici a snažila se tvářit naprosto přirozeně. Žena se na ni příjemně usmála.

„Pracuji na studii o doktoru Swireovi,“ vysvětlila Kate. „Máte něco od něj?“

„Ano. Jeho práce naleznete v dolní polici vlevo vzadu. Pod označením Neurologie. Máte nějaké zvláštní přání?“

„Zajímám se o jeho studie na téma epilepsie.“

„Jistě, všechna jeho díla se tím zabývají. Máte zájem rovněž o jeho přednášky?“

„Buďte tak hodná.“

„Vyhledám je pro vás.“

Kate míjela police, až objevila příslušnou sekci. Neurologie. Překontrolovala si čísla a pak očima přebíhala po dlouhých řadách knih. Po nějaké chvíli objevila anesteziologovo jméno vyražené na ohmataném hřebtu ve druhé polici dole: Status epilepticus. Pokroky v diagnostice a léčbě. Napsal Dr. H. Swire, bakalář lékařských a chirurgických věd, člen anesteziologické fakulty Královského chirurgického kolegia.

Knihu vyjmul z police ven.

Kapitola čtyřicet

Neděle, 4. listopadu

Krajina i moře ležely pokryty plochým kobercem oparu. Hejna táhnoucích špačků mířila na jih, vysoko nad zježenými hřebeny střech budov Nemocnice prince regenta a dál nad anglický Kanál. Pod nimi poletovali rackové, jejichž křik se nesl tichým bezvětrným ránem nad vodami jako ozvěna z hlubiny. V okně malého pokoje se svítilo a obrysy komínů a žlutého jeřábu zvolna vystupovaly z mlhy.

Kate si doprávala ke snídani kukuřičné lupínky a hladově vybírala lžičkou z misky poslední sladká sousta. Potom naklepla hrot uvařeného vajíčka a namázla si sýr Flora na krajíček vypečeného toustu. Cítila se už mnohem silnější, přestože posledních několik dnů špatně spala. Budila se strachem a chmurnými myšlenkami.

Minulý týden trávila většinu času v knihovně a u telefonu. Doktor Marty Morgan, specialista z News, byl neocenitelný. Nechápal sice, na co potřebuje informace, o které ho požádala, ale podařilo se mu opatřit jí všechny.

Doktor Swire jako by zmizel, a měla dokonce dojem, že sestry dostaly pokyn nic jí o něm neříkat. Při rozhovoru s nimi se pokoušela stočit téma hovoru na Sally Donaldsonovou nebo přímo na něj, ale pokaždé se nějak vymluvíly a odkvačily pryč.

Opět jí zavolala Dora Runcornová. Potvrdila Kate, že ji v pondělí ráno navštívila a že jí připadala jako nadopovaná.

Kate jí poděkovala a řekla, že si zapamatovala její poselství, ale že jí nedává žádný smysl. Dora Runcornová jí ujistila, že smysl má. Kate jí přislíbila, že hned jak ji propustí z nemocnice, udělá s ní velký rozhovor a jasnovídku to zjevně potěšilo.

Doktor Amritsan odstranil včera stehy a dnes ráno půjde domů. Patrick se měl vrátit včera do Anglie a během několika hodin by tady měl být, aby ji vyzvedl.

Po snídani ji už po třetí tento týden navštívil neurolog doktor Nightingale, muž kolem čtyřicítky se zvláštním, ale hezkým obličejem, který jí připomínal Harrisona Forda. Někdy minulý týden jí snímal EEG a prováděl některé další testy. Vyšetřoval jí reflexy, píchal jí do paty, prstů a čela špendlíkem a v rychlém sledu jí kladl otázky, aby ji pak ujistil s milým bezstarostným úsměvem, že je všechno „absolutně fajn“.

Sekundář, kterého Kate neviděla od té doby, co sem přišla, jí pouze sdělil, že do práce nepůjde ještě dobré dva týdny.

Podal jí recept na léky ke tlumení bolesti a poradil jí, že si je může vyzvednout v nemocniční lékárně. Pak se osprchovala a umyla si vlasy.

Shrnula igelitový závěs a vystoupila z hluboké smaltované vany. Ručníkem si před zrcadlem třela vlasy a pečlivě studovala dvě řezné rány v obličeji. Zaschly a hojily se dobře. Plet' měla bledou, takže pihy téměř nebyly znát, a oči byly oteklé. Veliká modřina na levém prsu pomalu začínala mizet, kůže v oblasti pravých žeber byla sedřená, ale i zde se už hojila spolu s většími či menšími šrámy a podlitinami rozestými po celém pravém boku až po stehno a táhnoucími se dál po celé délce nohy. Z operační rány na břicho zbyla jen úzká tmavá linka.

Zapojila do zásuvky fén a zapnula ho. Horký vzduch jí dělal dobře. Vlasy poletovaly v jemných praménkách kolem hlavy a šířily příjemnou vůni lanolínového šamponu. Vyčistila si pečlivě zuby, tak jako vždycky, a kuličkovým deodorantem vjela do podpaždí. Docela nakonec jemným dotekem nanasla stopu kolínské Fidji na krk, boky a stehna. Vůně ji osvěžila a zbavila se tak konečně nemocničního pachu, který ulpěl v jejím chřípí.

Nanasla si mejkap, a přitom si nechala hlavou běžet celý přehled úkolů, které před ní stojí. Ověřit platnost pojistky volkswagenu. Především by ráda věděla, zda se auto dá vůbec opravit a jestli něco nenechala v kufru nebo v přihrádce palubní desky. Uvědomila si, že ani neví, kde auto je. Nic určitého jí ale nenapadlo.

Oblečení, které měla na sobě v okamžiku nehody leželo teď před ní, úhledně složeno v šedém plastickém obalu.

Všimla si stop krve na blůzce, rozpáraného saka a sukně. To jí náladu nezlepšilo, ale velbloudí kabát došel jen malé úhony a může si ho dnes obléknout na cestu domů. Na sebe si vzala čisté kalhotky, džíny, pulovr a kozačky, zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle a usadila se do křesla vedle postele. Z tašky vytáhla notýsek a probírala se poznámkami.

Tichá tmavovlasá sestra vstoupila do pokoje a zeptala se jí, jestli nemá ještě nějaké přání. Kate, které se náhle sevřel nervozitou žaludek, napadlo, že by měla své květiny dát někomu, kdo žádné nedostal, a hned to navrhla sestře. Pak se obrátila opět k zápisníčku, ale vědomí, že Patrick se tady objeví každou chvíli, ji tak rozrušilo, že se na nic nedokázala soustředit.

Najednou propadla panice, že nevypadá třeba nejlépe. Rozhodla se ještě vrátit do koupelny a napravit to, sáhla po kabelce, ale už bylo pozdě. Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Vstupte,“ zvolala.

Patrick Donoghue zatlačil na dveře a vkročil dovnitř.

„Ahoj,“ řekl něžně. Měl na sobě tvídový kabát, modrý rolák, džíny, sešoupané černé vysoké boty a vypadal ještě lépe, než si ho pamatovala z posledních deseti dnů. Na okamžik se zastavil a malinko ztuhl, když si všiml jejich šrámů a modřin.

„Ahoj,“ odpověděla Kate a plaše se usmála. Nervózně si odhrnula vlasy a cítila, jak má svázaný jazyk, a připadala si nesmírně zranitelná. Měla strach, že naděje, kterou chovala, se rozplyne a ztratí se.

„Díky, že jsi přišel,“ prohodila, „ale opravdu jsi nemusel, já...“

Postoupil k ní o několik kroků, položil jí jemně ruce na ramena a lehce ji políbil na obě tváře. Aniž ruce odtáhl, obdivně se jí zadíval do očí.

„Vypadáš báječně.“

„Jsem troska.“

„Jsi ta nejkrásnější troska, jakou jsem kdy viděl.“

Kate se mu mlčky dívala do obličeje. Přiblížil se k ní, oči vnořené do jejích. Sevřelo se jí hrdlo a mimoděk polkla. Její rty se dotkly jeho. Byly měkké, jemné a teplé. Zlehka se políbili, pak ještě jednou a mnohem déle, Kate zavřela oči a přála si, aby to nikdy neskončilo.

Jejich ústa se pomalu a váhavě oddělila. Otevřela oči, zadívala se do jeho hlubokého pohledu a toužila zůstat s ním takhle navždycky. Jejich tváře se dotkly a oba se k sobě přitiskli. Jeho nahrubo oholené strnisko bylo příjemné a mužné. Vstřebávala jeho aroma, teplo jeho kůže, svěží citrónový šampón z jeho vlasů, vlnu jeho svetru a bohatou vůni kolínské vody. Jednotlivá vlákna jeho tvídového kabátu ji šimrala na krku, ale nevadilo jí to.

Trochu couvl a zvolna se vzdálili teď na délku jeho paží. Svě pevně tlapy ji nechal na ramenou a dlouze zkoumal její tvář jasnými zelenými očima. Potom sevřel ruku v pěst a jemně se dotkl její tváře. „Nevěřím, že jsi tady kdy byla.“

Vypadáš, jako bys měla jen týden prázdnin.“

Oči jí zvlhly, ale ona plakat nechtěla, alespoň ne teď. Ukázala na květiny. „Díky, jsou nádherné.“

„To jsem rád.“ Pak ukázal na kufík a šedou plastickou tašku. „To jsou tvá zavazadla?“

„Ano.“

„Přijedu autem před hlavní vchod.“

„To není třeba. Můžu chodit.“

„Jenomže já nechal auto na parkovišti, to je na míle daleko.“ Sebral obě její zavazadla. „Setkáme se před hlavní bránou přibližně za pět minut.“

Kate se dívala za ním, jak odchází, a celý pokoj jí připadal najednou hrozně prázdný. Jen rozesílaná postel a ranní noviny. Vyšla do chodby a směřovala zvolna k výtahu.

Patrickovo auto se přihnalo mezi sloupoví, přímo pod značku zákaz zastavení těsně vedle vjezdu pro sanitku. Otřískaná oranžová alfa romeo, dvousedadlový bourák s prorezlými dírami ve dveřích a záplatovanou stahovací střešou, místy vyspravenou černou kobercovou páskou.

„Cosí mi říká, že na ambulanci to moc nevypadá,“ připustil Patrick a otevřel jí dvířka.

„Je to moc fajn, že jsi přijel.“

Spustila se do nízkého tvrdého sedadla, natáhla nohy přes hasicí přístroj, ale přesto jimi nedosáhla hlubokého dna pod palubní deskou. Vytáhla bezpečnostní pás a zapnula si ho, zatímco Patrick hodil zavazadla do kufru. Nasoukal se do kabiny a zabouchl dveře. Vůz byl cítit horkým olejem a pucvolí. Interiér vozu byl vtipně promyšlený, řízení komfortní, opatřené malými kulatými ciferníky, natočenými k řidiči. Na podlaze ležel gumový kobereček, jinak vnitřek nekrášlily žádné ozdoby, byl stejný jako on sám. Motor zahřměl, jak nasál benzín a ve výfuku to zarachotilo. Z obou reproduktorů hlasitě zazněla rocková hudba, kterou Patrick hned vypnul. Řadící páka se chvěla ze strany na stranu.

„Tak jak se teď cítíš?“

„Obrovsky,“ srdíčko se jí třepotalo v hrudníku jako lapený pták v kleci. Položil dlaň na její ruku, stiskl ji a pak jemně přešel prsty po jejích kotnících. „Bál jsem se o tebe, když jsem uslyšel o té nehodě.“ Opět stiskl její ruku, pak svou neochotně zvedl a zařadil rychlost. Uvolnil brzdu, sevřel dřevěnou obruč volantů a vyrazil kolem značky s nápisem Exit směrem k hlavní silnici a vyhodil pravý blinkr.

Kate zaklonila hlavu na opěradlo a podívala se na něj. Límeček měl ohrnutý nahoru a jeho obličej pod tmavým stínem plátěné střešy tvořil proti oknu temnou siluetu. Krátké hnědé vlasy byly trochu rozčepýřené, ostatně jako vždycky. Vyzařovala z něj fyzická i vnitřní síla a Kate se vedle něj cítila bezpečná, bezmezně bezpečná a jistá.

„Tak co se ti to vlastně stalo?“ zeptal se.

Bočním okénkem vnikaly hřejivé sluneční paprsky a venku si jakýsi řízek v letecké bundě vedl v podpaží dívku v tlustém svetru. Normální, napadlo ji. Dívala se za nimi, jak se zastavili a líbali. Dívka mu něco říkala, pokoušela se

vymanit z jeho stisku a utéct mu, ale mladík ji opět chytil, přitáhl si ji za rameno, přivinul a znovu se políbili.

„Věříš v život po smrti?“ zeptala se.

„Jsem katolík,“ řekl, „ale katolíkem jsem se vlastně cítil asi do čtrnácti.“

„To znamená, že už jím nejsi?“

„Můj strýc, tedy otcův bratr, zemřel na rakovinu. Strašně dlouho trpěl a můj otec z toho byl fakticky zničený. Několik nocí po pohřbu můj otec usedl v kuchyni za stůl a pronesl: „Bože, snažil jsem se v tebe uvěřit. Po celý svůj život jsem k tobě hledal cestu. Pokud skutečně existuješ, pak mi dlužíš vysvětlení, proč jsi mi vzal Seana. Dám ti dvacet čtyři hodin k tomu, abys mi nějakým znamením dal najevo, zda tady jsi s námi. Pokud se nedočkám tvého znamení, pak v tebe nemohu dále věřit.“

„A seslal nějaké znamení?“ chtěla vědět Kate.

„Ne.“ Nějakou chvíli řídil automobil mlčky a ona v jeho obličejí zachytila něco zvláštního, snad smutek, možná lítost. „A co ty Kate, jak je to s tebou, ty v něj věříš?“

„Nevím.“ Najednou uslyšela slova Dory Runcornové.

Bylo mu osmnáct let, když se mu to stalo, ale vy jste jeho malá sestřička a on se o vás chce starat.

A potom hlas Howieho.

Mrňousi, ty pitomečku, vždyť jsem ti to říkal.

Ten trojúhelník na lampě, a jak se nad ní vznáší mimo své tělo.

Nemožné.

Jenže ona to přece viděla. Jedině že by ta lampa na operačním sále byla obrácená krytem dolů, jediné...

Prozradila Patrickovi, co provedla, krátce potom, co spolu povečeřeli. Vyprávěla o tom, jak se vloupala do pohřebního ústavu, jak tam sebrala ten nehet, jak navrhla Donaldsonovým, aby si zajistili nezávislou pitvu, a jak potom bylo tělo Sally Donaldsonové „nešťastnou náhodou“ spáleno pár hodin před tím, než si vyřídili žádost.

Odbočili na kruhový objezd kolem Paláce Pieru a podél mořského pobřeží. Slunce rozpouštělo mlhu do vlhkého oparu, pod kterým leželo moře nehybné a lesklé jako vycíděné zrcadlo. Na nedaleké boji se měkce pohupoval mořský racek. Promenáda přetékala korzujícími chodci a ona všem záviděla tu bezstarostnou neděli. Nejspíš totiž nikdy nespatřili obličej dívky, která se snažila dostat ven z rakve. Záviděla jim, protože asi nikdy neopustili své tělo a nevznášeli se někde u stropu operačního sálu a nehleděli na kotel operační lampy a na vlastní tělo.

Stáhla trochu okénko a hned ucítila závan soli, rezavějícího železa a hnijící rybiny. Moře v ní odjakživa vzněcovalo hluboké emoce. Smutek i štěstí současně. Pak se vzduch nasýtil vůní opékaného masa, z níž se jí ale udělalo trochu nevolno. Cestování v autě jí na nevolnosti jen přidalo, takže se rozhodla mlčet a za každou cenu uklidnit žaludek.

Vnímala velmi citlivě, jak automobil zatáčí a stoupá vzhůru do kopce. „Je ti dobře?“ ptal se láskyplně Patrick.

„Je mi fajn,“ potvrdila Kate. Zakřivení operační lampy viděla pod sebou a ještě níž vlastní tělo pod zelenými příkryvkami. Sestra vběhla do operačního sálu, držela ampuli a hned ji podala doktoru Swireovi. „Lignocaine,“ volala.

Doktor Swire potom nenápadně nechal sklouznout ampuli do kapsy a vytáhl z ní jinou, podobnou.

Doktor Marty Morgan jí telefonicky řekl, že lignocaine je běžně užíván během operací při selhání srdce. Je to standardní součást farmak určených k resuscitaci.

Proč tedy, u všech čertů, doktor Swire tohle nepoužil?

Auto sebou trhlo, zaskřípalo a zastavilo podél řady zaparkovaných aut u dveří jejího domu.

„Vyskoč si, já to někam hodím,“ vybídl ji Patrick.

„Půjdu s tebou.“

„Ne, jdi, není moc teplo.“

Vystoupila z vozu a otevřela domovní dveře. Chodba byla jako obvykle poseta novinami, obálkami a reklamními letáky ze širokého okolí. Našla pár dopisů adresovaných jí a na zemi se povalovalo i několik jejích výtisků Independentu.

Pobrala co se dalo a dávala pozor, aby ji rána opět nerozbolela. Západku domovních dveří zajistila tak, aby se Patrick dostal dovnitř, a pak stoupala úzkým schodištěm až k bytu. Z poschodí nad ní celým domem duněla hlučná rocková hudba.

Vsunula klíč do zámku, otočila jím a zatlačila do dveří. Když vstoupila do úzké předsínky a chtěla otevřít obývací pokoj, něco tmavého jí skočilo do tváře, zaťalo se do obličeje a zapletlo do vlasů.

Projela jí ledová hrůza, strašný děs jí vrhl zpět, až bolestivě narazila do zárubně dveří. Všechny noviny a dopisy se rozsypaly na podlahu, ale to si teď vůbec neuvědomovala. Zašermovala rukama před obličejem a ihned ucítila ostré seknutí, jako by ji někdo švihl nožem po zápěstí, a vzduch proťalo příšerné zasyčení.

Výkřik se jí zarazil v hlasivkách, snažila se ustoupit, třeštila oči do tmy, ale vzduch byl neprůhledný, těžký jako voda. Razila si jím cestu, až se konečně dostala zase na chodbu, pryč odtamtud, pryč z té hrůzy. Dusila se vlastním křikem, zkoušela se ho zbavit, ale nešlo to.

Couvla ještě dál, pryč od odpudivé černé kočky, která v šilených křivkách a bezhlavě běhala sem a tam malou předsíní, pak skočila na stolek, kde znehybněla jako šeredný ornament. Vrchlík její lebky byl pečlivě upilován a ona mohla mezi jejíma ušima vidět mozek uložený v dutině lebeční. Měkký, lesklý, krémově bílý, potažený jemnými cévkami jako červenými provázky. Všude po podlaze byly rozmetány výkaly a moč.

Hleděla na to, ochromena hrůzou, a jen matně vnímala kroky, které se blížily po schodech vzhůru. Kočka nahrabila hřbet a sklonila hlavu, a jako by naslouchala melodii krotitele hadů, se zkroutila a její oči na chvíli ustaly v rotaci, jak ulpěly v přímém pohledu na Kate. Pak se v křeči divoce zmítala a trhala sebou, svíjela se v záškubech a z tlamy plné pěny vycházelo hrozivé syčení, dokud výbuch její energie nebyl spotřebován. Poté se rozplácla na podlaze, bezvládná, jen každých několik sekund slabě kňučela a křečovitě sebou cukala, jako by byla pod elektrickým proudem.

Kapitola čtyřicet jedna
Neděle, 4. listopadu

„Tohle je svinstvo, dílo neskutečného zmetka,“ minil policista. Stál rozkročen v modré uniformě s rukama za zády, v nichž svíral služební čepici. Pevně stavěný, robustní pětatřicetiletý chlapík s plochým nosem a krátce střiženými vlasy. V obličeji se mu zračil šok. „Ten, kdo tohle provedl, nepatří mezi lidské bytosti.“

Kate tiskla prsty na čerstvou náplast na zápěstí a pokoušela se zmírnit bodavou bolest po seknutí kočičím drápem.

Vůbec nevnímala policistovo jméno, když se jí představoval, ani policistky, která teď jen seděla a civěla na ni.

Pohledná, snad kolem třicítky, s hnědými sepnutými vlasy a širokýma modrýma očima. Připomínala dítě svou jemností, která kontrastovala s rozhodností, s jakou promluvila.

Ukazuje mi kočku. Něco podivného s kočkou.

Říká, že nemáte dělat vůbec nic, až ji spatříte.

Přítomní policisté se pokoušeli kočku ze stolu srazit, ale sekala kolem sebe, sotva se k ní přiblížili. Bylo by možné přehodit přes ni deku, ale upustili od tohoto záměru, protože by jí mohli poškodit obnažený mozek. Chtěli se vyvarovat přímého dotyku s ní, a proto přivolali veterináře.

Všude po zemi se válel rozházený obsah prádelníku. Kalhotky, punčochy, ponožky, podvazky, které jí ještě daroval Tony, její někdejší láska. Hromadu završovala černá podprsenka a kalhotky, které pro ni kdysi koupil. Hroty obou košíčků podprsenky byly vystříženy, právě tak jako oblast rozkroku kalhotek. Jednou ji donutil, aby si je oblékla a i teď za těchto okolností ji to přivádělo do rozpaků, když na to znova hleděla. Nevěděla, proč si je vlastně nechávala, snad v jakési nesmyslné naději, že se k ní jednou vrátí.

Po zemi se válely staré dopisy, kapesníky, bankovní výpisy, pulovry, dárkový balíček firmy Crabtree a Evelyn s mýdly, který kdysi dostala, ale nikdy nepoužila, a krabice s prostíráním s výjevy z období viktoriánského Londýna. Na zrcadle nočního stolku až teď objevila nalepený kus papíru s textem vytvořeným z nastříhaných novinových písmen: TOHLE PROVÁDĚJÍ TVÍ PŘÁTELE.

„Máte nějaké problémy se sousedy, slečno Hemingwayová?“ zjišťovala policistka.

„Nejsem si ničeho vědoma.“

„A nějaké domácí různice?“

„Domácí?“

„Třeba váš bývalý přítel vás nenávidí.“

Podívala se na Patricku, pak oknem na prosklené kancelářské bloky. „Ne.“

„Má někdo klíč od vašeho bytu?“ Policistka sklouzla udiveným pohledem na prostříhanou podprsenku. Kate zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Okno sice zůstalo otevřené, ale vede přímo na ulici. Vypadá to, že spíš sem někdo vešel hlavními dveřmi tudy se sem mohl dostat celkem snadno. Pak si otevřel šperhákem nebo prostě měl váš klíč. Je to starý typ Yaleova zámku, ještě k tomu je obráceně. Kdokoli by ho mohl otevřít, kdyby podél dveří zastrčil kreditní kartu. Má někdo ze sousedů klíč od vašeho bytu?“ Jako každý víkend byl blok kanceláří uzavřen, okna byla temná, prověšené řetězy na parkovišti spojovaly sloupky jednotlivých vymezených ploch.

„Ne,“ řekla Kate.

„Nemáte vlastní uklízečku?“

„Ne. Spolupracovník z redakce, Eddie Bix, měl můj klíč minulou neděli. On a jedna naše kolegyně tady byli, aby mi přinesli do nemocnice oblečení a toaletní potřeby.“

„Jak dobře se s nimi znáte?“ ožil policistův zájem.

„Nijak důvěrně, ale jsou to přátelé. Je vyloučeno, aby provedli něco takového.“

„Dobrá, ať tak nebo tak, proklepnout si je můžeme,“ rozhodla policistka.

Ozval se domovní zvonek. Otevřít dveře od bytu znamenalo pro Kate projít kolem kočky, která se svíjela a křečovitě kolem sebe sekala. Patrick jí pohybem naznačil, aby zůstala na místě, a protáhl se kolem zvířete, zády těsně nalepený na zdi.

Venku stál malý chlápek, oblečený do ošuntělého modrého anoraku, a držel kovový kufřík. Měl lysou lebku, která vyčnívala ze zmrzlých kudrnatých vlasů jako vejce z hnízda, a zobákovitý nos ohnutý nad malý knírek. Za tlustými čočkami brýlí jako dva Černé korálky se skrývaly dvě chytré oči.

„Panejo,“ prohodil při pohledu na kočku. „Jsem Dennis Yapton, veterinář.“ Postavil si na zem kufřík, poklekl a s cvaknutím ho otevřel. Vytáhl ven stříkačku a malou ampulku, natáhl trochu tekutiny a hrábl po kočce tak, že ji chytil přímo za kůži na krku. Sekala a škrábala kolem sebe, ale bezmocně. Lékař jí bez okolků píchl injekci pod ocas a kočka během chvilky zůstala ochable a bezvládně viset.

„Jenom jsem ji na několik minut zklidnil.“ Podíval se na Kate, pak na policii. „To je zvíře z laboratoře.“

Pohled na kočku, najednou zcela neživou, Kate děsil ještě víc. Hleděla na příšerný řez, na vlnky lesklého mozku a musela se rychle odvrátit, jak polykala žluč.

„Tohleto se jim provádí?“ ptal se tiše policista.

„Ano.“

Kate si všimla, že na podlaze pod staříčkým gramofonem na kliku také leží její malý fotoaparát. Zadní stěna přístroje byla otevřená a film zmizel. Někdo tedy chtěl film. Na něm ovšem nemohlo být zřetelně nic, protože ho založila jako nový. Věnoval jí ho Eddie Bix a ona ho chtěla použít v pohřebním ústavu, kde nakonec žádný snímek nepořídila.

„To jim odřezávají vršky lebek?“ upřesňoval si policista.

„Ano, aby obnažili mozek pro přesné umístění elektrod.“

„Prosím vás, co je to za pokusy?“

„Testují se tak některá nová léčiva, reakce na podněty, experimentální chirurgie. Kočky jsou dobrými objekty, protože mají poměrně dobře vyvinutý mozek.“

„Slečno Hemingwayová, vy jste nám tady řekla, že jste reportérkou listu Evening News,“ opakoval policista.

„Ano, to jsem.“

„Nepsala jste náhodou o něčem, co by řekněme mohlo nadzvednout lidi, kteří jsou na zvířata zatíženi?“

Chvilíčku váhala s odpovědí: „Ano, minulou sobotu skutečně vyšel v News článek, který jsem psala já. Jenže nebyl moc dobře redigovaný.“

„A o čem to bylo?“

„Zabývala jsem případem kožešníka v Brightonu, kterému do krámu hodili zápalnou pumu. Napsala jsem jakousi kritickou úvahu o metodách, jimiž ochránci zvířat obhajují jejich práva. Možná že celkově vyzněl ostřeji a jízlivěji, než jsem sama zamýšlela.“

„Já to četla,“ hlásila se žena v uniformě.

Policista si hnětl nos. „Všimla jste si, že by se tady něco ztratilo?“

Film. Musela by ale třeba vysvětlovat, k čemu si film chystala.

„Ne.“

„Nemusím vám připomínat, že obhájci zvířecích práv jsou někdy fanatici,“ mínil policista.

„Jistě,“ přisvědčila Kate chabě.

„A to vysvětluje i ten vzkaz, ne? Možná byste mi mohla o článku říct pár podrobností. Pamatuju si na tu zápalnou pumu. Nevzpomínám si, že by byli někoho zatkli. Můžeme to ale prověřit. A taky uvidíme, co na kriminálce zjistí z otisků prstů.“

Veterinář zkoumal kočičí lebku. „Asi ji budu muset uspat. Bude to milosrdnější.“

„A jak to bude s ochranou této dámy?“ Patrick se postupně podíval na oba policisty. „Určitě je v nějakém velikém nebezpečí.“

„Jistě, můžeme požádat místní hlídku, aby na ni dávala pozor.“

„Nic jiného pro ni udělat nejde?“

„Spíš bych řekl, že někdo má tady na slečnu pořádný vztek. Především mu šlo o to ji vyděsit, varovat ji, aby už nepsala takové články do novin.“

„Odnesu tu kočku. Budete potřebovat nějaké fotografie?“ ptal se veterinář.

„Možná.“

„Uložím ji do ledu.“ Rozložil modrý plastický pytel, který vylovil z kufříku, a s párávým zvukem otevřel zip.

„Nemůžete pro ni něco udělat?“ domáhala se Kate.

„Pravděpodobně ji chovali v laboratoři. I kdybychom jí přišli umělou lebku, venku by to nepřežila.“

„A teď, mladá dámo,“ radil Kate policista, „doporučuji vám vyměnit zámek za jiný, daleko bezpečnější, a dávejte si moc velký pozor. Zavolejte nám okamžitě, kdyby se událo cokoli podezřelého nebo kdyby vás třeba jen malinko něco znepokojovalo. Snad byste si měla pořídit do dveří špehyrku a k zárubni připevnit řetízek. Sám si ale myslím, že vás nejspíš chtěl někdo varovat.“

„Ano, a co když se sem vrátíte zítra a najdete ji, jak se svíjí na zemi a chybí jí polovina lebky, co?“ vztekal se Patrick.

„Patricku, teď už je všechno v pořádku,“ tlumila ho Kate.

„Já bych neřekl, že je to v pořádku.“

„Pochopitelně existují soukromé společnosti, které vám můžou zajistit ochranu,“ navrhoval policista. „Snad by mohly noviny, u kterých slečna pracuje, něco takového zajistit.“

„Vy jste se pravděpodobně nesetkal ještě s mým šéfem,“ řekla Kate a nutila se do nepovedeného úsměvu.

Spolu s veterinářem opustili všichni byt s pokynem, že je třeba se všeho dotýkat jen v nezbytné míře a že lidé z laboratoře jsou už na cestě sem. Kate za nimi zavřela dveře. Patrick obhlížel spoušť a směsici výkalů na zemi. „Já to uklidím. Neumím si představit, že by z toho taky sbírali otisky prstů.“

„Já to udělám. Ale teď se chci ještě podívat do Žlutých stránek po nějakém pohotovostním zámečnickovi.“

„Uklidím to já. Ty musíš odpočívat,“ řekl pevně.

„Odpočívala jsem celých deset dní.“

„Tak zavolej tomu zámečnickovi. Já budu uklízet.“

Přešla k věšáku, na němž nechala viset svou bundu od chvíle, kdy se vrátila z noční výpravy do pohřebního ústavu. Vnořila ruku do kapsy.

Byl pryč.

Měla pocit, jako by se jí kůže na zátylku proměnila v kus látky, který někdo právě plisuje. V hlavě zvolna začínaly krystalizovat vzpomínky. Vybavoval se jí ten přelazený, laskavý a vemlouvavý hlas.

Viděla jste, že nehty byly ubroušené a ulámané.

Mohl bych vám ho přinést, jestli si to přejete. Kde bych ho asi tak našel?

Všechno se jí přehrávalo před očima. Viděla ho ve svém nemocničním pokoji, jak jí ovinuje manžetu kolem paže.

Jehlu, jak proniká do žíly.

Ten jeho úsměv.

Prohledala každíčkou kapsu, všechny obrátila naruby, ale už věděla, že je to jen ztráta času. Pochopila, že je pryč. Bylo jí také jasné, kdo ho vzal.

Sevřela rty, skřípěla zuby a v hořkém vzteku sama na sebe sklonila hlavu, všechna síla i chuť se náhle vytrácely a mizely někam pryč.

„Co hledáš?“ zeptal se Patrick.

„Totéž, co sem přišel hledat ten člověk a taky našel,“ řekla Kate.

„Co to bylo?“

„Nehet.“

„Nehet Sally Donaldsonové? Ty si děláš srandu. Co mají práva zvířat společného...?“ zmlkl a zamračil se. „Nerozumím té souvislosti. Copak Sally Donaldsonová s nimi měla něco společného?“

„S právy zvířat vůbec souvislost nehledej. Nemocnice, to je ta souvislost.“

„Nemocnice?“

„Ten policista jasně říkal, že sem se mohl dostat jen někdo, kdo použil paklíč, nebo někdo, kdo měl klíč. Já jsem jediná, kdo ho má.“ Zvedla hrneček z nejvyšší police a zaklepala s ním. Uvnitř něco zachřestilo a Kate sejmula víčko. Na dně ležel klíč. „To je můj jediný rezervní klíček. Mám za to, že někdo si nechal zhotovit duplikát od toho, který jsem měla s sebou v nemocničním trezoru nebo si ho prostě půjčil.“

„Kdy? Ta kočka tady nemůže být déle než pár hodin.“

„Ovšem. Museli ji sem dát v noci. Někdo, kdo věděl, že mě dnes ráno propustí.“

„Ta celá věc je šílená. To nedává smysl.“ Patrick jí ovinul paži kolem krku. „To nedává smysl,“ opakoval.

„Dává to dokonalý smysl,“ řekla. „Někdo, kdo je natolik mazaný, aby zmanipuloval koronera, patologa i funebráky.“

Někdo, kdo je tak drzý, že provádí své experimenty přímo na mně, vloupe se mi do bytu a naraťčí to tak, aby zamaskoval svoje stopy.“

„Ten nehete bude asi dost důležitý,“ řekl a zlehka ji políbil na tvář. „Máš ďábelskou odvahu, víš to?“

Usmála se chabě a cítila se bezmocná a slabá.

„Ještě dnes večer musím odjet do Londýna. Na letišti Heathrow je tisková konference, na které musím být. Nechtěla bys jet se mnou a zůstat tam pár dní? Na chvíli z toho všeho vypadnout.“

Dívala se do jeho zelených duhovek a poprvé v nich zachytila i hnědavý nádech, který jim propůjčil měkkost a proteplil jeho pohled. Včerných zornicích mohla dokonce vidět vlastní odraz. Ovinula paže kolem něj a objala ho. „Chtěla bych,“ přiznala, „opravdu bych moc chtěla. Jenomže já nemůžu. Nemůžu odtud jen tak pláchnout.“

Ještě pevněji ji k sobě přitiskl. „Zahráváš si s nějakým šilencem.“

„Naopak, je až moc chytrý.“

„Jed' se mnou do Londýna.“

„Nejde to.“

„Proč ne?“

Tiše se k němu přitulila, cítila se posílena jeho přítomností, s ním mohla čelit i právě prožité hrůze. Pak se opět trochu odtáhla a zdvihla hlavu, aby mu viděla do obličeje.

„Protože jsem vždycky utekla od nedokončené práce. Zdá se, že je to moje rodinné prokletí, prchat od nedodělků. Už tak ale nechci žít. Proto tady musím zůstat.“

„Tedy pořád jde o ten tvůj případ. Zapomeň na to. Hoď to za hlavu a třeba se k tomu i jednou vrať, ale až budeš fit.“

„Jenomže to je víc než případ, Patricku. Je to mé povolání, můj úděl. Tohle je můj los.“

Opět nastalo ticho, než Patrick promluvil: „Tak mě nechej, abych ti pomohl.“

„Já se do té bryndy namočila a já sama z ní zase musím vybědnout. Víš, co mám dělat.“

„Co?“

„Musím se vrátit do nemocnice a konfrontovat ho.“

„Koho?“

Záhadně se usmála. „Tak to je právě ten můj případ.“

Hodil po ní vyčítavým pohledem. „Nezajímá mě ten tvůj případ, Kate. Měj si své případy, ale jestli hodláš konfrontovat někoho v tomhle stavu, jdu tam s tebou.“

„Chci jít pouze do nemocnice.“

„Sally Donaldsonová šla taky jen do nemocnice.“

„Jenom mu chci položit pár otázek, abych měla jistotu. Přece na mě nemůže nějak zaútočit rovnou v nemocnici. Musím to udělat rychle. Možná má pořád ještě ten nehete.“

„Jdu tam s tebou.“

„Jenomže já tam chci zajít ještě dnes odpoledne a ty jsi říkal, že máš cosi důležitého v Londýně.“

„Můžu na to zapomenout.“

„V žádném případě. Přece nebudeš riskovat, že tě vyrazí z tvého nového místa kvůli mé bryndě.“

„Tak dobře, poslouchej, zítra nic nemám. Proč bychom tam nemohli jít zítra společně?“

„Jistě, to by šlo,“ zabručela smířlivě. Políbila ho a prošla do obývacího pokoje pro telefonní seznam. Vyhledala číslo Nemocnice prince regenta a vytočila je. Když se přihlásila ústředna, Kate se nechala spojit na jipku.

„Jednotka intenzivní péče,“ ohlásil se mladý dívčí hlas.

„Je na oddělení ještě pan doktor Swire?“

„Ano, ale k telefonu ho zavolat nemůžu. Právě je na operačním sále, kde vede anestézii.“

„A kdy asi tak skončí?“

„Zřejmě ne před osmou, pokud můžu soudit. Spíše později.“

Kate poděkovala a zavěsila. Patrick vstoupil do pokoje s kbelíkem a hadrem.

„Podařilo se ti sehnat toho zámečníka?“ zeptal se.

„Mám smůlu. Zavolám jinému.“

Vyšel do předsíně. Znovu zvedla sluchátko a vytočila číslo, které znala z paměti.

„Prosím, taxislužba,“ ozvala se dispečerka.

„Chtěla bych si objednat taxi na dnes večer v devatenáct třicet,“ řekla tiše Kate.

Kapitola čtyřicet dva

Neděle, 4. listopadu

Během odpoledne se od Atlantiku prudce ochladilo a počasí se rapidně zhoršilo. Silou osmi vichřic skučel vítr mezi terasami sešlých domků, rachotil na plakátovacích plochách a honil odpadky mezi ploty. Ostrý vítr rval ze stromů poslední podzimní listy a zaléval provazci deště temné chodníky.

Když taxík zajel do proskleného podloubí před Nemocnicí prince regenta, bylo to, jako by člun přirazil ke kotvišti. Kate zaplatila řidiči a spěchala do prostorné recepční haly. Opět natáhla ten důvěrně známý pach bramborové kaše, desinfekce a leštidla.

Minula prázdnou přepážku a hromadu složených invalidních vozíků, baterii šipek a ukazatelů a pak zamířila vzhůru po příkré rampě, proklouzla za dvojitě dveře olemované gumou. Podél šipek směřovala k bloku královny Alžběty, i když vůbec se jimi řídit nemusela.

V nemocnici panoval běžný nedělní večer, chodby byly bez návštěvníků a personál se objevoval jen velmi sporadicky. Kate byla vděčná za tu trošku tepla, které jí nabídl modrý kašmírový plášť, když čekala na příjezd kabiny výtahu. Hrůza z kočky ji stále pronásledovala a šok pořád vězel někde uvnitř, ale už ho pomalu vstřebávala. teď ji pouze ovládal tichý hněv a odhodlání a jinou emoci necítila.

Prázdný výtah poskočil a pak ji unášel vzhůru. Žaludek se jí stáhl náhlým návallem nervozity. Slova Dory Runcomové jí zvonila v hlavě. Nevšímala si jich a nemyslela teď na nic jiného než na vytčený cíl, na svůj záměr. Z kapsy pláště vytáhla ještě nahrávač, ověřila si, že je nastaven na pauzu, a překontrolovala průběh drátku vedoucího malou dírkou v kapse, kterou si pro ten účel vystříhla, až k mikrofonku našitému zespoda na klopu.

Z výtahu vystoupila v šestém poschodí a dvojitými dveřmi s mléčnými skly prošla do prostoru označeného slovy Pouze personál sálů. Vstup zakázán a pak ještě dál, sesternou, ale stále na nikoho nenarazila. Protější dveře se otevřely a hned se s jemným skřípnutím zavřely. Vyšly z nich dvě sestry v operačních úborech a Kate je oslovila:

„Promiňte mi, prosím, nevíte, kde by teď mohl být doktor Swire?“

„Ano, je na sále čtyři.“

Posadila se na tvrdou židli a uvědomila si, že má žízeň a je navíc dost unavená. S nelibostí tak zjistila, že její energie se vyčerpává velmi rychle. Postřehla, že u náhle nastal shon a ze sálu vyjel na vozíku muž s křídově bílou tvář, napojený na ventilátor, za ním vyběhl personál a pak bylo ticho. Dnes jí také volám matka, celá polekaná, protože se jí minulou neděli nedovolala, a zkoušela to pak celý týden. Kate jí řekla, že měla moc práce, a to i po pracovní době. Byla příliš unavená na to, aby jí něco vyprávěla o nehodě. Když zavěsila sluchátko do vidlice, cítila se najednou strašlivě osamělá.

Studovala své poznámky a pak se rozhlížela po nějakém prodejním automatu nebo alespoň fontánce na pití. Právě když se chystala to prozkoumat, dvojitě dveře se rozletěly a z nich vyšel muž v zeleném operačním hábitu a bílých galoších, provázen dvěma ženami, podobně ustrojenými. Obě sestry si něco se smíchem vyprávěly a za nimi se objevila další žena. A pak doktor Swire, který si stahoval masku.

Téměř okamžitě si jí všiml, namířil si to přímo k ní a vřele ji zdravil: „Kate, to mám radost, že vás vidím. Myslel jsem si, že bych se u vás zastavil, ale nějak jsem pořád neměl čas. Byl to opravdu rušný týden. A jak se cítíte?“ sejmul si čepici a uhladil vlasy.

Byla překvapena jeho vřelostí. „Lépe, děkuji.“

„To je úžasné. A kdypak se nám chystáte domů?“

Čekala na nějaký náznak neklidu, zaváhání, ale setkala se jen se samou laskavostí. teď v ní trochu začaly hlodat pochybnosti.

„Ale mě propustili už dnes.“

„Ale Bože, tak brzo? To musíte opravdu mít extra kořínek, když jste se zotavila tak rychle.“ Podíval se na hodinky a zamačkal se. „To je ale dost neobvyklé propouštět pacienty v tuto hodinu. Normálně se to dělá dopoledne.“

„Pustili mě dneska ráno. Přišla jsem za vámi. Chtěla bych si s vámi popovídat, někde v soukromí. O té věci, o níž jsme už mluvili.“

„O tom vašem mimotělním prožitku?“ nazdvedl pobaveně obočí. „Ano, jistě. Bohužel si musíme pospíšet, mám totiž schůzku. Jenom se převléknu a pak zaskočíme dolů ke mně do pracovny. Můžete vtefinku počkat?“

Posadila se a snažila se rozluštit jeho reakci. Vypadal, jako by měl opravdu radost, že ji vidí. Vůbec jí nezavdal příčinu k podezření, že před ní něco skrývá. Možná se přece jen zmýlíla.

Jenže dobře věděla, že to jinak být nemůže.

Objevil se o několik minut později, převlečený do modrého dvouřadového saka, krémové košile s červenou kravatou s abstraktním kašmírovým vzorem, dokonale střižených šedivých kalhot a černých mokasinů. Hnal se k ní těžkopádným krokem jako útočící nosorožec.

„Tak jdeme?“ vybídl ji. Mnul si ruce a vůbec se nezastavil v chůzi.

Aby s ním srovnala krok, musela vykročit pěkně svižně a rázovat rychleji, než jí bylo příjemné. Žaludek se jí zvedal a dělalo se jí špatně.

Ve výtahu zmáčkl dolní tlačítko. „Tak co, jak se vám zamlouval nemocniční život, Kate?“ zeptal se, když se dveře se zavřely.

„Jídlo bylo lepší, než jsem čekala. Přestěhovali mě na soukromý pokoj. Důvodem prý byly přečpané pokoje nebo něco

takového.“ Sledovala výraz jeho tváře, pátrajíc po nějaké reakci, ale nic z něho nevyčetla. Zdvíh kodrcavě klouzala dolů, minula první patro, mezanin, přízemí.

„Mnohé se zlepší, až se dokončí studentské křídlo. Přistavují další pokoje. Nedostatek peněz je problém, který se vleče s nemocnicí už celá léta. Vy jste novinářka, ne?“

„Ano.“ Výtah se zastavil a dveře se otevřely.

„Měla byste jednou napsat o státním zdravotnictví. Je to opravdu ostuda, jak žalostný rozpočet máme na výzkum.“ Dostali se do široké chodby v základech stavby. Vypadalo to tu opuštěně a pochmurně. Kate přepadl tísnivý pocit. Polovina zářivek nad hlavou vůbec nesvítla, podél stěn se řadily prázdné vozíky a pára se v kotoučích řinula z ventilátorů. Sací zařízení poněkud hlučelo. Úzkostně pátrala po jakýchkoli známkách jiných lidí.

Anesteziolog rázně vykročil, opět příliš rychle. Kate, pokud mu chtěla stačit, poklusalá za ním a zápolila s bolestí v břiše. Pevně držela kapsu s nahrávačem, aby bránila jeho otřesům a zároveň ho nadlehčovala. Podél zdi běžela potrubí obalená azbestem a hluk sacího zařízení zvolna utíchal, jak se mu vzdalovali, a teď se chodbou ozývalo jen klapání jejich bot.

Kráčeli po šikmé rampě, prošli dvojitými dveřmi ven a pokračovali přes téměř osiřelé parkoviště pro zaměstnance. Jasné skvrny osvětlených nemocničních oken byly vrženy mezi dlouhé stíny a Kate měla nutkání zastavit se, nechat ho běžet a vrátit se do budovy.

Zase by utekla, došlo jí.

Pokračovala v chůzi a ruce pevně sevřela v pěst, aby čelila bolesti. Vztek, který v sobě chovala, dokázal přehlušit všechny strach. Měla vztek na nepořádek v bytě, na zacházení s kočkou, na ten nehet, o který přišla. Měla vztek, když si vybavila tvář Sally Donaldsonové a bezedný smutek jejího manžela, když si vzpomněla na uhlazené způsoby toho funebráčka, na Terryho Brenta.

Nedovolí jim, aby ji porazili, aby nad ní zvítězili. Nikdo ji nedonutí, aby toho nechala. Tentokrát ne. Doktor Swire zná odpovědi, které Kate potřebuje. Právě teď se chystá tyto odpovědi od něj získat.

Kolem nich pospíchala sestra v kabátě, hlavu skloněnou proti dešti a větru. Pohled na jiného člověka dodal Kate trochu odvahy.

Je tady v bezpečí. Vždyť je v nemocnici. Všude kolem jsou lidé.

Prošli kolem přenosných stavebních kabin, temného buldozeru a hromady stavebního materiálu, přikrytého vlajícími fóliemi. Z masivní trubky na střeše budovy vpravo unikala pára jako z lodního komínu. Blížili se ke skupině baráků z vlnitého plechu, oddělených vysokým drátěným plotem, na němž velká červenobílá tabule sdělovala:

VÝZKUMNÉ PRACOVNÍSTĚ VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN

Kate se bez dechu vlekla za ním, břicho jako by jí propíchal tisícerými bodci. Za chvíli si bude muset sednout, odpočinout si alespoň na vteřinku. Anesteziolog vytáhl svazek klíčů, odemkl bránu, nechal ji projít a opět za ní zamkl. Byla příliš zmožená, aby cokoli řekla. Spěchali dál a vítr jí čuchal vlasy a déšť bičoval její tvář. Míjeli temná okna domků z vlnitého plechu, až stanuli před dlouhou jednopodlažní stavbou. Nepříjemný pach jí připomněl zoologickou zahradu. Odemkl dveře, podržel je Kate, stiskl několik vypínačů a zase za nimi dveře zamkl. Klíče schoval do kapsy.

„Bezpečnostní předpisy,“ utrousil, „máme tady spoustu léků a činidel.“

Ocitli se v malé, přečpané a neuklizené laboratoři, ostře páchnoucí čpavými chemikáliemi. Zářivka neklidně poblikávala a nepřijemně bzučela, podobně jako měra lapená pod stínítkem lampy. Následovala anesteziologa, který prošel dalšími dveřmi až dozadu.

S hlučným cvaknutím i zde rozsvítil zářivku. „Tady byly během války protiletdecké kryty,“ řekl. „Labyrint místností vede dál přímo do hlubiny kopce. V devatenáctém století tohle bludiště využívali lodní pašeráci. Je to tu trochu příkré, musíte dávat pozor, Kate.“

Přidržovala se zábradlí, když za ním sestupovala po strmých kamenných schodech do úzké chodbičky osvětlené slaboulinkou žárovkou. Míjeli řady zavřených dveří opatřených vizitkami s vytištěnými jmény. Prošli kolem malé kuchyňky až ke dveřím se štítkem Dr. H. Swire.

Byla to nevelká pracovna bez oken, zařízená jen ryze funkčním základním nábytkem. Dvě koženkové lehké židličky stály u kovového stolku a jedna trochu lepší židle za nimi. Viděla tam ještě dveře, které patrně vedly do skříně. Byly tam tři registratury, police na stěně plné vyrovnaných vědeckých knih, včetně jeho vlastních děl, a několik podivně vyhlížejících instrumentů. Postrádala zde však cokoli z těch drobných osobních maličkostí, které o člověku něco vypovídají. Na stolku stál staromódní šedivý telefon. Nehybný a zatuchlý vzduch byl cítit zavhlým kobercem a podlahovou krytinou.

„Vedení našeho zdravotnictví se domnívá, že by noblesnější vybavení laboratoře bylo jen vyhazováním peněz,“ řekl a ukázal na jednu ze židlí. Pak poklekl a zapnul teplovzdušný ventilátor. „Chtěla byste se něčeho napít, Kate? Můžu připravit rychlou kávičku.“

„Buďte tak hodný. A ráda bych se napila trochu vody, pokud by to bylo možné.“ Vyšel ven a zavřel za sebou. Břicho jí pálilo námahou. Rozhlížela se po místnosti, pátrala po všem, co by mohlo být nějakým klíčem, ale neobjevila vůbec nic. Zasunula ruku do kapsy a neohrabaně ohmatávala magnetofon, zapnula ho, opatrně ho vysunula z kapsy, aby zkontrolovala, zda uspěla, a opět ho spustila zpět. Za dveřmi slyšela klokotání konvice, pak kroky, cinkání nádobí a lžiček.

Doktor Swire vstoupil s podnosem, na němž stála sklenice perlivé vody, dva šálky kávy a lahvička smetany.

„Perrier, ano?“

„Díky.“

„Mléko? Cukr?“

„Bez mléka.“

Pozdvihla sklenku, bez okolků ji celou obrátila do sebe a přitom vnímala teplý vzduch, který foukal z ventilátoru. Odpočinek a zahnání žízně v ní opět probudily sílu a odvahu.

Anesteziolog se posadil vedle ní, zkřížil nohy a kávu si postavil na koberec. Na sobě měl modré ponožky s motivem klávesnice piana. „Tak vy jste si přála se mnou mluvit.“

Kate ztuhla. „Ano. Chtěla jsem si upřesnit, co se dělo na operačním sále.“

„To je velice jednoduché. Pokoušeli jsme se vám zachránit život.“ Ani na okamžik neuhnula pohledem z jeho očí.

„Ne, nemyslím si, že to tak bylo. Neměla jsem žádnou těžkou alergickou reakci. To je blbost. Vy jste mi něco dal.“ Ostražitě se na ni podíval. „Co tím chcete říct?“

„Sestra přinesla ampuli lignocainu. Vy jste ji zaměnil za jinou ve chvíli, kdy jste se domníval, že se nikdo nedívá.“

„Kate, vy víte, že je z lékařského, fyzikálního a prostě vědeckého hlediska vyloučeno, abyste cokoli viděla.“

„Jistě.“ Z šálku stoupala lehká pára, „Jak jsem to tedy mohla vidět?“

„Minulý týden jsme spolu hovořili o smrti, Kate. O tom, co pod ní rozumíme, chápeme, pamatujete si na to? Jak se dřív soudilo, že při srdeční zástavě přichází smrt, ale že teď je na to jiný názor? Poté, co se srdce zastaví, mozek ještě dalších devadesát sekund pracuje, mnohdy ještě déle bez jakéhokoli narušení. Pak ovšem rychle oslabuje svou činnost, vyhasíná, až po třech nebo čtyřech minutách vyhasne jakákoli jeho aktivita. To je také okamžik zlomu, kdy je člověk klinicky a ve většině zemí i právně mrtev.“

Kate se napila kávy.

„Mozková smrt je nezvratná,“ rozkládal, „nikdo jí ještě nepřestál. Ovšem stav mozkové smrti lze simulovat hypotermií, která může přechodně utlumit mozkovou aktivitu. Právě tak některými barbituráty.“ Zaklesl si prsty a Kate si prohlížela jeho manžetové knoflíčky ve tvaru zlatých mincí, což jí připadlo lehce vulgární.

„Během vaší operace byl v souvislosti s těžkou alergickou reakcí utlumen váš mozek po dobu téměř osmi minut.

Výkazovala jste všechny známky mozkové smrti. Ba co víc, po celé tři minuty nepracovalo ani vaše srdce. Nemohla jste nic vidět, cítit, hmatat, chutnat ani slyšet. Cokoli vnímat,“ pak se k ní naklonil, „jenomže vy jste viděla. Viděla jste mě. A viděla jste také ten trojúhelník, že?“

Kate jeho zlověstný pohled ochromoval. Z očí se mu vytratila všechna vřelost, kterou v nich ještě před chvílí nalézala. Plály teď téměř fanatickým vzrušením. „Já jsem vám ale neříkala, že jsem viděla trojúhelník.“

„Jenomže vy jste ho viděla, vidíte? Proto jste se vrátila na operační sál? Ověřit si to?“

„Ano,“ zašeptala, „protože jsem si říkala, že když tam ten trojúhelník bude, tak se mi ani nezdálo, že jsem viděla vás.“

Zešíroka se usmál, ale oči měl pořád chladné. „Kate, když jste ležela na operačním sále, panoval tam zmatek. Zkrátka se mýlíte.“

Zamračila se a pokrčila rameny. „Fajn, vysvětlete mi tedy, jak jsem mohla ten trojúhelník vidět?“

„Nedokážu vám teď dát jednoznačné vysvětlení, jak je to možné. Můžu vám jen říct, že pokud má někdo prokazatelnou mozkovou aktivitu, pak existuje dost pádný argument, že to byla prostě halucinace. Nebo dokonce telepatický kontakt s okolím. Jedinou možností, jak ověřit, že mozek nepracuje, je monitorovat encefalogram. Vy jste jeden z těch vzácných případů lidí, kteří byli připojeni na monitor vykazující nulovou aktivitu a současně jsou schopni pamatovat si svůj mimotělní zážitek.“

„Proč jsem byla vůbec monitorována?“

„Mám na operačním sále instalovaný monitor kvůli svému výzkumu.“

„Výzkumu?“

„Ano. Je to jeden z předmětů mého bádání.“ Chvilí bylo ticho „Netvařte se tak vystrašeně. Je to vzrušující, už jen proto, že je to tak dokonalé. Neuvěřitelně dokonalé ze tří důvodů.“ Začal vypočítávat na prstech. „Za prvé, byla jste schopna si vybavit do nejmenších detailů věci, které se udaly v době, kdy jste byla bez mozkové aktivity.“

„Jen novinářská praxe,“ řekla suše.

Anesteziolog pronášel dál své pravdy, jako by ji ani neslyšel. „Za druhé, byla jste schopna spatřit něco, co jste ze stolu vidět nemohla. Pohyb na sále. Ten trojúhelník.“

V očích se mu lesklo cosi maniakálního, což ji znervózňovalo. „A za třetí, díky bolesti, kterou jste cítila, a okamžiku, kdy náhle vymizela, dokážeme přesně určit, kdy váš mimotělní zážitek začal.“ Odmíchl se. „To byl totiž právě ten okamžik, kdy vaše mozková činnost beze zbytku vyhasla.“

Z topného ventilátoru začal proudit chladný vzduch.

„Pro absolutní jistotu potřebuji ještě jeden důkaz,“ řekl.

„A jaký?“

„Dopijte svou kávu a já vám to ukážu.“ Vyčkal, až dopije svůj šálek, vstal a otevřel dveře za psacím stolem. Rozsvítil a pokynul Kate, aby vstoupila.

Vešla do šálku několikanásobně prostornějšího, než byla kancelář. Vzadu byly ještě jedny dveře vedoucí někam vlevo. Sálu dominovala podivná klec obehnaná drátěným pletivem a usazená na bílých izolátorech.

Kate za sebou zaslechla cvaknutí, jako by anesteziolog měl obtíže při zavírání dveří, a otočila se. Doktor Swire zrovna cosi strkal do kapsy. Vládla zde mrtvolná dusná atmosféra, která jí navodila klaustrofobické pocity.

„Nepřipadáte mi, že byste byla nadšená vaší mimotělní zkušeností, Kate. Ale to byste měla,“ doporučoval.

„Mě to spíš děsí.“

„Takže vy jste dost chytrá na to, abyste vytušila senzaci na první stranu u případu dívky, kterou možná pohřbili zaživa, ale ne na to, abyste poznala lidskou bytost, která přežila vlastní smrt?“ Zpočátku si myslela, že žertuje, ale z jeho pohledu vyčetla zášť. Hrdlo se jí sevřelo.

„Rád bych s vámi provedl jistý pokus.“

„Pokus?“

„Abych zjistil, zda můžeme tento zážitek dotáhnout ještě dál.“

„Opakovat to?“

„Jistě. Pouze v lépe řízené situaci,“ sepal ruce dohromady. „Považte, jaká by to pro vás byla úžasná novinářská senzace.“

„Ne, pěkně děkuju.“

„Ale proč ne?“

Uhnula před jeho pohledem a pak se podívala na strop obložený polystyrénovými čtverci. Hlavou jí vířila slova Dory Runcornové a současně viděla Howieho tvář. Opět slyšela jeho varování a dosavadní odvaha se vytrácela. Zachvěla se. „Protože je to hazard a myslím, že do něčeho takového by se člověk neměl plést.“

„Vy jste nečetla jako dítě bibli? Nevzpomínáte si na list svatého Pavla? „Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě, když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské. Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však užíme tváří v tvář!“,

„Pamatuji si na ta slova,“ potvrdila Kate.

„Bůh soudí, že na planetě Zemi jsme pouhými dětmi, kteří se rozhlížíjí v přišerí. Světlo můžeme spatřit pouze tehdy, když umíráme. Vždycky jsem tušil, že Bůh je arogantní bastard. Nechápu proč lidé nesmějí vidět o trochu víc. Proč se musíme stále pohybovat v potměšlém světě jako poloslepá zvířata z hlubiny? Žít v šeru?“ Klouby mu zbělely a jeho hněv Kate vystrašil. „Tvrdíte, že Bůh nám propůjčil tuto schopnost, ale že jí nesmíme používat? Já se ptám proč ne? Z čeho má Bůh strach? Co chce skrývat? Co si přeje, abychom neviděli?“

„I kdybych o tom byla sama přesvědčena, neumím si představit nikoho, kdo by uvěřil jedinému slovu z toho, co bych napsala.“

Jeho malá kulatá ústa se našpulila. „Ale ano, oni by uvěřili. Já jsem schopen to dokázat, Kate.“ Ukázal prstem drátěné pletivo. „Nenamlouvám si, že jste kdy něco takového viděla.“ Vytáhl západku a vyklopil boční stěnu jedné sekce. Měla pocit, že hledí do miniaturního operačního šálku s připraveným stříbrolesklým stolem, anesteziologickou soupravou, infúzním stojanem a bombami s medicínami plyny. Mezi skrumáží kabelů a drátů se utápěl ventilátor. Namísto operační lampy se nad stolem opět táhlo izolované drátěné pletivo a pokrývalo celou šíři stropu.

„Je to má vlastní verze Faradayovy klece,“ prohlásil hrdě.

Pocítila neklid. „Co to všechno má znamenat?“

„Stále nám chybí jeden prvek pro absolutní jistotu, pro ověření vaší zkušenosti, Kate. Jediná cesta, jak můžeme vyloučit telepatii. Já přirozeně vím o tom, že na krytu lampy je ten trojúhelník. Vždyť jsem ho tam nakreslil já sám. Právě tady je nutno vyloučit, že alterovaný stav vašeho vědomí se naladil na vlnění mého mozku, a tak přijal obraz onoho trojúhelníku.“

„A jaký smysl má ta Faradayova klec?“

„Vytvoří elektronické stínění, štít kolem subjektu. Pokud předpokládáme telepatii, pak jde jistě o nějakou formu elektromagnetického vlnění, podobnou rádiovému signálu, který se vytváří pomocí mozku. Ten tímto štítem nemůže proniknout.“

„Co tím hodláte prověřit?“

„Pokud totiž někdo, kdo je umístěn v tomto vymezeném prostoru a je zbaven mozkové aktivity, spatří věci, které se budou dít mimo tuto klec, lze z toho jasně vyvodit, že lidské vědomí je schopno existovat mimo tělo.“

Kate byla rozrušena jak tím, co anesteziolog říkal, tak i jeho výrazem. „Vy tedy věříte, že tím dokážete, zda existuje život po smrti?“

„My to musíme zjistit, Kate. Musíme. Rozumíte, je to naše povinnost.“ Přešel místností, pak otevřel zásuvku a vyjmul malý balíček v bílém papíru. „Musíme to odhalit.“

„Proč? Lidstvo si šťastně žilo až dodneška, aniž by to vědělo.“

„Ne příliš spokojeně.“ Vybálil ampulku z papíru a podržel ji proti světlu. „Pravidla se změnila. Dřív je utvářela víra, jenomže dneska je určuje věda. Věda stanovila pravidlo, že když někdo vykazuje známky mozkové smrti, je mrtev. Ale vy teď víte, že to není pravda, je to tak?“

„Já to mám vědět?“

„Jistěže. Máte přece přímou zkušenost. Připusťte, že jste skutečně opustila vaše vlastní tělo a vznášela se nad ním. Byla jste unášena tunelem a pak jste se vrátila. Když jste se probrala, byla jste opět ve svém těle. Nebo snad ne?“

„Tak nějak.“

„Co tedy vyklouzlo z vaší tělesné schránky a řítilo se tunelem? Vaše duše? Vaše vědomí?“

V myšlenkách se k tomu zkusila vrátit, ale vzpomínka na to ji plnila hrůzou. Děsila ji samota, opuštěnost. Nevěděla, co má odpovědět.

„Vrátilo se to proto, že to poslali zpět, totiž že vás poslal zpátky váš bratr Howie?“

„Snad.“

„A pak jste procítila a zjistila, že jste na resuscitačním pokoji?“

„Ano.“

„Pokud byste se neprobudila a váš elektroencefalogram by zůstal plochý, co myslíte, že by následovalo?“

„Já nevím.“

„Snad byste se ocitla v limbu, v jakémisi stavu zapomnění, opuštěná, v zemi nikoho. Vznášela byste nad svým tělem, ani živá, ani mrtvá.“

„Všechno to zní poněkud přitažené za vlasy.“

Ze zásuvky vyprostil ještě jeden balíček, roztrhl obal a vyjmul připravenou stříkačku. Kate ho jako fascinovaná sledovala.

„Ne tak docela. Někteří lidé se domnívají, že duše je poutána k tělu stříbrným provazcem. Nemám o tom doklad, ale tělo může představovat určitou baterii. Nemůžeme být uvnitř sebe sama, když křivka na elektroencefalogramu je plochá. Vědomí nemůže existovat v mrtvém mozku. Proto vyplouváme nad vlastní tělo. Blížíme se k hranici příštího světa, ale vstoupit do něj nemůžeme. Nedokážeme překonat tuto úvrat', dokud naše tělo ještě žije.“

„Proč to nelze?“

„Protože Bůh si chce svá malá tajemství ponechat. Když zemřete, je všechno, jak má být, a přecházíte do jiného světa. Pokud však zbývá být zcela prchavá naděje na navrácení života, můžete být ještě vrácena zpět. Všichni slyšíme týž pokyn. Musíš se vrátit zpátky!“ Ušklíbl se a jehlu usazenou na stříkačce vnořil do ampulky. „A my teď jednoduše musíme Boha obelstít. Navodit stav smrti takovým způsobem, aby mu On uvěřil.“

„Obelstít Boha?“ Natáhl do stříkačky tekutinu z ampulky.

„Ano.“

„Jak?“ Usoudila, že se úplně pomátl. Podržel stříkačku proti světlu hrotem vzhůru a jemně stlačil píst, až se na vrcholu vynořila malá kapka.

„Tímhle.“

„Co to je?“

„Nemá to žádné označení. Je to kombinace ganglioblokátorů, chlorpromazinu a dlouhodobě působících barbiturátů, která byla vyvinuta švýcarskou farmaceutickou společností pro léčení epilepsie. Směs však měla až příliš dlouhodobý účinek. Člověk upadl do hlubokého komatu a činnost jeho mozku byla nulová. Navodil se tím téměř identický stav, jaký vidáme při hypotermii pokles krevního tlaku, pokles srdeční akce na frekvenci jeden úder za třicet sekund, někdy ještě méně.“ Obrátil se k ní. „Domníval jsem se, že jsem Sally Donaldsonové podal dávku příliš velikou. Dnes to ovšem vypadá, že vůbec ne.“

Kate couvla. Jedna po druhé jí tělem klouzaly kuličky ledového plíživého strachu, když se snažila z jeho tváře vyčíst, co vlastně zamýšlí.

Chce mi říct nějaké jméno. Zní to jako drát. Chce mě upozornit na to slovo, snad drát. Máte něco společného s elektrinou?

Pak to pochopila. Pochopila, co vlastně Dora Runcornová svým poselstvím myslela.

Musíte být velmi opatrná všude tam, kde se objeví drát. You mustn't touch ony wire. Myslím, že mi chce říct, že se nemáte dotýkat žádného drátu. Wire.

Drát. Wire.

Swire.

Civělo jí to do tváře. Zdálo se jí, že ji drtí její vlastní váha, pak ji obestřela tichá hrůza z vlastní slepoty.

„Moc jsem se ve vás zklamal, Kate. Myslel jsem si, že mám štěstí, že jsem získal reportérku, které pomůžu vybudovat její jméno. Štěstí v tom, že ona sama doloží tvrzení uznávaného anesteziologa, že život po smrti existuje. Místo toho se mi pouze posmíváte.“

„Já se vám neposmívám,“ hlesla Kate.

Popošel k ní o krůček blíž. Další kapka se uvolnila z hrotu jehly. „Že neposmíváte? Vy jste pěkně prohnaná čubka, nebo to chcete popřít? Hlavně že napíšete článek, ale důsledky vás už nezajímají. Vám je totiž jedno, jestli přineseme důkaz o tom, zda Bůh existuje, nebo ne. Nezáleží vám na tom, jestli je, nebo není život po smrti. Hlavně že máte senzační sloupeček na pár palců v novinách.“

„Co jste prováděl se Sally Donaldsonovou? Experimentoval jste na těhotné ženě?“

„Experimenty jsou pro lidstvo velmi důležité, Kate.“

„Já vím, Hitler to říkal taky.“

„Posmíváte se, Kate, posmíváte.“

„Kde je nehet, který jste mi ukradl z bytu? A film z mého aparátu?“

„Jakpak se daří vaší tetičce?“

„Tetičce?“

„Zrovna té, která teď umírá v útulku.“

„Jste příšerný, neuvěřitelný.“

„Řeknu vám, co je neuvěřitelné, holčičko. Dvacet let jsem čekal na subjekt, jako jste vy, a vás to nezajímá. To je neuvěřitelné. Zapomeňte na Sally Donaldsonovou, ta není už důležitá, teď jste důležitá vy. Vy jste to nepochopila? Namlouval jsem si, že vás to uchvátí, že to musí nadchnout každého. Tak nadchnout, že by se čerta zajímal o nějaký lignocain. Koho zajímají metody? Podstatné je, že to vyšlo! Vy jste to prožila. Nechápete to?“

„Kolik lidí jste za těch dvacet let sprovedil ze světa, doktore Swire? Nebo jste je už přestal počítat?“ Z kapsy svého pláště vytáhla kancelářský papír a rozložila ho. „Od roku devatenáct set sedmdesát dva do roku sedmdesát šest jste pracoval jako anesteziolog na neurochirurgii a na jednotce intenzivní péče nemocnice Royal Galashiels v Glasgowě. Po dobu pěti let před vaším nástupem měli průměrně čtyři případy status epilepticus za rok. Během čtyř let vašeho působení na tomto pracovišti stoupl počet na šest případů za rok. Pak opět poklesl na čtyři po vašem odchodu. Úmrtnost na jednotce intenzivní péče se udržovala po dobu pěti let před vaším přijetím na osmnácti procentech. Stoupla na dvacet tři procenta po vašem přijetí a po vašem odchodu tam úmrtnost klesla dokonce na šestnáct procent. Chcete, abych vám přečetla údaje z dalších čtyř nemocnic, v nichž jste postupně pracoval? Viděl byste sám, že se proklátě podobají.“

„Šikovná holčička, ta Kate. Vypracovala domácí úkol. Bohužel o trošku chytrější než by asi pro ni bylo dobré.“ Udělal k ní další krok.

Dávala se na hrot jehly. „Vy mě chcete zabít? Nemyslím si, že to budete mít tentokrát tak snadné s těmi podvodníky z

pohřebního ústavu, s koronerem a patologem, s kterými jste se spřáhl.“ Hlas se jí ztrácel a zněl odněkud z dálky.

„Nespřáhl jsem se ani s koronerem, ani s patologem, Kate. Oni jenom nikdy nevědí, co mají hledat a kde to mají hledat. Podobně jako vy.“

Na okamžik se cítila zmatená, jako by to všechno byl jen sen. Obličej jí chvíli hořel, hned se zdál být ledový a od ticha v místnosti jí zaléhalo v uších.

„Někdo docela určitě zjistí, co jste mi to podal,“ hlas se odrážel v ozvěně.

„Přirozeně, Kate, vždyť já sám jím to řeknu.“

„Jak to?“ s obtížemi mumlala Kate.

„Vysvětlím jim, že jste mne vyhledala, protože jste se necítila dobře, a dostala jste epileptický záchvat.“

„Já. nemám epilepsii.“

„Ale ano, přesně v souladu s propouštěcí zprávou. Máte ji od vaší nehody.“

Zavrtěla hlavou. „Byla jsem vyšetřena neurologem.“

„Hloupá věc, ta epilepsie, Kate, neurolog nikdy neřekne, že si je jist.“

Přemáhal ji strach. Hlavou jí dunělo poselství Dory Runcornové. Howie jí řval do uší. Rozběhla se ke dveřím, ale nohy jí podivně ztěžkly, nedokázala je ovládat. Hrábla po klice, cloumala jí, ale bez úspěchu. Zmáčkla ji silněji, ještě víc. Dveře se nepohnuly.

„Potřebovala byste klíč, Kate,“ upozornil ji anesteziolog.

Otočila hlavu. Pomalu a ztuhla, jako by krk neposlušně povely z jejího mozku. Doktor zasunul ruku do kapsy a opět ji vytáhl. „Proč nejdete za mnou a nevezmete si ho?“ Jehlu přidržel ještě o několik palců výš. „Můžete ho dostat, když na tom trváte. Daleko se ale asi nedostanete.“

Stěží popadala dech, lapala po troškách vzduchu.

„Pamatujete si, jaké to bylo, když jste byla při operaci vzhůru, Kate? Vnímala jste bolest, ale vaše svaly byly zcela ochromeny a vy jste nemohla se pohnout? Ten lék, kterým jsem toho dosáhl, se jmenuje vecuronium.“

Neřekla nic.

„Je to vlastně obdoba kurare, jímž opatřují hroty svých šípů Indiáni v amazonské džungli, aby paralyzovali svou kořist. A své nepřátele. K naší smůle tato látka nepůsobí při orálním podání. Musel jsem vám proto nabídnout ve vaší kávě něco jiného, totiž midazolam. Nepůsobí tak promptně jako léky podané nitrožilně, neboť prochází žaludeční sliznicí. Ale nemusíte se obávat, Kate, operovat vás nebudu, takže ani nebudete trpět žádnými bolestmi. A už vůbec se nemusíte bát, že by se ve vašem organismu něco při pitvě našlo. Připojím vás na ventilátor na jednotce intenzivní péče, kde strávíte pár dní, než se všechno zmetabolizuje. A na ten ventilátor vás připojit musím, chápete, poněvadž během krátké chvíle usnete, vaše plíce přestanou pracovat a vy byste nemohla dýchat.“

Po tvářích se jí koulely slzy a kousala se do rtů. Šílenec. Je to šílenec. Přece musí existovat nějaký způsob, jak odtud uniknout. Potácela se kolem něho k druhým dveřím. Pokoušela se vlít sílu do nohou, přimět je k pohybu, bojovala o každý krok, jako by se brodila hlubokou vodou.

Sáhla na kliku, s námahou dveře otevřela a vnikla do dlouhé místnosti, jen slabě osvětlené zelenavými obrazovkami monitorů, které se řadily proti ní. Pozorovala kurzor na jednom z osciloskopů, jak zapisuje jasně zelenou křivku ostrých, vysokých i jemných hrotů, prokládanou plochými úseky.

Ucítila pach chovaných zvířat, týž, jaký zaznamenala už při vstupu. Tec! byl však silnější, daleko silnější, téměř nesnesitelný. Vkročila mezi osciloskopy a mezi nehybné temné tvary, které ležely pod nimi.

Některé z těch očí ji sledovaly a ve tmě zářily skoro tak jasně jako obrazovky. Ztuhla. Ze zeleného šerosvitu na ni hledělo několik párů očí. Hlavy se otočily, ale těla zůstala nehybně ležet. Kočky. Snad třicet nebo i víc jich leželo pod osciloskopy, každé z nich chyběl vrchlík lebky a k obnaženému mozku měly připojeny elektrody.

Spustila křik.

Ječela z plných plic i ve chvíli, kdy dosáhla zdi a pěstmi bušila do pevných cihel.

V otevřených dveřích stál doktor Swire se vztyčenou stříkačkou v ruce, nehybně, vyčkávavě. Cítila, jak se jí podlamují nohy, vlekla se jen s největší námahou. Rvala se s únavou, která jí vysávala všechnu sílu, bojovala s očními víčky, která jí beznadějně klesala.

Ježíši Kriste, jen zůstat v pohybu, nezastavovat se.

Pak pochopila, co jediné musí udělat.

Kráčela přímo k němu, vrávorala a potácela se, kolem drahokamů mrkajících očí a lesklých mozků. Opřela se o zárubeň dveří, podívala se něj, otevřela ústa a tiše se sesunula do kouta.

Zůstala nehybně ležet, srdce tlouklo o překot a ohlušovalo ji. Ucítila pod sebou jeho ruce. Funěl. Pak jí s trhnutím zvedl ramena. Nesrozumitelně mumlala a cítila, že ji vleče po koberci. Pak uslyšela, jak zachřestilo drátěné pletivo, když otevřel svůj vynález. Namáhavě supěl. Pokusila se zvednout paži a zdálo se, že pomalu reaguje. Víčka jí ztěžkla a ona propadala panice, že už zůstanou navždycky zavřená, že je nikdy neotevře. Její hlava udeřila na něco tvrdého a bezprostředně nad sebou slyšela jeho chroptění. V končetinách přetrvávala ještě citlivost.

Doširoka rozhozená teď bezvládně ležela a jen vnímala, že jí vysoukává rukáv kabátu i svetru. Pak ucítila dotek na levém zápěstí. Několikrát jí ho prudce poklepal. Zvedal jí paži. Ucítila jeho čpící dech.

Prosím, Bože, dej mi sílu.

Teď.

Pokusila se oddělit víčka, nedokázala jimi hnout. Znovu a znovu sbírala síly a víčka se otevřela. Spatřila vyděšený výraz zrcadlící se v jeho očích, vrazila do nich své olověné prsty, cpala je do nich, jak nejvíc mohla, zmítala se a pak se hluboko zahryzla do jeho zápěstí. Těsně před očima viděla stříkačku s lesklou jehlou, z níž odkapávala tekutina.

Popadla ji, vrazila mu jehlu hluboko do břicha a stlačila píst. Bezmocně po ní chňapal, klesl na ni a drtil ji svou vahou.

Bezhlavě kolem sebe mlátil, bušil do ní a řval na ni: „Ty děvko, ty...“

Kapitola čtyřicet tři
Neděle, 4. listopadu

Harvey Swire v hrůze pozoroval vlastní tělo, jak sklouzlo pod něj, zatímco on stoupal vzhůru skrze pletivo klece. Jako by ho vezl staromódní výtah.

Viděl její prsty vtlačené do svých očí, sledoval sám sebe, jak bezhlavě mává pažemi na všechny strany, ohání se stále pomaleji, prsty bezvýsledně sahají po stříkačce vetknuté do jeho břicha, kterou stále ještě svírala. Jeho prsty ale ztuhly dřív, než ji stačil vytáhnout.

Pozoroval sám sebe, jak klesá zpět na drátěné pletivo, s hlavou zvrácenou dozadu a očima dokořán, které zíraly kamsi vzhůru. Uvažoval, zda se může tam nahoře sám spatřit, zda v tomto posledním okamžiku nevidí, jak se vznáší nad svým tělem.

Pak s ním zacloulmal bezmocný vztek. Zapni proud, ty stupidní čubko. Udělej to konečně. Zapni klec! Díval se na ni, jak klouže ze stolu a stříkačku stále drží v dlani. Znovu se zahleděl na své tělo, na široce otevřené, už ale nevidoucí skelné oči. Vlasy měl rozčuchané, špičky límečku košile byly zvednuté a po tvářích mu stékaly praménky krve.

Jen se reportérčina noha dotkla podlahy, upadla dopředu a poranila si obličej o pletivo klece.

Dobře ti tak.

Zachytila se drátěné sítě, aby si zachovala rovnováhu, aby se udržela na nohou. Ještě chvíli se snaž, radoval se.

Ještě chvíli stůj, než tě midazolam plně ovládne a pak budeš litovat, ty děvko. Ještě pár minutek a už nám usneš. Plíce přestanou pracovat a zastaví se dýchání.

Musel se tomu smát.

Potácela se ke dveřím, pak se zastavila, zakolísala a vrávorala zpět k jeho tělu, mátožně sáhla do kapsy jeho saka a vyjmula z ní kroužek s klíči.

Mrcha mazaná.

Kolena se jí náhle podlomila a víčka se zavřela, jako podřátá padala na pletivo klece a hlava jí bezvládně visela na stranu. Zůstala nehybně ležet, pak se vzbudila, v obavě se podívala na jeho tělo a znovu se vlekla ke dveřím.

Bylo mu to k smíchu. Stále z něj má strach. Bojí se, že ji bude pronásledovat, že si pro ni přijde.

Pokusila se do zámku zasunout jeden klíč, pak druhý, nakonec třetí a otočila. Obě ruce položila na kliku a plnou vahou zatlačila. Dveře se zhouply dovnitř a ona klopýtla, upadla a zůstala ležet na zádech. Bezmocně se kroutila na zemi jako umírající hmyz, napadlo ho.

Hlava se koulela ze strany na stranu, prsty šmátraly po koberci, oči se jí zavřely. Opět je otevřela, zamrkala, pak se pomalu převálila, nahnátla stříkačku, potom se vzezřela, zachytila se kliky u dveří a opět se postavila na nohy. Pomalu a nejistě se vlekla dveřmi, šátrala po jejich rámu podobně jako slepec a vešla do kanceláře. Pokusila se zvednout telefonní sluchátko, ale její ruka ho shodila z vidlice. Znovu po něm hrábala a srazila celý telefonní přístroj na zem, kde se jeho kryt rozbil. Vyzvedla opět telefon na stůl, sluchátko si vložila pod krk a pokusila se prsty dosáhnout k číselníku. Sluchátko vyklouzlo a s hlasitým zadrnčením prasklo na stolní desku. Vytáčela s přestávkami velmi pomalu a pečlivě devět, devět, opět uchočila sluchátko.

Musíš si nejdřív počkat, až ti telefonní ústředna dá linku, ty čubko.

Držela sluchátko u ucha, znovu vytáčela číslo, zakolísala, oči se jí zavíraly a pak se zhroutila na zem. Telefon stáhla s sebou a drát vytrhla ze zdi.

Díval se na slzy, které se jí kutálely po tvářích, jak ležela pod stolkem, vlasy přehozené přes obličej, a tiše si mumlala volání o pomoc. Pak se celou vahou opřela o lokty, podařilo se jí dostat na kolena a začala se plazit směrem ke dveřím. Postavila se a vrávorala do chodby. Potácela se mezi zdmi od jedné ke druhé a pak opět spadla k patě kamenného schodiště.

Zlom vaz, čmuchale novinářská.

Pokoušela se je zdolat, dostala se na půl cesty, pak její ruka sklouzla ze zábradlí, a jak padala dolů, obličej si otloukala postupně o každý schod, až se sesula do klubička pod schody, a celá se roztrásla. Zvedla pravou ruku, v níž stále držela kromě klíčů i stříkačku, ačkoli teď viděla, že jehla je už zlomená. Ruka bezvládně poklesla, znovu ji zdvihla, podepřela si ji druhou rukou, pak položila klíče i stříkačku na schod nad ní, uchočila zábradlí a překonávala schod za schodem. Ztěžka lapala po dechu a houževnatě stěhovala stříkačku i klíče vždy o schod výš. Konečně se doplázila až nahoru a dveřmi se dostala až do laboratoře, kde zůstala ležet a prudce oddychovala.

Pak se posunula o kousek vpřed, podařilo se jí dostat najedno koleno a narazila do nohy pracovního stolu. Na podlahu se skulila láhev červeného barviva, rozprskla se na spoustu drobných střípek, které se sypaly přímo na ni. Obličej jí klesl do rudé louže na zemi. Připomnělo mu to obrázek, který jako dítě měl rád, výstřížek z Paris Match. Zabitý gangster, jenž plnil svou sklenku vína praménkem krve, která mu unikala ze spánku.

Opět se jí podařilo pokleknout, narazila na další stůl a zavrávorala. Konečně dosáhla dveří, šátrala klíči, až se jí podařilo dveře odemknout a vyplazit se ven.

Děšť a vítr ji malinko osvěžily a obnovily síly. Podařilo se jí postavit na nohy a klopýtala přes nerovný povrch dvora. U brány plotu opět upadla, slabá a bezmocná zůstala ležet s hlavou zčásti namočenou v kaluži.

Skončila, ty čubko.

Její ruce se kroutily svíraly a uvolňovaly. Bojovala, rvala se. Voda jí crčela do úst a ona ji prudce vyprskla ven. Prsty zaklesla mezi pletivo plotu a snažila se opět dostat kousek po kousku na nohy. Zkoušela zastrčit klíče, ale upadly jí, opět je zvedla a pokus opakovala. Konečně se brána se zhoupnutím otevřela a ona se zhoupala s ní. Stříkačka jí

vyklouzla z ruky a zakutálela se někam mezi kopřivy a tlející lebedu, aniž to postřehla. Plazila se přes opuštěné parkoviště, stále pomaleji vlekla své olověné tělo, kolem buldozeru a provizorních stavebních buněk. Dovlekla se k litacím dveřím, hlavou na ně zatlačila a plazila se po rukou a kolenou skrze těžký gumový závěs až na příkře skloněnou podlahu. Dlouhá, opuštěná a slabě osvětlená chodba se táhla někam do hlubin budovy. V dálce se valily kotouče páry a odněkud zaznívala slabá ozvěna hučení sacího zařízení. Zastavila se. Prsty jedné ruky slabě škrábaly po podlahové krytině, cítila, že už nemá dost sil, aby se sebeméně pohnula. Červené barvivo nebo snad krev, možná obojí, se mísilo s dešťovou vodou a v malých krůpějích skrápělo podlahu. Harvey Swire se pochechtával. Ozvalo se zaskřípění a pak bouchnutí dveří. Na vzdáleném konci chodby se vynořily dvě postavy. Sestry, zabrané do hovoru, se právě vracely ze služby. Táhněte pryč. Když se přiblížily, zrychlily v klus. Nechtě ji ležet, vy čubky. Poklekly po boku Kate. „Myslíš, že je opilý?“ ptala se jedna druhé. „To ne, není z ní cítit alkohol. Možná něco bere a švihla si trochu víc nebo něco takovýho.“ „Podívej, jak vypadá, ubožák. Musela někde spadnout.“ Harvey Swire přihlížel, jak Kate vzhledla a bezmocně potřásla hlavou. Z úst jí vycházela neslyšná slova. „Co jste si vzala?“ Kate mručela: „Mmm...“ „Můžete nám říct, co jste si vzala?“ ptala se sestra. „Nějaký lék?“ Pak se obrátila na svou kolegyni: „Zavolej rychle doktora.“ Rty Kate se neznatelně pohnuly. Nechte tu čubku být. „Mlid...“ vypravovala ze sebe Kate. „Mid?“ ujišťovala se jedna z obou sester. Nechtě ji plavat. „Midaz... midaz.“ Táhněte pryč. „Midaz?“ „azo... midazolam“ Nechte, nech..., Harvey Swire se zachvěl a zvolna se začal přenášet nad prázdným dvorem zpět do svého těla. Stejně jako to dělal po celá předchozí léta. Bylo to tak v pořádku. Musí tu čubku dostihnout. Dopadnout ji dřív než promluví. Vznášel se už nad svým tělem, sledoval je, jak leží pohozeno v drátěné kleci. Skelné oči stále mrtvě hleděly vzhůru na něj. Dostihnout ji, dostat ji, dorazit tu mrchu. Něco ho začalo odtahovat. Ne. Něco jako by ho vysávalo pryč. Pusťte mě, ať ji dostanu. Jeho tělo ležící pod ním se začalo zmenšovat. Byl vlečen pryč odtud, ale proti své vůli. Ne! vykřikl. Nechtě ji mně! Slova ale žádná nevycházela. Obklopovala ho temnota, cítil, jak ho opouští teplo a prostupuje zima. Byl sám, bezmocný. Báł se. Obkružovaly ho stěny tunelu, vysávaly ho jako mouchu a táhly ho dál a hlouběji. Řítil se do víru bezedné černi. Pohyb se zvolna zpomaloval. Uklidnil se. Věděl dobře, kde je a kam míří. Už tady byl. teď přijde světlo, jasné bílé světlo. Zář, která ho prohřeje. Tma ale trvala? Pohyb se zastavil. Vnímá lidi kolem sebe, kteří ho pozorovali. Zmocnila se ho panika, snažil se křičet. „Haló?“ jeho hlas zněl ale slabě jako volání vystrašeného dítěte. Pak uslyšel svou matku. Její hlas ale nebyl proteplen vítáním, žádnou laskavostí. „Harvey, musíš zpátky.“ „Mami!“ křikl. „Vrať se,“ velela naléhavým a hrozivým tónem. „Maminko!“ „Zpátky!“ „Nééééé!“ Pak nastalo ticho. Byl sám. Úplně a naprosto opuštěný.

Kapitola čtyřicet čtyři
Středa, 7. listopadu

Kate byla přeložena z jednotky intenzivní péče v úterý večer. Dýchala už bez podpory a endotracheální kanyla byla pryč, jenomže byla příliš utlumena léky, než aby mohla rozpoznávat své okolí, když ji vezli výtahem zpět na Sekci I, do pokoje přímo sousedícího s tím, který vlastně opustila přede dvěma dny. Znenadání se přímo před ní objevila Patrickova rozmazaná postava a její zle pořezané rty vyloudily slabý úsměv. Pak usnula a spala až do rána. Když procitla, dívala se zmateně kolem sebe, po holých krémových zdech a cítila se dočista

popletená. Hleděla na malý televizor na výsuvném rameni, vitrínu a vázu s květinami.

Posadila se.

Přece už ji propustili, tím si byla jista. Patrick ji vezl domů, pokud to nebyl jenom sen. Pak si prohlédla obvázané ruce a ulámané nehty a zmocnily se jí obavy. Děs ji opět provrtal skrz naskrz. Pokusila se oživit vzpomínky, ale stále zůstávaly jakoby odděleny ocelovou oponou, která se spustila v její mysl. Stále ji však znepokojovalo něco, co bylo za ní, ale tam se nemohla dostat.

Závěsy na oknech byly rozhrnuté. Venku viděla hák zavěšený na výložníku žlutého jeřábu. Za ním pluly po blankytně modré obloze vysoké hradby mraků. Myšlenky konečně prostoupily ocelovou oponu.

Doktor Swire.

Doktor Swire kráčející přímo k ní. Jeho tvář se blíží, stále víc.

Dveře se otevřely a ona si přitáhla ložní prádlo, připravena řvát, když to bude doktor Swire. Byla to ale jenom sestra, ta vysoká protivná světlovlasá sestra, kterou viděla několikrát během minulého týdne.

„Už jste vzhůru? Dáte si snídani?“

„Ano, děkuji,“ řekla, ačkoli hlad necítila. Sestra opustila pokoj dřív, než Kate mohla cokoli dalšího říct nebo se zeptat. Anesteziologova tvář se vracela, přibližovala se a zvětšovala. Pak se ozvalo zaklepání na dveře.

„Vstupte,“ vyzvala slabě.

Vešel vysoký muž v rozepnutém bílém plášti, který za sebou pomalu a rozvážně zavřel dveře. Mohlo mu být tak kolem padesátky a mírně prošeďavělé řídnoucí vlasy měl sčesaný dozadu. Vážný obličej s jemnými uhlazenými rysy kazilo husté křovinaté obočí. Jeho hlas zněl úsečně a staromódně.

„Jsem doktor Baynes, starší specialista. Jak se cítíte?“ starostlivě si ji prohlížel.

„Zmateně.“

V koutku úst mu lehce škubalo. „Ano, my jsme zmatení rovněž. Asi byste nám měla osvětlit, co se vlastně stalo.“

Kate sledovala oknem hák pohybující se pomalu dolů. Něco tady chybí, nehraje, má protrženou paměť. Určitě? Byla přece doma, ale teď je tady.

„Snad bych vám měl trochu osvěžit paměť. Objevíli vás zdrogovanou v nemocniční chodbě v neděli pozdě v noci. V ruce jste držela svazek klíčů, které jste jednoznačně ukradla. A víme, že v jedné z výzkumných laboratoří byly stopy jako po nějakém boji. Krátce předtím vás viděli ve společnosti doktora Swirea před operačními sály.“

Kate usilovně uvažovala a na chvíli zavřela oči. Doktor Swire. Rychlá chůze. Chodby. Odemykání brány. Viděla Swireův obličej, tekutinu odkapávající z jehly. Opět v bázni otevřela oči.

„Já nevím, co se stalo,“ přiznala, „pokouším si to vybavit.“

Teď se to vracelo jasněji, nebyla si však jista, zda může doktoru Baynesovi důvěřovat. Jemu nebo komukoli jinému.

„Co říkal doktor Swire?“ zeptala se.

Koutky úst mu zacukaly. „Doktor Swire je bohužel mrtev.“

Snad se pouze přeslechla. Otupělost ochromila její tělo, dokázala vnímat jen vlastní tep pulsující v zápěstí pravé ruky.

„Mrtev?“ To slovo se jí zachvělo v hrdle, ale vůbec ho neslyšela. Doktor ještě něco říkal, ona se však nesoustředila.

„Mrtev?“ ujistěvala se znova.

„Snad mi tedy můžete prozradit, co se vlastně stalo?“

Ozvalo se zaklepání a vešel Patrick. Její sebedůvěra se vracela. Zatoužila najednou vyskočit z postele, obejmout a sevřít ho.

„Ahoj,“ rozzářila se.

Podíval se na lékaře a pak na ni. „Mám počkat venku?“

„Pokud by vám to nevadilo,“ souhlasil doktor Baynes.

„Patricku!“ vykřikla najednou hlasitě a on se na ni tázavě podíval. „Nechod' daleko, prosím.“

„Budu hned za dveřmi,“ otočil se, vyšel ven a zavřel za sebou.

Kate obracela zavázané ruce a prohlížela si je z obou stran. „Doktor Swire se mě pokusil zabít,“ řekla a pocítila více odvahy.

„Cože? Nebuďte směšná, ještě blouzníte kvůli tomu vašemu předávkování.“

„Snažil se mě zabít.“

„Vy jste Catherine Hemingwayová, že? Pracujete v Evening News?“

„Ano.“

„Vy jste ta žurnalistka, která sepsala ten žvást o exhumaci. To muselo doktora Swirea upřímně nazdvednout. Všem nám to pohnulo žlučí. Vy jste skutečně vážně duševně narušená mladá žena. A zlodějka.“

„Já nevěřím tomu, co slyším,“ řekla Kate.

„Asi ještě neuvěříte mnoha dalším věcem, až si to tady s vámi vyřídíme. Doktor Swire zemřel, a to vaší vinou. V neděli večer měl srdeční záchvat. Trpěl chronickou srdeční nedostatečností, která se s ním vleče už léta. Sally Donaldsonová byla jednou z jeho pacientek. Doktor Swire byl velmi citlivý a odpovědný člověk, který si váš článek vzal osobně. Cítil, že jeho pověst je ohrožena. Přivodila jste mu nezměrné útrapy a zcela zbytečné sebeobviňování a stres.“

Teď se všechno vracelo mnohem jasněji. „Strašlivě se mýlíte.“

Zasunul ruce do kapes pláště. „Ale vůbec se nemýlím. Tato nemocnice vás má právě tak dost. Váš článek poškodil naši pověst. Zrovna teď jsme obětovali moře času a peněz, abychom vás zbavili té obrovské dávky midazolamu a abychom vám zachránili život. Vy potřebujete psychiatrickou péči, pokud byste chtěla slyšet můj názor. Zcela jasně jste nesvéprávná.“

Doktor Swire a jeho úsměv. Jehla blížící se na několik palců od očí Kate. „A jak doktor Swire zemřel?“

Dveře se otevřely a sestra přinesla podnos se snídaní. Kate Patricka dveřmi nezahlédla.

„Pokud vás to zajímá,“ prohlásil lékař, „měl prostě dědičné srdeční selhávání, které se nazývá hypertrofická kardiomyopatie.“

„Můžu to postavit sem, pane doktore?“ zeptala se sestra.

„Jistě.“ Sestra uložila podnos na pohyblivý stolek a vysunula jej nad postel. „Je to strašlivá věc, něco takového mít,“ hlas mu mírně změkkl, „když se narodíte s těmito geny, jste odsouzena k vysokému riziku, že zemřete před čtyřicítkou. Matka doktora Swirea zemřela, když jí bylo třicet osm. Jeho strýc zemřel ve třiceti čtyřech. Jen mizivé množství těchto pacientů přežívá čtyřicátý pátý rok. Doktoru Swireovi bylo čtyřicet tři. V posledních dvou letech se zjevně léčil na symptomy této choroby a mohl vlastně zemřít každým dnem.“

„To je ten důvod, proč se tak usilovně zabýval smrtí?“ ptala se Kate.

„Nikdy nikomu nevyprávěl o svém stavu. Chodil ke svému soukromému kardiologovi.“

„Doktor Swire byl velice obětavý člověk,“ prohodila sestra a opustila pokoj.

„Tady vidíte, jak je náš personál rozrušen,“ řekl doktor Baynes.

„Byla jeho srdeční choroba příčinou jeho enormního zájmu o smrt?“ trvala na svém Kate.

„Copak on se něčím takovým zabýval?“

„To přece musíte vědět.“

Ponechal si ruce v kapsách pláště a zatlačil je ještě hlouběji. „Doktor Swire se zabýval řadou otázek. Byl to mimořádně nadaný muž.“

„Ráda bych zavolala policii,“ navrhla.

Nepříjemně se zamračil a několikrát rychle zamrkal. „Catherine, doktor Swire je mrtev. Skutečně neexistuje žádný důvod, abychom do toho zatahovali policii. Tento typ publicity není prospěšný ani nám, ani našim pacientům. Pochopitelně bychom rádi věděli, co se vlastně odehrálo.“ Z kapsy vytáhl jednu ruku a mnul si ohryzek. „Ale taky to vědět nemusíme.“

„A co Sally Donaldsonová? Nechtěli byste se dovědět, co se přihodilo jí?“

„Pokud máte na srdci něco, co se týká Sally Donaldsonové, doporučuji vám obrátit se na koronera.“ Zjevně se necítil se ve své kůži.

„O doktoru Swireovi nevíte vůbec nic. A vy zatraceně dobře víte, že jsem se ničím nepředávkovala.“

„Dobrá, snad byste nám měla říct, co se vlastně stalo. Opravdu velice rádi bychom to věděli.“

„Ne, já si naopak nemyslím, že byste to rádi věděli. Mám za to, že vůbec nechcete vědět, co se stalo. Nemyslím si, že chcete znát pravdu o doktoru Swireovi.“

Obrátil se ke dveřím. „Podívejte, já... teď tu na vás někdo čeká. Můžu se ještě za chvíli vrátit?“

„Fajn.“

Odešel a nechal dveře otevřené. Patrick rázně vstoupil, běžel rovnou k posteli a bez okolků Kate políbil na tvář.

„Vypadáš miň zhuntovaná než včera v noci.“

„Díky.“

„Jak se cítíš?“

„Docela dobře.“

„Bože, co se to sakra stalo? Nikdo mi nebyl schopen nic pořádného říct až na to, že ses předávkovala nějakou drogou. Proč? Co se to kruci tady stalo?“

„Můj kabát,“ zašeptala, „kde je můj kabát?“

„Kabát?“

„Ten můj modrý kašmírový kabát. Měla jsem ho na sobě.“

Patrick otevřel šatník. Uvnitř visel její plášť, zašpiněný a potrhaný na několika místech.

„Můžeš mi ho, prosím tě, podat?“

Sejmul ho z ramínka a položil na postel. Strčila ruku do kapsy a uklidnila se, když nahnátla tvrdý obal nahrávače.

Odpojila mikrofon a podívala se dovnitř. Kazeta byla na svém místě, pásek se zastavil na konci. Zaczvakala ovládacími tlačítky a spustila převíjení. Ozvalo se skřípavé cvrčení, jak se cívky rychle otáčely.

Pak Kate stiskla tlačítko start a zvýšila hlasitost. Nejdříve bylo slyšet šum, pak několik rachotivých zvuků a nakonec hlas doktora Swirea, zkreslený a znějící z dálky, perrier, ano?“ Pak její vlastní hlas „Díky.“

„Mléko? Cukr?“

„Bez mléka.“

Zvuky se teď mísily, ozývalo se cvakání, cinkání a pak opět zazněl hlas doktora Swirea: „Tak vy jste si přála se mnou mluvit.“

„Ano. Chtěla jsem si upřesnit, co se dělo na operačním sále.“

Bylo tam všechno. Všechno se opět vracelo s tím, jak nahrávku poslouchala. Oba dva seděli v tichosti, prožívali celý děj, hlasy byly jasné a srozumitelné. Slyšeli, jak Kate vrávorá a padá, jak se snaží utéct a jak chřestí klíče, třští se sklo, pak vítr a déšť, jak rachotí drátěná vrata, kroky i hlasy sester, které ji našly, a pak už jen ticho, když páska dospěla svého cíle.

„Vzala jsem tam stříkačku,“ vzpomněla si Kate. „Pamatuju si, že jsem ji brala. Někde cestou jsem ji musela vytrousit.“

Snad ji najdeme. Může tam být ještě ta látka, může se prověřit...“

Patrick seděl na kraji postele a jemně se dotkl její tváře klouby svých prstů. „Statečná holčičko. To už nepotřebuješ. Všechny důkazy máš na pásce. Máš už všechno, abys dokázala, že to je pravda. A při pitvě zjistíš, co měl vlastně v sobě. Kriste pane, to byl hajzl.“

„Já jsem ho zabila.“ Polkla. „To je příšerné.“

„Neměla jsi jinou volbu.“

Zazvonil telefon a vylekal je oba. Kate zvedla sluchátko.

„Haló, to je Catherine Hemingwayová?“

„Ano.“ Kate se pokoušela zařadit hlas, ale nějakou chvilku se jí to nedařilo.

„Vy jste ještě v nemocnici, drahoušku? Nebyla jsem si moc jistá, tak jsem si myslela, že nejspolehlivější bude to vyzkoušet.“

Byla to Dora Runcornová.

„Mám pro vás další poselství, drahoušku. Od vašeho bratra Howieho. Prý už budete vědět, co to znamená. Říká, že někdo klepe na dveře. Napovídá vám to něco?“

„Ne,“ přiznala Kate.

„Věřím, že vám to smysl dá, drahoušku.“

„To je všechno?“

„Ano, drahoušku. Jen tohle. Až vás pustí, tak mi zavolejte, a uděláme ten rozhovor.“

„Jistě,“ Kate poděkovala a zavěsila.

„Kdo to byl?“ zajímal se Patrick.

Nejdříve neříkala nic, pouze uvažovala. Cítila se nesvá. Slova jasnovídky ji znepokojila, převalovala se jí v hlavě jako kulička v dětském bludišti, která naráží stále na stěny. Klepání. Klepání! Ne, to není možné. Absolutně nemožné.

„To je v pořádku,“ uzavřela, „nic to není.“

„Pořád nevěřím, že ten hajzl se tě pokoušel zabít. Kdy ses vrátila sem do nemocnice?“

„V neděli večer, hned jak jsi odešel,“ odpověděla, roztržitě.

Klepání.

„Slíbila jsi mi, že s tím počkáš do pondělí. Byl bych šel s tebou.“

Vysoká zakyslá sestra otevřela dveře. „Už jste dojedla snídani?“

„Byl už doktor Swire pitván?“ zeptala se Kate.

„Ne, nebyl, pokud vím.“

„Proč ne?“

„Asi to nepovažovali za nutné. Týdně ho vyšetřoval jeho kardiolog. Bylo jasné, na co doktor Swire zemřel.“

„Kde je teď jeho tělo?“

„Dnes ráno měl pohřeb žehem. Téměř celé oddělení se s ním šlo naposledy rozloučit.“

„Dnes ráno? Kde?“

„Ve stamfordském krematoriu.“

„Víte přesně v kolik hodin?“

„V deset. Odeslání květin jste už asi promeškala,“ řekla kousavě a odnesla nedotčený podnos.

„Kriste pane. Kolik je teď hodin?“

„Půl jedenácté a pět minut,“ řekl Patrick.

„Tělo se snad nespálí hned po obřadu, že?“ Zvýšila hlas Kate.

„Ne. Kdosi mi vyprávěl, že obvykle je pálí dohromady v jedné várce.“

„Po telefonu by mi neuvěřili, mysleli by si, že jsem pěkně cvok. Mohla bych jim přehrát tu pásku, pak by snad uvěřili. Máš tady auto?“

„Ano, ale...“

„Mohl bys zase přijet před hlavní vchod?“ Spustila nohy z postele „Musím zabránit jeho kremaci.“ Postavila se na nohy a nejistě zavravorala.

„Proč?“

„Ty nevíš? To svinstvo, co do mě doktor Swire vstříkl, přece jsi to slyšel z nahrávky. Přiznal, že to je ta samá směs, kterou vpíchl i Sally Donaldsonové, vid?“

Přikývl.

„Ta látka, ať to bylo cokoli, barbituráty nebo něco jiného, účinkovala tak, že uvěřili, že Sally Donaldsonová je mrtvá. Ale ona nebyla. Je to tak?“

„Ano.“

„A zrovna to jsem mu píchla. Všichni se domnívají, že zemřel na srdeční selhání, protože měl dlouho problémy se srdcem. A co když se mýlí?“

Alfa romeo se šplhalo do příkrého kopce. V cestě mu bránil nákladák. Patrick prudce přidal plyn, vystrčil čumák auta, pak opět přibrzdil a schoval se. Z protisměru burácel jiný nákladák a za ním další.

Bylo deset minut po jedenácté.

Opět vyhlédl, přidal plyn, předjel a znovu stoupal do kopce. Minuli nízkou cihlovou zeď po jejich pravé straně. Před nimi právě vyjížděla z impozantní brány černá limuzína Daimler.

„Tady to je.“ Ukázal Patrick a zastavil. Pustil daimler ven a vjel dovnitř po široké příjezdové cestě na velké, téměř prázdné parkoviště před moderní cihlovou budovou krematoria. Skupinka lidí ve smutečním shlížela na řady květin uložených podél boční stěny.

Patrick zastavil před vstupním schodištěm, oběhl vůz a pomohl Kate ven. Nabídl jí rámě a pak stoupali po schodech do sloupů. Po jejich pravé ruce byly dveře označené malým kovovým štítkem Generální manažer. Patrick zaklepal. Nikdo neodpovídal.

Kate pootevřela těžké dubové dveře a nahlédla do kaple. Byla tichá a prázdná. Její vysoké boty cvakaly po kamenné podlaze, když vykročila postranní lodí k prázdnému katafalku mezi těžkými modrými sametovými závěsy. Patrick ji následoval. Za katafalkem byly ještě jedny masivní dveře s mohutnou mosaznou klikou.

Stiskla ji, a jak otevřela, zaslechla čínorodý ruch a ucítla závan vedra. Vešla na betonovou podlahu. Odevšad bylo slyšet syčení plamenů. Těsně před nimi se řadily tři rakve na pojízdných nosítkách. Vlevo se tyčila železná stěna s několika kovovými dveřmi, jedny z nich byly vysunuty vzhůru a dva muži v montérkách právě zasouvali rakev do cihlami vyložené pece. V tryskách hučely plameny, které se z obou stran zabodly do stěn rakve. Zatlačili rakev až na doraz a pak jeden z nich stiskl zelené tlačítko na kovové stěně. Ocelová dvířka zvolna začala klesat a uzavírat pec. S hlučným cvaknutím dosedla a hučení plamenů se lehce ztlumilo. Teď si jich oba muži všimli. Jeden z nich, statný chlapík se světlými vlasy a šmouhami na tvářích, k nim přikročil, zamračil se a přímo se zeptal: „Můžu pro vás něco udělat?“ Kate ukázala na tři rakve připravené na nosítkách. „Už byl doktor Swire spálen?“ „Doktor Harvey Swire?“ Vytáhl ušmudlaný papír, rozložil ho a pak obrovitou rukou ukázal na kovová dvířka spalovací pece: „To je on. Právě teď šel.“ Kate se obrátila a běžela k peci. Zastavila se u ní, otočila se a vykřikla: „Můžete to zastavit? Nejde to nějak zastavit?“ Muž zavrtěl hlavou. „Ne, to už možný není, nezlobte se.“ Účastně se usmál a pokračoval: „Víte, že tady vlastně nemáte co dělat. Vraťte se do kaple. Tam je to přece jen přívětivější.“ „Pojď odtud,“ vybídl ji Patrick. Ovinul jí paži kolem boku a vedl ji pryč. Pevně sevřela rty a oba zvolna kráčeli napříč místností. Když došli až ke dveřím, ozvaly se z pece tři zřetelné a ostré údery. Pomalu se otočila, vytřeštila oči na kovová dvířka a v hrudníku jí zabušilo. Pak nastalo dlouhé ticho rušené jen svistem a hučením plamenů v peci. „To je dřevo,“ vysvětlil zřízenec, „někdy to dělá. Praská žárem.“

Z anglického originálu *Twilight*, vydaného nakladatelstvím Victor Gollancz Ltd., London 1991, přeložil Zdeněk Hanka. Obálka převzata z původního anglického vydání, autor David Farren. Vydání L, Praha 1993.

Vydalo a sazbu zhotovilo Naše vojsko, nakladatelství a knižní obchod, s. p. v Praze, jako svou 6 230. publikaci, stran 240.

Odpovědná redaktorka Milena Havlová

Výtvarná redaktorka Larisa Ďásková

Technický redaktor Jaroslav Šelenko

Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín

PETER JAMES

PŘÍŠEŘÍ

Věnováno Joeovi a Lilly Peter James Partnership 1991.

First published by Victor Gollancz Ltd., London.

Translation Zdeněk Hanka 1993

Cover David Farren 1991, 1993

ISBN 802060362X